

DIEVIŠKOJI KOMEDIJA

Šiame leidinyje pateikiamas Dantės Aligjerio „Dieviškosios komedijos“ lietuviškas vertimas, parengtas remiantis kunigo Henry Francis Cary (H. F. Cary) 1805–1819 m. sukurtu istoriniu anglišku vertimu. Tai vienas ankstyviausių ir įtakingiausių šio kūrinio angliškų leidimų, ilgą laiką buvęs pagrindiniu anglakalbių skaitytojų šaltiniu. Kadangi naudojamas istorinis vertimas ir skaitmeninė transkripcija, tekste gali pasitaikyti netikslumų ar klaidų – iš anksto atsiprašome už galimus neatitikimus.

„Dieviškoji komedija“ – tai trijų dalių epinė poema, sudaryta iš Pragarų (Inferno), Skaistyklos (Purgatorio) ir Rojaus (Paradiso). Kiekviena dalis suskirstyta į 33 giesmes (Pragaras turi 34, nes pirmoji yra įžanga visam kūriniiui). Poemoje Dantė, lydimas romėnų poeto Vergilijaus, o vėliau – Beatričės, keliauja per pomirtinio pasaulio sferas, atskleidžiančias viduramžių kosmologiją, moralę ir teologiją. Ši struktūra sukurta kaip simbolinė kelionė nuo nuodėmės ir sumaišties iki išganymo ir dieviškosios šviesos.

REGĖJIMAS: PRAGARAS, SKASTYKLA IR ROJUS

DANTE ALIGHIERI

PRAGARAS (ARBA INFERNO)

I GIESMĖ

Mūsų žemiškojo gyvenimo vidury
Aš atsidūriau tamsiame miške,
Nuklydęs nuo tiesaus kelio; ir net apsakyti,
Kokia laukinė ta giria, koks vešlus ir atšiaurus jos sąžalynas,
Būtų nelengva užduotis. Vien prisiminus,
Siaubas manyje atgimsta, kartėliu mažai tenusileisdamas mirčiai.
Tačiau, kad papasakočiau, kas ten man nutiko gero,
Aš atskleisiu visa kita, ką ten radau.
Kaip ten patekau, sunkiai begaliu pasakyti —
Toks mieguistas sąstingis tą akimirką slėgė
Mano jusles, kai palikau tikrąjį kelią.
Bet kai pasiekiau kalno papėdę, kur užsivėrė
Slėnis, pervėręs mano širdį baime,
Aš pažvelgiau aukštyn ir pamačiau plačius jo pečius,
Jau apgaubtus tos planetos spindulių,
Kuri saugiai veda visus klajūnus jų keliais.

Tuomet trumpam atlėgo baimė,
Kuri tūnojo giliai mano širdies kertėse
Visą tą naktį, taip skausmingai praleistą.
Ir kaip žmogus, sunkiai gaudantis kvapą,
Išvargęs nuo pastangų ir išsigelbėjęs iš jūros į krantą,
Atsigrėžia į pavojingą plačią dykynę ir stovi
Įsistebeilijęs — taip ir mano dvasia, vis dar silpstanti
Kovodama su siaubu, atsigrėžė pažvelgti į tą siaurą kelią,
Kurio niekas nėra perėjęs ir likęs gyvas.
Mano pavargęs kūnas, po trumpos pauzės atsigavęs,
Vėl leidosi keliu tuo vienišu šlaitu,
Tvirčiau statydamas žemesniąją koją. Vos tik
Pradėjau kilti, kai štai — pantera, vikri ir lengva,
Dėmėtu kailiu, išniro priešais.
Ir pamačiusi mane neišnyko, bet veikiau stengėsi
Sustabdyti mano žingsnį pirmyn; tad dažnai
Aš apsisukdavau, ketindamas grįžti atgal.

Buvo ankstyvas ryto metas, ir savo keliu
aukštyn kilo saulė su tomis žvaigždėmis,
kurios su ja patekėjo, kai dieviškoji Meilė pirmąkart išjudino
tuos savo gražiuosius kūrinius; tad su džiaugsminga viltimi
viskas susimokė pripildyti mane – linksmas kailis
to vikraus žvėries, rytinė aušra
ir saldus metų laikas. Bet greitai tas džiaugsmas išsisklaidė

ir užleido vietą naujam siaubui, kai prieš akis
iškilo liūtas, einantis prieš mane, kaip atrodė,
su aukštai iškelta galva ir pamišęs iš bado,
kad net oras atrodė persmelktas baimės. Ir vilšė
ėjo jam iš paskos, savo liesumu atrodydama
pilna visų geidulių, ir daugelį kraštų jau yra pavertusi
nelaimingais iki šiol. Ji tokia baime
užtvindė mane vos ją pamačius,
kad praradau viltį pasiekti aukštumas. Kaip tas,
kuris džiaugiasi savo pelnu, bet mato akimirką,
kai viskas netikėtai prarandama, ir viduje
gedi su širdį gniaužiančia kančia – toks buvau aš,
persekiojamas to nuožmaus žvėries, niekada nerandančio ramybės,
kuris, artėdamas prie manęs, pamažu
stūmė mane ten, kur saulė nutyla.

Kol aš žingsniavau atbulas į žemesnę vietą,
mano žvilgsnis atskyrė vieno pavidalą,
kurio balsas atrodė silpnas nuo ilgo nekalbėjimo.
Kai aš jį toje didžioje dykumoje pamačiau,
„Pasigailėk manęs!“ sušukau aš garsiai,
„Dvasia! Ar gyvas žmogau! Kas bebūtum!“

Jis atsakė: „Dabar ne žmogus, žmogumi aš kažkada buvau,
gimęs lombardų tėvų, abu mantujiečiai
pagal kilmę, kai Julijaus valdžia dar
buvo vos tvirta. Romoje mano gyvenimas prabėgo
valdant švelniajam Augustui, laikais
pramanytų dievybių ir netikrų. Poetas
buvau aš, ir apdainavau Anchizo dorąjį sūnų,
kuris atvyko iš Trojos,
kai liepsnos rijo Iliono išdidžius bokštus.
Bet tu, sakyk, kodėl į tokius praeities pavojus
grįžti? Kodėl į šį malonų kalną
nekopi, kuris yra viso džiaugsmo priežastis ir šaltinis?“
„Ar tu esi tas Vergilijus, tas šaltinis,
iš kurio tokie gausūs iškalbos srautai
išsiliejo?“ Aš su nuleista kaktą atsakiau.
„Šlove ir šviesa visų dainingųjų gretų!
Tepadeda man tai, kad aš ilgai ir uoliai
ieškojau tavo raštų ir su meile milžiniška
juos studijavau. Mano mokytojas tu ir vadovas!
Tu tas, iš kurio vienintelio aš perėmiau
tą stilių, kuris dėl savo grožio į šlovę
iškelia mane. Žiūrėk į žvėrį, nuo kurio aš bėgau.
O, gelbėk mane nuo jos, tu, iškilusis išminčiau!“

Nes kiekviena gysla ir pulsas mano kūne
Dėl jos virpa.“ Jis, vos tik pamatė,
Kad aš verkiu, atsakė: „Tu privalai
Kitu keliu eiti, jei nori ištrūkti
Iš tos laukinės dykynės. Šis žvėris,
Dėl kurio tu šauki, niekam neleis savo keliu
Praeiti ir sudaro ne mažesnę kliūtį nei mirtis:
Tokia bloga ir tokia prakeikta savo prigimtimi,
Kad niekada nepasotina savo ėdrus noras,
Ir po maisto ji trokšta dar labiau nei prieš tai.
Su daugeliu gyvūnų ji susituokia bjaurioje sąjungoje,
Ir dar su daugeliu susidės,
Kol ateis tas skalikas, kuris sunaikins
Ją su aštria kančia. Jis negyvens
Iš žemės ar jos netaurių metalų, bet iš meilės,
Išminties ir dorybės, ir jo žemė bus
Žemė tarp dviejų Feltrų. Jo galybėje
Italijos lygumoms iškils išsigelbėjimas,
Dėl kurių puikios karalystės Kamila, mergelė tyra,
Nisas, Eurialas ir Turnas krito.
Jis su nesiliaujančia medžiokle per kiekvieną miestą
Vys ją, kol galiausiai į pragarą
Sugrąžins, iš kur pavydas ją pirmiausia ir paleido.
Aš tavo labai mąstydamas dabar sumaniau,
Kad tu sektum mane, ir aš, tavo vadovas,
Vesiu tave iš čia per amžinąją erdvę,
Kur tu girdėsi beviltiškus klyksmus ir matysi
Senovės dvasias kankinamas, kurios šaukiasi
Antrosios mirties; ir tada pamatysi tuos, kurie gyvena
Patencinti ugnyje, nes viliasi ateiti,
Kada bebūtų tas laikas, tarp palaimintųjų,
Į kurių valdas, jei tuomet trokši
Pakilti, dvasia, vertesnė už mane,
Turės tave vesti, kurios globai, kai aš pasitrauksiu,
Tu būsi paliktas: nes tas Visagalis Karalius,
Kuris valdo aukštybėse, mane, maištininką jo įstatymui,
Teisia, ir todėl yra nusprendęs,
Kad į jo miestą niekas per mane neturėtų ateiti.
Jis visose dalyse turi galią; ten valdo, ten laiko
Savo citadelę ir sostą. O, laimingi tie,
Kuriuos jis ten pasirenka!“ Aš jam trumpai tariau:
„Poete! Vardan to Dievo, kurio tu negarbino,
Aš tavęs meldžiu (kad šios blogybės ir dar blogesnės
Aš išvengčiau) vesti mane ten, kur sakei,
Kad galėčiau pamatyti Šventojo Petro vartus ir tuos,
Kurie, kaip pasakoji, yra tokioje apgailėtinoje padėtyje.“

Jis pajudėjo pirmyn, aš nusekiau jam įkandin.

II GIESMĖ

Jau diena geso, ir oras,
Pritemdytas šešėlių, nuo vargų atleido
Visus gyvūnus žemėje; ir aš vienas
Ruošiausi atlaikyti tą kovą,
Tiek graudaus gailėsčio, tiek to pavojingo kelio,
Kurį mano neklystanti atmintis atseks.

O Mūzos! O didysis genijau! Dabar suteikite
Savo pagalbą! O prote! Kuris viską, ką mačiau, išsaugojai
Saugiai rašytiniame įrašė, čia tavo vertė
Ir iškilūs gebėjimai tebūnie išbandyti.

Aš taip pradėjau: „Poete! Tu, kuris esi mano vadovas,
Gerai apsvarstyk, ar yra manyje dorybės
Pakankamai, prieš patikėdamas man
Šį aukštą žygį. Tu sakei, kad Silvijaus tėvas,
Dar vilkėdamas gendantį kūną, tarp
Nemirtingųjų genčių turėjo įėjimą ir buvo ten
Juntamai esantis. Visgi, jei dangaus didysis Valdovas,
Visagalis blogio priešas, tokią malonę parodė,
Atsižvelgdamas į aukštą pasekmę,
Tiek kas, tiek koks iš jo turėtų kilti,
Tai atrodo proto sprendimu visiškai pelnyta:
Nes jis Romos ir Romos imperijos plačios,
Dangaus empyreuso aukštybėse buvo pasirinktas tėvu:
Abu jie, jei tiesa sakoma, buvo paskirti
Ir įkurti šventajai vietai, kur sėdi tas,
Kuris didžiojo Petro šventąjį sostą paveldi.
Jis iš šios kelionės, tavo giesmėje išgarsintos,
Sužinojo dalykus, kurie jo pergalei davė pradžių
Ir popiežiaus apdarui. Vėlesniais laikais
Išrinktasis indas taip pat keliavo ten,
Kad parneštų mums užtikrintumą tame tikėjime,
Kuris yra įėjimas į išganymo kelią.
Bet aš, kodėl aš turėčiau ten drįsti? Arba kas
Tai leidžia? Aš ne Enėjas ir ne Paulius.
Savęs aš nelaikau vertu, ir niekas kitas
Nelaikys manęs tokiu. Aš, jei į šią kelionę
Leisiuosi, bijau, kad ji kvailyste baigsis.
Tu, kuris esi išmintingas, geriau mano prasmę supranti,
Nei aš galiu pasakyti.“ Kaip tas, kuris atsisako to,
Ką neseniai nusprendė, ir su naujomis mintimis
Keičia savo tikslą, nuo savo pirminio ketinimo
Nusigręždamas; lygiai toks buvau aš toje niūrioje pakrantėje,

Eikvodamas mintyse savo žygį, kurį iš pradžių
Taip noriai apkabinau. „Jei teisingai tavo žodžius
Aš skaitau,“ atsakė tas šešėlis didžiadvasis,
„Tavo siela yra užpulta niekingos baimės, kuri dažnai
Taip aptemdo žmogų, kad jis atšlyja
Nuo kilniausio ryžto, kaip žvėris
Nuo kokio nors netikro pavidalo prieblandos tamsoje.
Kad nuo šio siaubo tu galėtum išsilaisvinti,
Aš paaiškinsiu tau, kodėl atėjau ir ką
Išgirdau tą pačią akimirką, kai dėl tavęs
Sielvartas palietė mane pirmąkart. Aš buvau tarp genties,
Kuri ilsisi pakibusi, kai dama, tokia palaiminta
Ir nuostabi, jog aš prašiau jos įsakyti,
Pašaukė mane; jos akys buvo ryškesnės už dienos
Žvaigždę; ir ji švelniu balsu ir tyliau,
Angeliškai suderintu, savo kalbą pradėjo:
„O mandagusis Mantujos šešėli! Tu, kurio šlovė
Dar gyvuoja ir gyvuos tol, kol gamta tvers!
Draugas, ne mano sėkmės, bet manęs pačios,
Plačioje dykumoje savo kelyje sutiko
Kliūtį tokią didžią, kad iš baimės pasuko atgal.
Dabar labai baiminuosi, kad jis nebūtų nuklydęs toliau, nei pagalba siekia,
Ir kad aš nebūčiau pakilusi per vėlai jam padėti,
Pagal tai, ką danguje apie jį išgirdau. Skubėk dabar,
Ir savo iškalbingu įtaigiu liežuvium,
Ir visomis priemonėmis, tinkamomis jo išlaisvinimui,
Padėk jam. Taip man paguoda ateis.
Aš, kuri dabar siunčiu tave šiuo pavedimu,
Esu Beatričė; iš vietos aš ateinu,
Kurią vėl aplankyti trokštu. Meilė
Atvedė mane iš ten, ji ir įkvepia mano kalbą. Kai savo Valdovo akivaizdoje
Stovėsiu, tavo pagyras jam dažnai sakysiu.“

Tuomet ji nutilo, ir aš taip pradėjau:
„O Ponia! Kurios įtaka vienintele
Žmonija pranoksta visa, kas yra
Tame danguje, kuris turi mažiausią orbitą,
Taip tavo įsakymas džiugina mane, kad paklusti,
Jei tai būtų atlikta jau dabar, atrodytų vėlu.
Nėra tau poreikio toliau dėstyti savo valią;
Visgi pasakyk priežastį, kodėl tu nevengi
Palikti tą plačią erdvę, į kurią sugrįžti
Tu degi, dėl šio centro čia apačioje.“

Ji tuomet: „Kadangi tu taip giliai nori sužinoti,
Aš paaiškinsiu tau trumpai, kodėl jokia baimė
Netrukdo mano įėjimui čia. Tik tų dalykų

Reikia bijoti, iš kurių blogis gali kilti,
Jokių kitų, nes jokie kiti nėra baisūs.
Aš esu taip sukurta Dievo, dėka jo malonės!
Kad jokia jūsų kančia
Neliečia manęs, nei liepsna tos nuožmios ugnies
Manęs nepuola. Aukštame danguje yra palaiminta dama,
Kuri gedi su tokiu veiksmingu sielvartu
Dėl tos kliūties, kurią aš siunčiu tave pašalinti,
Kad Dievo griežtas sprendimas jos valiai nusileidžia.“
Ličiją pasišaukusi, ji taip kalbėjo:
„Dabar tavo ištikimam tarnui reikia tavo pagalbos
Ir aš patikiu jį tau.“ Po jos žodžių
Nuskubėjo Ličija, viso žiaurumo priešė,
Ir atėjusi į vietą, kur aš buvau
Sėdinti su Rachele, ja iš senųjų dienų,
Ji taip kreipėsi į mane: „Tu, tikroji Dievo šlove!
Beatriče! Kodėl tavo pagalba nesuteikiama
Jam, kuris taip mylėjo tave, kad paliko
Dėl tavęs viską, kuo minia žavisi?
Ar negirdi, kokia graudi jo rauda,
Nei pastebi mirtį, kuri srauniame potvynyje,
Ištvinusiame galingiau nei jūra, jį besigrumiantį laiko?“
Niekada tarp žmonių niekas su tokiu greičiu
Neskubėjo savo naudai, bėgti nuo savo vargo,
Kaip tada, kai šie žodžiai buvo ištarti, aš atvykau čia,
Žemyn nuo savo palaiminto sosto, pasikliaudama jėga
Tavo tyros iškalbos, kuri tave ir visus,
Kurie gerai ją įsidėmėjo, į garbę atveda.“

„Kai ji baigė, savo šviesias spindinčias akis
Ašarotas ji nusuko į šalį; dėl to aš pajutau
Dvigubą uolumą tau tarnauti. Kaip ji norėjo,
Taip aš ir atėjau: aš išgelbėjau tave nuo žvėries,
Kuris tavo artimą kelią per gerąjį kalną
Užkirto. Kas gi tau užėjo tada?
Kodėl, kodėl tu laikaisi atgal? Kodėl savo krūtinėje
Glaudi niekingą baimę? Kodėl neturi drąsos ten
Ir kilnaus ryžto? Kai trys mergelės, tokios palaimintos,
Tavo saugumą planuoja, net dangaus teisme;
Ir tiek daug užtikrinto gėrio mano žodžiai pranašauja.“

Kaip gėlelės, nuo šalto nakties oro
Nusvirusios ir užsivėrusios, kai diena išbalina jų lapus,
Pakyla visos išsiskleidusios ant savo stiebų;
Taip buvo mano silpstanti jėga naujai atkurta,
Ir į mano širdį tokia maloni drąsa įtekėjo,
Kad aš kaip tas, kuris nebijo, greitai atsakiau:

„O pilna gailestingumo ji, kuri ėmėsi
Mano pagalbos! Ir tu, malonusis, kuris įvykdiei
Taip greitai jos tikrąjį paliepiamą! Su tokiu troškimu
Tu nuteikei mane atnaujinti savo kelionę,
Kad mano pirminis tikslas pilnai sugrįžo.
Vesk tolyn: viena valia yra mumyse abiejuose.
Tu esi mano vadovas, mano mokytojas tu ir valdovas.“

Taip kalbėjau aš; ir kai jis pajudėjo pirmyn,
Aš įžengiau į gilų ir miškingą kelią.

III GIESMĖ

„Per mane einate į sielvarto miestą:
Per mane einate į amžiną skausmą:
Per mane tarp žmonių, prarastų amžiams.
Teisingumas mano kūrėją pajudino:
Iškelti mane buvo užduotis galios dieviškos,
Aukščiausios išminties ir pirmykštės meilės.
Prieš mane sukurtų dalykų nebuvo, išskyrus dalykus
Amžinus, ir amžinai aš išlieku.

„Palikite visas viltis, jūs, kurie čia įžengiate.“

Tokius ženklus spalva neryškia aš pastebėjau
Virš vartų aukštos arkos įrašytus:
Tad aš tariau: „Mokytojau, šie žodžiai turi
Sunkią prasmę.“ Jis kaip tas, kuris pasiruošęs, atsakė:
„Čia tu privalai visą nepasitikėjimą palikti už nugaros;
Čia tebūnie niekinga baimė užgesinta. Mes atėjome,
Kur aš sakiau tau, kad pamatysime sielas,
Pasmerktas kančiai, kurios intelektualinį gėrį
Yra praradusios.“ Ir kai savo ranką jis ištiesė
Manajai, su maloniu žvilgsniu, nuo kurio aš pralinksmėjau,
Į tą paslapties vietą jis mane nuvedė.

Čia atodūsiai su raudomis ir garsios dejonės
Aidėjo per orą, nepervertą jokios žvaigždės,
Kad aš net pravirkau įžengęs. Įvairios kalbos,
Siaubingos šnektos, sielvarto šūksniai,
Pykčio akcentai, balsai gilūs ir kimūs,
Su rankomis, kurios kartu daužėsi, kas pūtė garsus,
Sudarė sumaištį, kuri amžinai sukasi
Toje erdvėje, nudažytoje tiršta tamsa,
Lyg smėlis, kuris sūkuryje skrieja.

Aš tuomet, klystkelių dar apsuptas, sušukau:
„O mokytojau! Ką aš čia girdžiu? Kokia rasė
Yra šie, kurie atrodo taip įveikti sielvarto?“

Jis taip man: „Šią apgailėtiną lemtį
Kenčia nelaimingos sielos tų, kurie gyveno
Be gyriaus ar peikimo, sumišę su ta bloga grupe
Angelų, kurie nei maištininkais tapo,
Nei buvo ištikimi Dievui, bet sau patiems
Tik buvo. Iš savo ribų Dangus juos išvijo,
Kad nesumenkintų jo spindesio, nei gelmė
Pragaro jų nepriima, kad prakeiktoji gentis
Negalėtų tuo didžiūotis su tuščia džiūgavimu.“

Aš tuomet: „Mokytojau! Kas gi skaudina juos taip,
Kad jie rauda taip garsiai?“ Jis tiesiai atsakė:
„Tai aš pasakysiu tau trumpai. Šie mirties
Jokios vilties negali puoselėti: ir jų aklas gyvenimas
Taip menkai praeina, kad visų kitų dalių
Jie pavydi. Šlovės apie juos pasaulis jokios neturi,
Nei pakenčia; gailėstingumas ir teisingumas niekina juos abu.
Nekalbėk apie juos, bet pažvelk ir praeik pro šalį.“

Ir aš, kuris tuojau pažvelgiau, išvydau vėliavą,
Kuri sukdamasi bėgo ratu taip greitai,
Kad jokios pauzės negavo: ir sekama iš paskos ėjo
Tokia ilga dvasių virtinė, aš niekada
Nebūčiau pagalvojęs, kad mirtis tiek daug jų buvo nunešusi.

Kai keletą iš jų atpažinau, aš pamačiau
Ir pažinau šešėlį to, kuris iš baimės niekšingos
Pasidavęs, atsižadėjo savo aukšto sosto. Tučtuojau
Aš supratau užtikrintai, kad tai gentis
Tų blogų dvasių, tiek Dievui neįtikusių,
Tiek jo priešams. Šie nelaimėliai, kurie niekada negyveno,
Ėjo nuogi ir skaudžiai geliami
Vapsvų ir širšių, kurios rasojo jų skruostus
Krauju, kuris, susimaišęs su ašaromis, lašėjo jiems po kojomis,
Ir šlykščių kirminų buvo ten renkamas.

Tuomet žvelgdamas toliau į priekį aš išvydau
Minią ant kranto didelės upės:
Tad aš taip: „Pone! Suteik man dabar žinoti,
Ką čia mes matome, ir ko genami jie atrodo
Tokie nekantrūs persikelti, kaip aš įžiūriu
Per blausią šviesą?“ Jis taip man trumpai:
„Tai sužinosi, kai tik mūsų žingsniai atvyks
Prie sielvartingosios Acherono srovės.“

Tuomet su akimis nuleistomis žemyn ir pilnas gėdos,
Bijodamas, kad mano žodžiai įžeidūs jo ausiai,
Kol mes pasiekėme upę, aš nuo kalbos

Susilaikiau. Ir štai! Link mūsų valtyje
Artėja senis, žilas baltumu nuo amžiaus,

Šaukdamas: „Vargas jums, nedorosios dvasios! Nesitikėkite
Kada nors vėl pamatyti dangų. Aš ateinu
Paimti jūsų į kitą krantą anapus,
Į amžiną tamsą, ten gyventi
Nuožmiame karštyje ir lede. Ir tu, kuris ten
Stovi, gyva dvasia! Dink iš čia ir palik
Šiuos, kurie yra mirę.“ Bet kai tik jis pamatė,
Kad aš jų nepalikau, „Kitu keliu,“ tarė jis,
„Kitu uostu tu pasieksi krantą,
Ne per šią perėją; tavo lengvesnė valtis
Turi nešti.“ Tuomet jam taip tarė mano vadovas:
„Charonai! Nesikankink: taip yra panorėta,
Kur valia ir galia yra viena: neklausk daugiau.“

Tuojau pat tyloje nusviro gauruoti skruostai
Jo, valtininko virš melsvo ežero,
Aplink kurio akis žėrėjo besisukančios liepsnos. Tuo tarpu
Tos dvasios, silpnos ir nuogos, pakeitė spalvą,
Ir griežė dantimis, vos tik žiaurius žodžius
Jos išgirdo. Dievui ir savo tėvams jos piktžodžiavo,
Žmonių giminei, vietai, laikui ir sėklai,
Kuri juos pradėjo ir suteikė jiems gimimą.

Tuomet visi kartu skaudžiai vaitodami patraukė
Į prakeiktą krantą, kurį kiekvienas žmogus turi pereiti,
Kuris nebijo Dievo. Charonas, demoniškas pavidalas,
Su akimis iš degančių anglių, surenka juos visus,
Modamas, ir kiekvienam, kuris delsia, su savo irklu
Smogia. Kaip krinta lengvi rudeniniai lapai,
Vienas vis kitą sekdamas, kol šaka
Išbarsto visą savo garbę ant žemės apačioje;

Lygiai tokiu būdu Adomo blogoji veda
Meta save vienas po kito žemyn nuo kranto,
Kiekvienas mostelėjęs, kaip sakalas į savo šauksmą.

Taip keliauja jie per tamsią bangą,
Ir vis jie ant priešingo kranto
Išlaipinami, šioje pusėje kita minia
Vis renkasi. „Sūnau,“ taip tarė mandagusis vadovas,
„Tie, kurie miršta pavaldūs Dievo rūstybei,
Visi čia kartu ateina iš kiekvieno krašto,
Ir persikelti per upę nevengia:
Nes taip dangaus teisingumas ragina juos, kad baimė
Pavirsta į troškimą. Iš čia niekada nėra praėjusi

Gera dvasia. Jei dėl tavęs Charonas skundžiasi,
Dabar gali suprasti jo žodžių prasmę.“

Tai pasakius, niūrusis kraštas drebėdamas susiūbavo
Taip baisiai, kad vis dar su lipniu prakaitu
Baimė šaldo mano kaktą. Liūdna žemė išleido gūsi,
Kuris, žaibuodamas, iššovė raudoną liepsną,
Kuri visas mano jusles įveikė visiškai, ir aš
Nukritau žemyn, kaip tas, kurį staigus miegas pagavo.

IV GIESMĖ

Nutraukė gilų miegą mano smegenyse trenksmas
Sunkaus griaustinio, kad aš papurčiau save,
Kaip tas, kuris jėga prikeltas. Atsistojęs tiesiai,
Savo pailsėjusias akis aš pasukau aplink ir ieškojau
Su įbestu žvilgsniu, kad sužinočiau, kokia tai vieta,
Kurioje stovėjau. Užtikrintai ant krašto
Aš radau save to apgailėtino slėnio,
Baisios bedugnės, kuri sujungia griausmingą garsą
Skundų nesuskaičiuojamų. Tamsi ir gili,
Ir tirštais debesimis aptraukta, mano akis veltui
Tyrinėjo jos dugną, ir negalėjo nieko įžiūrėti.

„Dabar leiskimės į akląjį pasaulį ten apačioje;“
Pradėjo poetas visas išbalęs veidu:
„Aš einu pirmas, o tu seksi paskui.“

Tuomet aš, jo pakitusią spalvą suvokęs, tariau:
„Kaip man sektis, jei tu pasiduodi baimei,
Kuris visad esi pratęs guosti mane abejonėje?“

Jis tuomet: „Kančia tos rasės apačioje
Iš gailėsčio dažo mano skruostą, ką tu dėl baimės
Klaidingai supranti. Eime tolyn. Mūsų ilgas kelias
Ragina skubėti.“ Pirmyn, tai pasakęs, jis pajudėjo;
Ir įžengdamas nusivedė mane su savimi ant ribų
Pirmojo rato, kuris juosia bedugnę.
Čia, kiek mano ausis galėjo pastebėti, jokia rauda nebuvo girdima,
Išskyrus atodūsius, kurie vertė amžinąjį orą
Virpėti, ne sukeltus kankinimų, bet dėl sielvarto,
Jaučiamo tų daugybių, gausių ir didžiulių,
Vyrų, moterų ir kūdikių. Tuomet man
Švelnusis vadovas: „Ar neklausi, kokios dvasios
Yra šios, kurias tu matai? Prieš tau einant
Toliau, aš noriu, kad žinotum, jog šie dėl nuodėmės
Nėra kaltinami; ir jei ką jie nusipelnė,
Tai nepadedą, nes krikštas nebuvo jų,
Vartai į tavo tikėjimą. Jei jie prieš

Evangeliją gyveno, jie netarnavo Dievui teisingai;
Ir tarp tokių esu aš. Dėl šių trūkumų,
Ir dėl jokio kito blogio, mes esame prarasti;

Tik tiek nubausti, kad gyvename
Trokšdami be vilties.“ Toks sielvartas užpuolė
Mano širdį tai girdint, nes gerai žinojau,
Kad pakibusiame tame Limbe daug sielų
Didžios vertės. „O pasakyk man, pone gerbiamas!
Pasakyk man, mano mokytojau!“ Aš pradėjau su noru
Pilno užtikrintumo tame šventame tikėjime,
Kuris nugali visas klaidas; „sakyk, ar kada nors
Kas nors, ar per savo paties, ar kito nuopelnus,
Išėjo iš ten, kas vėliau buvo palaimintas?“

Perverdamas slaptą mano kalbos tikslą,
Jis atsakė: „Aš buvau naujas toje būsenoje,
Kai pamačiau galingąjį atvykstant
Tarp mūsų, su pergalingu trofėjumi karūnuotą.
Jis ištraukė mūsų pirmojo tėvo šešėlių,
Abelį, jo vaiką, ir Nojų, teisųjį žmogų,
Možę įstatymdavį, dėl tikėjimo patvirtintą,
Patriarchą Abraomą ir Dovydą karalių,
Izraelį su jo tėvu ir su jo sūnumis,
Ir ne be Rachelės, kurią taip sunkiai jis laimėjo,
Ir kitų daugelį, kuriuos jis į palaimą
Iškėlė. Prieš šiuos, būk užtikrintas,
Jokia žmogaus giminės dvasia nebuvo išganyta.“

Mes, kol jis kalbėjo, nenustojome savo kelio pirmyn,
Vis eidami per mišką; nes taip aš vadinu
Tas dvasias tankiai susibūrusias. Mes buvome netoli
Šioje pusėje nuo viršūnės, kai aš pastebėjau
Liepsną, kuri virš tamsaus pusrutulio
Vyraujanti švietė. Dar mes šiek tiek
Buvome nutolę, ne taip toli, kad aš iš dalies
Neatrasčiau, jog gentis didžioje garbėje
Tą vietą užėmė. „O tu, kuris kiekvieną meną
Ir mokslą vertini! Kas yra šie, kurie giriasi
Tokia garbe, atskirti nuo visų kitų?“

Jis atsakė: „Garsas jų didžiųjų vardų,
Kuris aidi per jūsų pasaulį viršuje, įgyja
Malonę danguje, kuris laiko juos taip išaukštintus.“
Tuo tarpu balsą aš išgirdau: „Gerbkite poetą
Didįjį! Jo šešėlis sugrįžta, kuris paliko mus neseniai!“
Ne anksčiau nutilo garsas, nei aš išvydau

Keturias galingas dvasias link mūsų lenkiant žingsnius,
Išvaizdos nei liūdnos, nei džiugios.

Kai taip mano mokytojas malonus pradėjo: „Žiūrėk į jį,
Kuris savo dešinėje neša tą kalaviją aštrų,
Kitiems trims vadovaujantį, kaip jų valdovą.
Tai yra tas Homeras, visų poetų aukščiausias:
Flakas (Horacijus) sekantis, satyros gysloje geriausias;
Trečiasis yra Nasas (Ovidijus); Lukanas yra paskutinis.
Kadangi jie visi tą vardą savinasi,
Kuriuo balsas vienas kreipėsi į mane,
Pagerbdami jie sveikina mane taip, ir gerai jie sprendžia.“

Taip aš išvydau susivienijusią šviesiąją mokyklą
Jo, monarcho aukščiausios dainos,
Kuris virš kitų kaip erelis sklando.
Kai jie kartu trumpai pasikalbėjo,
Jie atsigrėžė į mane, su pasveikinimu maloniu
Modami man; dėl ko mano mokytojas nusišypsojo:
Nei tai buvo viskas; bet didesnę garbę dar
Jie suteikė man, nes jie padarė mane savo genties nariu;
Ir aš buvau šeštas tarp tokios mokytos grupės.

Toli, iki švytinčio švyturio mes praėjome
Kalbėdami apie dalykus, tuomet tinkančius gerai
Kalbėti, dabar tinkamiau palikti nepasakytus. Prie papėdės
Didingos pilies mes atvykome,
Septynis kartus aukštomis sienomis apjuostos, ir aplink
Ginamą malonios srovės. Per šią
Kaip per sausą žemę mes praėjome. Tuomet per septynius vartus
Aš su tais išminčiais įžengiau, ir mes atėjome
Į pievą su gyva žaluma šviežia.

Ten gyveno rasė, kuri lėtai savo akis aplink
Didingai judino, ir savo laikysenoje
Nešė iškilią valdžią; jie kalbėjo
Retai, bet visi jų žodžiai buvo dainingai saldūs.

Mes į vieną pusę pasitraukėme, į vietą
Atvirą ir šviesią, ir aukštą, iš kur kiekvienas
Stovėjo aiškiai matomas. Tuojau pat
Ten ant žalios emalės lygumos
Buvo parodytos man didžiosios dvasios, nuo kurių vaizdo
Aš esu išaukštintas savo paties akyse.

Elektrą ten aš mačiau lydimą
Daugelio, tarp kurių Hektorą aš pažinau,
Anchizo dievotąjį sūnų, ir su vanago akimi
Cezarį visą ginkluotą, ir prie Kamilos ten

Pentesilėją. Kitoje pusėje
Senąjį Karalių Latiną, sėdintį prie savo vaiko
Lavinijos, ir tą Brutą aš išvydau,
Kuris Tarkvinijų vijo, Lukreciją, Katono žmoną
Marciją, su Julija ir Kornelija ten;
Ir vieną atskirai pasitraukusį, Sultoną nuožmūjį.

Tada, kai dar šiek tiek pakėliau antakius,
Aš išvydau išmintingosios minios mokytoją,
Sėdintį tarp filosofų gretų.
Juos visi žavisi, visi jam rodo deramą pagarbą.
Ten Sokratą ir Platoną abu pastebėjau,
Artimiausius jam rangū; Demokritą,
Kuris pasaulį atsitiktinumui priskiria, Diogeną,
Su Herakleitu ir Empedokliu,
Ir Anaksagorą, ir Talį išminčių,
Zenoną ir Dioskoridą, gerai išmanantį
Gamtos slaptąjį mokslą. Orfėją pastebėjau
Ir Liną, Tulijų ir moralųjį Seneką,
Euklidą ir Ptolemėją, Hipokratą,
Galeną, Aviceną ir tą, kuris sukūrė
Tą didįjį komentarą – Averojų.

Apie visus kalbėti išsamiai būtų tuščias bandymas;
Nes mano plati tema taip ragina, kad dažnai
Mano žodžiai atsilieka nuo to, kas nutiko. Į dvi grupes
Šeši bendražygiai išsiskiria. Kitu keliu
Mano išmintingasis vadovas veda mane, iš to oro giedro,
Į klimata, amžinai audrų varginamą:
Ir į dalį ateinu, kur jokia šviesa nešviečia.

V GIESMĖ

Iš pirmojo rato aš nusileidau taip
Žemyn į antrąjį, kuris, mažesnę erdvę
Apimdamas, tiek daugiau sielvarto talpina,
Sukeliančio karčias dejones. Ten stovi Minos,
Šiepiantis dantis kraupiu pavidalu: jis, visų,
Kurie įžengia, griežtai ištirdamas nusikaltimus,

Skelbia nuosprendį ir siunčia juos žemyn,
Priklausomai nuo to, kaip save apsvynioja:
Nes kai prieš jį stoja nelaimingoji siela,
Ji viską išpažįsta; ir tas griežtasis teisėjas
Nuodėmių, apsvarstęs, kokia vieta pragare
Tinka nusižengimui, savo uodega tiek kartų
Save apsijuosia, kiek pakopų žemyn
Jis pasmerkia jai nusileisti. Prieš jį stovi

Visuomet gauši minia; ir savo eile
Kiekvienas teismui praeidamas, kalba ir išgirsta
Savo lemtį, tada žemyn į savo buveinę nubloškiamas.

„O tu! Kuris į šią vargo buveinę
Artiniesi?“ – kai pamatė mane ateinantį, sušuko
Minos, apleisdamas savo baisų darbą,
„Žiūrėk, kaip tu čia įžengi; saugokis, kuo
Tu pasitiki; tegul platus įėjimas
Neapgauna tavęs tavo paties žalai.“ Jam mano vadovas:
„Kodėl šūkauji? Netrukdyk jo kelio,
Likimo paskirto; taip yra panorėta ten,
Kur valia ir galia yra viena. Neklausk daugiau.“

Dabar pradeda graudžios raudos būti girdimos.
Dabar atėjau ten, kur daugybė skundžiančių balsų
Smogia man į ausį. Į vietą atėjau,
Kur šviesa buvo visiškai nebyli. Baubdamas ten vaitojo
Triukšmas, lyg jūra audroje, plėšoma
Kariaujančių vėjų. Audringas pragaro gūsis
Su nerimstančiu įniršiu gena dvasias,
Suka jas ratu ir blaško smarkiai su skaudžiu vargu.

Kai jos atvyksta prieš tą griūvantį srautą,
Ten girdėti klyksmai, ten dejonės, vaitojimai,
Ir piktžodžiavimai prieš gerąją Galybę danguje.

Aš supratau, kad šiai kančiai liūdnei
Kūniški nusidėjėliai yra pasmerkti, kuriuose
Protas geismo yra užvaldytas. Kaip dideliais būriais
Ir gausybėmis, kai žiema viešpatauja,
Varnėnai ant savo sparnų yra nešami plačiai;
Taip neša tironiškas gūsis tas blogąsias sielas.
Į šią pusę ir į tą, aukštyn, žemyn,
Jis gena jas: vilties poilsio jas paguosti
Nėra jokios, nei netgi švelnesnio skausmo. Kaip gervės,
Giedodamos savo graudžias gaidas, skrodžia dangų,
Išsitempusios ilga virtine: taip aš išvydau
Dvasias, kurios atėjo garsiai raudodamos, genamos
Savo baisios lemties. Tada aš: „Mokytojau! Kas
Yra šios, juodo oro taip plakamos?“ – „Pirmoji
Tarp tų, apie kurias klausi,“ jis atsakė,
„Daugelio kalbų buvo imperatorė. Ji ydoje
Prabangos ir gašlumo buvo tokia begėdė, kad padarė
Pomėgį teisėtą paskelbtu dekretu,
Kad panaikintų kalnę, kurią ji pati buvo užsitraukusi.
Tai Semiramidė, apie kurią parašyta,
Kad ji paveldėjo Niną, savo sutuoktinį;

Ir valdė žemę, kurią dabar Sultonas valdo.
Kita meilės įniršyje nusižudė pati,
Ir Sichėjo pelenams sulaužė savo ištikimybę:
Tada seka Kleopatra, geidulingoji karalienė.“

Ten pastebėjau aš Elena, dėl kurios taip ilgai
Laikas buvo kupinas blogio; ten didįjį
Achilą, kuris su meile kovojo iki galo.
Parį aš mačiau, ir Tristaną; ir be jų
Tūkstantį dar jis parodė man, ir vardais
Nurodė juos, kuriuos meilė atskyrė nuo gyvybės.

Kai aš išgirdau savo išmintingąjį mokytoją vardijant
Tas damas ir riterius senųjų dienų, įveiktas
Gailėsčio, beveik apstulbime mano protas
Buvo pasiklydęs; ir aš pradėjau: „Poete! Noromis
Aš kreipčiausi į tuos du kartu ateinančius,
Kurie atrodo tokie lengvi prieš vėją.“ Jis tuomet:
„Įsidėmėk, kai jie arčiau prie mūsų priartės.

Tada vardan tos meilės, kuri neša juos tolyn,
Maldauk; ir jie ateis.“ Vos tik vėjas
Pasuko juos link mūsų, aš taip suformulavau savo kalbą:
„O nuvargusios dvasios! Ateikite ir pasikalbėkite
Su mumis, jei niekieno kito nesate sulaikytos.“ Kaip balandžiai,
Švelnaus troškimo pakviesti, ant plačių sparnų
Ir tvirtų, į savo saldų lizdą grįžtantys namo,
Skrodžia orą, nešami savo valios;
Taip išėjo jie iš to būrio, kur Dido rikiuojasi,
Skubėdami per blogąjį orą; su tokia jėga
Mano šauksmas nugalėjo, stipraus jausmo genamas.

„O maloninga būtybe ir geraširde! Kuri eini
Lankyti per šį elementą tamsų,
Mus, kurie pasaulį kruvina dėme sutepėme;
Jei visų Karalių mes turėtume draugu,
Mūsų malda jam kiltų už tavo ramybę,
Nes tu pasigailėjai mūsų blogos padėties.
Ką tik norėtum išgirsti ar apie ką kalbėti
Tau patinka, tą mes išgirsime, apie tai
Laisvai su tavimi kalbėsime, kol vėjas,
Kaip dabar, yra nebylus. Žemė, kuri davė man gimimą,
Yra įsikūrusi pakrantėje, kur Po nusileidžia
Ilsėtis vandenyne su savo lydinčiomis srovėmis.

Meilė, kuri švelnioje širdyje greitai išmokstama,
Apipynė ją tuo gražiu pavidalu, iš manęs
Atimtu tokiu žiauriu būdu, kas skaudina mane vis dar:

Meilė, kuri atsisakymo nepriima iš nieko mylimo,
Pagavo mane patinkant jam taip nepaprastai,
Kad, kaip matai, jis vis dar manęs nepalieka.

Meilė atvedė mus į vieną mirtį: Kaina laukia
Sielos, kuri praliejo mūsų gyvybę.“ Tokie buvo jų žodžiai;
Juos išgirdęs aš nulenkiau žvilgsnį žemyn,
Ir laikiau jį ten taip ilgai, kad poetas sušuko:
„Ką maštai?“ Aš atsakydamas taip:
„Deja! Kokiomis saldžiomis mintimis, koku švelniu troškimu
Jie galiausiai turėjo pasiekti tą liūdną perėją!“

Tada atsisukęs, aš į juos savo kalbą nukreipiau.
Ir taip pradėjau: „Frančeska! Tavo liūdna lemtis
Net iki ašarų mano sielvartą ir gailestį judina.
Bet pasakyk man; jūsų saldžių atodūsių metu,
Kuo, ir kaip meilė suteikė, kad jūs pažinote
Savo dar neaiškius troškimus?“ Ji atsakė:
„Nėra didesnio sielvarto, kaip prisiminti dienas
Džiaugsmo, kai nelaimė yra šalia! Tą žino
Tavo mokyta vadovas. Visgi taip aistringai
Jei tu esi linkęs sužinoti pirminę šaknį,
Iš kur mūsų meilė gavo pradžia, aš padarysiu,
Kaip tas, kuris verkia ir pasakoja savo istoriją. Vieną dieną
Savo malonumui mes skaitėme apie Lancelotą,
Kaip jį meilė pavergė. Vieni mes buvome, ir jokio
Įtarimo šalia mūsų. Dažnai skaitant
Mūsų akys buvo sutrauktos kartu, ir spalva
Pabėgo iš mūsų pakitusių skruostų. Bet viename taške
Mes palūžome. Kai apie tą šypseną skaitėme,
Tą trokštamą šypseną, aistringai pabučiuotą
Vieno, taip giliai įsimylėjusio, tada jis, kuris niekada
Nuo manęs nebus atskirtas, iškart mano lūpas
Visas drebėdamas pabučiavo. Knyga ir rašytojas abu
Buvo meilės tarpininkai. Jos puslapiuose tą dieną
Mes daugiau neskaitėme.“ Kol taip viena dvasia kalbėjo,
Kita raudėjo taip skaudžiai, kad į širdį įgeltas
Aš, iš užuojautos alpdamas, atrodė, buvau netoli
Mirties, ir kaip lavonas kritau ant žemės.

VI GIESMĖ

Mano juslėms atsigauyant, kurios prieš tai buvo nuslopusios
Iš gailesčio giminingoms sieloms, dėl ko sielvartas
Įveikė mane visiškai, tiesiai aplink aš matau
Naujas kankynes, naujas kankinamas sielas, kuria kryptimi
Aš bejudėčiau, ar pasisukčiau, ar kreipčiau savo žvilgsnį.
Į trečiąją ratą aš atvykstu, liūčių

Nesiliaujančių, prakeiktų, sunkių ir šaltų, nepakitusių
Per amžius, tiek rūšimi, tiek laipsniu.
Didelė kruša, purvinas vanduo, šlapdriba
Per tamsų vidurnakčio orą sruvo žemyn smarkiai:
Dvokė visa žemė, ant kurios ta audra krito.

Cerberis, žiaurus monstras, nuožmus ir keistas,
Per savo plačią trigubą gerklę loja kaip šuo
Virš minios, panardintos apačioje.
Jo akys žėri raudonai, juoda jo riebaluota barzda,
Jo pilvas didelis, ir nagais ginkluotos rankos, su kuriomis
Jis drasko dvasias, lupa jas, ir jų galūnes
Į gabalus plėšo. Staugimas ten sklinda, kaip šunų,
Po lietingu tvanu, vienu šonu
Kitą dengdami, dažnai jie vartosi aplink,
Nelaiminga, bedievė gauja. Kai tas didysis kirminas
Pastebėjo mus, laukinis Cerberis, jis atvėrė
Savo nasrus ir iltis parodė mums; nebuvo nei galūnės
Pas jį, kuri nedrebėtų. Tada mano vadovas, savo delnus
Išskėtęs ant žemės, sėmė žemes
Pakėlė jas, ir metė į jo edrius nasrus.

Lygiai kaip šuo, kuris staugdamas loja maisto
Savo šeimininkui, kai kąsnis ateina, numeta
Savo įniršį, susitelkęs tik su aistringa skuba
Jį praryti; taip nusviro bjaurūs skruostai
Demono Cerberio, kuris griausmingai stulbina
Dvasias, kad jos kurtumo veltui trokšta.

Mes, per šešėlius, parblokštus smūgio
Sunkios audros praeinant, statėme savo pėdas
Ant jų tuštumos, kuri atrodė kaip kūnas.

Jie visi išilgai žemės išsitiesę gulėjo
Išskyrus vieną, kuris staiga pakėlė save sėstis,
Vos tik pamatė mus tuo keliu praeinant. „O tu!“
Sušuko jis, „kuris per pragaro šešėlius esi vedamas,
Prisipažink, ar vėl atpažįsti mane. Tu buvai sukurtas
Dar prieš tai, kai mano kūnas buvo sugriautas.“ Aš atsakiau:
„Kančia, kurią tu kenti, galbūt taip atima
Tavo pavidalą iš mano atminties, kad atrodo,
Lyg aš tave matyčiau niekada. Bet pranešk
Man, kas tu esi, kad į vietą tokią liūdną
Esi įdėtas, ir į tokią kankynę, kad nors
Kita būtų didesnė, bjauresnė jokios
Negalima įsivaizduoti.“ Jis atsakydamas taip:

„Tavo miestas, pripildytas pavydo iki kraštų,
Taip, kad saikas peržengia savo ribas,
Laikė mane šviesesnėmis dienomis. Jūs, piliečiai,
Buvote pratę vadinti mane Čiaku (Ciacco). Dėl nuodėmės
Rajumo, prakeiktos ydos, po šiuo lietumi,
Lygiai kaip matai, aš esu nuovargio nualintas;
Nei aš vienintelė dvasia šiamevargė: visi šie
Už panašų nusikaltimą užsitraukė panašią bausmę.“

Daugiau jis nesakė, ir aš savo kalbą pratęsiau:
„Čiakai! Tavo baisi kančia skaudina mane labai,
Net iki ašarų. Bet pasakyk man, jei žinai,
Kas galiausiai ištiks piliečius
Padalinto miesto; ar koks nors teisus
Gyvena ten: ir pasakyk man priežastį,
Iš kur aidi nesantaika užpuolė jį taip?“

Jis tuomet: „Po ilgo kovojimo jie ateis
Iki kraujo; ir laukinė partija iš miškų
Išvys kitą su didele skriauda lauk.
Tada pridėra, kad ši turi kristi, per
Tris saulės ratus; ir kita kilti
Paskolinta jėga to, kuris pakrantėje
Dabar ilsisi. Ji ilgą tarpą laikys išdidžiai
Savo kaktą, laikydama po sunkiu svoriu
Kitą prispaustą, pasipiktinusią ta našta,
Ir liūdintį skaudžiai. Teisieji yra du skaičiumi,
Bet jie apleisti. Godumas, pavydas, puikybė,
Trys lemtingos kibirkštys, uždegė visų širdis
Ugnimi.“ Čia nutilo apgailėtinas garsas;
Ir aš tęsiau taip: „Dar norėčiau sužinoti
Daugiau iš tavęs, tolesnio pokalbio dar meldžiu.
Apie Farinatą ir Tegją sakyk,
Tuos, kurie taip gerai nusipelnė, apie Džakopą,
Arigą, Moską ir kitus, kurie lenkė
Savo protus daryti gera. O! Pasakyk man, kur
Jie būna, ir leisk man sužinoti apie juos.
Nes aš esu spaudžiamas aštraus troškimo išgirsti,
Ar dangaus saldi taurė, ar nuodingas pragaro gėrimas
Yra jų lūpoms paskirtas.“ Jis atsakė tiesiai:
„Šie yra dar juodesnės dvasios. Įvairūs nusikaltimai
Nugramzdino juos giliau į tamsią bedugnę.
Jei tu taip toli nusileisi, galėsi pamatyti juos.
Bet į malonų pasaulį kai tu sugrįši,
Paminėk mane, aš meldžiu tavęs, ten.
Daugiau aš nesakysiu tau, neatsakysiu tau daugiau.“

Tai pasakęs, savo įbestas akis jis pasuko įkypai,
Šiek tiek nužiūrėjo mane, tada nulenkiė galvą,
Ir tarp savo aklų kompanionų su ja krito.

Kai taip mano vadovas: „Daugiau savo guolio jis nepaliks,
Kol paskutinis angelo trimitas suskambės. Galybė
Priešiška šiems tada šlovėje ateis,
Kiekvienas tuojau į savo liūdną kapą sugrįš,
Atgaus savo kūnišką apdarą ir savo pavidalą,
Ir išgirs amžinąjį nuosprendį, aidintį perplėšiant
Skliautą.“ Taip praėjome mes per tą mišinį bjaurų
Dvasių ir lietaus, su lėtais žingsniais; tuo tarpu
Paliesdami, nors lengvai, gyvenimą, kuris ateis.
Nes taip aš klausiau: „Ar šios kankynės, Pone!
Kai didysis nuosprendis praeis, bus padidintos,
Ar sušvelnintos, ar tokios pat griežtos kaip dabar?“

Jis tuomet: „Pasitark su savo žiniomis; kurios nusprendžia
Kad kai kiekvienas dalykas į didesnę tobulumą auga,
Jis jaučia jautriau tiek gėrį, tiek skausmą.
Nors niekada į tikrą tobulumą negali atvykti
Ši rasė prakeikta, visgi arčiau tada nei dabar
Jie priartės prie jo.“ Apsukdami tą taką
Ratų keliavome, ir kalbų
Daug daugiau, nei aš pasakoju, tarp mūsų įvyko:
Kol į tašką, kur laiptai vedė žemyn,
Atvykę, ten Plutą, didįjį priešą, mes radome.

VII GIESMĖ

„Vargas man! O Šėtone! Šėtone!“ garsiai sušuko
Plutas, akcentu kimiu iš laukinio pavojaus:
Ir malonus išminčius, kurio joks įvykis nestebino,
Kad paguostų mane, taip tarė: „Tegul tavo baimė
Nežaloja tavęs, nes galios jame, būk tikras, nėra jokios
Sutrukdyti žemyn šia uola tavo saugų nusileidimą.“
Tada į tą ištinusią lūpą atsisukęs, „Tylėk!“ sušuko jis,

„Prakeiktas vilke! Tavo įniršis viduje tave patį
Tegul ėda ir sunaudoja tave! Per tamsią gelmę
Ne be priežasties jis eina. Taip yra panorėta
Aukštybėse, ten, kur didysis Arkangelas išliejo
Dangaus kerštą ant pirmojo svetimautojo išdidus.“

Kaip burės pilnai išskleistos ir išsipūtusios nuo vėjo
Nukrenta staiga subliuškusios, jei stiebas lūžta;
Taip ant žemės žemyn krito žiaurusis demonas.

Taip mes, besileidžiantys į ketvirtą stačią atbrailą,
Patekome ant liūdno kranto, kuris visą vargą

Apjuosia visos visatos. Vargas man!
Visagali Teisingume! Kokioje gausybėje tu krauni
Naujus skausmus, naujus vargus, kokius aš čia mačiau!
Kodėl mūsų kaltė atveda mus į tai?

Lygiai kaip banga, ant Charibdės kylanti,
Prieš sutiktą bangą dūžta lūždama;
Toks yra šokis, kurį ši nelaiminga rasė turi vesti,
Kurių daugiau nei kitur gausiai čia aš radau,
Iš vienos pusės ir iš kitos, su garsiu balsu,
Abi rideno svorius pagrindine jėga savo krūtinių,
Tada trenkėsi kartu, ir kiekvienas tuojau pat
Rideno juos atgal sudamiesi, grįždami vėl,
Šaukdami šie: „Kodėl laikai taip tvirtai?“
Anie atsakydami: „O kodėl tu išmeti šalin?“
Taip vis kartodami savo niekinančią dainą,
Jie į priešingą tašką abejose pusėse
Kirto baisųjį ratą: tada atvykę,
Abu apsisuko aplink, ir per vidurinę erdvę
Konfliktuodami susitiko vėl. Nuo kurio vaizdo
Aš, įgeltas sielvarto, taip tariau: „O sakyk, mano vadove!
Kokia tai rasė? Ar buvo šie, kurių galvos yra skustos,
Mūsų kairėje rankoje, visi atskirti bažnyčiai?“

Jis tiesiai atsakė: „Savo pirmajame gyvenime šie visi
Protu buvo taip iškreipti, kad jie darė,
Pagal deramą matą, iš savo turto,
Jokio naudojimo. Tai aiškiai iš jų žodžių surink,
Kuriuos jie kaukia, prie kiekvieno krašto
Atvykstant rato, kur jų nusikaltimas
Priešingas savo rūšimi išskiria juos. Bažnyčiai
Buvo atskirti tie, kurie jokiais plaukuotais gobtuvais
Nėra karūnuoti, tiek [Popiežiai](#), tiek Kardinolai, virš kurių
Godumas valdžią absoliučią išlaiko.“

Aš tuomet: „Tarp tokių kaip šie kai kurie privalo būti,
Kuriuos aš atpažinsiu, kurie dėmė
Šių bjaurių nuodėmių buvo sutepti.“ Jis atsakydamas taip:
„Tuščią mintį sumanei. Tas negarbingas gyvenimas,
Kuris padarė juos niekingais anksčiau, dabar daro juos tamsius,
Ir jokiam pažinimui neįžiūrimus.
Amžinai jie susitiks šiame grubiam smūgyje:
Šie iš kapo su sugniaužtu kumščiu pakils,
Anie su trumpai skustomis garbanomis. Kad blogai jie davė,
Ir blogai jie laikė, tai iš gražiojo pasaulio
Atėmė, ir įstatė juos į šį kivirčą, kuriam nereikia
Jokios išdailintos mano frazės, kad jį pabrėžtų.“

Dabar gali pamatyti, mano sūnau! Kokios trumpos, kokios tuščios,
Gėrybės patikėtos į fortūnos rankas,
Dėl kurių žmonių rasė kelia tokį triukšmą!
Ne visas auksas, kuris yra po mėnuliu,
Ar kada nors buvo, šioms vargo nukamuotoms sieloms
Galėtų nupirkti poilsį bent vienai.“ Aš taip atsakiau:

„Mano vadove! Iš tavęs šito taip pat norėčiau išmokti;
Ši [fortūna](#), apie kurią kalbi, kas ji yra,
Kurios nagai gniaužia pasaulio palaiminimus?“

Jis taip: „O būtybės aklos! Koks neišmanymas
Apsėda jus? Dabar mano sprendimą išgirs ir įsidėmėk.
Jis, kurio pranokstanti išmintis viršija viską,
Dangus kurdamas, davė jiems valdančias galias
Juos vesti, kad kiekviena dalis šviestų kiekvienai,
Jų šviesai lygiai paskirstymo išlietai.
Pagal panašų paskyrimą jis nurodė
Virš pasaulio ryškių atvaizdų valdyti
Priežiūrą vedančios rankos
Ir bendros tarnautojos, kuri tinkamu laiku
Gali pakeisti tuščius gyvenimo pranašumus
Nuo rasės rasei, nuo vieno kraujo kitam,
Anapus žmogaus išmintingiausio rūpesčio prevencijos:
Todėl viena tauta kyla į valdžią,
Kita silpsta, lygiai kaip jos valia
Nusprendžia, nuo mūsų paslėpta, kaip žolėje
Gyvatės vingis. Prieš ją niekuo nepadeda
Jūsų didžiausia išmintis. Ji su numatymu planuoja,
Teisia ir vykdo savo valdymą, kaip savąjį
Kitos dieviškosios galios. Jos pokyčiai nežino
Jokio pertraukimo: iš būtinybės
Ji yra padaryta greitai, taip dažnai ateina tie, kas reikalauja
Paveldėjimo jos malonėse. Tai yra ji,
Taip keikiama net tu, kurių skola
Jai yra veikiau gyrius; jie neteisingai
Kaltinimu atlygina jai, ir piktu žodžiu;
Bet ji yra palaiminta, ir dėl to nesirūpina:
Tarp kitų pirminių būtybių džiugi
Rieda savo sferoje, ir savo palaimoje džiūgauja.
Dabar savo keliu eikime mes, į sunkesnę vargą
Besileidžiantys: nes kiekviena žvaigždė krinta dabar,
Kuri kilo mūsų įėjimo metu, ir draudžia
Per ilgai mums užtrukti.“ Mes ratą kirtome
Iki kito skardžio, atvykdami prie šulinio,
Kuris virdamas liejasi žemyn į griovį
Nuleistą iš jo šaltinio. Kur kas tamsesnė buvo banga

Nei juodžiausias grūdas: ir mes kompanijoje
Rašalinių vandenių, keliaudami jų pakraščiu,
Įžengėme, nors kitu taku, žemyn.
Į ežerą, Stiksu vadinamą, išsiplečia
Liūdnoji srovė, kai ji pasiekia papėdę
Pilkų suvytusių uolų. Įdėmiai aš stovėjau
Žiūrėdamas, ir pelkėje nugrimzdusią pastebėjau
Purviną gentį, visą nuogą, ir su žvilgsniais
Rodančiais įniršį. Jie vien savo rankomis
Smūgiavo ne, bet galva, krūtine, kojomis,
Pjaustydami vienas kitą gabalais savo iltimis.

Gerasis mokytojas tarė: „Dabar matai, sūnau!
Sielas tų, kuriuos pyktis įveikė.
Šitai taip pat užtikrintai žinok, kad po
Vandenių gyvena daugybė, kurių atodūšiai
Į šiuos burbulus verčia paviršių kilnotis,
Kaip tavo akis sako tau, kur tik ji pasisuka.
Įstrigę dumble jie sako: „Liūdni kažkada buvome mes
Saldžiame ore, padarytame džiugiu saulės,
Nešiodami bjaurų ir tingų rūką viduje:
Dabar šiose tamsiose nuosėdose esame mes liūdni.“
Tokią skausmingą giesmę jie gurguliuoja savo gerklėse.
Bet žodžio aiškaus ištarti negali niekas.“ Mūsų maršrutą
Taip apėjome mes, segmentą plačiai ištemptą
Tarp sauso pylimo ir branduolio
Bjauraus baseino, sukdami tuo tarpu savo akis
Žemyn į tuos, kurie rijo jo purvinas nuosėdas;
Nei sustojome, kol prie bokšto žemos papėdės atėjome.

VIII GIESMĖ

Savo temą tęsdamas, pasakoju, kad prieš tai
Kai pasiekėme aukšto bokšto papėdę, mūsų akys
Jo aukštį pasiekė, kur du žibintus kabančius
Mes pastebėjome, ir iš tolo kitą šviesą
Grąžinančią signalą, taip tolimą, kad vos
Akis galėjo pagauti jos spindulį. Aš atsisukęs
Į gilųjį žinių šaltinį, taip paklausiau:
„Sakyk, ką tai reiškia? Ir ką ta kita šviesa
Atsakydama išskėlė? Kokia jėga daro tai?“
„Ten ant purvinių vandenių,“ jis atsakė,
„Jau dabar tai, kas toliau laukia mūsų, gali pamatyti,
Jei pelkės pagimdytas rūkas to neslepia.“

Niekada nebuvo strėlė nuo lanko paleista,
Kuri skriektų savo keliu taip vikriai per orą,

Kaip maža valtis, kurią per bangas aš pamačiau
Link mūsų ateinančią, valdomą vienintelio
Vieno, kuris irklavo ją, kuris šaukė garsiai:
„Ar atvykai, piktoji dvasia?“ – „Flegijau, Flegijau,
Šį kartą tu šauki veltui,“ mano ponas atsakė;
„Ne ilgiau tu turėsi mus, tik kol per
Dumblinę baseiną mes pereisime.“ Kaip tas, kuris išgirsta
Apie kokią didžią skriaudą, kurią jis patyrė, dėl ko
Viduje jis sielvartauja; taip Flegijas viduje sielvartavo
Savo nuožmiame pyktyje. Mano vadovas lipdamas žemyn įžengė
Į valtį, ir liepė man įlipti paskui
Glaudžiai prie jo šono; ir ne anksčiau nei mano įlipimas atrodė
Laivą pakrovė. Vos tik abu įsėdome,
Pjaudamas bangas, plaukia senovinis laivas,
Giliau nei su kitais jis yra pratęs.

Kol mes savo kursą virš negyvo kanalo laikėme.
Vienas permirkęs dumble prieš mane iškilo ir tarė:
„Kas esi tu, kad ateini anksčiau savo valandos?“

Aš atsakiau: „Nors aš ateinu, aš neužsibūnu;
Bet kas esi tu, kad tapai toks bjaurus?“

„Vienas, kaip matai, kuris gedi:“ jis tiesiai atsakė.

Į ką aš taip: „Gedule ir varge,
Prakeikta dvasia! Pasilik tu. Aš žinau tave gerai,
Netgi taip purve užsimaskavusį.“ Tada ištiesė jis
Rankas į valtį; ko mano mokytojas išmintingas
Pastebėjęs, stūmė jį atgal: „Šalin! Žemyn ten,

Pas kitus šunis!“ Tada, savo rankomis mano kaklą
Apvydamas, pabučiavo mano skruostą ir tarė: „O siela
Teisingai paniekianti! Palaiminta buvo ta, kurioje
Tu buvai pradėtas! Jis pasaulyje buvo vienas
Dėl arogancijos žinomas; jo atminimui
Jokia dorybė nesuteikia spindesio; lygiai taip
Čia yra jo šešėlis įsiutęs. Ten viršuje
Kiek daug dabar laiko save galingais karaliais
Kurie čia kaip kiaulės voliosis purve,
Palikdami po savęs siaubingą papeikimą!“

Aš tuomet: „Mokytojau! Jį mielai aš norėčiau išvysti
Panardintą šiose nuosėdose, prieš mums paliekant ežerą.“

Jis taip: „Dar prieš tai, kai tavo vaizdui krantas
Bus pasiūlytas, patenkintas bus tas noras,
Kuris gerai nusipelno išpildymo.“ Vos jo žodžiai
Buvo baigti, kai aš pamačiau purvinas gentis
Puolančias jį su tokiu smurtu, kad dar

Už tai atiduodu aš padėką Dievui ir šlove.
„Ant Filipino Ardženčio!“ šaukė jie visi:
Ir ant savęs paties paniuręs florentietis
Atsuko savo kerštingas iltis. Jį čia mes palikome,
Nei kalbu aš apie jį daugiau. Bet mano ausiai
Staiga garsas raudos smogė,
Dėl ko mano akį atvertą aš pasiunčiau į tolį.

Ir taip gerasis mokytojas: „Dabar, mano sūnau!
Artinasi miestas, kuris Dito yra vadinamas,
Su savo rimtais gyventojais, galinga minia.“

Aš taip: „Minaretus jau, Pone!
Ten tikrai slėnyje aš įžiūriu,
Spindinčius raudonai, lyg jie iš ugnies
Būtų kilę.“ Jis atsakė: „Amžina ugnis,
Kuri viduje dega, rodo juos su rausva liepsna
Apšviestus; kaip šiame žemutiniame pragare matai.“

Mes atvykome į griovius gilius, kurie juosia
Šį regioną neguodžiantį. Sienos atrodė
Lyg jos būtų padarytos iš geležies. Mes padarėme
Platų ratą, kol vietą pasiekėme, kur garsiai
Jūrininkas sušuko smarkiai: „Eikite lauk!
Įėjimas yra čia!“ Ant vartų aš pamačiau
Daugiau nei tūkstantį, kurie seniai iš dangaus
Buvo nublokšti. Su piktais gestais, „Kas yra šis,“
Jie šaukė, „kuris be mirties pirma patirtos, eina per
Regionus mirusiųjų?“ Mano išmintingas vadovas
Padarė ženklą, kad jis slapto pasitarimo nori;
Dėl ko jų piktas paniekinimas atlėjo, taip
Jie kalbėjo: „Ateik tu vienas; ir tegul jis eina,
Kuris taip drąsiai įžengė į šią karalystę.
Vienas tegrįžta jis savo neprotingu keliu;
Jei gerai jis žino jį, tegul įrodo. Dėl tavęs,
Čia turėsi tu pasilikti, kuris per klimatą tokį tamsų
Buvai jo palyda.“ Dabar pagalvok, skaitytojau!
Kokia nuotaika buvo mano skambant tiems prakeiktiems žodžiams.
Aš tikėjau, kad aš niekada neturėčiau sugrįžti.

„O mano mylimas vadove! Kuris daugiau nei septynis kartus
Saugumą suteikė man, ir ištraukė
Iš pavojaus gilaus, kuriam aš stovėjau atviras,
Nepalik manęs,“ aš šaukiau, „šime kraštutinyje.
Ir jei mūsų ėjimas pirmyn bus užgintas,
Kartu atsekime atgal savo žingsnius su greičiu.“

Mano valdovas, kuris ten buvo atvedęs mane,
Atsakė: „Nebijok: nes mūsų perėjimo niekas
Neturi galios nuvilti mus, tokia aukšta
Valdžia leisto. Bet tu
Lauk manęs čia; tuo tarpu savo nuvargusią dvasią
Paguosk, ir maitink su malonia viltimi, užtikrintas
Aš nepaliksiu tavęs šiame žemutiniame pasaulyje.“

Tai pasakęs, nueina tėvas geraširdis,
Ir palieka mane. Dvejojantis aš lieku
Kare tarp „noriu“ ir „nenoriu“ savo mintyse.

Aš negalėjau girdėti, kokias sąlygas jis siūlė jiems,
Bet jie tarėsi neilgai, nes visi iškart
Bėgo vidun. Užverti buvo vartai
Tų mūsų priešininkų prieš krūtinę
Mano valdovo: atskirtas jis sugrįžo
Pas mane su lėtais žingsniais. Į žemę
Jo akys buvo nulenkotos, ir nuo jo kaktos nutrintas
Visas pasitikėjimas, kol taip su atodūisiais jis kalbėjo:
„Kas užgynė man šias buveines vargo?“
Tada taip man: „Kad aš esu supykęs, nemanyk
Esant pagrindo siaubui: šiame išbandyme aš
Nugalėsiu, tegul naudoja kokius menus jie nori viduje
Sutrukdydami. Šis jų įžūlumas, ne naujas,
Jau anksčiau prie vartų mažiau slaptų jie rodė,
Kurie vis dar yra be užrakto; ant jų arkos
Tu matei mirtiną užrašą: ir netgi dabar
Šioje pusėje jų įėjimo, žemyn šlaitu,
Praeidamas ratus, be palydos, ateina
Vienas, kurio stipri galybė gali atverti mums šią žemę.“

IX GIESMĖ

Atspalvis, kurį baili baimė ant mano blyškių skruostų
Įspaudė, kai pamačiau savo vadovą pasukantį atgal,
Išvijo tą nuo jo paties, kurį naujai jie buvo dėvėję,
Ir viduje sulaikė jį. Jis, kaip tas
Kuris klausosi, stovėjo atidus: nes jo akis
Ne toli galėjo vesti jį per juodą orą,
Ir tirštai besirenkantį debesį. „Visgi pridera
Mums laimėti šią kovą“ – taip jis pradėjo – „jei ne –
Tokia pagalba mums yra pasiūlyta. – O, kaip ilgai
Man atrodo, kol pažadėta pagalba atvyks!“

Aš pastebėjau, kaip tęsinys jo žodžių
Uždengė jų pradžių; nes paskutinieji, kuriuos jis tarė
Nesutiko su pirmaisiais. Bet ne mažesnė

Mano baimė buvo dėl jo sakymo; nes aš pritraukiau
Prie reikšmės blogesnės galbūt, nei kad jis laikė,
Jo nutrauktą kalbą. „Ar kada nors kas nors
Į šią sielvartingos įdubos kraštutinę gelmę
Nusileidžia, iš pirmojo laipsnio, kurio skausmas
Yra atėmimas tiktai saldžios vilties?“

Taip aš klausdamas. „Retai,“ jis atsakė,
„Pasitaiko, kad tarp mūsų kas nors daro
Šią kelionę, kurią aš einu. Anksčiau, tiesa
Kartą atėjau aš čia apačioje, užkerėtas nuožmios
Erichto, burtininkės, kuri privertė šešėlius
Grižti į savo kūnus. Ne ilgą laiką mano kūnas
Buvo nuogas be manęs, kai tarp šių sienų
Ji privertė mane įžengti, kad ištraukčiau dvasią
Iš Judo rato. Žemiausia vieta
Yra ta iš visų, tamsiausia, ir nutolusi
Toliausiai nuo dangaus viską juosiančios orbitos. Kelią
Labai gerai aš žinau: tu todėl ilsėkis saugus.
Tas ežeras, skleidžiantis bjaurią smarvę, aplink
Miestą sielvarto apjuosia, į kurį dabar
Mes negalime įžengti be įniršio.“ Dar daugiau
Jis pridėjo: bet aš nelaikau to atmintyje,
Nes mano akis link aukšto bokšto
Buvo patraukusi mane visiškai, į jo degančią viršūnę.
Kur akimirksniu aš išvydau iškilusias
Iškart tris pragaro furijas suteptas krauju:
Galūnėmis ir judesiais moteriškos jos atrodė;
Aplink jas žaliausios hidros rangydamosi sukosi
Savo apimtimis; angys ir raguotos gyvatės šliaužė
Vietoj plaukų, ir jų nuožmias smilkinius rišo.

Jis, žinodamas gerai apgailėtinas raganos
Kurios patarnauja karalienei begalinio vargo, taip tarė:

„Žiūrėk į kiekvieną baisią Eriniją. Kairėje
Tai yra Megera; dešinėje rankoje ji,
Kuri rauda, Alekto; ir Tisifonė
Viduryje.“ Tai pasakęs, tyloje jis pasiliko
Savo krūtinę jos kiekviena draskydamos plėšė; save
Daužė savo delnais, ir tokį klyksmą kėlė,
Kad prie poeto aš prigludau, įtarimo surištą.
„Skubink Medūzą: taip į deimantą
Jį mes paversime;“ visos žiūrėdamos žemyn sušuko.
„Net kai Tesėjo galios užpultos, mes atkeršijome
Ne blogu kerštu.“ „Apsisuk aplink, ir laikyk
Savo veidą paslėptą; nes jei Gorgonė baisi

Bus parodyta, ir tu turėtum pamatyti ją, tavo sugrįžimas
Aukštyn būtų prarastas amžiams.“ Tai pasakęs,
Pats mano švelnus mokytojas apsuko mane aplink,
Nei pasitikėjo jis mano rankomis, bet su savosiomis
Jis taip pat paslėpė mane. Jūs, intelekto
Sveiko ir viso, įsidėmėkite gerai mokymą paslėptą
Po tankia tekstūra mistinės giesmės!

Ir dabar atėjo virš sudrumstų bangų
Garsiai trenkiantis, siaubingas, garsas, kuris vertė
Abu krantus drebėti, lyg vėjo
Veržlaus, iš konfliktuojančių garų kilusio,
Kuris prieš kokį mišką varydamas visą savo galią,
Nuplėšia šakas, muša jas žemyn ir sviedžia
Toli; tada tolyn eidamas išdidžiai šluoja
Savo sūkurio įniršį, kol žvėrys ir piemenys bėga.

Mano akis jis atlaisvino, ir tarė: „Ir dabar kreipk
Savo regos nervą išilgai tos senovinės putos,
Ten, tirščiausiai, kur dūmai kyla.“ Kaip varlės
Prieš savo priešą gyvatę, per bangą
Neria vikriai visos, kol ant dugno kiekviena
Guli krūvoje; daugiau nei tūkstantį dvasių
Sunaikintų, taip mačiau aš bėgant prieš vieną
Kuris ėjo nesušlapęs pėdų Stikso sąsiauriu.
Jis, nuo savo veido nuimdamas tirštą orą,
Dažnai savo kairę ranką tiesė pirmyn, ir atrodė tik
Tuo nepatogumu nuvargintas. Aš suvokiau
Kad jis buvo siųstas iš dangaus, ir į savo vadovą
Atsisukau, kuris ženklą davė, kad aš turėčiau stovėti
Tyliai, ir nusilenkti jam. Vargas man! Koks pilnas
Kilnaus pykčio atrodė jis! Prie vartų
Jis atėjo, ir su savo lazdele palietė juos, dėl ko
Atviri be kliūčių jie atsivėrė.

„Atstumtieji dangaus! O apgailėtina rasė ir paniekinta!“
Pradėjo jis ant baisaus slenksčio stovėdamas,
„Iš kur šis laukinis perteklius įžūlumo
Glūdi jumyse? Kodėl spardotės prieš tą valią
Niekada nesustabdomą savo tikslo, ir kuri taip dažnai
Yra uždėjusi jums prievartą jūsų kančių?
Kokia nauda priešintis lemčiai?
Jūsų Cerberis, jei pamenate, dėl to
Nešioja vis dar, nuluptus nuo plaukų, savo gerklę ir nasrus.“

Tai pasakęs, jis pasuko atgal per purviną kelią,
Ir skiemens mums nesakė jokio, bet dėvėjo
Išvaizdą žmogaus kito rūpesčio

Apsėsto, ir aštriai spaudžiamo, nei mintis apie tą
Kuris jo akivaizdoje stovi. Tada mes savo žingsnius
Link tos teritorijos pajudinome, saugūs
Po šventųjų žodžių. Mes nepasipriešinti
Ten įžengėme; ir mano protui trokštant sužinoti
Kokią būseną tvirtovė panaši į tą galėtų laikyti,
Aš, vos tik įžengęs, metu savo akį aplink,
Ir matau kiekvienoje dalyje plačiai besidriekiančią erdvę
Pripildytą karčios kančios ir kankynės blogos.

Kaip ten, kur Rona užsistovi Arlio lygumose,
Arba kaip prie Pulos, netoli Kvarnero įlankos,
Kuri uždaro Italiją ir skalauja jos ribas,
Vieta yra visa tankiai nusėta kapais;
Taip buvo čia, išskyrus tai, kad siaubu čia
Pranoko: nes tarp kapų buvo išbarstytos liepsnos,
Kuriomis intensyviai visi per visą jie degė,
Kad geležies jokiame amatui ten karštesnės nereikia.

Jų dangčiai visi kabojo pakelti, ir iš apačios
Iš jų sklido apgailėtinos dejonės,
Tokios, kokias liūdni ir kankinami tikrai galėtų kelti.

Aš taip: „Mokytojau! Sakyk, kas yra šie, palaidoti
Šiuose rūsiuose, kurių aiškiai mes girdime
Skausmingus atodūsius?“ Jis atsakymą tokį grąžino:

„Arch-eretikai yra čia, lydimi
Kiekvienos sektos jų pasekėjų; ir daug daugiau,
Nei tu tiki, kapai yra pakrauti: panašus
Su panašiu yra palaidotas; ir paminklai
Yra skirtingi karščio laipsniais.“ Tai pasakęs,
Jis į dešinę ranką pasukęs, tolyn mes ėjome
Tarp nuliūdusiųjų ir pylimų aukštų.

X GIESMĖ

Dabar slapta takeliu mes einame,
Tarp sienų, kurios juosia regioną aplink,
Ir kankinamų sielų: mano mokytojas pirmas,
Aš arti už jo žingsnių. „Dorybe aukščiausia!“
Aš taip pradėjau; „kuris per šias plačias orbitas
Ratu vedi mane, lygiai kaip tu nori,
Kalbėk, ir patenkink mano norą. Ar tie,
Kurie guli šiuose kapuose, gali būti pamatyti?
Jau visi dangčiai yra pakelti, ir niekas
Virš jų nelaiko sargybos.“ Jis taip atsakydamas tarė:
„Jie bus uždaryti visi, tuo laiku, kai jie čia
Iš Juozapato sugrįžę ateis, ir atsineš

Savo kūnus, kuriuos viršuje jie dabar yra palikę.
Kapines šioje dalyje gauna
Su Epikūru visi jo pasekėjai,
Kurie su kūnu verčia dvasią mirti.
Čia todėl pasitenkinimas bus greitai
Tiek klausimui užduotam, tiek norui,
Kurį tu slepi tyloje.“ Aš atsakiau:
„Aš nelaikau, vadove mylimas! Nuo tavęs savo širdies
Paslėptos, bet kad vengčiau tuščio žodžių ilgumo,
Pamoka anksčiau išmokyta manęs paties tavęs.“

„O toskanieti! Tu, kuris per ugnies miestą
Gyvas praeini, toks diskretiškas kalboje!
Čia prašau tavęs pasilikti valandėlę. Tavo tartis
Skelbia tavo gimimo vietą
Esant tą kilnią žemę, su kuria galbūt
Aš per griežtai elgiausi.“ Staiga tas garsas
Išsklido iš rūsio, dėl ko baimėje
Aš šiek tiek arčiau savo vedlio šono
Priartėdamas, jis taip tarė: „Ką darai? Atsisuk.
Žiūrėk, Farinata, ten! Kuris save
Iškėlė: nuo jo juosmens į viršų visą
Matomą stebėk jį.“ Į jo veidą buvo manasis
Jau įbestas; jo krūtinė ir kakta ten
Iškelta, atrodė lyg didelėje paniekoje jis laikytų
Net pragarą. Tarp kapų pas jį
Mano vadovas stūmė mane su bebaimėmis rankomis ir greitai,
Šį įspėjimą pridėdamas: „Žiūrėk, kad tavo žodžiai būtų aiškūs!“

Jis, vos tik ten aš atsistojau prie kapo kojų,
Nužiūrėjo mane valandėlę, tada paniekinančia nuotaika
Kreipėsi į mane: „Sakyk, kokie protėviai buvo tavo?“

Aš, norėdamas paklusti jam, tiesiai atskleidžiau
Viską, nei sulaikiau nieko: dėl ko jis, savo antakį
Šiek tiek pakeldamas, sušuko: „Nuožmiai buvo jie
Priešiški man, mano partijai, ir kraujui
Iš kurio aš kilau: dukart todėl aš plačiai
Išblaškiau juos.“ „Nors išvyti, visgi jie kaskart
Iš visų dalių,“ atsakiau aš, „sugrįžo; menas
Kurį jūsiškiai parodė, jog nėra įgudę išmokti.“

Tada, žvelgdamas iš neuždarytų nasrų,
Pakilo iš jo šono šešėlis, aukštai iki smakro,
Rymantis, man pasirodė, ant savo kelių pakilęs.
Jis apsidairė aplink, lyg trokšdamas iširti
Ar buvo kitas su manimi; bet suvokęs
Kad ta miela vaizduotė užgeso, su ašaromis

Taip tarė: „Jei tu per šį aklą kalėjimą eini
Vedamas tavo didžio genijaus ir gilaus,
Kur yra mano sūnus? Ir kodėl ne su tavimi?“

Aš tiesiai atsakiau: „Ne pats iš savęs aš ateinu,
To, kuris ten laukia manęs, per šį klimatą
Vedamas, kurį galbūt Gvidas, tavo sūnus,
Turėjo paniekoje.“ Jau buvo jo žodžiai
Ir bausmės būdas perskaitę man jo vardą,
Todėl aš taip pilnai atsakiau. Jis iškart
Sušuko, pašokdamas: „Kaip! Sakei tu jis TURĖJO?
Nebegyvena jis? Ar nekrenta ant jo akies
Palaiminta dienos šviesa?“ Tada dėl kažkokio uždelsimo
Kurį aš padariau prieš savo atsakymą, suvokęs, žemyn krito
Aukštiekninkas, ir po to nepasirodė jis daugiau.

Tuo tarpu kitas, didis siela, šalia kurio
Aš vis dar stovėjau, nepakeitė veido rūsčio,
Nei pajudino kaklo, nei palenkė savo šonkauliuoto šono.
„Ir jei,“ tęsdamas pirmąją kalbą,
„Jie šiame mene,“ jis sušuko, „mažą įgudimą parodė,
Tai kankina mane labiau net nei šis guolis.
Bet dar ne penkiasdešimt kartų bus įžiebta
Jos išvaizda, kuri valdo čia Karalienė šios karalystės,
Kol tu sužinosi pilną svorį to meno.
Tad į malonų pasaulį kad galėtum tu sugrįžti,
Kaip tu pasakysi man, kodėl visuose savo įstatymuose,
Prieš mano giminę ši liaudis yra tokia žiauri?“

„Skerdynės ir didelis sunaikinimas,“ aš atsakiau,
„Kuris nudažė Arbijos srovę raudona dėme –
Šiems priskirk, kad mūsų šventovėje
Tokios maldos kyla.“ Dūšaudamas jis papurtė
Galvą, tada taip tęsė: „Tame susirėmime
Aš stovėjau ne vienas, nei be teisingos priežasties
Užtikrintai būčiau su kitais sukilęs;
Bet vienas ten aš stovėjau, kai bendru sutarimu
Visų, Florencija turėjo būti iki žemės sulyginta,
Vienintelis, kuris atvirai uždraudė tą darbą.“

„Taip tegul tavo giminė randa galiausiai ramybę,“
Aš taip maldavau jį, „kaip tu išspręsi šį mazgą,
Kuris dabar įtraukia mano protą. Jei teisingai aš girdžiu,
Jūs atrodote matantys iš anksto tai, ką laikas
Veda su savimi, o apie dabartį neinformuoti.“

„Mes matome, kaip tas, kuris turi blogą regėjimą,“
Jis atsakė, „aiškiai, objektus toli nutolusius:

Tiek daug savo didelio spindesio vis dar suteikia
Visagalis Valdovas; bet kai jie priartėja
Ar faktiškai egzistuoja, mūsų intelektas
Tada visiškai apleidžia, nei apie jūsų žmogišką būseną
Išskyrus ką kiti atneša mums, težinome ką nors.
Iš čia todėl gali tu suprasti, kad visos
Mūsų žinios tą akimirką išnyks,
Kai ateičiai vartai užsidarys.“

Tada suvokdamas savo kalbę, ir sąžinės graužaties
Ištiktas, aš pridėjau taip: „Dabar turi tu pasakyti
Jam ten kritusiam, kad jo atžala vis dar
Yra prie gyvųjų prijungta; ir liepk jam žinoti,
Kad jei nuo atsakymo tylus aš susilaikiau,
Tai buvo, kad mano mintis buvo užimta įdėmiai
Tuo paklydimu, kurį tavo pagalba išsprendė.“

Bet dabar mano mokytoją kviečiantį mane atgal
Aš išgirdau, ir su labiau aistringa skuba maldavau
Dvasios informuoti mane, kas su juo
Dalijosi jo dalia. Jis atsakymą tokį gražino:

„Daugiau nei tūkstantis su manimi čia yra paguldėti
Viduje yra Frederikas, antrasis tuo vardu,
Ir Ponas Kardinolas, ir apie kitus
Aš nekalbu.“ Jis, tai pasakęs, iš akiračio pasitraukė.
Bet aš savo žingsnius link senovinio poeto
Nukreipdamas, apmaščiau žodžius
Reiškančius man tokią blogybę. Pirmyn jis judėjo,
Ir taip eidamas klausė: „Iš kur tas nustebimas
Kuris laiko tavo jusles apgaubtas?“ Aš patenkinau
Užklausą, ir išminčius paliepė man tiesiai:
„Tegul tavo saugi atmintis kaupia tai, ką tu girdėjai
Tau reiškiant žalą; ir įsidėmėk tu tai,“
Su savo pakeltu pirštu liepdamas man atkreipti dėmesį,

„Kai tu stovėsi prieš jos maloningą spindulį,
Kurios šviesi akis viską apžvelgia, ji tavo gyvenimo
Ateities eigą tau atskleis.“

Tuoju jis į kairę ranką pasuko savo pėdas:
Mes palikome sieną, ir link vidurinės erdvės
Ėjome taku, kuris į slėnį leidžiasi;
Kuris netgi tokiame aukštyje skleidė savo bjaurius garus.

XI GIESMĖ

Ant pačios kraštutinės briaunos aukšto kranto,
Apsupto grublėtų uolų, mes atėjome,
Kur žemiau buvo sukrauti dar žiauresni vargai:

Ir čia, kad išvengtume siaubingo pertekliaus
Dvokiančių garų, kylančių aukštyn
Iš gilios bedugnės, už dangčio
Didelio paminklo mes atsistojome pasitraukę,

Ant kurio šį užrašą pastebėjau: „Saugau aš
Popiežių Anastazijų, kuri Fotinas išvedė
Iš teisingo kelio. – Prieš mūsų nusileidimą dera
Mums padaryti pauzę, kad šiek tiek pirmiau juslės,
Prie bjauraus kvapo pripratusios, vėliau
Jo nepaisytų.“ Taip mano mokytojas; kuriam
Atsakydamas aš tariau: „Rask kokią kompensaciją,
Kad laikas praėjęs nebūtų visiškai prarastas.“ Jis tuomet:
„Žiūrėk! Kaip mano mintys netgi į tavo norus linksta!
Mano sūnau! Tarp šių uolų,“ jis taip pradėjo,
„Yra trys uždari ratai pakopomis išdėstyti,
Kaip šie, kuriuos dabar palieki. Kiekvienas yra pilnas
Dvasių prakeiktų; bet kad reginys vienas
Vėliau tau pakaktų, klausykis, kaip
Ir dėl kokios priežasties kalinime jie pasilieka.

Kiekvieno piktybiško veiksmo, kurio bjaurisi dangus,
Tikslas yra skriauda; ir kiekvienas toks tikslas
Arba jėga, arba apgaule sukelia kitam vargą.
Bet apgaulė, kadangi yra žmogui būdinga blogybė,
Dievui labiau nepatinka; ir žemiau
Klastingieji yra todėl pasmerkti kęsti
Griežtesnę kančią. Smurtininkai užima
Visą pirmąjį ratą; ir kadangi jėgai
Trys asmenys yra pažeidžiami, trijose juostose
Kiekviena kitoje atskirai yra įrėminta.
Dievui, savo artimui ir sau pačiam, žmogaus
Jėga gali būti panaudota; sau pačiam, sakau,
Ir savo turtui, kaip greitai išgirsi
Pilnai. Mirtį, smurtinę mirtį ir skausmingas žaizdas
Savo artimui jis sukelia; ir naikina
Nusiaubimu, plėšimu ir liepsnomis,
Jo turtą. Žudikai ir kiekvienas, kuris smogia
Iš pykčio, plėšikai ir visi vagys, todėl
Kankynę patiria pirmojoje juostoje
Skirtingose bandose. Žmogus gali daryti smurtą
Prieš save patį ir savo paties gėrybes: ir už tai
Jis antrojoje juostoje turi amžinai apgailestauti
Su bevaisiu atgailavimu savo nusikaltimą,
Kas tik atima iš savęs gyvybę ir šviesą,
Neatsakingai švaistydamas savo talentą eikvoja,
Ir liūdi ten, kur turėtų gyventi džiaugsme.

Prieš Dievą jėga gali būti panaudota, širdyje
Neigiant ir piktžodžiaujant jo aukščiausiajai galiai,
Ir gamtą su jos maloniu dėsnio niekinant.
Ir todėl vidinė juosta žymi savo antspaudu
Sodomą ir Kahorą, ir visus tokius, kurie kalba
Paniekinamai apie Dievybę savo širdyse.

Apgaulė, kuri kiekvienoje sąžinėje palieka geluonį,
Gali būti žmogaus panaudota prieš tą, kurio pasitikėjimą
Jis laimi, arba prieš kitą, kuris sulaiko
Griežtą pasitikėjimą. Atrodo, kad pastarasis būdas
Nutraukia tik ryšį meilės, kuri Gamta sukuria.
Todėl antrajame rate turi savo lizdą
Veidmainystė, raganavimas, meilikavimai,
Vagystė, melas, [simonija](#), visi, kurie gundo
Į geismą, arba stato savo sąžiningumą įkaitu,
Su tokiomis bjauriomis padugnėmis kaip šie. Kitas būdas
Užmiršta tiek Gamtos bendrąją meilę, tiek tą,
Kuri prie to pridėta vėliau pagimdo
Ypatingą pasitikėjimą. Todėl mažesniajame rate,
Visatos taške, baisioje Dito buveinėje,
Išdavikas yra amžinai naikinamas.“

Aš taip: „Mokytojau, aiškiai tavo kalba
Dėstoma, atskiriant bjaurią bedugnę
Ir jos gyventojus su tikslu meistriškumu.
Bet pasakyk man tai: tie iš buko, riebaus baseino,
Kuriuos lietus muša, ar kuriuos audra gena,
Ar kurie su liežuviais tokiais aštriais konfliktuodami susitinka,
Kodėl mieste ugnies apšviestame
Nėra jie baudžiami, jei Dievo rūstybė yra ant jų?
Ir jei jos nėra, kodėl tokiu pavidalu
Jie yra pasmerkti?“ Jis atsakymą tokį grąžino:
„Kodėl pakvaišime klaidžioja taip tavo protas,
Ne taip įpratęs? Arba kokios kitos mintys
Užvaldo jį? Ar nepasilieka tavo atmintyje
Žodžiai, kuriais tavo etikos puslapis aprašo
Tris polinkius, priešiškus Dangaus valiai,
Nesusilaikymą, piktybę ir pamišusį žvėriškumą,
Ir kaip nesusilaikymas mažiausiai įžeidžia
Dievą ir mažiausiai kaltės užtraukia? Jei gerai įsidėmėsi
Šį sprendimą ir prisiminsi, kas jie tokie,
Už šių sienų tuščiai atgailai pasmerkti,
Tu suprasi, kodėl jie atskirai yra patalpinti
Nuo šių nuožmių dvasių, ir mažiau kerštingai lieja
Teisingumas dieviškasis ant jų savo kerštą žemyn.“

„O Saule! Kuri gydai kiekvieną netobulą regėjimą,
Tu taip patenkini mane, kai išsprendi mano abejonę,
Kad nežinojimas ne mažiau nei žinojimas žavi.
Visgi šiek tiek pasuk save atgal,“ aš šiais žodžiais
Tęsiau, „kur tu sakei, kad lupikavimas
Įžeidžia dangiškąjį Gėrį; ir šį mazgą
Supainiotą išnarpliok.“ Jis taip atsakė:
„Filosofija, atidžiai ausiai,
Aiškiai nurodo, ne vienoje dalyje tiktai,
Kaip imituojanti gamta ima savo eigą
Iš dangiškojo proto ir iš jo meno:
Ir kur jos dėsnius Stagiritas (Aristotelis) atskleidžia,
Nedaug lapų pervertus, stebėdamas gerai
Tu atrasi, kad jūsų menas jai
Paklusniai seka, kaip mokinys žengia
Savo mokytojo žingsniu, taip, kad jūsų menas
Nusipelno vardo antrojo kilme
Iš Dievo. Šie du, jei prisimintum
Kūrinijos šventąją knygą, nuo pradžios
Buvo teisingas šaltinis gyvenimo ir tobulumo
Žmonių giminei. Bet kitu taku
Lupikautojas eina; ir Gamtą pačią savaime
Ir jos sekėją (meną) taip jis laiko nieku,
Dėdamas kitur savo viltį. Bet sek dabar
Mano žingsnius į priekinę kelionę nukreiptus; nes dabar
Žuvys žaidžia su banguojančiu spindesiu
Išilgai horizonto, ir Grįžulo Ratai guli visiškai
Virš šiaurės vakarų; ir tolyn ten erdvė
Yra mūsų status perėjimas žemyn uolėta aukštuma.“

XII GIESMĖ

Vieta, kur nusileisti skardžiu
Mes atėjome, buvo grublėta kaip Alpės, ir ant jos briaunos
Toks objektas gulėjo, kokio kiekviena akis vengtų.

Kaip yra tas griuvėsis, kurį Adidžės srovė
Šioje Trento pusėje ištiko, stumdama bangą,
Arba atlaisvinta žemės drebjimo, arba dėl atramos trūkumo;
Nes nuo kalno viršūnės, iš kur ji pajudėjo
Į žemą lygį, taip stačia uola
Yra suskilusi, kad kokį nors praėjimą ji galėtų suteikti
Jam, kuris iš viršaus norėtų praeiti; lygiai toks
Į bedugnę buvo tas nusileidimas: ir ten
Ties lūžusio gūbrio tašku gulėjo išsitiesusi
Gėda Kretos, nekenčiama atžala

Apsimestinės telyčios: ir pamačiusi mus
Ji graužė save, kaip tas, kuris iš įniršio pamišęs.

Jam mano vadovas sušuko: „Galbūt tu manai
Karalių Atėnų čia esant, kuris, pasaulyje
Viršuje, tavo mirtį suplanavo. Monstre! Šalin!
Jis ateina ne mokytas tavo sesers meno,
Bet stebėti jūsų kankynių jis atvyko.“

Panašiai kaip bulius, kuris su veržliu šuoliu
Metasi tą akimirką, kai mirtinas smūgis
Yra jį ištikęs, bet negalėdamas judėti toliau
Blaškosi į abi puses; taip mačiau aš besiblaškantį
Minotaurą; dėl ko išminčius sušuko:
„Bėk į perėją! Kol jis šėlsta, yra gerai
Kad tu nusileistum.“ Taip žemyn savo kelią mes pasirinkome
Per tas apgriuvusias uolas, kurios dažnai
Judėjo po mano kojomis, prie svorio kaip jų
Nepripratusios. Aš mąstydamasėjau, ir taip jis tarė:

„Galbūt tavo mintys yra apie šį sugriuvusį šlaitą,
Saugomą žvėriško smurto, kurį aš
Nugalėjau dabar. Žinok tada, kad kai aš anksčiau
Čia nusileidau į žemutinį pragarą,
Ši uola dar nebuvo nukritusi. Bet be abejonės
(Jei gerai aš pastebiu) neilgai prieš Jam atvykstant,
Kuris išnešė iš Dito galingą grobį
Aukščiausiojo rato, tada per visas jo ribas
Toks drebėjimas apėmė gilią یدubą ir bjaurią,
Kad maniau visata buvo persmelkta meilės,
Dėl kurios, yra manančių, pasaulis dažnai
Buvo į chaosą paverstas: ir tuo momentu,
Čia, ir kitur, ta senoji uola nuvirto žemyn.
Bet kreipk savo akis žemiau: upė kraujo
Artėja, kurioje visi tie yra panardinti,
Kurie smurtu sužeidė.“ O aklas geisme!
O kvailas pykti! Kuris taip gini mus pirmyn
Trumpame gyvenime, ir amžinybėje tada
Taip apgailėtinai užgoži mus. Aš išvydau
Plačius griovius, kurie lanku buvo išlenkti,
Lyg juostų visą lygumą; nes taip mano vadovas
Buvo sakęs. Tarp jų ir pylimo papėdės
Taku bėgo Kentaurai, su aštriomis strėlėmis ginkluoti,
Kaip medžioklėje jie žemėje buvo pratę.

Pamatę mus besileidžiančius jie kiekvienas sustojo;
Ir išėję iš būrio, trys nuskubėjo su lankais
Ir svaidomaisiais ginklais pasirinktais pirmiausiai; iš kurių

Vienas šaukė iš tolo: „Sakykite, kokiai kančiai jūs ateinate
Pasmerkti, kurie žemyn šiuo šlaitu keliavote? Kalbėkite
Iš ten, kur stovite, arba lanką aš įtemptiu.“

Kuriam mano vadovas: „Mūsų atsakymas bus duotas
Chironui, ten, kai arčiau jo mes ateisime.
Blogas buvo tavo protas, taip visada greitas ir neapgalvotas.“

Tada mane jis palietė, ir tarė: „Nesas yra šis,
Kuris dėl gražiosios Dejaniros mirė,
Ir pasidarė sau kerštą už savo paties lemtį.
Jis viduryje, kuris į savo krūtinę žiūri žemyn,
Yra didysis Chironas, kuris Achilą augino;
Tas kitas Folas, linkęs į pyktį.“ Aplink
Griovį šie eina tūkstančiais, taikydami strėlėmis
Į bet kurią dvasią, kuri drįsta iškilti
Iš kraujo daugiau, nei jos kaltė leidžia.

Mes prie tų žvėrių, kurie greitai žingsniavo,
Priartėjome, kai Chironas paėmė strėlę,
Ir su įpjova atstūmė atgal savo gauruotą barzdą
Iki skruostikaulio, tada savo didelę burną vaizdui
Atidengdamas, savo draugams taip sušuko:
„Ar jūs suvokiate, kad tas, kuris ateina iš paskos
Judina tai, ką paliečia? Pėdos mirusiųjų
Nėra taip pratusios.“ Mano patikimas vadovas, kuris dabar
Stovėjo prie jo krūtinės, kur dvi prigimtytys jungiasi,
Taip atsakė: „Jis iš tiesų gyvas,
Ir vienišam taip privalo būti per mane
Parodytas niūrus slėnis, tam paskatintas
Griežtos būtinybės, ne malonumo.
Ji paliko savo džiaugsmingas giesmes danguje,
Kuri šią naują pareigą mano globaliai patikėjo.
Jis joks plėšikas, jokia tamsioji dvasia aš.
Bet vardan tos dorybės, kuri įgalina mano žingsnį
Eiti tokiu laukiniu taku, suteik mums, aš meldžiu,
Vieną iš savo būrio, kuriuo mes galėtume pasitikėti saugiai,
Kuris iki brastos galėtų nuvesti mus, ir perkelti
Anapus, jį užsodintą ant savo nugaros; nes jis
Nėra dvasia, kuri gali vaikščioti oru.“

Tada į savo dešinę krūtinę pasisukęs, Chironas taip
Nesui tarė: „Grįžk, ir būk jų vadovas.
Ir jei jums pasitaikys kirsti kitą būrį,
Įsakyk jiems laikytis atokiai.“ Pirmyn mes judėjome,
Ištikima palyda mums iš šono, išilgai
Kraštu raudonai verdančio srauto,
Iš kurio nuo tų panardintų viduje garsūs klyksmai kilo.

Kai kuriuos ten aš pastebėjau, net iki pat antakių
Panardintus, apie kuriuos galingasis Kentauras taip:
„Šie yra sielos tironų, kurie buvo atsidavę
Kraujui ir plėšimui. Čia jie rauda garsiai
Savo negailestingas skriaudas. Čia Aleksandras gyvena,
Ir Dionisijas žiaurusis, kuris daugelį metų
Vargo sukėlė gražiajai Sicilijai. Ta kaktą
Ant kurios plaukai tokie juodi kybodami krenta,
Yra Acolinas; tas su šviesiomis garbanomis
Obicas d'Estè, pasaulyje sunaikintas
Savo bjauraus posūnio.“ Į poetą gerbiamą
Aš pasisukau, ir taip jis tarė: „Tegul jis
Būna tau dabar pirmasis vadovas, aš tik antras
Po jo rangū.“ Tada toliau per tarpą
Kentauras stabtelėjo, prie kai kurių, kurie iki gerklės
Buvo iškilę iš bangos; ir rodydamas mums
Dvasią pačią vieną atskirai pasitraukusią,
Sušuko: „Jis Dievo prieglobstyje pervėrė širdį,
Kuri vis dar yra gerbiama ant Temzės kranto.“

Rasę aš toliau pamačiau, kuri laikė galvą,
Ir net visą krūtinę virš srovės.
Tarp šių aš daugelį veidų prisiminiau gerai.
Taip sekėnis vis labiau ir labiau kraujas tapo,
Taip, kad galiausiai jis tik suvilgė pėdas;
Ir ten mūsų perėjimas gulėjo skersai griovį.

„Kaip visada šioje pusėje verdančią bangą
Tu matai mažėjančią,“ Kentauras tarė,
„Taip kitoje, būk gerai užtikrintas,
Ji žemiau vis ir žemiau leidžia savo vagą,
Kol toje dalyje ji susijungdama susilieja,
Kur yra dalia tironijos gedėti.
Ten Dangaus griežtas teisingumas deda baudžiančią ranką
Ant Atilos, kuris buvo žemės rykštė,
Ant Seksto, ir ant Pyro, ir ištraukia
Ašaras amžinai verdančio srauto atrakintas
Iš Rinierių, Korneto šis,
Pacas kitas vardu, kurie užpildė kelius
Smurtu ir karu.“ Tai pasakęs, jis apsisuko,
Ir palikęs mus, vienas perėjo brastą.

XIII GIESMĖ

Dar Nesui nepasiekus kito kranto,
Mes įžengėme į mišką, kur joks pėdsakas
Žingsnių nebuvo išmynęs kelio. Ne žalia ten
Laja, bet tamsaus atspalvio; ne lengvos

Šakos ir laibos, bet su gumbais deformuotos
Ir susivėlusios tankiai: vaisių ten nebuvo, bet spygliai
Vietoj jų, nuodų pripildyti. Mažiau aštrūs nei šie,
Mažiau painūs krūmynai, kuriuose būna
Tie gyvūnai, kurie nekenčia dirbamų laukų,
Tarp Korneto ir Čėčinos upelio.

Čia bjauriosios Harpijos suka savo lizdą, tos pačios
Kurios iš Strofadų Trojos būrį
Išvarė su baisia pranašyste jų būsimų vargų.
Platūs yra jų sparnai, žmogaus pavidalo
Jų kaklas ir veidas, ginkluotos nagais aštriais
Pėdos, ir didžiulis pilvas padengtas plunksnomis
Šios tupi ir rauda ant niūriojo mistinio medžio.

Malonus mokytojas šiais žodžiais pradėjo:
„Prieš tau einant toliau, žinok, kad esi dabar
Antrajame rate, ir būsi, kol ateisi
Ant siaubingo smėlio: žiūrėk todėl gerai
Aplink save, ir tokius dalykus tu pamatysi,
Kurie mano kalbą diskredituotų.“ Iš visų pusių
Aš girdėjau liūdnius dejavimus alsuojant, ir nieko negalėjau pamatyti
Iš ko jie galėtų būti kilę. Nustebime
Tvirtai sukaustytas aš stovėjau. Jis, kaip atrodė, tikėjo,
Kad aš maniau tiek daug balsų sklido
Iš kažkokių tarp tų tankumynų arti pasislėpusių,
Ir taip savo kalbą pratęsė: „Jei tu nulausi
Vieną šakelę nuo vieno iš tų bjaurių augalų,
Mintis, kurią tu sugalvojai, išnyks visiškai.“

Tada šiek tiek ištiesęs savo ranką,
Nuo didelio laukinio medžio nuskyniau aš šaką,
Ir tuojau kamienas sušuko: „Kodėl skini mane?“

Tada kai tamsus kraujas sruvo žemyn jo šonu,
Šiuos žodžius jis pridėjo: „Kodėl plėšai mane taip?
Ar nėra jokio gailestingumo dvelksmo tavo krūtinėje?
Žmonės kažkada buvome mes, kurie dabar esame įsišakniję čia.
Tavo ranka galėtų gerai būti pasigailėjusi mūsų, net jei būtume buvę
Sielos gyvačių.“ Kaip deglys dar žalias,
Kuris degdamas viename gale iš kito leidžia
Vaitojantį garsą, ir šnypščia su vėju
Kuris veržiasi lauk, taip išsiveržė iškart,
Tiesiai iš nulaužtos atplaišos žodžiai ir kraujas.

Aš, leisdamas nukristi šakai, pasilikau kaip tas
Užpultas siaubo, ir išminčius atsakė:
„Jei jis, O sužeista dvasia! būtų galėjęs patikėti

Tuo, ką jis matė tik mano eilėse aprašyta,
Jis niekada prieš tave nebūtų ištiesęs savo rankos.
Bet aš, kadangi dalykas pranoko tikėjimą,
Paskatinau jį šiam veiksmui, dėl kurio netgi dabar
Pats aš gailiuosi. Bet pasakyk man, kas tu buvai;
Kad, už šią skriaudą padaryti tau kokią atitaisymą,
Aukštutiniame pasaulyje (nes ten sugrįžti
Yra leista jam) tavo šlovę jis galėtų atgaivinti.“

„Tas malonus žodis tavo,“ kamienas atsakė
„Taip suviliojo mane, kad aš nuo kalbos
Negaliu susilaikyti, kurioje jei aš pasinersiu
Šiek tiek ilgiau, sąstuose sulaikytas,
Nelaikykite to sunkiu. Aš tai buvau, kuris laikė
Abu raktus Frederiko širdies, ir sukiojau spynas,
Atidarydamas ir uždarydamas, su meistriškumu tokiu saldžiu,
Kad be manęs, į jo pačią vidinę krūtinę
Vos koks kitas galėjo įėjimą rasti.
Ištikimybė, kurią aš nešiau savo aukštai pareigai, buvo tokia,
Ji kainavo man gyvybės kraują, kuris šildė mano gyslas.
Paleistuvė, kuri niekada nenusuko savo godžių akių
Nuo Cezario namų, bendra yda ir maras
Dvarų, prieš mane uždegė protus visų;
Ir Augustui jie taip išplatino liepsną,
Kad mano džiugios garbės pasikeitė į karčius vargus.
Mano siela, kupina paniekos ir pasibjaurėjimo, ieškojo
Prieglobsčio mirtyje nuo paniekos, ir aš tapau,
Teisingas koks buvau, neteisingas prieš save.
Vardan naujų šaknų, kurios laiko šį stiebą, aš prisiekiu,
Kad niekada ištikimybės aš nesulaužiau savo valdovui,
Kuris nusipelnė tokios garbės; ir iš jų są,
Jei kas nors į pasaulį iš tiesų sugrįš,
Teišvalo jis nuo skriaudos mano atminimą, kuris guli
Vis dar parblokštas po pavydo žiauriu smūgiu.“

Pirmiausia šiek tiek padelsęs, kol graudūs žodžiai
Buvo baigti, tada man poetas pradėjo:
„Neprarask laiko; bet kalbėk ir jo klausk,
Jei daugiau tu nori sužinoti.“ Dėl ko aš atsakiau:
„Klausk tu jo vėl to, kas
Bus, kaip tu manai, turininga man; nes jokios galios
Neturiu aš klausti, toks gailestis yra mano širdyje.“

Jis taip tęsė: „Kad jis padarytų tau
Laisvai ką tu prašai, tebūnie tau dar
Malonu, įkalinta Dvasia! pareikšti,
Kaip šiuose gumbuotuose sąnariuose siela yra surišta;

Ir ar kuri nors kada nors iš tokio kūno
Yra atlaisvinama, jei gali, tai taip pat pasakyk.“

Tuojau kamienas įkvėpė sunkiai, ir vėjas greitai
Pasikeitė į garsus artikuluotus kaip šie;

Trumpai jums bus atsakyta. „Kai palieka
Nuožmi siela kūną, pati savaiame
Iš ten išplėšta, į septintąją bedugnę
Mino pasmerkta, į mišką ji krenta,
Jokia vieta nepaskirta, bet kur tik atsitiktinumas
Sviedžia ją, ten dygdama, kaip grūdas speltos,
Ji iškyla į sodinuką, augdama iš ten
Laukiniu augalu. Harpijos, jo lapais
Tada misdamos, sukelia tiek skausmą ir skausmui
Išėjimą sielvartui. Mes, kaip ir kiti, ateisime
Savo pačių grobio, visgi ne taip, kad jais
Mes galėtume vėl apsirengti; nes ko žmogus
Atima iš savęs, nėra teisinga, kad jis turėtų.
Čia mes per prievartą vilksime juos; ir visoje
Liūdnoje laukymėje mūsų kūnai bus pakabinti,
Kiekvienas ant laukinio spyglio jo nelaimingo šešėlio.“

Atidūs vis dar klausytis kamieno
Mes stovėjome, tikėdamiesi tolesnės kalbos, kai mus
Triukšmas nustebino, kaip kai žmogus pastebi
Šerną ir medžioklę artėjančius prie jo vietos
Paskirtos sargybos, kuris žvėrių ir šakų
Garsų traškėjimą aplink save girdi. Ir štai! Atėjo
Du nuogi, draskomi erškėčių, stačia galva bėgantys,
Kad jie prieš save laužė kiekvieną vėduoklę miško.
„Skubėk dabar,“ pirmasis šaukė, „dabar skubėk tu, mirtie!“

Kitas, kaip atrodė, nekantrus dėl vėlavimo
Šaukė, „Lano! Ne tokios linkusios į greitį
Buvo tavo gyslos, turnyre Topo lauke.“
Ir tada, dėl to, kad galbūt nebegalėjo kvapo
Pakakti jam, iš savęs ir iš krūmo
Vieną grupę jis padarė. Už jų buvo miškas
Pilnas juodų patelių mastifų, liesų ir greitų,
Kaip skalikai, kurie ką tik paleisti nuo pavadžio.
Į tą, kuris tūpėjo, jos suleido savo iltis,
Ir suplėšiusios jį gabalais nusinešė
Kankinamas galūnes. Mano vadovas tada sugriebė mano ranką,
Ir nuvedė mane prie tankumyno, kuris veltui
Gedėjo per savo kraujuojančias žaizdas: „O Džakopai
Iš Sant' Andrėjos! Kokia nauda tau,“

Jis šaukė, „kad iš manęs tu padarei savo priedangą?
Už tavo blogą gyvenimą kokia kaltė man tenka?“

Kai virš jo jis stabtelėjo, mano mokytojas tarė:
„Sakyk, kas buvai tu, kad per tiek daug taškų
Iškvėpi su krauju savo apgailėtiną kalbą?“

Jis atsakė: „O, jūs dvasios: atvykusios laiku
Pastebėti gėdingą sunaikinimą, kuris nuo manęs
Mano lapus atskyrė taip, surinkite juos,
Ir prie pėdos jų liūdno tėvo-medžio
Atsargiai padėkite juos. Tame mieste aš gyvenau,
Kuris Krikštytoją savo pirmuoju globėju pakeitė,
Dėl ko jis už tai nenustos su savo menu
Daryti jai vargą: ir jei ten vis dar neliktų
Ant Arno perėjos kokio nors silpno jo atvaizdo,
Tie piliečiai, kurie iškėlė dar kartą jos sienas
Ant pelenų paliktų Atilos,
Būtų dirbę be pelno iš savo vargo.
Aš užnėriau mirtiną kilpą nuo savo paties stogo.“

XIV GIESMĖ

Vos tik labdara gimtosios žemės
Suveikė mano krūtinėje, aš išbarstytus lapus
Surinkau, ir jam gražinau, kuris dabar
Buvo užkimęs nuo kalbėjimo. Iki ribos iš ten
Mes atėjome, kuri trečiąjį nuo antrojo rato
Atskiria, ir kur teisingumo yra rodomas
Sumanymas siaubingas. Dalykus tada pirmąkart matytus
Aiškiau, kad parodyčiau, aš pasakoju, kaip toliau
Lygumą mes pasiekėme, kuri iš savo sterilaus guolio
Kiekvieną augalą atstumia. Liūdnas miškas mojuoja aplink
Savo vainiku iš visų pusių, kaip aplink mišką
Driekiasi liūdnas griovys. Ten, ant paties krašto,
Savo žingsnius mes sustabdėme. Tai buvo plotas platus
Sauso smėlio ir storo, primenantis labiausiai
Dirvą, kuri seniau Katono pėdos buvo mindoma.

Keršte Dangaus! O! Kaip turėtum tu būti bijomas
Visų, kurie skaito, ką čia mano akys išvydo!

Nuogų dvasių daug pulkų aš mačiau,
Visų verkiančių gailiai, skirtingiems įstatymams
Pavaldžių: nes ant žemės vieni gulėjo aukštiełninki,
Kiti susigūžę glaudžiai sėdėjo, kiti žingsniavo
Nesiliaujamai aplink; pastaroji gentis,
Gausesnė, tų mažiau, kurie apačioje
Kankynės gulėjo, bet garsesni savo sielvarte.

Virš viso smėlio krito lėtai plevendami žemyn
Išsiplėtę ugnies dribsniai, kaip sniego dribsniai
Ant Alpių viršūnės, kai vėjas yra nutilęs.
Kaip karštame Indijos klimate, sūnus
Amono (Aleksandras) matė ant savo karių būrio
Besileidžiančias, vientisas liepsnas, kurios ant žemės
Krito žemyn: dėl ko jis sumanė su savo būriu
Trypti dirvą; nes lengviau taip
Garas buvo užgesinamas, kol vienas;
Taip krito amžinasis ugnies srautas, nuo kurio
Marmuras švytėjo apačioje, kaip po krosnimi
Maistas, dvigubai, kad padidintų skausmą.

Nesiliaujantis buvo žaismas nelaimingų rankų,
Dabar į tą, dabar į aną pusę šmėžuojančių, kad nukratytų
Karštį, vis krintantį šviežiai. Aš taip pradėjau:
„Mokytojau! Tu, kuris visus dalykus įveiki,
Išskyrus užsigrūdinusius demonus, kurie puolė lauk
Sustabdyti mūsų įėjimo prie vartų, sakyk, kas
Yra ana didžiulė dvasia, kuri, kaip atrodo, nepaiso
Degimo, bet guli susisukusi išdidžioje paniekoje,
Tarsi tvankios audros nebrandinta?“

Tiesiai jis pats, kuris suvokė, kad aš klausiau
Mano vadovo apie jį, sušuko: „Toks, koks aš buvau
Gyvendamas, miręs toks dabar aš esu. Jei Jupiteris
Nuvarins savo darbininką, iš kurio įniršyje
Jis atėmė žaibus, kurie mano paskutinę dieną
Pervėrė mane, jei likusieji bus nuvaryti
Prie savo juodos kalvės dirbdami pakaitomis
Mongibele (Etnoje), kol jis šaukia garsiai;
„Pagalbos, pagalbos, gerasis Mulciberai!“ kaip seniau jis šaukė
Flegros kare, ir varžtus
Sviestų jis pilnai nusitaikęs į mane su visa savo galia,
Jis niekada neturėtų mėgautis saldžiu kerštu.“

Tada taip mano vadovas, akcentu aukščiau pakeltu
Nei aš prieš tai buvau girdėjęs jį: „Kapanėjau!
Tu esi labiau baudžiamas, tuo, kad šita tavo puikybė
Gyvuoja vis dar neužgesinta: joks srautas, išskyrus tavo įniršį,
Nebūtų tavo pykčiui skausmas proporcingas pilnai.“

Tada atsisukęs į mane su švelnesne lūpa
Jis tarė: „Šis iš septynių karalių buvo vienas,
Kuris juosė Tėbų sienas apgultimi, ir laikė,
Kaip vis dar jis atrodo laikantis, Dievą paniekoje,
Ir laiko jo aukštą visagalybę nieku.
Bet, kaip aš sakiau jam, jo niekinanti nuotaika

Yra papuošalas, gerai tinkantis krūtinei, kuri dėvi ją.
Sek mane dabar; ir žiūrėk, kad nestatytum dar
Savo pėdos į karštą smėlį, bet prie miško
Laikykis visad arti.“ Tyliai tolyn mesėjome
Iki ten, kur trykšta iš miško ribos
Mažas upelis, kurio raudona banga vis dar kelia
Mano plaukus iš siaubo. Kaip upelis, kuris bėga
Iš Bulikamės, kad būtų padalintas
Tarp nuodėmingų moterų; taip bėgo šis
Žemyn per smėlį, jo dugnas ir kiekvienas krantas
Akmeniu grįstas, ir abi pakrantės jo šonuose,
Ant kurių aš tiesiai suvokiau mūsų perėjimą esant.

„Iš visko, ką aš parodžiau tau, nuo tų vartų
Kai įžengėme pirmąkart, kurių slenkstis niekam
Nėra užgintas, niekas kitas taip neverta dėmesio,
Kaip yra ši upė, ar tavo akis žiūrėjo,
Virš kurios liepsnojančios lietus visas yra užgesintas.“

Taip kalbėjo mano vadovas; ir aš jo tada maldavau,
Kad davęs man apetitą sužinoti,
Maisto jis taip pat duotų, kurio alkis troško.

„Vandenyno viduryje,“ tuojau jis pradėjo,
„Apleista šalis guli, kuri Kreta vadinama,
Valdoma kurios monarcho senais laikais pasaulis
Gyveno tyras ir skaistus. Kalnas kyla ten,
Vadinamas Ida, džiaugsmingas kadaise lapais ir upeliais,
Apleistas dabar kaip uždraustas dalykas.
Tai buvo vieta, kurią Rėja, Saturno sutuoktinė,
Pasirinko slaptam lopšiui savo sūnaus;
Ir kad geriau paslėptų jį, skandino šūksniuose
Jo kūdikio verksmus. Kalno viduje, stačia
Senovinė forma ten stovi ir didžiulė, kuri suka
Savo pečius link Damietos, ir į Romą
Kaip į savo veidrodį žiūri. Iš gryniausio aukso
Jo galva yra suformuota, gryno sidabro yra krūtinė
Ir rankos; nuo ten iki vidurio yra iš žalvario.
Ir žemyn viskas po to gerai grūdinto plieno,
Išskyrus dešinę pėdą iš puodžiaus molio, ant kurios
Nei ant kitos labiau stačias jis stovi,
Kiekviena dalis, išskyrus auksą, yra įskilusi per visą;
Ir iš plyšio ašaros sunkiasi, kurios susijungusios
Prasiskverbia į tą urvą. Jos savo tėkmėje
Taip toli nusileidusios žemyn uola
Formuoja Acheroną, ir Stiksą, ir Flegetoną;
Tada šiuo susiaurintu kanalu praeidamos iš čia

Apačioje, net iki žemiausios gelmės visų,
Formuoja ten Kokitą, apie kurio ežerą (pats
Pamatysi jį) aš čia neduodu tau ataskaitos.“

Tada aš jam: „Jei iš mūsų pasaulio šis kanalas
Yra taip kilęs; kodėl mums tik dabar
Pasirodo jis ties šiuo kraštu?“ Jis tiesiai atsakė:
„Vieta, tu žinai, yra apvali; ir nors didelę dalį
Tu jau praėjai, vis dar į kairę
Besileidžiant į pačią apačią, dar ne
Padarei tu rato aplink visą orbitą.
Todėl jei kas nors naujo mums pasirodo,
Tai neturi kelti nuostabos tavo žvilgsnyje.“

Tada aš vėl paklausiau: „Kur teka srovės
Flegetono ir Letės? Nes apie vieną
Tu nepasakoji, o kita iš to lietaus,
Tu sakai, yra suformuota.“ Jis atsakymą tokį gražino:
„Be abejonės tavo klausimus visus maloniai aš girdžiu.
Visgi raudona verdanti banga galėjo išspręsti
Vieną, kurį tu siūlai. Letę tu pamatysi,
Bet ne šioje įduboje, vietoje,
Kur praustis dvasios eina,
Kurių kaltė buvo atgailos pašalinta.“
Jis pridūrė: „Laikas yra dabar mums palikti mišką.
Žiūrėk, kad mano žingsniais sektum: pakrantės duoda
Saugų perėjimą, netrukdomą liepsnų;
Nes virš jų visi garai yra užgesę.“

XV GIESMĖ

Viena iš tvirtų pakrančių neša mus dabar
Apgaubtus rūko, kuris nuo srovės
Kildamas, plevena viršuje, ir saugo nuo ugnies
Tiek pylimą, tiek vandenį. Kaip flamandai kelia
Savo pylimą, tarp Gento ir Briugės, kad atvytų atgal
Vandenyną, bijodami jo audringo potvynio
Kuris veržiasi link jų, ar padujiečiai savąjį
Išilgai Brentos, kad apgintų savo miestus
Ir pilis, prieš maloniai šilumai pasijaučiant
Ant Kiarentanos viršūnės; tokie buvo pylimai,
Taip suformuoti, nors ne aukščiau ar dydžiu šiems
Padaryti lygūs, meistro, kas bebūtų
Jis buvęs, kuris iškėlė juos čia. Mes nuo miško
Buvome ne taip toli nutolę, kad atsisukęs aplink
Aš nebūčiau galėjęs įžiūrėti jo, kai mes sutikome
Būrį dvasių, kuriosėjo šalia pylimo.

Jos kiekviena nužiūrėjo mus, kaip vakare
Vienas nužiūri kitą po jaunu mėnuliu,
Ir link mūsų aštrino savo regėjimą taip įdėmiai,
Kaip senas siuvėjas į savo adatos akutę.

Taip atidžiai ištyrinėtas visos genties,
Aš buvau atpažintas vieno, kuris už skverno
Pagavo mane, ir sušuko, „Koks stebuklas pas mus čia!“

Ir aš, kai jis man ištiesė savo ranką,
Įdėmiai įbedžiau savo žvilgsnį į jo išdžiūvusį veidą,
Kad nors ir suteptas ugnimi, tai nesutrukdė
Man prisiminti jį; ir link jo veido
Savo ranką lenkdamas, atsakiau: „Pone! Brunetai!

Ir ar jūs čia?“ Jis taip man: „Mano sūnau!
O tegu tai nekelia tau nepasitenkinimo, jei Brunetas
Latinis tik trumpą tarpą su tavimi
Pasuks atgal, ir paliks savo draugus eiti toliau.“

Aš taip jam atsakiau: „Kiek tik galiu,
Aš to prašau tavęs; ir jei tu nori,
Kad aš čia atsisėdėčiau su tavimi, aš sutinku;
Jo leidimas, su kuriuo aš keliauju, pirma gautas.“

„O sūnau!“ tarė jis, „kas tik iš šios minios
Vieną akimirką sustoja, guli tada šimtą metų,
Be jokios vėduoklės vėdinti jį, kai ugnis
Smogia skaudžiausiai. Eik tu todėl tolyn. Aš arti
Prie tavo drabužių eisiu, ir tada vėl prisijungsiu
Prie savo būrio, kuris eina gedėdamas savo begalinės lemties.“

Aš nediršau nuo tako nusileisti žengti
Ant lygaus pagrindo su juo, bet laikiau savo galvą
Nulenktą žemyn, kaip tas, kuris eina pagarbiu pavidalu.

„Koks atsitiktinumas ar lemtis,“ taip jis pradėjo,
„Prieš paskutinę dieną atveda tave čia apačioje?
Ir kas yra šis, kuris rodo tau kelią?“

„Ten aukštai viršuje,“ aš atsakiau, „gyvenime
Giedrame, aš klaidžiojau pasiklydęs slėnyje,
Prieš tai, kai mano amžius savo pilnatvę buvo pasiekęs.
Bet vakar rytą aš jį palikau: tada dar kartą
Į tą slėnį sugrįždamas, jį sutikau;
Ir šiuo taku namo jis mane veda atgal.“

„Jei tu,“ jis atsakė, „seksi tik savo žvaigždę,
Tu negali nepasiekti galiausiai šlovingo uosto:
Nebent giedresnėmis dienomis mano sprendimas klydo.
Ir jei mano lemtis taip anksti nebūtų ištikusi,

Matydamas dangų taip dosnų tau, aš
Būčiau mielai suteikęs tau paguodą tavo darbe.
Bet ta nedėkinga ir piktybiška rasė,
Kuri senais laikais nusileido nuo Fiesolės,
Taip, ir vis dar atsiduoda savo grubiu kalnų titnagu,
Už tavo gerus darbus rodys tau priešišumą.
Nereikia stebėtis; nes tarp prasto skonio krabų (laukinių obuolių)
Netinka saldžiam figmedžiui dėti savo vaisiaus.
Sena šlovė skelbia juos pasaulyje esantaklus,
Godžius, pavydžius, išdidžius. Žiūrėk į tai gerai:
Saugokis, kad apvalytum save nuo jų būdų. Tau
Tavo laimė turi tokią garbę rezerve,
Kad tavęs abi partijos trokš
Su alkiu aštriu: bet tebūnie šviežia žolė toli
Nuo ožio danties. Banda Fiesolės
Tegul iš savęs daro pakratus, neliečia augalo,
Jei koks nors toks vis dar dygsta jų piktžolėtoje lysvėje,
Kuriame šventa sėkla atgyja, perduota
Nuo tų tikrųjų romėnų, kurie vis dar ten išliko,
Kai tai buvo paversta lizdu tiek daug blogio.“

„Jei visi mano norai būtų išpildyti,“ aš tiesiai atsakiau,
„Tu iš ribų žmogaus prigimties vis dar
Nebūtum buvęs išvytas; nes mano mintyse
Yra įstrigęs, ir dabar trenkia pilnai į mano širdį
Brangus, maloningas, tėviškas atvaizdas, toks
Koks tavo buvo, kai taip neseniai tu mokei mane
Kelio žmogui laimėti amžinybę;
Ir kaip aš vertinau pamoką, pridera,
Kad, kol gyvenimas trunka, mano liežuvis kalbėtų,
Ką apie mano lemtį tu pasakoji, tą užsirašau aš:
Ir su kitu tekstu, kad pakomentuotų
Jai aš saugau tai, dangiškajai damai,
Kuri žinos viską, jei aš pas ją atvyksiu.
Tik šitai norėčiau, kad aiškiai įsidėmėtum:
Kad kol mano sąžinė neturi priekaišto prieš mane;
Tedaro laimė kaip ji nori, aš stoviu pasiruošęs.
Ne nauja ar keista tokia žinia mano ausiai.
Tegul suka laimė tada savo ratą, kaip patinka jai geriausiai,
O kaimietis savo kauptuką; visi dalykai turi savo eigą.“

Tada mano išmintingas vadovas per savo dešinę
Apsisuko atgal, tada pažiūrėjo į mane ir tarė:
„Tas klausosi geram tikslui, kuris įsidėmi.“

Aš ne mažiau vis dar savo keliu einu,
Kalbėdamasis su Brunetu, ir klausiu
Kas yra labiausiai žinomi ir vyriausi tarp jo genties.

„Žinoti apie kai kuriuos yra gerai;“ taip jis atsakė,
„Bet apie likusius tyla gali geriausiai tikti.
Laikas netarnautų mums ataskaitai tokiai ilgai.
Trumpai aš sakau tau, kad visi šie buvo dvasininkai,
Vyrų didelio mokslo ir ne mažesnės šlovės,
Vienos tos pačios nuodėmės sutepti pasaulyje.
Su jais yra Priscianas, ir Akorso sūnus
Frančeskas ganosi tarp tos nelaimingos minios:
Ir, jei noras tokio nešvaraus pūlinio
Būtų apsėdęs tave, jį tu taip pat būtum galėjęs pamatyti,
Kuris tarnų tarno (Popiežiaus) buvo perkeltas
Iš Arno sosto į Bakiljonę, kur
Savo blogai įtemptus nervus jis paliko. Aš daugiau pridėčiau,
Bet privalau nuo tolesnės kalbos ir ėjimo pirmyn
Lygiai taip susilaikyti, nes štai aš matau
Rūką naujai pakilusį smėlėtoje lygumoje.
Kompanija, su kuria aš negaliu bendrauti,
Artėja. Aš patikiu savo LOBį tau,
Kuriame aš vis dar gyvenu; tai mano vienintelis prašymas.“

Tai pasakęs jis apsisuko, ir atrodė kaip vienas tų,
Kurie per Veronos laukus bando savo greitį
Dėl žaliosios mantijos, ir iš jų jis atrodė,
Ne tas, kuris pralaimi, bet tas, kuris laimi prizą.

XVI GIESMĖ

Dabar atėjau aš ten, kur vandens gausmas buvo girdimas,
Kai žemyn jis krito į kitą ratą,
Aidėdamas lyg dūzgimas spiečiančių bičių:
Kai pirmyn kartu išėjo iš būrio,
Kuris ėjo po nuožmia kankinančia audra,
Trys dvasios, bėgančios greitai. Jos link mūsų atėjo,
Ir kiekviena šaukė garsiai, „O, sustok tu!
Kurį pagal madą tavo apdaro mes laikome
Esant kokiu nors gyventoju mūsų blogosios žemės.“

Vargas man! Kokias žaizdas aš pastebėjau ant jų galūnių,
Naujas ir senas, padarytas liepsnų!
Net prisiminimas jų liūdina mane vis dar.

Atidus jų šauksmui mano mokytojas stabtelėjo,
Ir pasuko į mane savo veidą, ir tada tarė;
„Palauk dabar! Mūsų mandagumo šie nusipelno gerai:
Ir jei nebūtų dėl prigimties vietos,

Iš kur skrieja ugninės strėlės, aš būčiau sakęs,
Kad skuba būtų geriau tikusi tau nei jiems.“

Jie, kai mes sustojome, atnaujino savo senąją raudą,
Ir vos tik jie pasiekė mus, visi trys
Sukosi ratu kartu viename neramiame rate.
Kaip nuogi čempionai, ištepti slidžiu aliejumi,
Yra pratę įdėmiai stebėti savo vietą sugriebimui
Ir pranašumui, prieš artimesnėje kovoje susitikdami;
Taip kiekvienas, kai jis sukosi, savo veidą
Į mane nukreipė, taip kad priešingai
Kaklas judėjo visada nei mirgančios pėdos.

„Jei vargas šios niūrios dykynės,“
Taip vienas pradėjo, „ pridėtas prie mūsų liūdnos išvaizdos
Ir skurdo, šaukiasi paniekos mums
Ir mūsų maldavimams, tegul mūsų didi šlovė
Nuteikia tave informuoti mus, kas tu esi,
Kuris įspaudi gyvomis pėdomis nesužeistas
Pragaro dirvą. Jis, kurio pėdsakais tu matai
Mano žingsnius sekant, nuogas nors jis būtų
Ir netekęs visko, buvo aukštesnio luomo
Nei tu tiki; anūkas skaisčiosios
Gvaldrados, jį Gvidogera vadino,
Kuris savo gyvenime daug kilnių veiksmų
Pasiekė, tiek savo išmintimi, tiek savo kalaviju.
Kitas, šalia manęs, kuris muša smėlį,
Yra Aldobrandis, vardas nusipelnantis gerai,
Aukštutiniame pasaulyje, garbės; ir aš pats
Kuris šioje kankynėje dalyvauju su jais,
Esu Rustikučis, kurį, be abejonės, mano žmona
Laukinio būdo, daugiau nei kas kita
Į šį blogį atvedė.“ Jei nuo ugnies
Aš būčiau buvęs apsaugotas, žemyn tarp jų tiesiai
Aš tada būčiau metęsis, nei mano vadovas, aš manau,
Būtų sulaikęs mano ėjimą; bet ta baimė
Baisaus deginimo nugalėjo troškimą,
Kuris darė mane nekantrų jų trokštamam apkabinimui.

Aš tada pradėjau: „Ne panieka, bet sielvartas daug labiau,
Toks, kurį ilgas laikas vienas gali išgydyti, jūsų lemtį
Įfiksavo giliai manyje, vos tik šis mano ponas
Tarė žodžius, kurių turinys išmokė mane tikėtis
Kad tokia rasė, kokia jūs esate, buvo arti.
Aš esu kraštietis jūsiškis, kuris visada
Su meile tariau, ir girdėjau
Jūsų darbus ir vardus šlovingus. Palikdamas tulžį

Dėl saldaus vaisiaus aš einu, kurį užtikrintas vadovas
Yra pažadėjęs man. Bet pridera, kad toli
Iki pat centro pirmiausia aš žemyn linkčiau.“

„Taip tegul ilgą laiką tavo dvasia veda tavo galūnes,“
Jis atsakymą tiesiai gražino; „ir taip tavo šlovė
Tešviečia ryškiai, kai tu būsi išėjęs; kaip tu pasakysi,
Ar mandagumas ir narsa, kaip jos buvo pratusios,
Gyvena mūsų mieste, ar yra išnykusios visiškai?
Nes vienas tarp mūsų neseniai pasmerktas raudoti,
Borsjerė, ten vaikščiojantis su savo lygiais,
Liūdina mus ne mažai tomis naujienomis, kurias atneša.“

„Išsišokėlių daugybė ir staigūs pelnai,
Puikybė ir perteklius, O Florencija! Tavyje
Pagimdė, taip kad dabar ašarose tu gedi!“
Taip šaukiau aš su savo veidu pakeltu, ir jie
Visi trys, kurie už atsakymą priėmė mano žodžius,
Pažiūrėjo vienas į kitą, kaip žmonės žiūri, kai tiesa
Ateina į jų ausį. „Jei tu kitais laikais,“
Jie visi iškart atsakė, „taip lengvai
Patenkini tuos, kurie klausia, laimingas tu,
Apdovanotas žodžiais, taip tinkamais išsakyti tavo mintį!
Todėl jei tu išsigelbėsi iš šio tamsaus klimato,
Sugrįždamas išvysti spindinčių žvaigždžių,
Kai tu su malonumu atseksi praeitį,
Žiūrėk, kad apie mus tu kalbėtum tarp žmonių.“

Tai pasakę, jie nutraukė ratą, ir taip greitai
Pabėgo, kad lyg sparnai atrodė jų vikrios pėdos.

Ne per tokį trumpą laiką būtų kas nors galėjęs pasakyti
„Amen,“ kaip jie buvo išnykę. Tiesiai mano vadovas
Tęsė savo kelią. Aš sekiau; ir mažą tarpą
Buvome mes paėję pirmyn, kai vandens garsas
Buvo dabar taip arti, kad mes vos
Girdėjome vienas kito kalbą per garsų gausmą.

Lygiai kaip upė, kuri laikosi savo kurso
Nesumaišyta, nuo Vesulo kalno,
Kairėje pusėje Apeninų, link
Rytų, kurią Akvaketa aukščiau
Jie vadina, prieš jai nusileidžiant į slėnį,
Ties Forli tuo vardu nebežinoma,
Aidi virš Šventojo Benedikto, riedėdama tolyn
Nuo Alpių viršūnės žemyn skardžiu,
Kur erdvė pakankama sutalpinti tūkstantį plyti;
Taip žemyn nuo uolėto šlaito mes radome,

Kad ši tamsi banga skambėjo, riaumodama garsiai,
Taip kad ausį jos triukšmas greitai būtų apkurtinęs.

Aš turėjau virvę, kuri juosė mano juosmenį aplink,
Su kuria aš anksčiau buvau manęs tvirtai surištą paimti
Margajį leopardą. Šią kai aš buvau visą
Atsirišęs nuo savęs (taip mano mokytojas liepė)
Aš surinkau, ir ištiesiau ją jam.
Tada į dešinę jis pasisuko, ir nuo krašto
Stovėdamas kelis žingsnius atokiau, metė ją žemyn
Į gilią bedugnę. „Ir kažkas keisto,“
Taip sau pačiam aš kalbėjau, „signalas toks keistas
Žymi, kuri mano vadovas su įdėmia akimi
Taip seka.“ Ak! Kokį atsargumą privalo žmonės naudoti
Su tais, kurie žiūri ne į veiksmą vien,
Bet žvalgosi į mintis su subtiliu meistriškumu!

„Greitai ateis,“ jis tarė, „ko aš laukiu,
Tavo akis atras greitai, tai apie ką
Tavo mintis svajoja.“ Visada tiesai,
Kuri tik melo išvaizdą dėvi,
Žmogus, jei įmanoma, turėtų užtvirti savo lūpą;
Nes, nors nekaltas, jis užsitraukia priekaištą.
Bet tylą čia būtų tuščia; ir šiomis natomis
Kurias dabar aš dainuoju, skaitytojau! Aš prisiekiu tau,
Taip tegul jos malonę randa iki vėliausių laikų!
Kad per tankų ir tamsų orą aš pamačiau
Pavidalą atplaukiantį aukštyn, kas būtų galėjęs nugalėti
Drąsiausią širdį nuostaba, tokiu pavidalu
Kaip tas grįžta, kuris buvo nusileidęs atlaisvinti
Inkaro įsikibusio tvirtai į kokią uolą,
Arba į ką kita, kas sūrioje bangoje guli,
Kuris aukštyn šokdamas glaustai pritraukia savo pėdas.

XVII GIESMĖ

„Štai! Baisusis monstras su mirtinu geluonimi!
Kuris pereina kalnus, pralaužia aptvertas sienas
Ir tvirtas kovines ietis, ir su savo purvu
Apkrečia visą pasaulį!“ Taip mane mano vadovas užkalbino,
Ir pamojo jam, kad jis atplauktų į krantą,
Arti akmeninio grindinio tolimiausio krašto.

Tuojau tas bjaurus apgaulės vaizdinys pasirodė,
Jo galva ir viršutinė dalis iškelta ant žemės,
Bet nepadėjo ant kranto savo žvėriškos uodegos.
Jo veidas išvaizdą teisingo žmogaus dėvėjo,
Tokia maloni ir godinga buvo jo išorinė išraiška;

Likusioji dalis buvo gyvatė visa: dvi gauruotos letenos
Siekė iki pažastų, ir nugara bei krūtinė,
Ir abu šonai, buvo išmarginti mazgais
Ir ratais. Spalvų margesnių
Nei turkai, nei totoriai niekada ant valstybės audinio
Su mainomu siuvinėjimu neaudė,
Nei tiesė Arachnė savo įmantriose staklėse.
Kaip dažnai lengva valtis, pririšta prie kranto,
Stovi dalinai vandenyje, dalinai ant žemės;
Arba, kaip ten, kur gyvena godus vokiečių kaimietis,
Bebras įsitaiso tykodamas savo grobio;
Taip ant krašto, kuris tvėrė smėlį su uola,
Sėdėjo nutūpęs blogio demonas. Į tuštumą
Šmėžuodama, jo uodega užrietė savo nuodingą šakę,
Su geluonimi kaip skorpiono ginkluotą. Tada taip mano vadovas:
„Dabar reikia mūsų keliui pasukti kelis žingsnius į šalį,
Toli kaip iki to blogo žvėries, kuris tupi ten.“

Tuomet link dešinės mūsų žemyn einantį kursą
Mes suformavome, ir, geriau kad išvengtume liepsnos
Ir degančio grunto, dešimt žingsnių ant briaunos
Paėjome. Vos tik mes prie jo atvykstame,
Šiek tiek toliau mano akis pamato
Gentį dvasių, sėdinčių ant smėlio
Arti plačios bedugnės. Tuojuo mano mokytojas tarė:
„Kad iki pilnumos tavo žinojimas galėtų išsiplėsti
Apie viską, ką šis ratas talpina, eik dabar, ir pažymėk
Laikyseną, kurią šie dėvi: bet nelaikyk ilgos kalbos.
Kol tu sugrįši, aš su juo tuo tarpu
Pasitarsiu, kad mums jis suteiktų
Pagalbą savo stiprių pečių.“ Taip vienas
Visgi pirmyn ant kraštutinumo aš žingsniavau
To septintojo rato, kur liūdinti gentis
Buvo susėdusi. Per akis veržėsi lauk jų kančios.
Prieš garus ir karštą dirvą
Pakaitomis savo kilnojamas rankas jie naudojo.
Taip įpratę šunys vasarą vis naudoti
Savo nasrus ir pėdas pakaitomis, kai sukandžioti skaudžiai
Uodų, ar musių, ar bimbaly spiečiančių aplink.

Stebėdamas veidus kai kurių, kurie gulėjo
Po plakimu tos skausmingos ugnies,
Vieno iš jų visų aš nepažinau; bet suvokiau,
Kad kabantį nuo savo kaklo kiekvienas nešė maišelį
Su spalvomis ir su emblemomis įvairiomis pažymėta,
Ant kurių atrodė lyg jų akis ganytūsi.

Ir kai tarp jų žvalgydamasis aplink aš atėjau,
Geltoną piniginę aš pamačiau su žydra išdirbtą,
Kuri dėvėjo liūto veidą ir laikyseną.
Tada vis dar mano regėjimui tęsiant savo karjerą,
Kitą aš išvydau, už kraują labiau raudoną.
Žąsis rodėsi baltesnio sparno nei varškė.
Ir vienas, kuris nešė riebią ir žydrą kiaulę
Pavaizduotą ant savo balto krepšio, kreipėsi į mane taip:
„Ką darai tu šioje gelmėje? Eik dabar ir žinok,
Kadangi vis dar tu gyveni, kad mano kaimynas čia
Vitalianas man iš kairės sėdės.
Padujietis su šiais florentiečiais esu aš.
Dažnai jie griaudžia man į ausis, šaukdami
„O skubėk tas kilnus riteris! Tas, kuris maišelį
Su trimis snapais atneš!“ Tai pasakęs, jis suraitė
Burną, ir iškišo liežuvį lauk, kaip jautis
Kuris laižo savo šnerves. Aš, kad ilgesnio buvimo
Jis sunkiai begalėtų pakęsti, kuris liepė man nebūti ilgai,
Atgal savo žingsnius nuo tų liūdnų dvasių pasukau.

Mano vadovą jau sėdintį ant strėnų
To nuožmaus gyvūno aš radau; ir taip
Jis mane padrąsino. „Būk tvirtas; būk drąsus.
Žemyn tokiu stačiu skrydžiu privalome mes dabar nusileisti!
Lipk tu priekyje: nes kad jokios galios uodega
Negalėtų turėti sužaloti tave, aš būsiu viduryje.“

Kaip tas, kuris turi drugio priepuolį taip arti,
Jo nagai jau yra pamėlynavę, ir jis
Virpa visas, jei jis tik pažiūri į šešėlį;
Tokia buvo mano nuotaika girdint jo žodžius.
Bet gėda greitai įsiterpė savo grasinimu, kuri daro
Tarną drąsų akivaizdoje jo valdovo.

Aš įsitaisiau ant tų pečių didžiulių,
Ir būčiau sakęs, bet žodžiai padėti
Mano tikslui neatėjo, „Žiūrėk, kad laikytum mane tvirtai!“

Bet jis, kurio pagalbą tada ne pirmąkart aš išbandžiau,
Vos tik aš užlipau, savo rankose aukštai,
Apkabinęs, laikė mane pakeltą, ir taip jis tarė:
„Gerionai! Dabar judėk! Tebūnie tavo sukimosi ratai
Plačios apimties, lengvas tavo nusileidimas.
Galvok apie neįprastą naštą, kurią tu neši.“

Kaip mažas laivas, atsitraukdamas atgal nuo kranto,
Savo stotį palieka; taip iš ten monstras atsilaisvino,
Ir kai jis pajuto save laisvėje, pasuko aplink

Ten, kur krūtinė buvo buvusi, savo šakotą uodegą.
Taip, kaip ungyrys, išsitiesęs visu ilgiu jis vairavo,
Rinkdamas orą su įtraukiamais nagais.

Ne didesnė buvo baimė, kai Faetonas
Wadžias leido nukristi atsitiktinai, dėl ko aukštas dangus,
Kurio ženklai vis dar matyti, buvo apgaubtas liepsnų;
Nei kai nelaimingasis Ikaras suvokė,
Per tirpimą nusiplikusio vaško,
Patikėtus sparnus atsipalaidavusius nuo jo strėnų,
Jo tėvui šaukiant garsiai, „Blogu keliu tu laikaisi!“
Nei buvo mano baimė, kai aplink mane kiekvienoje dalyje
Orą aš mačiau, ir jokio kito objekto
Išskyrus baisų žvėrį. Jis lėtai plaukdamas, suka
Savo žemyn einantį judėjimą, nepastebėtą manęs,
Tik vėjas, kylantis man į veidą,
Pučia į mane iš apačios. Dabar mūsų dešinėje
Aš išgirdau krioklį po mumis šokantį
Su bjauriu trenksmu; dėl ko lenkdamasis žemyn iširti,
Naują siaubą aš suvokiau ties stačiu kritimu:

Nes liepsnas aš mačiau, ir klyksmai smogė mano ausiai:
Taip kad visas drebėdamas glaudžiai aš susigūžiau savo galūnes,
Ir tada atskyriau, nepastebėtą anksčiau,
Pagal baisias kankynes, kurios iš visų pusių
Traukėsi arčiau, kaip mūsų žemyn einantį kursą mes sukome.

Kaip sakalas, kuris ilgai buvo ant sparnų,
Bet nei masalo, nei paukščio nematė, kol neviltyje
Sakalinkas šaukia, „Vargas man! Tu leidiesi į žemę!“
Nuvargęs leidžiasi, ir greitai žemyn dangumi
Daugeliu ratų sukasi, tada nusileidęs tupi
Atstumu nuo savo valdovo pikta nuotaika;
Taip Gerionas nusileidęs pastato mus ant kojų
Žemai apačioje prie pagrindo giliai išvagotos uolos,
Ir, savo naštos ten iškrautas, tuojau pat
Šoko pirmyn, kaip strėlė nuo templės.

XVIII GIESMĖ

Yra vieta pragaro gelmėse
Vadinama Malebolgė (Piktduobės), visa iš uolos tamsiai nudažytos
Atspalviu geležies, lygiai kaip šlaitas
Kuris aplink ją ratu sukasi. Tiesiai viduryje
To bjauraus regiono, žioji
Erdvi bedugnė gili, kurios sandarą
Deramas laikas papasakos. Ratas, kuris lieka,
Per visą savo apskritimą, tarp bedugnės ir pagrindo

Aukštų uolėtų krantų, paeiliui formuoja
Dešimt griovių, jo tuščiaviduriame dugne įdubusių.

Kaip ten, kur saugoti sienas, pilnai daugelis griovių
Juosia kokią didingą pilį, užtikrintą gynybą
Suteikdami erdvei viduje, taip čia
Buvo sumodeliuoti šie; ir kaip tokios tvirtovės
Net nuo jų slenksčio iki krašto išorėje,
Yra apsaugotos tiltais; nuo uolos žemo pagrindo
Taip akmeniniai takai žengė pirmyn, kurie skersai pylimų
Ir griovių, ėjo tolyn iki pat bedugnės,
Kuri viename apribojime surinkusi nukerta juos.
Tokia buvo vieta, kurioje mes radome save
Nuo Geriono nugaros išlaipinti. Poetas į kairę
Laikė savo kelią, ir aš už jo judėjau.

Mūsų dešinėje rankoje naują vargą aš mačiau,
Naujus skausmus, naujus budelius rūstybės,
Kurie spiečiais apgyvendino pirmąjį plyšį. Apačioje
Buvo nuogi nusidėjėliai. Šion pusėn jie ėjo,
Sutikdami mūsų veidus nuo vidurinio taško,
Su mumis anapus bet su didesniu žingsniu.
Lygiai taip romėnai, kai metai sugrįžta
Jubiliejaus, su geresniu greičiu atsikratyti
Besibūriuojančių daugybių, savo priemonės sugalvoja
Tokiems, kurie pereina tiltą; kad vienoje pusėje
Visi atsisukę link pilies, ir artėja
Prie Švento Petro šventovės, kitoje link kalno.

Kiekvienu skirtingu keliu išilgai baisios uolos,
Raguotus demonus aš išvydau, su botagais didžiuliais,
Kurie per jų nugaras negailestingai pliekė.
Ak! Kaip jie vertė juos šokti po pirmo kirčio!

Niekas antro nelaukė nei trečio.

Tuo tarpu kai aš ėjau pirmyn, vienas patraukė mano žvilgsnį
Kurį vos tik pamatęs; „Juo,“ sušukau aš, „dar
Mano akis neturėjo savo soties.“ Su įbestu žvilgsniu
Aš todėl tyrinėjau jį. Tiesiai mokytojas malonus
Stabtelėjo su manimi, ir sutiko, kad aš paeičiau
Atgal tarpą, ir kankinama dvasia,
Kuri manė paslėpti save, palenkė savo veidą žemyn.
Bet tai padėjo jam niekuo; nes aš sušukau:
„Tu, kuris meti savo akį ant žemės,
Nebent tavo bruožai meluoja apie tave labai,
Venedikas esi tu. Bet kas atveda tave
Į šį kartų prieskonį?“ Jis atsakė:

„Nenoriai aš atsakau į tavo žodžius.
Bet tavo aiški kalba, kuri mano protui primena
Pasaulį, kuriame aš kartą gyvenau, priverčia mane.
Žinok tada, tai buvau aš, kuris nuvedė gražiąją Gizolą
Vykdyti Markizo valią, kad ir kaip gandas
Gėdingą pasakojimą būtų išplatinęs. Nei vienas
Bolonija čia siunčia mane gedėti
Veikiau pas mus vieta yra taip perpildyta
Kad ne tiek daug liežuvių šią dieną yra mokomi,
Tarp Reno ir Savenos srovės,
Atsakyti SIPA jų šalies fraze.
Ir jei tam tikresnio įrodymo tau reikia,
Prisimink tik mūsų godų troškulį auksui.“

Jam kalbant taip, demonas su savo diržu
Smogė, ir sušuko, „Šalin! Pamatavimo! Čia
Motery nėra pardavimui.“ Tuoju aš prisijungiau
Prie savo palydos, ir keli žingsniai nuo ten mes atėjome
Iki ten, kur uola išsišovė iš kranto.
Tą lengvai užlipę, į dešinę
Ant jos atplaišos sukdamiesi, mes išvykstame
Nuo tų amžinų barjerų. Kai atvykome,
Kur apačioje žiojinti arka leidžia praeiti
Nuplaktas sielas: „Sustok čia,“ mokytojas tarė,
„Ir tegul šie kiti nelaimingieji, dabar
Smogia tavo žvilgsniui, veidai dar nematyti,
Dėl to, kad kartu jie su mumis ėjo.“

Nuo seno tilto mes nužiūrėjome būrį, kuris atėjo
Iš kitos pusės link mūsų, kaip ir likusieji,
Nulupti nuo botago. Mano švelnus vadovas,
Manęs neklaustas, taip savo kalbą pratęsė:
„Žiūrėk į tą aukštą šešėlį, kuris šiuo keliu traukia,
Ir atrodo per daug sielvarto apimtas, kad išleistų ašarą.
Kaip vis dar karališką išvaizdą jis išlaiko!
Jasonas yra jis, kurio įgūdžiai ir narsa laimėjo
Aviną iš Kolchidės. Į Lemno salą
Jo kelias ten vedė jį, kai tos drąsios
Ir negailestingos moterys buvo išžudžiusios visus savo vyrus.
Ten jis su ženklais ir gražiais kerinčiais žodžiais
Hipsipilę apgavo, mergelę jauną,
Kuri pirma buvo visas kitas pati apgavusi.
Nėščią jis paliko ją ten apleistą.
Tokia yra kaltė, kuri pasmerkia jį šiam skausmui.
Čia taip pat Medėjos skriaudos yra keršijamos.
Visi palaiko jam kompaniją, kurie panašią apgaule
Kaip jo praktikavo. Ir tiek daug žinoti

Apie pirmąjį slėnį tepakanka tau, ir apie tuos
Kuriuos jo aštrios kankynės gena.“ Dabar buvome mes atėję
Kur, kirsdamas kitą pylimą, susiaurintas takas
Apžergia jo pečius į kitą arką.

Iš čia antrajame plyšyje mes išgirdome vaiduoklius,
Kurie vapėjo žemais melancholiškais garsais,
Su plačiais išpūstomis šnervėmisšnypštė, ir save
Daužė savo delnais. Ant krantų šašas
Nuo bjauraus garo kondensuoto, apdžiūvęs kabojo,
Kuris laikė aštrią kovą su rega ir uosle.

Tokia tuščiavidurė yra gelmė, kad iš jokios dalies,
Išskyrus ant viršūnės uolėto tarpo,
Negalėjau aš atskirti nieko. Iki čia mes atėjome;
Ir iš ten aš pamačiau, griovyje apačioje,
Minią panardintą išmatose, kurios atrodė
Atmatos žmogaus kūno. Ten apačioje
Ieškodamas su akimi smalsia, aš pastebėjau
Vieną su jo galva taip sutepta, būtų sunku nuspręsti,
Ar jis buvo dvasininkas ar pasaulietis. Garsiai jis šaukė:
„Kodėl godžiai taip lenki daugiau į mane,
Nei į šiuos kitus purvinus, savo žvilgsnį?“

„Todėl, kad jei teisinga mano atmintis,“ aš atsakiau,
„Aš anksčiau esu matęs tave su sausais plaukais,
Ir tu Alesijus esi iš Lukos kilęs.
Todėl labiau nei visus kitus aš tyrinėju tave.“

Tada daužydamas sau per smegenis šiuos žodžius jis tarė:
„Mane taip žemai mano meilikavimai nuskandino,
Kuriais aš niekada pakankamai negalėjau pasotinti savo liežuvio.“

Mano lyderis taip: „Šiek tiek toliau ištiesk
Savo veidą, kad tu veidą gerai galėtum įsidėmėti
Tos apsvaigusios, netvarkingos kurtizanės,
Kuri ten drasko save su suteptais nagais,
Dabar pritūpusi žemyn, dabar pakilusi ant savo pėdų.

Taisė yra ši, paleistuvė, kurios melaginga lūpa
Atsakė jos pamišusiam meilužiui, kuris klausė,
„Dėkoji man labai!“ – „Sakyk verčiau nuostabiai,“
Ir tai pamačius čia pasotintas tebūnie mūsų vaizdas.“

XIX GIESMĖ

Vargas tau, Simonai Magai! Vargas jums,
Jo nelaimingi pasekėjai! Kurie dalykus Dievo,
Kurie turėtų būti sutuokti su gėriu, juos,
Plėšrūs kokie esate, prostituote

Už auksą ir sidabrą svetimavime!
Dabar turi trimitas skambėti jums, nes jūsų
Yra trečiasis plyšys. Ant sekančio skliauto
Mes dabar buvome užlipę, kur uola pakimba
Tiesiai virš centro griovio.

Išmintie Aukščiausia! Koks nuostabus menas,
Kurį tu rodai danguje, žemėje,
Ir blogajame pasaulyje, kokį teisingą atlygį
Paskirdama savo dorybe visiems!

Aš mačiau melsvą akmenį, per visus šonus
Ir jo dugne pilną angų,
Visų lygių savo pločiu, ir apskritų kiekvienos,
Nei plačios mažiau ar didesnės jos atrodė
Nei Švento Jono gražiame kupole mano mylimo
Tos įrėmintos laikyti tyras krikšto sroves,
Vieną iš kurių aš sudaužiau, prieš keletą metų,
Kad išgelbėčiau skęstantį kūdikį; ir tebūnie tai
Antspaudas atšaukti klaidą to, kas abejoja
Motyvu mano veiksmo. Iš burnos
Kiekvienos, iškilo nusidėjėlio pėdos
Ir kojų aukštai į viršų iki blauzdos
Likusioji dalis apačioje buvo paslėpta. Ant abiejų pėdų
Padai degė, iš kur lankstūs sąnariai
Šmėžavo su tokiu smarkiu judesiu, koks būtų nutraukęs
Pusiau virves ar susuktus vytelius. Kaip liepsna,
Mintanti riebia medžiaga, slysta
Paviršiumi, vos paliesdama kur ji juda;
Taip čia, nuo kulno iki galo, slydo liepsnos.

„Mokytojau! Sakyk, kas yra jis, labiau nei visi kiti
Šmėžuojantis aštresnėje agonijoje, kurį
Raudonesnė liepsna ėda?“ Aš taip paklausiau.

„Jei tu nori,“ jis atsakė, „kad aš
Nuneščiau tave žemyn, kur mažiausiai nuožulnus krantas leidžiasi,
Jis pats pasakys tau apie save ir savo skriaudas.“

Aš tuomet: „Kaip patinka tau, man yra geriausia.
Tu esi mano valdovas; ir žinai, kad niekada aš neapleidžiu
Tavo valios: ką tylai slepia, tą žinai tu.“
Tuoju ant ketvirtojo pylimo mes atėjome, mes pasukome,
Ir į kairę nusileidome į gelmę,
Siaurą sąsiaurį ir perforuotą tankiai.
Nei nuo savo šono mano lyderis nuleido mane,
Kol prie jo angos jis atnešė, kurio galūnė
Virpėdama išreiškė jo kančią. „Kas bebūtum,

Liūdna dvasia! Taip apversta, ir kaip kuolas
Įkalta į dirvą!“ Aš šiais žodžiais pradėjau,
„Jei gali, išleisk savo balsą.“

Ten stovėjau aš kaip vienuolis, kuris klauso išpažinties
Nelaimėlio už žmogžudystę pasmerkto, kuris net kai pririštas,
Šaukia jį atgal, dėl ko mirtis trumpam uždelsia.

Jis sušuko: „Ha! Jau stovi ten?
Jau stovi ten, O Bonifacai!
Daugelį metų raštas apgavo mane.
Taip anksti ar tu persisotinai turtu,
Dėl kurio tu nebijojai apgaule paimti
Gražiąją poniją (Bažnyčią), ir tada sudarkyti ją?“

Aš jaučiausi kaip tie, kurie, nesuprasdami prasmės
Atsakymo jiems duoto, stovi lyg pastatyti
Pajuokai, nei žino ką atsakyti,
Kai Vergilijus taip įspėjo: „Sakyk jam greitai,
Aš ne tas, ne tas, kuriuo tu tiki.“

Ir aš, kaip buvo liepta man, tiesiai atsakiau.

Tai išgirdusi, dvasia visa išsuko savo pėdas,
Ir dūsaudama po to sielvartingu akcentu tarė:
„Ko tada iš manęs reikalauji?“ „Jei žinoti
Tiek daug reiškia tau, kas aš esu, kad tu
Todėl žemyn krantu nusileidai, sužinok
Kad galingoje mantijoje aš buvau įvilktas,
Ir lokės buvau iš tiesų sūnus,
Toks trokštantis iškelti savo jauniklius, kad ten
Savo turėjimą į piniginę viršuje aš kroviau,
O čia save patį. Po mano galva yra nutempti
Likusieji, mano pirmtakai kaltėje
Simonijos. Išsitiesę visu ilgiu jie guli
Išilgai angos uoloje. Tarp jų
Aš taip pat žemai krisiu, kai tik jis ateis,
Kuo aš palaikiau tave, kai taip skubotai
Aš paklausiau. Bet jau ilgesnis laikas
Praėjo, kai mano padai užsidegė, ir aš taip
Apverstas stovėjau, nei yra jo lemtis stovėti
Įsodintam su ugninėmis pėdomis. Nes po jo,
Vienas dar darbų bjauresnių atvyks,
Iš vakarų, piemuo be įstatymo,
Skirtas uždengti tiek jo formą, tiek mano.
Jis nauju Jasonu bus vadinamas, apie kurį
Makabiečiuose mes skaitome; ir malonė tokia

Kokia tam kunigui jo karalius atlaidus rodė,
Bus Prancūzijos monarcho parodyta jam.“

Aš nežinau, ar aš čia per toli išdrįsau,
Bet šia gaida aš atsakiau: „Pasakyk man dabar,
Kokių turtų iš Šv. Petro iš pradžių
Mūsų Viešpats pareikalavo, kai jis įdėjo raktus
Į jo globą? Tikrai jis prašė ne daugiau
Tik, Sek mane! Nei Petras, nei likusieji
Nei aukso, nei sidabro iš Motiejaus neėmė,
Kai burtai buvo metami dėl prarastos vietos
Pasmerktosios sielos. Pasilik tu tada;
Tavo bausmė iš teisės yra pelnyta:
Ir žiūrėk tu gerai į tą blogai gautą monetą,
Kuri prieš Karolį tavo drąsą įkvėpė.
Jei pagarba raktams nesulaikytų manęs,
Kuriuos tu laimingesniu laiku laikei, aš dar
Griežtesnę kalbą galėčiau naudoti. Jūsų godumas
Aptemdo pasaulį gedulu, po kojomis
Mindydamas gerus, ir iškeldamas blogus žmones.
Apie piemenis, panašius į jus, Evangelistas
Buvo įspėtas, kai ją, kuri sėdi ant vandens,
Su karaliais bjauriame ištvirkavime jis išvydo,
Ją, kuri su septyniomis galvomis iškilo gimstant,
Ir iš dešimties ragų savo šlovės įrodymą traukė,
Tol, kol jos sutuoktinis dorybėje jautė malonumą.
Iš aukso ir sidabro jūs padarėte savo dievą,
Skirdamiesi kuo nuo stabmeldžio,
Tik kad jis garbina vieną, o šimtą jūs?
Ak, Konstantinai! Kokiam dideliam blogiui davė pradžia,
Ne tavo atsivertimas, bet tas gausus kraitis,
Kurį pirmasis turtingas Tėvas gavo iš tavęs!“

Tuo tarpu, kai taip aš dainavau, jis, ar pyktis
Ar sąžinė graužė jį, smarkiai pašoko
Sukdamasis ant abiejų padų. Aš tikiu
Mano mokytojas buvo gerai patenkintas, su tokia ramia
Lūpa, jis klausėsi visą laiką garso
Tikrų žodžių, kuriuos aš ištariau. Į abi rankas
Jis pagavo, ir prie savo krūtinės keldamas mane
Aukštyn atsekė kelią savo nusileidimo.

Nei pavargęs nuo svorio jis spaudė mane glaudžiai,
Kol viršūnę uolos mes pasiekėme,
Mūsų perėjimą iš ketvirtojo į penktąjį pylimą.
Savo branginamą našta ten švelniai jis padėjo

Ant grublėtos uolos ir stačios, tako
Nelengvo lipančiam ožiui užlipti.

Iš ten mano vaizdui kitas slėnis pasirodė

XX GIESMĖ

Ir dabar eilės pereina prie kankynių naujų,
Tinkamo argumento šios dvidešimtosios giesmės
Pirmosios dainos, kurios baisi tema įrašo
Dvasias paskandintas varge. Įdėmiai aš žiūrėjau
Į gelmę, kuri atsivėrė mano vaizdui,
Sudrėkintą ašaromis kančios, ir pamačiau
Gentį, kuri ėjo išilgai tuščio slėnio,
Tyloje verkdamas: toks jų žingsnis, kaip eina
Chorai giedantys iškilmingas litanijas žemėje.

Kai ant jų tiesiau mano akis nusileidžia,
Kiekvienas nuostabiai atrodė esąs apsuktas
Ties kaklo kaulu, taip, kad veidas
Buvo nuo strėnų nusuktas: ir kadangi
Niekas negalėjo prieš save žiūrėti, jie buvo priversti
Eiti su atbuline eisena. Taip vienas galbūt
Buvo jėga paralyžiaus visiškai persuktas,
Bet aš niekada nemačiau to nei tikiu tuo taip esant.

Dabar, skaitytojau! Pagalvok savyje, tepaduoda Dievas
Vaisių tavo skaitymo tau! Kaip aš ilgai
Galėjau išlaikyti savo veidą sausą, kai aš pamačiau
Arti manęs mūsų formą iškreiptą tokiu pavidalu,
Kad ant užpakalinių dalių krentančios nuo veido
Ašaros sruvendamos žemyn riedėjo. Į uolą
Aš atsirėmiau ir verkiau, taip kad mano vadovas sušuko:
„Ka, ir ar tu irgi beprotis kaip likusieji?
Čia gailestis labiausiai rodo save gyvą,
Kai jis yra miręs. Kokia kaltė viršija jo,
Kuris su Dangaus sprendimu savo aistroje kovoja?
Pakelk savo galvą, pakelk, ir žiūrėk į žmogų,
Prieš kurio akis žemė atsivėrė Tėbuose, kai visi
Šaukė, ‘Amfiarau, kur skubi?
Kodėl palieki karą?’ Jis ne mažiau
Krito griūdamas toli kaip iki Mino žemyn,
Kurio gniaužtų niekas neišvengia. Štai! Kaip jis daro
Krūtinę savo pečiais, ir kas kartą per toli
Prieš save norėjo matyti, dabar atgal žiūri,
Ir mina atbulas savo taką. Tiresiją įsidėmėk,
Kuris išvaizdą pakeitė, kai moterimi jis tapo
Iš vyro, per kiekvieną galūnę transformuotas, ir tada

Dar kartą priderėjo jam su savo lazda suduoti
Dviems susipynusioms gyvatėms, prieš plunksnas,
Kurios žymėjo geresnę lytį, galint išdygti vėl.

„Arunsas, su labiau savo pilvu atsisukusiu, ateina.
Lunio kalnuose tarp marmurų baltų,
Kur kasa Kararos kaimietis, kuris gyvena apačioje,
Urvas buvo jo buveinė, iš kur žvaigždes
Ir jūrą plačią beribiame vaizde jis laikė.

„Kita, kurios palaidos kasos apdengia
Jos krūtinę, kurios tu nematai (nes kiekvienas plaukas
Toje pusėje auga) buvo Manto, ji, kuri ieškojo
Per daugelį regionų, ir galiausiai savo vietą
Įtvirtino mano gimtojoje žemėje, dėl ko trumpą tarpą
Mano žodžiai sulaiko tavo klausymą. Kai jos tėvas
Iš gyvenimo išėjo, ir vergijoje
Miestas dedikuotas Bakchui gedėjo,
Ilgą laiką jiėjo klajūnė per pasaulį.
Aukštai Italijos žavingoje žemėje
Ežeras ten guli, papėdėje tos išdidžios Alpės,
Kuri virš Tirolio užrakina Germaniją,
Jo vardas Benakas, kurį tūkstantis upelių,
Manau, ir daugiau, drėkina tarp slėnio
Kamonikos ir Gardos ir aukštumos
Apeninų tolimų. Yra vieta
Viduryje to ežero, kur tas, kuris neša
Trento bandos ganytojo lazda, su juo
Brešijos, ir veronietis, galėtų kiekvienas
Eidamas tuo keliu savo palaiminimą suteikti.
Įgula geros vietos ir stipri
Peskjera stovi, kad baugintų su frontu atsuktu
Bergamietį ir brešietį, iš kur krantas
Labiau nuožulnus į abi puses leidžiasi. Ten, kas tik
Benako krūtinė nelaiko, virsdamas per
Žemyn krenta, ir vingiuoja upės srautu apačioje
Per žalias ganyklas. Vos tik savo kelyje
Srovė įgauna pagreitį, Benaku tada ne daugiau
Jie vadina vardą, bet Minčijumi, kol galiausiai
Pasiekdamas Governą į Po jis įteka.
Netoli jo kursas nubėgo, kai plačią lygumą
Jis randa, kurią užliedamas kaip pelkę
Jis padengia, maringą vasarą dažnai.
Iš čia keliaudama, laukinė mergelė pamatė
Viduryje liūno teritoriją apleistą
Ir nuogą be gyventojų. Kad išvengtų
Viso žmonių bendravimo, čia ji su savo vergais

Naudodama savo menus pasiliko, ir gyveno, ir paliko
Savo kūną be nuomininko. Nuo tada gentys,
Kurios aplink buvo išsibarsčiusios, rinkdamosi į tą vietą
Susibūrė; nes jos stiprybė buvo didelė, apsupta
Iš visų pusių liūno. Ant tų mirusių kaulų
Jie iškėlė sau miestą, vardan jos,
Vadindami jį Mantuja, kuri pirma pasirinko vietą,
Nei prašė kito ženklų vardui,
Kuriame gausiau žmonės gyveno,
Prieš Kazalodžio beprotybę apgaule
Buvus nuskriaustą Pinamontės. Jei tu išgirsi
Nuo šiol kitą kilmę priskiriamą
Tai mano šaliai, aš įspėju tave dabar,
Kad joks melas neapgautų tavęs dėl tiesos.“

Aš atsakiau: „Mokytojau, aš darau išvadą tavo žodžius
Esant tokius tikrus, kad visa kita bus man
Kaip anglis trūkstančios gyvybės. Bet dabar apie šiuos,
Kurie čia eina, instrukuok mane, jei matai
Kokį nors, kuris nusipelno labiau ypatingo dėmesio.
Nes į tai yra mano protas vienas susitelkęs.“

Jis tiesiai atsakė: „Ta dvasia, nuo kurios skruosto
Barzda šluoja per jo pečius rudus, tuo laiku
Graikija buvo ištuštinta nuo savo vyrų, kad vos
Lopšiai buvo aprūpinti, regėtojas buvo jis
Aulidėje, kuris su Kalchu davė ženklą
Kada pirmąkart nukirsti lyną. Jį jie vadino
Euripilu: taip dainuoja mano tragiška giesmė,
Kurioje didingą metrą gerai tu žinai,
Kuris žinai jį visą. Tas kitas, aplink strėnas
Toks lieknas savo forma, buvo Maiklas Skotas,
Praktikavęs kiekvieną triuką magijos klastos.

„Gvidą Bonatį žiūrėk: Asdentę įsidėmėk,
Kuris dabar norėtų, kad jis būtų prižiūrėjęs vis dar
Siūlą ir batsiuvio ylą; ir per vėlai gailisi.

„Žiūrėk toliau į nelaimėles, kurios adatą paliko,
Šaudyklę ir verpstę, ir tapo
Būrėjomis: pražūtingus kerus jos darė
Su atvaizdais ir žolelėmis. Bet pirmyn dabar:
Nes dabar Kainas su šake erškėčių ribojasi
Su abiem pusrutuliais, liesdamas bangą
Po Sevilijos bokštais. Vakar naktį
Mėnulis buvo pilnas. Tu gali prisiminti gerai:
Nes jis gerą paslaugą padarė tau tamsoje
Gilaus miško.“ Tai pasakęs, abu pirmyn pajudėjo.

XXI GIESMĖ

Taip mes nuo tilto prie tilto, su kita kalba,
Kurios mano drama nesirūpina atkartoti,
Ėjome tolyn; ir viršūnę pasiekę, stovėjome
Kad pamatytume kitą tarpą, viduje rato
Malebolgės, kitus bevaisius skausmus.

Nuostabi tamsa gaubė vietą.

Venecijiečių arsenale kaip verda
Per žiemos mėnesius lipni derva, kad išteptų
Jų nesaugius laivus; nes atšiaurus laikas
Jūrininkus sulaiko, ir tuo tarpu
Savo laivą vienas stato iš naujo, kitas užkemša
Šonkaulius savojo, kuris atliko daug kelionių;
Vienas kala prie pirmagalio, vienas prie laivagalio;
Šis formuoja irklus, anas virves suka,
Grotą vienas taiso ir pagrindinę burę suplyšusią
Taip ne jėga ugnies bet menu dievišku
Virė čia gliti tiršta masė, kuri aplink
Aplipino visą krantą apačioje. Aš tai mačiau,
Bet viduje nieko neatskyriau, išskyrus bangą,
Pakeltą virimo, viename galingame pakilime
Kylančią, ir pakaitomis nuslūgstančią ir krentančią. Kol ten
Aš įbedžiau savo žvilgsnį žemyn, „Žiūrėk! Žiūrėk!“ mano vadovas
Šaukdamas, patraukė mane link savęs iš vietos,
Kurioje aš stovėjau. Aš pasisukau kaip tas,
Nekantrus pamatyti tai, ką pamatęs
Jis privalo vengti, kurį staigi baimė atima vyriškumą,
Kad jis savo bėgimo neatideda dėl vaizdo.
Už savęs aš atskyriau velnią juodą,
Kuris bėgdamas, aukštyn žengė išilgai uolos.
Ak! Kokį žiaurų žiaurumą jo žvilgsnis skelbė!
Veiksme koks kartus jis atrodė, su sparnais
Lengvai ištiestais ir pėdomis vikriausio žingsnio!
Jo petys išdidžiai iškilęs ir aštrus
Buvo su nusidėjėliu pakrautas; už abiejų klubų
Jis laikė jį, pėdos sausgyslę griebdamas tvirtai.
„Jūs iš mūsų tilto!“ jis šaukė, „aštrių nagų demonai!
Štai! Vienas iš Santa Zitos vyresniųjų! Jį
Panardinkite apačioje, kol aš grįšiu dėl daugiau.
Ta žemė turi atsargų tokių. Visi vyrai yra ten,
Išskyrus Bonturą, mainikautojai: iš ‘ne’
Dėl pelno ten ‘taip’ yra greitai padaroma.“

Jį tókšdamas žemyn, virš grublėtos uolos jis apsisuko,
Nei niekada po to vagies mastifas paleistas
Neskubėjo su tokia aistringa skuba. Tas kitas nuskendo
Ir tuojau pat besirangydamas į paviršių iškilo.
Bet tie tamsūs demonai, pridengti tilto,
Šaukė „Čia šventas veidas negelbsti: čia
Yra kitoks plaukimas nei Serkijo bangoje.
Todėl jei tu trokšti, kad mes neplėšytume tavęs,
Žiūrėk, kad nekiltum virš dervos.“ Tai pasakę,
Jie sugriebė jį su daugiau nei šimtu kablių,
Ir šaukė: „Uždengtas tu privalai sportuoti čia;
Taip, jei gali, slapta gali tu vogti.“

Lygiai taip virėjas ragina save, su savo padėjėjais,
Grūsti mėsą į katilą žemyn
Su mėsos kabliais, kad ji neplūduriuotų viršuje.

Man tada mano vadovas tarė: „Kad jie nepastebėtų,
Jog tu esi čia, už grublėtos uolos
Pasilenk žemai ir prisidenk; ir kokia bebūtų jėga
Pasiūlyta man, ar įžeidimas, nebijok tu:
Nes aš esu gerai informuotas, kuris buvau anksčiau
Panašiam susirėmimui.“ Anapus tilto galvos
Su tuo jis praėjo, ir pasiekdamas šeštąjį pylimą,
Priderėjo jam tada kaktos atsparios terorui.

Su audra ir įniršiu, kaip kai šunys puola lauk
Ant vargšo žmogaus nugaros, kuris staiga
Iš ten, kur stovi, pateikia savo prašymą; taip puolė
Tie iš po arkos, ir prieš jį
Savo ginklus visus jie nukreipė. Jis garsiai:
„Tebūnie nei vienas iš jūsų piktavališkas: prieš jūsų laiką
Drįstant sučiupti mane, išeikite iš savo tarpo vienas,

Kuris išgirdęs mano žodžius, tenusprendžia jis tada
Ar jis plėšys šias galūnes.“ Jie šaukė garsiai,
„Eik, Malakoda!“ Dėl ko vienas žengė priekin,
Kitiems stovint tvirtai, ir kai jis atėjo,
„Ką gali šis posūkis padėti jam?“ jis sušuko.

„Ar tiki tu, Malakoda! Aš būčiau atėjęs
Taip toli nuo viso jūsų susirėmimo saugus,“
Mano mokytojas atsakė, „be valios dieviškos
Ir lemties palankios? Praleisk mus tada
Nes taip Danguis malonumas yra, kad aš vesčiau
Kitą per šią laukinę dykynę.“

Tuojau taip krito jo puikybė, kad jis leido nukristi
Kankinimo instrumentui prie savo pėdų,

Ir kitiems sušuko: „Mes neturime galios
Smogti jam.“ Tada man mano vadovas: „O tu!
Kuris ant tilto tarp uolų sėdi
Žemai susigūžęs, saugiai dabar pas mane sugrižk.“

Aš pakilau, ir link jo pajudėjau su greičiu: demonai
Tuo tarpu visi į priekį pasitraukė: mane teroras apėmė
Kad jie nesulaužytų sutarties, kurią jie buvo sudarę.
Taip išeinančius iš Kapronos, kartą aš mačiau
Pėstininkus bijančius, kad jo susitarimą
Priešas nesulaužytų; taip glaudžiai jis apsupo juos aplink.

Aš prie savo lyderio šono priglaudžiau, mano akys
Su įbestu ir nejudriu stebėjimu nukreiptos
Į jų nemalonią išvaizdą. Jie savo kablius
Kišdami, vienas kitam taip kalbėjo:
„Ar nori, kad aš paliesčiau jį per klubą?“ Kuriam
Buvo atsakyta: „Būtent taip; ir nepraleisk savo taikinio.“

Bet jis, kuris kalbėjosi su mano vadovu,
Staiga apsisuko aplink, ir taip demonas tarė:
„Stok, sustok tu, Skarmiljonai!“ Tada mums
Jis pridūrė: „Toliau eiti jūsų žingsniui
Ši uola neleidžia, nes ji sugriuvusi iki pagrindo
Šeštosios arkos. Bet jei vis tiek norite eiti pirmyn,
Lipkite aukštyn šiuo urvu: ne taip toli,
Kita uola suteiks jums saugų perėjimą.
Vakar, penkiomis valandomis vėliau nei dabar,
Dvidešimt du šimtai šešiasdešimt šeši metai buvo užpildę
Ratą savo eigos, nuo tada kai čia kelias
Buvo sugriautas. Ton pusėn aš tuojau pat siunčiu
Keletą šių savo žvalgų, kurie pažiūrės
Ar kas nors paviršiuje kaitinasi. Su jais
Eikite jūs: nes jūs rasite juos visiškai ne žiaurius.
Išeik, Alichinai,“ su tuo jis sušuko,
„Ir Kalkabrina, ir Kanjacai tu!
Dešimties būrį tegu Barbaričija veda.
Su Libikoku skubėkite Draginacas,
Iltytasis Čirijatas, Grafakanė nuožmusis,
Ir Farfarelas, ir pamišęs Rubikantas.
Ieškokite aplink burbuliuojančią dervą. Šiuos gi,
Saugiai nuveskite juos ten, kur kita uola
Nenutrūkstamai kerta irštvas.“

Aš tada: „O mokytojau! Koks ten vaizdas!
Ak! Be palydos, keliaukime mes vieni,
Kurios, jei tu žinai kelią, aš netrokštu.
Nebent tavo apdairumas apleido tave, argi nepastebi

Kaip jie griežia dantimis ant mūsų, ir jų niūrūs žvilgsniai
Grasina mums dabartinėmis kankynėmis?“ Jis atsakė:
„Aš liepiu tau nebijoti: tegul jie, kaip nori,
Griežia toliau: tai tik ženklas jų pykčio
Prieš sielas, kurios gedi kankynėje panardintos.“

Į kairę virš pylimo jie pasuko; bet kiekvienas
Pirma buvo tarp dantų stipriai prispaudęs liežuvį,
Į savo lyderį signalo žiūrėdami,
Kurį jis su garsu nepadoriu triumfuodamas davė.

XXII GIESMĖ

Man yra tekę anksčiau matyti
Raitelius su kovine tvarka keičiančius stovyklą,
Į puolimą išsiveržiančius, ar rikiuotėje sustatytus,
Arba atsitraukime kartais išsisklaidžiusius bėgimui;
Lengvai ginkluotus eskadronus ir greitus plėšikus
Naršančius tavo lygumas, Arecai! Esu aš matęs,
Ir susiduriančius turnyrus, ir riterių dvikovas,
Dabar su garsu trimitų, dabar varpų,
Būgnų, ar signalų duotų iš pilių aukštumų,
Ir su išradimais daugiaformiais, mūsų pačių,
Ar atvežtais iš svetimos žemės; bet niekada
Su tokiu keistu trimitininku aš nemačiau,
Formuotėje judant, nei raitelių, nei pėstininkų,
Nei laivo, kuris plauktų pagal ženklą iš sausumos ar žvaigždės.

Su dešimčia demonų savo keliu mesėjome;
Ak baisi kompanija! Bet bažnyčioje
Su šventaisiais, su girtuokliais smuklės kompanijoje.

Vis dar įdėmiai į dervą aš žiūrėjau, kad pastebėčiau
Visus dalykus, ką bedugnė talpino, ir tuos
Kurie degė viduje. Kaip delfinai, kurie, duodami ženklą
Jūrininkams, iškelia aukštai savo išlenktas nugaras,
Kad dėl to įspėti jie galėtų suskubti gelbėti
Savo gresiančius laivus; taip, intervalais,
Kad palengvintų skausmą, savo nugarą koks nusidėjėlis parodydavo,
Tada pasislėpdavo vikriau nei žaibo blykstelėjimas.

Lygiai kaip varlės, kurios vandeningo griovio
Stovi prie krašto, su nasrais tik iškištais,
Savo pėdas ir visą kitą kūną paslėpusios,
Taip kiekvienoje dalyje nusidėjėliai stovėjo, bet vos
Tik Barbaričija buvo netoliese, taip jie
Atsitraukdavo atgal po banga. Aš mačiau, ir vis dar
Mano širdis virpa, vieną, kuris lūkuriavo taip,
Kaip atsitinka, kad dažnai viena varlė pasilieka,

Kol kita nušoka šalin: ir Grafakanė,
Kuris iš demonų buvo arčiausiai, griebdamas sučiupo
Jo susivėlusius plaukus, ir ištraukė jį besispardantį aukštyn,
Kad jis pasirodė man kaip ūdra. Kiekvieną
Jau pagal vardus aš žinojau, taip gerai
Kai jie buvo renkami, aš stebėjau, ir įsidėmėjau
Kaip vienas kitą šaukė. „O Rubikantai!
Žiūrėk, kad jo kailį tu savo nagais nudirtum,“
Šaukė kartu visa prakeikta gauja.

Tada aš: „Sužinok, mokytojau! Jei gali,
Kokia nelaiminga siela yra ši, ant kurios savo ranką
Jo priešai uždėjo.“ Mano vadovas prie jo šono
Priėjo, ir iš kur jis atvyko paklausė, kuriam
Buvo atsakyta taip: „Gimęs Navaros valdose
Mano motina įtaisė mane į pono palydą,
Nes ji buvo pagimdžiusi mane nuo niekšo bjauraus,
Švaistūno savo turto ir savęs paties.
Gerajam karaliui Tibo po to aš tarnavau,
Į valstybės lėšų grobstymą čia mano mintys pakrypo,
Už ką aš duodu ataskaitą šiame baisiame karštyje.“

Tiesiai Čirijatas, iš kurio burnos iltis
Kyšojo abiejose pusėse, kaip šerno,
Perplėšė jį su viena iš jų. Tarp piktų nagų
Pelė buvo pakliuvusi: bet Barbaričija sušuko,
Griebdamas jį abiem rankomis: „Stovėk tu atokiau,
Kol aš laikau jį ant savo šakės pervertą.“
Tada pridūrė, atsukdamas į mano vadovą savo veidą,
„Klausk jo, jei daugiau tu nori sužinoti,
Prieš jam vėl būnant sudraskytam.“ Mano vadovas taip:
„Tada pasakyk mums apie partnerius savo kaltėje;
Ar žinai kokį nors kilusį iš Lotynų žemės
Po derva?“ – „Aš išsiskyriau,“ jis atsakė,
„Tik ką su vienu, kuris gyveno netoli nuo ten;
O, kad aš būčiau priedangoje dabar su juo!
Nei kablys, nei nagas tada nebaugintų manęs daugiau.“

„Per ilgai mes kenčiame,“ Libikokas sušuko,
Tada, mesdamas pirmyn šakę, sugriebė už jo rankos,
Ir sudraskytą nuplėšė raumeningą dalį.
Jį Draginacas už šlaunų apačioje
Būtų sekantis pagavęs, dėl ko piktai jų vadas,
Sukdamasis į visas puses aplink, su grasinančiu antakiu
Sulaikė juos. Kai jų kivirčas šiek tiek nurimo,
Jo, kuris vis dar žiūrėjo į savo žaizdą,
Mano mokytojas taip nedeldamas paklausė:

„Kas buvo ta dvasia, nuo kurios per nelaimingą atsitikimą
Išsiskirdamas, kaip pasakojai, tu atėjai į krantą?“

„Tai buvo brolis Gomita,“ jis atsakė,
„Jis iš Galuros, indas visos apgaulės,
Kuris turėjo savo šeimininko priešus savo rankose,
Ir elgėsi su jais taip, kad jie giria jį gerai.
Pinigus jis paėmė, ir juos laisvėje paleido.
Taip jis pasakoja: ir kiekvienoje kitoje pareigoje
Patikėtoje jo globai, vaidino vaidmenį
Sukčiaus aukščiausiu laipsniu: su juo bendrauja
Vadas Logodoro, Mikelis Zankė.
Sardinija yra tema, kuria jų liežuvis
Niekada nepavargsta. Lauk! Deja! Žiūrėk
Tą kitą, kaip jis šiepiasi! Daugiau aš sakyčiau,
Bet drebu, kad jis neketintų apkulti manęs skaudžiai.“

Jų kapitonas tada į Farfarelą pasisukęs,
Kuris vartė savo mėnulio akis besirengdamas smogti,
Subarė jį taip: „Šalin! Prakeiktas paukšti! Dink!“

„Jei jūs trokštate pamatyti ar išgirsti,“ jis taip
Drebėdamas iš baimės tęsė, „ar Toskanos dvasias
Ar Lombardijos, aš priversiu jas pasirodyti.
Tuo tarpu tegul šie pikti nagai sumažina savo įniršį,
Taip, kad jokio keršto jos nebijotų iš jų,
Ir aš, pasilikdamas šioje pačioje vietoje,
Už save patį vieną, priversiu septynis pasirodyti,
Kai mano aštrus švilpukas bus išgirstas; nes taip
Mūsų paprotys yra šaukti vienas kitą.“

Kanjacas dėl to žodžio pašaipiai nusišiepė,
Tada pakraipė galvą ir tarė: „Girdėk jo klastą,
Koks suktas jis yra, kad nertų žemyn.“

Į ką jis taip, kuriam netrūko gausių atsargų
Puikiai sumegztų pinklių; „Klasta iš tiesų kraštutinė,
Skirta tik užsitraukti sau pačiam daugiau vargo!“

Nebeilgiau Alichinas tada susilaikė,
Bet taip, kitiems prieštaraudamas, jį užkalbino:
„Jei tu mesi save žemyn, aš ne pėsčiomis
Vysiuosi tave, bet virš dervos plaksiu
Savo sparnais. Palikime pranašumo žemę, ir tegul
Krantas būna kaip skydas, kad mes galėtume pamatyti
Ar vienas tu nugalėsi prieš mus visus.“

Dabar, skaitytojau, naujo sporto tikėkis išgirsti!

Jie kiekvienas pasuko savo akis į kitą krantą,
Jis pirmas, kuris buvo sunkiausiai įtikinamas.
Dvasia iš Navaros pasirinko gerai savo laiką,
Įrėmė pėdas į žemę, ir vienu šuoliu
Pasprukęs nuvylė jų ryžtą.

Juos staigus pasipiktinimas įgėlė, bet jį labiausiai,
Kuris buvo priežastis nesėkmės; į persekiojimą
Jis todėl nuskubėjo, šaukdamas: „Tu esi pagautas.“

Bet mažai tai padėjo: baimė pralenkė
Jo sekantį skrydį: kitas nėrė gilyn,
O jis su aukštyn pakeltu sparnu iškėlė savo krūtinę:
Lygiai taip vandens paukštis, kai pastebi
Sakalą arti, neria akimirksniu žemyn, kol jis
Įsiutęs ir išvargęs pasitraukia. Ta pajuoka
Kalkabrinoje įnirši sukėlė, kuris skrido
Paskui jį, su troškimu kovos uždegtu;
Ir, kadangi sukčius buvo pasprukęs, tad pasuko
Savo nagus į savo draugą. Virš pylimo
Susigriebę glaudžiai jie susijungė; bet kitas įrodė
Esąs vanagas, gebantis draskyti gerai savo priešą;

Ir į verdantį ežerą abu įkrito. Karštis
Buvo teisėjas greitai tarp jų, bet veltui
Pakelti save jie stengėsi, taip stipriai buvo suklijuoti
Jų sparnai. Barbaričija, kaip ir likusieji,
Tą atsitikimą apgailestaudamas, keturis skrydžiui pasiuntė
Iš kito kranto, su visais jų ginklais ginkluotus.
Jie, į savo postą kiekvienoje pusėje greitai
Nusileisdami, ištiesė savo kablius link demonų,
Kurie kapstėsi, viduje degdami nuo savo randų:
Ir mes išvykdami palikome juos toje makalynėje.

XXIII GIESMĖ

Tyloje ir vienumoje mesėjome,
Vienas pirmas, kitas sekantis jo pėdomis,
Kaip mažieji broliai (pranciškonai) keliaujantys savo keliu.

Dabartinis kivirčas buvo nukreipęs mano mintis mąstyti
Apie seną Ezopo pasakėčią, kur jis pasakojo
Kokia lemtis pelei ir varlei nutiko.
Nes kalba neturi garsų labiau panašių prasme,
Nei yra šie atsitikimai, jei pradžia
Ir pabaiga kiekvieno būtų atidžiai palyginta.
Ir kaip viena mintis išsiveržia iš kitos,
Taip po to iš tos kita išdygo,
Kuri pridėjo dvigubai prie mano buvusios baimės.

Nes taip aš protavau: „Šie per mus buvo
Taip apmulkinti, su nuostoliu ir pašaipa tokia visiška,
Jog privalo gelti jiems skaudžiai. Jei pyktis tada
Prie jų blogos valios bus prijungtas, dar nuožmiau
Jie persekios mus, nei laukinis skalikas
Griebia kiškį, lekuojantį tarp jo nasrų.“

Jau aš jaučiau savo plaukus stojantis visus
Pestu iš siaubo, ir žiūrėjau godžiai atgal.

„Mokytojau,“ aš taip pradėjau, „jei greitai
Savęs ir manęs tu nepaslėpsi, labai aš bijau
Tų piktų nagų. Jau dabar už nugaros
Jie spaudžia mus: greita vaizduotė veikia
Taip stipriai, kad aš jau jaučiu juos.“

Jis atsakė: „Jei aš būčiau suformuotas iš švino stiklo (veidrodžio),
Aš ne greičiau pritraukčiau į save
Tavo išorinį atvaizdą, nei aš dabar įspaudžiu
Tą iš vidaus. Šią akimirką atėjo tavo mintys
Pristatytos prieš manąsias, su panašiu veiksmu
Ir išraiška panašia, taip kad iš abiejų
Aš vieną planą suformavau. Jei dešinysis krantas
Nusileidžia tiek daug, kad mes galėtume iš ten nulipti
Į kitą plyšį, mes išsigelbėsime
Saugūs nuo šio įsivaizduojamo persekiojimo.“

Jis nebuvo išsakęs savo tikslo iki galo,
Kai aš iš tolo pamačiau juos su išskleistais sparnais
Artėjančius paimti mus. Staiga mano vadovas
Pagavo mane, lygiai kaip motina, kuri iš miego
Yra triukšmo pažadinta, ir šalia savęs mato
Kylančias liepsnas, kuri griebia savo kūdikį
Ir bėga niekada nestodama, besirūpinanti labiau juo
Nei savimi, kad tik vieni marškiniai
Glaudžiasi aplink jos kūną. Žemyn nuo išsikišusio kranto
Aukštiekninkas jis metėsi, į tą kabančią uolą,
Kuri uždaro vienoje dalyje kitą plyšį.

Niekada nebėgo vanduo tokiu skubančiu greičiu
Žemyn vamzdžiu sukti malūno rato,
Kai arčiausiai jis priartėja prie stipinų,
Kaip tada išilgai to krašto mano mokytojas bėgo,
Nešdamas mane savo glėbyje, kaip vaiką,
Ne kompanioną. Vos buvo jo pėdos
Pasiekusios žemiausią dugno vietą,

Kai virš mūsų šlaitą jie pasiekė; bet baimės
Jame nebuvo jokios; nes ta aukšta Apvaizda,

Kuri paskyrė juos tarnais penktojo griovio,
Galią išvykti iš ten atėmė iš jų visų.

Ten gelmėje mes pamatėme išdažytą gentį,
Kuri žingsniavo lėtais žingsniais aplink, ir verkė,
Silpni išvaizda ir įveikti vargo.
Gobtuvus turėjo jie, su kapišonais, kurie krito žemai
Prieš jų akis, mados panašios į tuos
Dėvimus vienuolių Kelne. Jų išorė
Buvo padengta auksu, akinanti žiūrėti,
Bet švininė visa viduje, ir tokio svorio,
Kad Frederiko palyginti su šiais buvo šiaudai.
O, amžinas varginantis apdaras!

Mes dar kartą su jais kartu pasukome
Į kairę, į jų liūdną dejavimą susitelkę.
Bet svorio prispausti, taip lėtai ėjo
Alpstantys žmonės, kad mūsų kompanija
Buvo pakeista kiekvienu žingsnio judesiu.

Dėl ko aš į savo vadovą kreipiausi: „Žiūrėk, kad rastum
Kokią dvasią, kurios vardas gali pagal jos darbus būti žinomas,
Ir tuo tikslu dairykis aplink save, kol eini.“

Tada vienas, kuris suprato toskanietišką balsą,
Šaukė mums įkandin garsiai: „Sulaikykite savo pėdas,
Jūs, kurie taip greitai skubate per tamsų orą.
Galbūt iš manęs tu gausi savo norą.“

Dėl ko mano lyderis, atsisukęs, man tarė:
„Sustok, ir tada pirmyn jų greičiu eik.“

Aš stovėjau, ir pamačiau dvi Dvasias, kurių žvilgsnyje
Nekantrus proto veržlumas buvo pažymėtas
Kad pasivytų mane; bet našta, kurią jos nešė
Ir siauras takas lėtino jų artėjimą.

Vos atvykę, jie su akimi įkypa
Nužiūrėjo mane, bet nekalbėjo: tada pasisukę vienas
Į kitą taip tardamiesi sakė: „Šis
Atrodo, pagal jo gerklės veiksmą, gyvas.
Ir, jei jie mirė, kokia privilegija leidžia
Kad jie eitų neprisidengti sunkiosios stulos?“

Tada taip man: „Toskanieti, kuris lankai
Kolegiją gedinčių veidmainių,
Nepaniekink instruktuoti mus, kas tu esi.“

„Prie Arno malonios srovės,“ aš taip atsakiau,
„Didžiajame mieste aš buvau užaugintas ir augau,
Ir dėviu kūną, kurį aš visada dėvėjau.“

Bet kas esate jūs, nuo kurių toks didingas sielvartas,
Kokį dabar aš liudiju, bėga žemyn jūsų skruostais?
Kokia kankynė prasiveržia šiame karčiame varge?“
„Mūsų kepurės, spindinčios ryškiai oranžiniu atspalviu,“
Vienas iš jų atsakė, „yra tokios švininės storos,
Kad savo svoriu jos verčia svarstyklės
Braškėti po jomis. Džiugieji broliai mes buvome,
Bolonijos vietiniai, Katalanas aš,
Jis Loderingu vadinamas, ir tavo šalies
Kartu paimti, kaip vyrai buvo pratę imti
Vieną ir nešališką arbitrą,
Kad sutaukytų jų kivirčius. Kaip ten mums sekėsi,
Gardingo kaimynystė gali geriausiai paskelbti.“

„O broliai!“ aš pradėjau, „jūsų nelaimės –“
Bet ten nutrūkau, nes vienas pagavo mano akį,
Prikaltas prie kryžiaus su trimis kuolais ant žemės:
Jis, kai pamatė mane, raitėsi visas, per visą kūną
Iškreiptas, šiurendamas giliais atodūšiais savo barzdą.
Ir Katalanas, kuris tai pastebėjo,

Taip tarė: „Ta perversa dvasia, kurią įdėmiai
Tu žiūri, buvo tas, kuris davė fariziejams
Patarimą, kad tinka vienam žmogui
Kentėti už žmones. Jis guli
Skersai; nei kas nors praeina, bet jį pirmiausia
Turi pajusti bandymu, kiek kiekvienas sveria.
Sąsiauriuose kaip šis išilgai griovio yra paguldyti
Tėvas jo sutuoktinės, ir likusieji
Dalyviai toje taryboje, sėkla blogio
Ir sielvarto žydams.“ Aš pastebėjau tada,
Kaip Vergilijus žiūrėjo su nuostaba į jį,
Taip apgailėtinai ištiestą ant kryžiaus
Tremtyje amžinoje. Į brolių
Jis tada savo žodžius nukreipė: „Mes prašome pasakyti,
Jei tai teisėta, ar mūsų dešinėje
Guli koks nors atsidarymas uoloje, kuriuo
Mes abu galėtume išeiti iš čia, be prievartos
Tamsiesiems angelams, kad priversti jie ateitų
Išvesti mus iš šios gelmės.“ Jis taip atsakė:
„Arčiau nei tu tikiesi, yra uola
Nuo kito rato judanti, kuri perlipa
Kiekvieną siaubo slėnį, išskyrus tai, kad čia jos skliautas
Yra sudaužytas. Per griuvėsius jūs galite užlipti:
Nes šone ji kyla įstrižai, ir labiausiai aukštis
Kyla apačioje.“ Su galva nulenкта žemyn kurį laiką

Mano lyderis stovėjo, tada tarė: „Jis įspėjo mus blogai,
Kuris ten kabina nusidėjėlius ant savo kablo.“

Kuriam brolis: „Bolonijoje anksčiau
Aš daug ydų velnio girdėjau,
Tarp kitų buvo sakoma, ‘Jis yra melagis,
Ir tėvas melo!’“ Kai jis buvo pasakęs,
Mano lyderis dideliais žingsniais nuėjo pirmyn,
Šiek tiek sutrikdytas su pykčiu savo žvilgsnyje.

Aš todėl palikau dvasias sunkiai pakrautas,
Ir sekdamas, jo mylimus pėdsakus žymėjau.

XXIV GIESMĖ

Metų ankstyvoje jaunystėje, kai saulė
Grūdina savo garbanas Vandenio urnoje,
Ir jau link lygaus dienos ilgumo naktys traukiasi,
Kai šerkšnas ant žemės apsivelka
Savo akinančios sesers (sniego) atvaizdą, bet ne ilgai
Jos švelnesnis valdymas trunka, tada pakyla
Kaimo samdiny, kuriam trūksta jo žiemos atsargų,
Ir žiūrėdamas lauk mato lygumą aplink
Visą pabitusią, dėl ko nekantriai jis daužo
Savo šlaunis, ir į savo trobelę grįždamas vidun,
Ten vaikšto pirmyn ir atgal, raudodamas savo dalios,
Kaip sutrikęs ir bejėgis žmogus;
Tada išeina jis vėl, ir jaučia naują viltį
Kylančią savo krūtinėje, rasdamas netgi taip greitai
Pasaulį pakeitusį savo veidą, griebia savo lazda,
Ir lauk į ganyklą gena savo mažą bandą:
Taip man mano vadovas atėmė drąsą, kai aš pamačiau
Jo sutrikusią kaktą, ir taip greitai
Tas blogis buvo išgydytas; nes prie sugriuvusio tilto
Atvykstant, link manęs su žvilgsniu tokiu saldžiu,
Jis atsisuko atgal, kokį aš pirmąkart pamačiau
Prie stataus kalno papėdės. Įvertindamas gerai
Griuvėsį, ir kokį patarimą pirma apsvarstęs
Su savo paties mintimi, jis atvėrė plačiai savo rankas
Ir pakėlė mane. Kaip tas, kuris, kol dirba,
Skaičiuoja savo darbo baigtį, kad jis atrodo
Vis dar numatantis efektą, taip keldamas mane
Aukštyn į viršūnę vienos smailės, jis įsmeigė
Savo akį į kitą. „Griebk tą,“
Tarė jis, „bet pirma išbandyk, ar ji tokia
Kuri išlaikys tave.“ Vienam su kepure iš švino
Tai būtų ne kelionė. Vos jis, nors lengvas,
Ir aš, nors stumiamas pirmyn nuo uolos ant uolos,

Galėjome užlipti. Ir jei sritis šio kranto
Būtų ne mažiau plati nei paskutinė, jam
Aš nežinau, bet mano jėgos būtų tikrai išsekusios.
Bet Malebolgė visa link žiočių
Linkstanti žemiausios bedugnės,
Vieta kiekvieno slėnio todėl reikalauja,
Kad viena pusė kiltų aukštyn, kita kristų.

Galiausiai tašką mūsų nusileidimo mes pasiekėme
Nuo paskutinės plokštės: vos tik ten atvykę,
Taip buvo kvapas išsekęs iš mano plaučių,
Aš negalėjau toliau, bet atsisėdau ten.

„Dabar reikia tavo geriausio vyriškumo;“ taip kalbėjo mano vadovas:
„Nes ne ant pūkinių plunksnų, nei po šešėliu
Baldakimo ilsintis, šlovė yra laimima,
Be kurios kas tik sunaudoja savo dienas
Palieka tokį pėdsaką savęs žemėje,
Kaip dūmai ore ar puta ant bangos.
Tu todėl kelkis: pradangink savo nuovargį
Proto pastanga, kiekvienoje kovoje suformuota
Nugalėti, jei ji neleidžia svoriui
Savo kūniško rėmo sutraiškyti jos žemyn.
Ilgesnes kopėčias dar lieka įveikti.
Iš šių būti išsigelbėjus nepakanka.
Jei gerai tu įsidėmėjai mane, pasinaudok mano žodžiais.“

Aš tiesiai pakilau, ir parodžiau save mažiau išsekusį
Nei aš tiesoje jaučiausi. „Pirmyn,“ aš sušukau,
„Nes aš esu tvirtas ir bebaimis.“ Aukštyn uola
Savo kelią mes laikėme, labiau grublėtą nei prieš tai,
Siauresnį ir statesnį kur kas lipti. Nuo kalbos
Aš nenustojau, mums keliaujant, kad atrodyčiau
Mažiausiai alpstantis; dėl ko balsas iš kito griovio
Išėjo, tarimui tinkantis blogai.
Nors ant arkos, kuri kerta ten, aš stovėjau,
Kokie buvo žodžiai aš nežinojau, bet kas kalbėjo
Atrodė pajudintas pykčio. Žemyn aš pasilenkiau pažiūrėti,
Bet mano greita akis negalėjo pasiekti gelmės
Dėl gaubiančios tamsos; todėl taip aš tariau:
„Į kitą ratą, Mokytojau, lenk savo žingsnius,
Ir nuo sienos nulipkime; nes kaip iš čia
Aš girdžiu ir nesuprantu, taip aš matau
Apačioje, ir nieko neįžiūriu.“ – „Aš atsakau ne,“
Tarė jis, „tik veiksmu. Į mandagų prašymą
Tylus atlikimas duoda geriausią gražą.“

Mes nuo tilto galvos nusileidome, kur
Prie aštuntojo pylimo jis jungiasi, ir tada plyšiui
Atsiveriant vaizdui, aš pamačiau minią viduje
Gyvačių siaubingų, tokios keistos formos
Ir bjaurios, kad prisiminimas mano gyslose
Vis dar sutraukia gyvybinę srovę. Savo smėlynais
tegu Libija daugiau nesigiria: jei Jakulas,
Parėjas ir Chelideras būtų jos vadai,
Čenchriss ir Amfisbena, tokie baisūs marai
ar tokiais pulkais spiečiantys ji niekada nerodė,
nei su visa Etiopija, ir viskuo, kas
virš Eritrėjos jūros yra veisiama.

Tarp šios baisios gausybės vargo
Bėgiojo nuogos dvasios, genamos baisios baimės,
Ir neturėjo jos vilties plyšio, kur pasislėpti,
Ar heliotropo, kad padarytų jas nematomas.
Gyvatėmis buvo jų rankos už nugaros surištos,
Kurios per jų strėnas įsiskverbė, uodega ir galva
Susuktos į mazgus priekyje. Ir štai! Ant vieno
Arti mūsų šono, šoko angis aukštyn,
Ir, kur kaklas prie pečių pririštas,
Pervėrė jį. Daug greičiau nei kada plunksna
Parašė O ar I, jis užsidegė, degė ir virto
Į pelenus, visi išbyrėjo ant žemės.
Kai ten ištirpęs jis gulėjo, dulkės vėl
Susirinko savaime, ir tas pats pavidalas
Akimirksniu atgimė. Taip didieji išminčiai pasakoja,
Arabijos Feniksas, kai penki šimtai metų
Jau beveik apsisuko, miršta, ir pakyla tuojau
Atgimęs. Nei žolės, nei augalo per savo gyvenimą
Jis neragauja, bet ašaras smilkalų vien
Ir kvapnųjų amomą: vyturai nardo
Ir miros jo laidotuvių drobulė. Kaip tas, kuris krenta,
Jis nežino kaip, jėgos demoniškos nutemptas
Į žemę, arba per kliūtį suvaržančią
Grandinėmis nematomomis žmogaus galias,
Kuris, pakilęs iš savo transo, žvalgosi aplink,
Apstulbęs nuo tos monstriškos agonijos
Kurią jis ištvėrė, ir laukiniškai spoksodamas dūsauja;
Taip stovėjo pasibaisėjęs nusidėjėlis, kai atsistojo.

O! Koks griežtas Dievo teismas, kuris dalija
Tokius smūgius audringame keršte! Kas jis buvo
Mano mokytojas toliau paklausė, ir taip trumpai
Jis atsakė: „Vani Fučis aš esu vadinamas,
Ne seniai nulijęs žemyn iš Toskanos

Į šią baisią ryklę. Man žvėriškas gyvenimas
O ne žmogiškas patiko, mulas koks aš buvau,
Kuris Pistojoje rado savo vertą irštvą.“

Aš tada Vergilijui: „Liepk jam nejudėti iš čia,
Ir klausk, koks nusikaltimas nustūmė jį čia: kartą
Žmogų aš pažinojau jį ūmų ir kruviną.“

Nusidėjėlis išgirdo ir neapsimetė, bet link manęs
Savo protą nukreipęs ir savo veidą, kuriame
Buvo liūdna gėda pavaizduota, taip jis tarė:
„Tai skaudina mane labiau, būti pagautam tavęs
Šioje liūdnoje padėtyje, kurią tu matai, nei
Kai aš buvau paimtas iš kito gyvenimo.
Aš neturiu galios leistos paneigti
Ko tu klausi. Aš esu pasmerktas taip žemai
Gyventi, nes zakristija manęs
Buvo apiplėšta jos gražių papuošalų,
Ir ta kalte kitas klaidingai apkaltintas.
Bet kad tu nesidžiaugtum matydamas mane taip,
Jei kada nors ištrūksi iš šios tamsios karalystės
Atverk savo ausis ir išgirsk, ką aš pranašauju.
Netekusi Nerių pirma Pistoja nyksta,
Tada Florencija keičia piliečius ir įstatymus.
Iš Valdimagros, traukiamas rūstaus Marso,
Garas kyla, susuptas drumzlinų rūkų,
Ir aštriai ir godžiai gena audrą
Su strėlių zvimbimu virš Pičeno lauko,
Iš kur staiga debesis sprogs, ir trenks
Kiekvieną bejėgį Bianką parblokšdamas ant žemės.
Tai aš pasakiau, kad sielvartas perplėštų tavo širdį.“

XXV GIESMĖ

Kai jis baigė kalbėti, nusidėjėlis pakėlė rankas
Nukreiptas pašaipiai, ir sušuko: „Imk jas, Dieve!
Aš taikausi jomis į tave!“ Nuo tos dienos
Gyvatės buvo mano draugės; nes aplink jo kaklą
Viena iš jų besisukdama apsivijo, lyg sakytų,
„Tylėk, liežuvi!“ Kita prie jo rankų
Slinkdama aukštyn, surišo jas, prikaustydama save
Taip glaudžiai, kad atėmė iš jų galią judėti.

Pistoja! Ak Pistoja! Kodėl dvejoji
Paversti save pelenais, nebeslėgti žemės
Daugiau, nes piktadarystėje taip toli
Tu pralenkei savo protėvius? Aš nepastebėjau,
Per visus niūrius bedugnės ratus,

Dvasios, kuri pūstūsi taip išdidžiai prieš savo Dievą,
Net to, kuris stačia galva krito nuo Tėbų. Jis pabėgo,
Ir daugiau neištarė; o paskui jį atėjo
Kentauras pilnas įniršio, šaukdamas: „Kur
Kur yra tas niekšas?“ Maremos pelkėje
Nespiečia tiek gyvačių genties, kiek ant jo strėnų
Jų spietėsi, iki ten, kur žmogaus veidas prasideda.
Už jo galvos ant pečių gulėjo,
Su išskleistais sparnais, drakonas, kvepiantis ugnimi
Į bet ką, ką tik sutiko. Man mano vadovas:
„Kakas yra šis, kuris po uola
Aventino dažnai liejo ežerą kraujo.
Jis, nuo savo brolių atskirtas, čia privalo eiti
Skirtinga kelione, už savo apgaulingą vagystę
Didžiosios bandos, kuri netoli jo stovėjo; kur rado
Jo nusikalstami darbai savo galą, po vėzdu
Tvirtojo Alkido (Heraklio), kuris galbūt sudavė
Šimtą smūgių, o nebuvo nė dešimtas pajustas.“

Kol jis dar kalbėjo, kentauras nuskubėjo tolyn:
Ir po mumis trys dvasios atėjo, kurių
Nei aš, nei jis nepastebėjome, kol jos sušuko;
„Sakykite, kas jūs?“ Mes tada nutraukėme kalbą,
Susitelkę į šiuos vienus. Aš jų nepažinojau;
Bet, kaip pasitaiko dažnai, nutiko, kad vienam
Reikėjo įvardyti kitą. „Kur,“ tarė jis,
„Tūno Čianfa?“ Aš, ženklui, kad mano vadovas
Turėtų būti atidus, pridėjau prie savo lūpų
Pirštą pakeltą. Jei, O skaitytojau! dabar
Tu nesi linkęs tikėti tuo, ką pasakoju,
Nenuostabu; nes aš pats vos pripažįstu
Liudijimą savo akių. Bet kai aš žiūrėjau
Link jų, štai! gyvatė su šešiomis kojomis
Šoka ant vieno, ir įsikimba pilnai į jį:
Savo vidurinėmis ji suspaudė pilvą, priekinėmis kojomis
Sugriebė už abiejų rankų (kol giliai į abu skruostus
Ji suleido savo iltis); užpakalinės ant šlaunų
Buvo išskėstos, tarp kurių uodega įterpta susisuko
Ant strėnų užpakalyje. Gebenė niekada neapkabino
Sutrūnijusio ažuolo taip, kaip aplink kito galūnes
Bjaurus monstras apšivijo savąsias.
Tada, lyg jie abu būtų buvę iš degančio vaško,
Kiekvienas tirpo į kitą, maišydami atspalvius,
Kad to, kas buvo kuris nors, dabar nebesimatė daugiau.
Taip aukštyn per susitraukiantį popierių, prieš jam užsidegant,
Rudas atspalvis slenka, dar netampantis juodu,

Ir švari balta spalva išnyksta. Kiti du
Žiūrėjo šaukdami: „Ak, kaip tu keitiesi,
Anjelai! Žiūrėk! Tu nesi nei dvigubas dabar,

Nei tik vienas.“ Dvi galvos dabar tapo
Viena, ir dvi figūros susiliejusios vienoje formoje
Pasirodė, kur abi buvo prarastos. Iš keturių ilgių
Dvi rankos buvo padarytos: pilvas ir krūtinė
Šlaunys ir kojos į tokius narius pasikeitė,
Kokių niekada akis nėra mačiusi. Buvusio pavidalo
Visi pėdsakai buvo išnykę. Du, visgi nei vienas atrodė
Tas išsigimęs vaizdinys, ir taip nuėjo tolyn
Lėtais žingsniais. Kaip po rykšte
Nuožmios šuns-žvaigždės (Sirijaus), kuri apnuogina laukus,
Lakstydamas nuo krūmo prie krūmo, driežas atrodo
Kaip žaibo blyksnis, jei jis kerta kelią,
Taip link vidurių kitų dviejų
Artėdama atrodė angis visa ugnyje,
Kaip tamsus pipiro grūdas, melsva ir juoda.
Toje dalyje, iš kur mūsų gyvybė yra maitinama pirmiausia,
Vieną ji pervėrė; tada žemyn prieš jį krito
Išsitiesusi. Perverta dvasia žiūrėjo į ją
Bet nekalbėjo; taip, stovėjo nejudėdama ir žiovavo,
Lyg miego ar karštinės priepuolio užpulta.
Jis žiūrėjo į gyvatę, o gyvatė į jį.
Vienas iš žaizdos, kita iš burnos
Kvėpėjo tirštus dūmus, kurių garų stulpai susijungė.

Lukanas nebyliame dėmesyje dabar tegul klausosi,
Nei tavo nelaimingos lemties, Sabelai! nepasakoja,
Nei spindi, Nasidijau! Ovidijus dabar tebūnie nebylus.
Kas, jei čiulbančioje fikcijoje jis įamžino
Kadmą ir Aretūzą, į gyvatę
Jį pakeistą, o ją į šaltinį skaidrų,
Aš nepavydžiu; nes niekada veidas į veidą
Dviejų prigimčių taip transformuotų jis neapdainavo,
Kur abudu pavidalai buvo pasiruošę perimti
Kito substanciją. Jie abipusiu būdu
Taip atsiliepė, kad gyvatė perskėlė savo uodegą
Padalytą į šakę, ir perverta dvasia
Sutraukė glaudžiai savo žingsnius kartu, kojas ir šlaunis
Suvienytas, kad jokio jungties ženklo greitai
Nebuvo matyti: uodega atskirta perėmė
Figūrą, kurią dvasia prarado, jos oda
Minkštėjo, anojo kietėjo į žievę.
Pečius tada aš pastebėjau, kurie įeidami susijungė
Monstro pažastyse, kurio dvi trumpesnės kojos

Taip pailgėjo, kaip kito nykstančios susitraukė.
Pėdos užpakalyje tada susisukusios tapo
Ta dalimi, kurią žmogus slepia, kuri pas nelaimėlį
Buvo perskelta pusiau. Kol abu šešėliniai dūmai
Nauja spalva dengia, ir generuoja
Išaugusį kailį ant vieno, nulupdami jį
Nuo kito kūno, štai! ant savo pėdų
Vienas stačias pakilo, o kniūbsčias kitas krito.
Dar nebuvo jų žėrinčios ir piktos lempos (akys)
Pakeistos, nors kiekvienas bruožas pasikeitė apačioje.
To, kuris stovėjo stačias, kylantis veidas
Atsitraukė link smilkinių, ir kas ten
Perteklinės materijos atėjo, iššovė į ausis
Iš lygių skruostų, likusioji dalis, atgal nenutempta,
Iš savo pertekliaus suformavo nosį; ir išpūtė
Į deramą dydį išsikišusias lūpas.
Jis, kuris ant žemės gulėjo, tuo tarpu ištiesia
Savo smailėjantį veidą, ir įtraukia žemyn ausis
Į galvą, kaip daro šliužas su savo ragais.
Jo liežuvis, vientisas anksčiau ir tinkamas
Kalbai, atsiskiria; o kito šakė
Užsidarydama susijungia. Tai atlikus, dūmai nusėdo.
Siela, transformuota į žvėrį, nušliaužia,
Šnypšdama slėniu, ir paskui jį
Kitas kalbėdamas spjaudosi; bet greitai pasuko
Savo naujai užaugusius pečius į jį, ir trumpai
Taip kitam tarė: „Šiuo taku
Šliauždamas, kaip aš dariau, teskuba Buosas dabar!“

Taip mačiau aš banguojantį nuosekliame pokyčio
Nestabilų balastą septintosios irštvos:
Ir čia, jei kur mano liežuvis nuklydo, įvykiai
Tokie keisti gali būti jo pateisinimas. Virš mano akių
Sumišimas kabojo, ir ant mano minčių nuostaba.

Visgi nepaspruko jie taip slapta, kad aš gerai
Nepastebėčiau Šiankato: jis vienas tai buvo
Iš trijų pirmųjų, kurie atėjo, kuris nepasikeitė: tu,
Kito lemtį, Gavile, vis dar turi apraudoti.

XXVI GIESMĖ

Florencija, džiūgauk! Nes tu taip galingai
Suklestėjai, kad virš žemės ir jūros savo sparnais
Tu mojuoji, ir tavo vardas sklinda per pragarą!
Tarp plėšikų tokius tris aš radau
Tavo piliečius, dėl ko gėda man, tavo sūnui,
Ir jokia išdidi garbė tau pačiai neatitenka.

Bet jei mūsų protai, kai sapnuojame arti aušros,
Yra tiesą nujaučiantys, tu netrukus
Pajusi, ką Pratas (nesakant apie kitus)
Norėtų, kad ateitų tau; ir tas atsitikimas
Būtų geru laiku, jei tai ištiktų tave dabar.
Tebūnie taip, nes tai privalo ištikti!
Nes kuo labiau laikas mane vargina, tuo labiau aš gedėsiu.

Mes iš gelmės išvykome; ir mano vadovas
Vėl lipdamas įveikė akmeninius laiptus, kuriais neseniai
Mes žemyn leidomės, ir užtraukė mane į šlaitą.
Tęsdami taip savo vienišą kelią
Tarp uolų ir atplaišų akmens,
Neskubėjo mūsų pėdos be pagalbos rankų.

Tada sielvartas apėmė mane, kuris netgi dabar atgyja,
Kai mano mintis atsigręžia vėl į tai, ką mačiau,
Ir, daugiau nei aš esu pratęs, aš valdau ir tramdau
Galias prigimties savyje, kad jos nebėgtų
Kur Dorybė neveda; kad jei ką nors gero
Mano švelni žvaigždė, ar kažkas geresnio davė man,
Aš nepavydėčiau sau tos brangios dovanos.

Kaip tuo metų laiku, kai saulė mažiausiai slepia
Savo veidą, kuris apšviečia viską, tuo metu, kai musė
Užleidžia vietą aštriam uodui, valstietis tada
Ant kokio skardžio atsiremiantis, po savimi mato
Jonvabalių nesuskaičiuojamų mirgant slėnyje,
Vynuogyne ar dirvoje, kur jo dienos darbas guli:
Su liepsnomis tokiomis begalinėmis per visą erdvę
Švietė aštuntasis plyšys, akivaizdus, kai gelmė
Buvo mano vaizdui atidengta. Kaip tas, kurio skriaudas
Lokiai atkeršijo, jam išvykstant pamatė
Elijo vežimą, kai žirgai piestu
Kėlė savo statų skrydį į dangų; jo akys tuo tarpu,
Įsitempusios sekė juos, kol liepsną vieną
Kylančią aukštyn kaip miglotą dėmę jis įžiūrėjo;
Lygiai taip išilgai bedugnės juda kiekviena liepsna,
Nusidėjėlį taip apgobusi glaudžiai kiekvienoje,
Kad jokia nerodo vagystės ženkle.

Ant tilto aš pirmyn palinkau pažiūrėti,
Ir sugriebiau akmens masę, kitaip būčiau kritęs,
Nors nestumiamas iš aukščio. Vadovas, kuris pastebėjo
Kaip aš žiūrėjau atidžiai, taip pradėjo:

„Šiuose karščiuose yra dvasios, kiekviena
Suvystyta įkalinančioje ugnyje.“ – „Mokytojau, tavo žodis,“

Aš atsakiau, „užtikrino mane; visgi aš maniau
Jau apie tiesą, jau norėjau
Klausti tavęs, kas yra toje ugnyje, kuri ateina
Taip perskirta viršūnėje, lyg atrodytų
Kylanti iš to laidotuvių laužo, kur gulėjo
Tėbų broliai?“ Jis atsakė: „Viduje
Ulisas (Odisėjas) ten ir Diomedas kenčia
Savo bausmės kankynes, taip į kerštą dabar
Kartu skubėdami, kaip anksčiau į pyktį.
Šie liepsnoje su nesiliaujančiomis dejonėmis gedi
Arklį pasalos, kuri atvėrė plačiai
Vartus tai gerajai sėklai praeiti,
Kuri pasėjo imperinę Romą; ne mažiau klastą
Gedi jie, dėl kurios Achilo netekusi
Deidamija netgi mirties patale skundžiasi.
Ir ten yra gailimasi stratagemos, kuri Troją
Jos Paladžio apiplėšė.“ – „Jei jie turi galią
Ištarti iš vidaus šių kibirkščių,“ tariau aš,
„O mokytojau! Laikyk mano maldą tūkstantį kartų
Pakartojime skubinamą, kad tu sutiktum
Palaukti, kol čia raguota liepsna atvyks.
Žiūrėk, kaip link jos su troškimu aš linkstu.“

Jis taip: „Tavo malda yra verta didelio pagyrimo,
Ir aš priimu ją todėl: bet tu
Savo liežuvį sulaikyk: klausinėti jų bus mano dalia,
Nes aš nujaučiu tavo norą: ir jie galbūt,
Nes jie buvo graikai, gali vengti kalbos su tavimi.“

Kai ten liepsna atėjo, kur laikas ir vieta
Atrodė tinkama mano vadovui, jis taip pradėjo:
„O jūs, kurie gyvenate dvi dvasios vienoje ugnyje!
Jei gyvendamas aš iš jūsų nusipelniau ko nors,
Koks bebūtų saikas to nuopelno,
Kai pasaulyje savo didingą giesmę aš liejau,
Nejudėkite tolyn, kol vienas iš jūsų atskleis
Kokiame klimate mirtis ištiko jį patį susinaikinusį.“

Senosios liepsnos tuojau didesnysis ragas
Pradėjo suktis, murmedamas, kaip ugnis
Kuri vargsta su vėju, tada pirmyn ir atgal
Kratydamas viršūnę, kaip liežuvis tariantis garsus,
Išmetė savo balsą, ir tarė: „Kai aš ištrūkau
Nuo Kirkės, kuri ilgiau nei besisukančius metus
Buvo laikiusi mane netoli Kajetos, savo kerais,
Prieš tai, kai Enėjas dar buvo įvardijęs krantą,
Nei švelnumas mano sūnui, nei pagarba

Mano senam tėvui, nei gražinimas meilės,
Kuri turėjo karūnuoti Penelopę džiaugsmu,
Negalėjo nugalėti manyje uolumo, kurią aš turėjau
Ištirti pasaulį, ir ieškoti gyvenimo kelių,
Žmogaus blogio ir jo dorybės. Pirmyn aš išplaukiau
Į gilią beribę jūrą,
Tik su vienu laivu, ir mažu ištikimu būriu
Kuris vis dar laikėsi manęs. Iki Iberijos toli,
Toli kaip Marokas abu krantus aš mačiau,
Ir Sardinijos bei kiekvieną salą šalia
Kurias aplink tas vandenynas skalauja. Lėti nuo amžiaus
Buvome aš ir mano kompanionai, kai mes atėjome
Prie siauros perėjos, kur Heraklis nustatė
Ribas, kad nebūtų peržengtos žmogaus.
Sienas Sevilijos savo dešinėje aš palikau,
Kitoje pusėje jau Seutą praėjęs.
„O broliai!“ aš pradėjau, „kurie į vakarus
Per pavojus be skaičiaus dabar atvykote,
Šiai trumpai likusiai sargybai, kurią dar
Mūsų juslės turi budėti, neatsakykite įrodymo
Neapgyvendinto pasaulio, sekdami pėdsakais
Febo (Saulės). Prisiminkite, iš kur kilote:
Jūs nebuvote sukurti gyventi žvėrių gyvenimą
Bet dorybės siekti ir žinojimo aukšto.“
Šiais keliais žodžiais aš taip paaštrinau kelionei
Protą savo bendražygių, kad aš tada
Vos būčiau galėjęs sulaikyti juos. Į aušrą
Savo laivagalį mes pasukome, ir beprotiškam skrydžiui
Pavertėm savo irklus sparnais, vis laimėdami kairėje.
Kiekvieną žvaigždę kito ašigalio naktis dabar matė,
O mūsiškę (Šiaurinę) taip žemai, kad nuo vandenyno grindų
Ji nepakilo. Penkis kartus nušvito, ir tiek pat kartų
Išnyko šviesa iš po mėnulio
Nuo tada, kai į gilų kelią mes įžengėme, kai iš tolo
Pasirodė kalnas blankus, aukščiausias, man pasirodė,
Iš visų, kokius kada regėjau. Džiaugsmas pagavo mus tiesiai,
Bet greitai į gedulą pasikeitė. Iš naujosios žemės
Sūkurys kilo, ir į jos priekinį šoną
Smogė laivui. Tris kartus jis apsuko jį aplink
Su visomis bangomis, ketvirtą kartą iškėlė
Laivagalį, ir nuskandino pirmagalį: taip lemtis nusprendė:
Ir virš mūsų griausminga banga užsivėrė.“

XXVII GIESMĖ

Dabar liepsna kilo aukštyn, ir nuramino savo šviesą
Kad nebekalbėtų daugiau, ir jau ėjo tolyn su leidimu

Nuo malonaus poeto gauto, kai sekdamą atėjo
Kita, iš kurios viršūnės garsas sumišęs,
Sklindantis lauk, patraukė mūsų akis ten žiūrėti.

Kaip Sicilijos bulius, kuris teisėtai
Jo riksmus pirmasis atkartoją, to, kuris suformavo jo liejinį,
Taip atriaują, su balsu to
Kankinamojo, kad žalvarinis monstras atrodė
Pervertas skausmo; taip kol jokio kelio jos nerado
Nei išėjimo tiesioginio per liepsną,
Į jos kalbą virto liūdni žodžiai:
Bet vos tik jie išsikovojo savo perėjimą lauk,
Aukštyn nuo viršūnės, kuri vibruodama pakluso
Jų judesiui ties liežuvium, šiuos garsus mes išgirdome:
„O tu! Į kurią aš dabar nukreipiu savo balsą!
Kuris neseniai sušukai lombardiška fraze,

‘Eik tu, aš neprašau tavęs daugiau,’
Nors šiek tiek vėlai aš galbūt atvykstu
Tegul neertzina tavęs čia stabtelėti valandėlę,
Ir su manimi pasikalbėti: štai! Tai neertzina manęs
Ir visgi aš degu. Jei tik dabar tu nukritai
Į šį aklą pasaulį, iš tos malonios žemės
Lacijaus, iš kur aš gaunu visą savo kalbę,
Pasakyk man, ar tie, kurie Romanijoje gyvena,
Turi taiką ar karą. Nes iš kalnų ten
Buvau aš, tarp Urbino ir aukštumos,
Iš kur Tiberis pirmiausia atrakina savo galingą srovę.“

Pasilenkęs aš klausiausi vis dar su atidžia ausimi,
Kai, palietęs mano šoną, lyderis taip tarė:
„Kalbėk tu: jis yra lotynas (italas).“ Mano atsakymas
Buvo paruoštas, ir aš tariau be uždelsimo:

„O dvasia! Kuri esi paslėpta čia apačioje!
Niekada nebuvo tavo Romanija be karo
Savo išdidžių tironų krūtinėse, nei yra dabar:
Bet atviro karo ten aš nepalikau jokio. Valstybė,
Kurią Ravena išlaikė jau daugelį metų,
Yra tvirta. Ten Polentos erelis peri,
Ir savo plačiu plunksnų apskritimu
Uždengia Červiją. Žalieji nagai griebia
Žemę, kuri atlaikė anksčiau išbandymą taip ilgai,
Ir sukrovė į kruviną krūvą Prancūzijos kariuomenę.

„Senasis mastifas Verukijo ir jaunasis,
Kurie sudraskė Montanją savo rūstybėje, vis dar daro,
Ten, kur jie yra pratę, gražtą iš savo ilčių.

„Lamonės miestas ir Santerno grandinė
Po liūtu baltos irštvos.
Nepatvarus partizanas! Kuris keičia puses,
Arba kada vasara nusileidžia žiemos šalčiui.
Ir ji, kurios šoną skalauja Savijaus banga,
Kaip tarp lygumos ir stataus šlaito ji guli,
Gyvena taip tarp tirono valdžios ir laisvės.

„Dabar pasakyk mums, aš prašau tavęs, kas esi tu?
Nebūk kietesnis nei kiti. Pasaulyje,
Taip tegul tavo vardas vis dar kelia savo kaktą aukštai.“

Tada riaumuoja kurį laiką ugnis, jos aštri viršūnė
Į abi puses siūbavo, ir taip iškvėpė galiausiai:
„Jei aš manyčiau, mano atsakymas būtų tam,
Kuris kada nors galėtų sugrįžti į pasaulį,
Ši liepsna turėtų ilsėtis nesudrebinta. Bet kadangi niekada,
Jei tiesa sakoma man, niekas iš šios gelmės
Neradė savo kelio aukštyn, aš atsakau tau,
Nei bijau, kad nešlovė įrašytų žodžius.

„Vyras ginklų iš pradžių, aš apsivilkau mane tada
Į gerojo Švento Pranciškaus juostą, tikėdamasis taip
Atitaisyti skriaudas. Ir tikrai mano viltis
Būtų nenuvylusi, bet kad jis, ant kurio prakeiksmas krenta,
Vyriausiasis kunigas vėl suviliojo mane į nuodėmę.
Ir kaip ir kodėl klausykis, kol aš pasakosiu.
Kol ši dvasia judino kaulus ir kūną
Kuriuos mano motina davė man, mažiau mano darbai skelbė
Prigimtį liūto nei lapės.
Visus kelius suktos klastos aš žinojau,
Ir su tokiu menu vykdžiau, kad garsas
Pasiekė pasaulio ribą. Vos tik į tą dalį
Gyvenimo aš radau save atėjusį, kai kiekvienam dera
Nuleisti bures ir surinkti virves;
To, kas anksčiau tenkino mane, tada aš gailėjausi,
Ir į atgailą bei išpažintį pasukau;
Nelaimėlis koks aš buvau! Ir gerai tai būtų pasitarnavę man!
Vadas naujųjų fariziejų tuo tarpu,
Kariaudamas savo karą netoli Laterano,
Ne su saracėnais ar žydais (jo priešai
Visi krikščionys buvo, nei prieš Akrą nei vienas
Buvo kovojęs, nei prekiavęs Sultono žemėje),
Jis nei savo didžios pareigos, nei šventos tarnystės
Savyje negerbė, nei manyje tos virvės,
Kuri buvo pratusi žymėti liesumu tą, kurį ji juosė.
Kaip Soraktėje, Konstantinas maldavo

Išgydyti jo raupsus Silvestro pagalbos,
Taip manęs išgydyti karštinę jo puikybės
Šis vyras maldavo: mano patarimo tam tikslui
Jis prašė: ir aš tylėjau: nes jo žodžiai
Atrodė girti: bet tuojau jis taip tęsė:
„Iš savo širdies išvyk baimę: nuo visų nusižengimų
Aš iki šiol išrišu tave. Už tai,
Išmokyk mane mano tikslą taip įvykdyti,
Kad Penestrinas nebeslėgtų žemės daugiau.
Dangu, kaip tu žinai, aš turiu galią uždaryti
Ir atidaryti: ir raktai yra todėl du,
Kuriuos mano pirmtakas menkai vertino.“

Tada, nusileisdamas tiems galingiems argumentams,
Tylėjimą kaip pavojingesnį aš palaikiau,
Ir atsakiau: „Tėve! Kadangi tu nuplauni mane
Švariai nuo tos kaltės, į kurią aš dabar turiu pulti,
Didelis pažadas su atlikimu menku, būk tikras,
Privers tave triumfuoti tavo aukštame soste.“

„Kai aš buvau priskirtas prie mirusiųjų, tada atėjo
Šventas Pranciškus manęs; bet cherubinas tamsus
Jį sutiko, kuris šaukė: „Neskriausk manęs; jis mano,
Ir privalo žemyn prisijungti prie nelaimingos įgulos,
Už klastingą patarimą, kurį jis davė.
Nuo tada aš stebėjau jį, kybojęs jam virš plaukų,
Jokia galia negali neatgailaujančio išrišti;
Nei atgailauti ir norėti tuo pat metu dera,
Dėl prieštaravimo absoliutaus draudžiama.“
O vargas! Kaip aš supurčiau save, kai jis
Sugriebė mane, ir šaukė, „Tu tikriausiai nelaikei manęs
Disputantu logikoje tokiu tikslu.“
Pas Miną žemyn jis nunešė mane, ir teisėjas
Apsuko aštuonis kartus aplink savo kietą nugarą uodegą,
Kurią kandžiodamas su pertekliumi įniršio, jis tarė:
‘Tai yra kalta siela, kuri ugnyje
Turi išnykti.’ Todėl pražūčiai pasmerktas aš klaidžioju
Grobis graužiančio sielvarto šiame apdare.“

Kai jis buvo taip išpildęs savo žodžius, liepsna
Skausme išsiskyrė, plakdamasi pirmyn ir atgal,
Ir raitydama savo aštrų ragą. Mes tolyn ėjome,
Aš ir mano vadovas, aukštyn išilgai uolos,
Toli kaip kita arka, kuri pakimba virš
Griovio, kuriame bauda yra mokama
Tų, kurie apkrauna save įvykdyta nuodėme.

XXVIII GIESMĖ

Kas, net žodžiais nesuvaržytai, galėtų pilnai
Papasakoti apie žaizdas ir kraują, kurį dabar aš mačiau,
Nors jis kartotų dažnai pasakojimą? Joks liežuvis
Tokiai plačiai temai negalėtų prilygti, kalba ir mintis
Abi bejėgės lygiai taip pat. Jei viename būryje
Surinkti, stovėtų žmonės visi, kurie kada nors
Liejo ant Apulijos laimingos dirvos savo kraują,
Nužudyti trojanų, ir tame ilgame kare
Kai iš žiedų atmatuotas grobis sudarė
Krūvą tokią aukštą, kaip Romos istorikas rašo
Kuris neklysta, su daugybe, kuri pajuto
Triuškinančią jėgą Giskardo normaniško plieno,
Ir tie likusieji, kurių kaulai yra renkami vis dar
Ties Čeperanu, ten kur išdavystė
Paženklino apulietišką vardą, arba kur anapus
Tavo sienų, O Taljakocai, be ginklų
Senasis Alardas nugalėjo; ir savo galūnes
Vienas rodytų pervertas, kitas savąsias
Švariai nukirstas šalin; reginys kaip šis
Būtų tik dalykas niekinis, prieš bjaurų vaizdą
Devinto plyšio. Statinė, kuri prarado
Savo vidurinę ar šoninę lentą, nežioji taip plačiai,
Kaip vienas kurį aš pastebėjau, perplėštas nuo smakro per visą
Žemyn iki galinės angos: tarp kojų
Kybodami jo viduriai kabojo, diafragma gulėjo
Atvira vaizdui, ir nelaimingas skrandis,
Kuris paverčia prarytą maistą į išmatas.

Kol godžiai aš įsmeigiu į jį savo žvilgsnį,
Jis nužiūrėjo mane, su savo rankomis atvėrė savo krūtinę,
Ir sušuko; „Dabar žiūrėk kaip aš plėšiu save! Štai!

„Kaip Mahometas sudarkytas! Prieš mane
Eina Ali verkdamas, nuo smakro jo veidas
Perskeltas iki kaktos; ir kiti visi
Kuriuos čia tu matai, kol jie gyveno, sėjo
Skandalą ir schizmą, ir todėl taip yra plėšomi.
Demonas yra čia už nugaros, kuris su savo kardu
Kapoja mus taip žiauriai, atplaišas darydamas vėl
Kiekvienam iš šio būrio, kai mes apeiname ratu
Liūdnąjį kelią, nes pirmiausia mūsų žaizdos užgyja
Prieš mums praeinant vėl pro jį. Bet sakyk kas
Esi tu, kad stovi mąstydamas ant uolos,
Galbūt taip lūkuriuodamas, kad atidėtum skausmą
Paskirtą už tavo nusikaltimus?“ – „Jo mirtis dar ne,“
Mano vadovas atsakė, „nėra pasivijusi, nei nuodėmė
Veda į kankynę; bet, kad jis galėtų padaryti

Pilną bandymą jūsų būsenos, aš kuris esu miręs
Privalau per gelmes pragaro, nuo rato prie rato,
Vesti jį. Pasitikėk mano žodžiais, nes jie yra tiesa.“

Daugiau nei šimtas dvasių, kai tai jos išgirdo,
Stojo griovyje stebėti mane, nors apstulbusios,
Užmiršusios savo kančias. „Tu, kuris galbūt
Greitai pamatysi saulę, šį išpėjimą tu
Nunešk Dolčinui: liepk jam, jei jis nenori
Čia greitai sekti manimi, kad su gera atsarga
Maisto jis apsiginkluotų, kad įkalinantys sniegai
Nepaverstų jo auka Novaros galiai,
Nelengva pergalė kitaip.“ Su pėda pakelta
Žengimui, kalbėjo Mahometas, ant žemės
Tada pastatė ją, kad išvyktų. Kitas šešėlis,
Pervertas gerklėje, jo šnervės sudarkytos
Net nuo apačios antakių, ir viena ausis
Nupjauta šalin, kuris su kitais iš nuostabos stovėjo
Spoksodamas, prieš kitus žengė priekin, ir atidengė
Savo gerklę, kuri išorėje buvo visa ištepta
Raudona dėme. „O tu!“ tarė jis, „kurio nuodėmė
Nepasmerkia, ir kuri anksčiau (nebent per artimas
Panašumas apgauna mane) aš viršuje
Esu matęs Lotynų žemėje, pasišauk į atmintį
Pjerą iš Medicinos, jei vėl
Sugriždamas, tu pamatysi tą malonią žemę
Kuri nuo Verčelio leidžiasi į Merkabą;

„Ir ten instruktuo tuos du, kuriais [Fanas](#) giriasi
Savo vertingiausiais sūnumis, Gvidą ir Andželą,
Kad jei duota mums čia skaityti teisingai
Ateitį, jie iš gyvenimo buveinės
Bus išmesti, ir paskandinti po bangomis
Netoli Katolikos, per klastą
Nuožmaus tirono. Tarp Kipro salos
Ir Balearų, niekada Neptūnas nematė
Skriaudos tokios bjaurios, piratų padarytos
Ar argivų įgulos senovėje. Tas vienaakis išdavikas
(Kurio karalystę čia yra dvasia, kuri norėtų
Kad jos akis vis dar stokatų vaizdo) juos atves
Į pasitarimą su juo, tada taip suformuos savo tikslą,
Kad jiems nereikės prieš Fokaros vėją
Aukoti nei įžado, nei maldos.“ Aš atsakydamas taip:

„Paskelbk, kaip tu trokšti, kad aš viršuje
Galėčiau nunešti žinias apie tave, kas yra jis,
Kuriame tas vaizdas žadina tokį liūdną prisiminimą?“

Tuoju jis uždėjo savo ranką ant skruostikaulio
Vieno, savo bendražygio dvasios, ir jo nasrus
Praplėsdamas, sušuko: „Štai! Tai yra jis, apie kurį kalbu;
Jis nekalba už save patį: atstumtasis šis
Kuris nugalėjo abejonę Cezario prote,
Teigdamas, kad delsimas vyrams pasiruošusiems
Buvo visada žalingas. „O koks išsigandęs
Man pasirodė Kurijus, kuriam iš gerklės buvo išpjautas
Liežuvis, kuris tarė tą drąsų žodį. Tada vienas
Suluošintas abiem rankomis, iškėlė tamsoje
Kraujuojančius strampus, kad jie su kruvinomis dėmėmis
Sutepė jo veidą, ir sušuko: ‘Prisimink tu
Moską, taip pat, aš, kuris, deja! sušukau,
„Veiksmas kartą atliktas turi pabaigą,“ kas įrodė
Sėklą sielvarto Toskanos rasei.“

Aš pridūriau: „Taip, ir mirtį tavo paties genčiai.“

Dėl ko kraudamas vargą ant vargo jis nuskubėjo šalin,
Kaip sielvarto įgeltas iki pamišimo. Bet aš ten
Vis dar lūkuriavau stebėti būrio, ir pamačiau
Dalykus, tokius, apie kuriuos aš galiu bijoti be daugiau įrodymų
Pasakoti, nebent sąžinė daro mane tvirtą,
Gera kompanionė, kuri savo tvirtą krūtinšarvį
Užsega tam, kas nejaučia jokios kaltės viduje
Ir liepia jam pirmyn ir nebijoti. Be abejonės
Aš mačiau, ir vis dar tai atrodo praeinant prieš mane,
Begalvį liemenį, kuris lygiai kaip ir likusieji
Liūdno bandos žingsniavo tolyn. Už plaukų
Jis nešė nukirstą narį, žibinto būdu
Kabantį rankoje, kuris žiūrėjo į mus ir sakė,
„Vargas man!“ Dvasia švietėsi taip pati sau,
Ir du ten buvo viename, ir vienas dviejuose.
Kaip tai gali būti jis žino, kuris sutvarko taip.

Kai prie tilto kojos tiesiai jis stovėjo,
Savo ranką aukštyn jis iškėlė, kišdamas galvą
Pilnai į mūsų vaizdą, kad arčiau mes galėtume girdėti
Žodžius, kuriuos taip ji tarė: „Dabar žiūrėk
Į šią skausmingą kankynę, tu, kuris kvėpuodamas eini
Stebėti mirusiųjų; žiūrėk, ar kas nors kita
Yra baisu kaip tai. Ir kad žemėje
Tu galėtum nunešti žinias apie mane, žinok, kad aš
Esu Bertranas, tas iš Borno, kuris davė Karaliui Jonui
Patarimą piktavališką. Tėvą ir sūnų
Aš pastačiau į abipusį karą. Dėl Abšalomo
Ir Dovydo daugiau nepadare Ahitofelis,

Kurstydamas juos piktybiškai į kovą.
Už išskyrimą tų taip glaudžiai susietų, mano smegenys
Atskirtos, deja! Aš nešu nuo jų šaltinio,
Kuris šiame liemenyje gyvena. Taip dėsnis
Atpildo nuožmiai veikia manyje.“

XXIX GIESMĖ

Taip buvo mano akys apsvaigusios nuo vaizdo
Didžiulės daugybės, kuriuos įvairios žaizdos
Darkė, kad jos troško pasilikti ir verkti.

Bet Vergilijus pažadino mane: „Ką dar žiūri?
Kodėl prisitvirtina dar tavo regėjimas apačioje
Tarp suluošintų ir nelaimingų šešėlių?
Tu neparodei jokiame plyšyje be šio
Šio silpnumo. Žinok, jei tu norėtum suskaičiuoti juos
Kad dvidešimt dvi mylias slėnis vingiuoja
Savo ratu, ir jau yra mėnulis
Po mūsų kojomis: laikas leistas dabar
Yra trumpas, ir daugiau nematytų dalykų lieka pamatyti.“

„Jei tu,“ aš tiesiai atsakiau, „būtum pasvėręs priežastį
Dėl kurios aš žiūrėjau, tu būtum galbūt atleidęs
Užtrukimą dar.“ Mano lyderis dalinai tęsė
Savo kelią, tuo tarpu aš sekiau, atsakydamas jam,
Ir pridurdamas taip: „Tame urve aš manau,
Į kurią taip įdėmiai aš laikiau savo žvilgsnį,
Ten yra dvasia gyvenanti, viena iš mano kraujo,
Raudanti nusikaltimą, kuris kainuoja jam dabar taip brangiai.“

Tada tarė mano mokytojas: „Tegul tavo siela ne daugiau
Kankina save dėl jo. Nukreipk kitur
Savo mintį, ir palik jį. Prie tilto kojos
Aš pastebėjau, kaip jis rodė su grasinančiu žvilgsniu
Į tave, ir girdėjau jį kitą vadinamą
Džeriu iš Belo. Tu taip visiškai tada
Buvai užsiėmęs su jo dvasia, kuris kartą valdė
Bokštus Auteforto, kad tu nepažiūrėjai
Į tą pusę, kol jis nebuvo nuėjęs.“ – „O vadove mylimas!
Jo smurtinė mirtis vis dar neatkeršyta,“ tariau aš,
„Niekieno, kas yra dalininkai jo gėdoje,
Padarė jį niekinantį: todėl, kaip aš manau,
Jis praėjo mane be žodžių pro šalį; ir darydamas taip
Priverė mane labiau užjausti jo lemtį.“

Taip mes kalbėjomės iki ten, kur uola pirmiausia parodė
Kitą slėnį, jei būtų daugiau šviesos buvę ten,
Net iki žemiausios gelmės. Vos tik mes atėjome

Virš paskutinio vienuolyno liūdnuose ratuose
Malebolgės, ir brolija
Buvo mūsų vaizdui atidengta, tada daugybė strėlių
Skaudžios raudos užpuolė mane, su antgaliais visos
Iš veriančio gailėsčio, kad aš uždengiau
Abi ausis prieš salvę savo rankomis.

Kokia būtų kankynė, jei kiekviena raupsuotųjų ligoninė
Valdikjanos, tvankiame laike
Tarp liepos ir rugsėjo, su sala
Sardinija ir Maremos maringa pelke,
Būtų sukrovusios savo ligas visas į vieną griovį
Kartu; tokia buvo čia kankynė: baisi
Smarvė, kaip sklindantys garai nuo pūliuojančių galūnių.

Mes ant tolimiausio kranto ilgos uolos
Nusileidome vis dar į kairę. Tada mano regėjimas
Buvo gyvesnis iširti gelmę, kurioje
Tarnas paties galingiausiojo Valdovo,
Viską tyrinėjantis Teisingumas, pasmerkia bausmei
Klastotojus pažymėtus jos baisiame įrašė.

Labiau apgailėtina nebuvo, manau, matyti
Tautą Eginėje alpstančią, tuo laiku
Kiekvienas gyvas daiktas, net iki mažos kirmėlės,
Visi krito, toks pilnas piktybės buvo oras
(Ir po to, kaip poetai senovės pasakojo,
Senovės žmonės buvo atkurti iš naujo
Iš skruzdėlių sėklos) nei buvo čia matyti
Dvasias, kurios silpo per tamsų slėnį
Sukrautos į daugelį krūvų. Sumišusios jos gulėjo,
Viena ant pilvo, ant pečių viena
Užsivertusi kitos; šonu šliaužė trečia
Išilgai liūdno takelio. Žingsnis po žingsnio
Mes keliavome tolyn, tyloje žvalgydamiesi aplink
Ir klausydamiesi tų ligotų, kurie stengėsi veltui
Pakelti savo formas. Tada du aš pastebėjau, kurie sėdėjo
Atremti vienas į kitą, kaip dvi žalvarinės keptuvės
Pastatytos išlaikyti karštį. Nuo galvos iki kojų,
Šašai dengė juos aplink. Nei mačiau aš kada nors
Arklininką šukuojantį taip greitai, kurio jo ponas
Nekantariai laukė, ar patį galbūt
Pavargusį nuo ilgo budėjimo, kaip šių kiekvienas
Naudojo greitai savo aštirus nagus, per įniršį
Niekada neslūgstančio niežulio. Šašas
Nukrito traukiamas iš apačios dribsniais, kaip žvynai
Nugramdyti nuo karšio ar žuvies platesniais šarvais.

„O tu, kuris su savo pirštais plėši
Savo šarvų apdarą,“ taip tarė mano vadovas vienam,
„Ir kartais darai plėšančias reples iš jų,
Pasakyk man, ar kas nors gimęs Lotynų žemėje
Yra tarp šių viduje: taip tegul tavo nagai
Tarnauja tau amžinai šiam vargui.“

„Abu yra iš Lacijaus,“ verkdamas jis atsakė,
„Kuriuos kankinamus taip tu matai: bet kas esi tu
Kuris paklausei mūsų?“ Kuriam mano vadovas:
„Vienas, kuris nusileidžiu su šiuo žmogumi, kuris vis dar gyvena,
Nuo uolos ant uolos, ir rodau jam pragaro bedugnę.“

Tada atšoko jie atskirai, ir kiekvienas pasisuko
Drebėdamas link mūsų, su likusiais, kurių ausį
Tie žodžiai aidintys pasiekė. Į mane mano valdovas
Kreipėsi: „Kalbėk jiems ką tik tu nori.“

Ir aš su tuo pradėjau: „Taip tegul joks laikas
Nepavagia jūsų atminimo iš minčių žmonių
Aukštutiniame pasaulyje, bet po daugelio saulių
Tegul išgyvena jis, kaip jūs pasakysite man, kas jūs esate,
Ir iš kokios rasės jūs kylate. Jūsų bausmė,
Nepadori ir bjauri savo rūšimi,
Tegul neatgraso jūsų atskleisti tiek daug man.“

„Arecas buvo mano buveinė,“ atsakė vienas,
„Ir mane Alberas iš Sienos atvedė
Mirti nuo ugnies; bet tai, dėl ko aš miriau,
Neveda manęs čia. Tiesa yra juokais aš pasakiau jam,
Kad aš išmokau kelti savo skrydį ore.
Ir jis žavėdamasis labai, kadangi jis buvo tuščias
Išminties, norėjo manęs paskelbti jam
Paslaptį mano meno: ir tik dėl to,
Kadangi aš nepadariau jo Dedalu,
Įtikino vieną laikomą jo tėvu sudeginti mane.
Bet Minos į šį plyšį paskutinį iš dešimties,
Už tai, kad aš praktikavau alchemiją žemėje,
Yra pasmerkęs mane. Jo joks išsisukinėjimas neapgauna.“

Tada poetui aš tariau: „Ar buvo kada rasė
Lengvabūdiška kaip Sienos? Tikrai ne Prancūzija pati
Gali parodyti gentį tokią lengvabūdišką ir tuščią.“

Kita raupsuota dvasia išgirdo mano žodžius,
Ir taip atsakė: „Tebūnie Strika nuo šio kaltinimo
Atleistas, jis kuris mokėjo taip saikingai
Išleisti laimės dovanas; ir Nikolas
Kuris pirmasis prieskonių brangią prabangą

Atrado tame sode, kur tokia sėkla
Išsisknija giliausiai dirvoje: ir tebūnie tas būrys
Atleistas, su kuriuo Kačija iš Ašiano
Iššvaistė savo vynuogynus ir plačiai besidriekiančius miškus,
Ir savo retą išmintį Abaljatas parodė
Kaip reginį visiems. Kad tu galėtum žinoti
Kas pritaria tau prieš sieniečius
Taip džiugiai, pasuk šion pusėn savo aštrų regėjimą,
Kad gerai mano veidas galėtų atsakyti tavo žvilgsniui;
Taip pamatysi tu, kad aš esu Kapokijo vaiduoklis,
Kuris klastojo pakeistus metalus galia
Alchemijos; ir jei aš skaitau tave teisingai,
Taip privalai gerai prisiminti, kaip aš mėgdžiojau
Kūrybingą gamtą savo subtiliu menu.“

XXX GIESMĖ

Tuo laiku apmaudas degė Junonos krūtinėje
Dėl Semelės prieš Tėbų kraują,
Kaip daugiau nei kartą baisioje nelaimėje buvo apgailestaujama,
Tokia lemtinga beprotybė apėmė Atamą,
Kad jis savo sutuoktinę matydamas su kūdikiu
Pakrautu ant abiejų rankų, „Išskleisk,“ jis sušuko,
„Tinklus, kad aš pagaučiau liūtę
Ir jaunos liūtos perėjoje:“ tada pirmyn
Ištiesė jis savo negailestingus nagus, griebdamas vieną,
Vieną bejėgį nekaltąjį, Learchu vardu,
Kurį įsiūbavęs žemyn jis tėsė į uolą,
Ir su savo kita našta susinaikinusi
Nelaiminga motina nėrė: ir kai puikybė
Viską drįstančios Trojos krito iš savo aukščio,
Laimės parblokšta, ir senasis karalius
Su savo karalyste žuvo, tada Hekuba,
Nelaimėlė apleista ir belaisvė, kai ji pamatė
Polikseną pirmiausia nužudytą, ir jos sūnus,
Jos Polidoras, ant laukinio jūros kranto
Sekantis sutiko gedėtojos vaizdą, tada netekusi proto
Ji bėgiojo lodama lygiai kaip šuo;
Tokią galingą jėgą turėjo sielvartas išsukti jos sielą.
Bet niekada Furijos ar Tėbų ar Trojos
Su tokiu baisiu žiaurumu nebuvo matytos, savo akstinus
Smeigiančios į galūnes žmogaus ar žvėries,
Kaip dabar du išblyškusius ir nuogus vaiduoklius aš mačiau
Kurie grieždami laukiniškai lakstė, kaip kiaulė
Išleista iš savo gardo. Vienas pasiekė Kapokiją,
Ir į kaklo sąnarį įsmeigęs giliai savo iltis,
Tempė jį, kad virš kieto grindinio trynė

Jo pilvą ištemptą kniūbsčią. Kitas pavidalas,
Tas iš Areco, ten paliktas drebantis, tarė;
„Ta dvasia oro yra Skikis; tokioje nuotaikoje
Atsitiktinio piktumo išlieja jis vis dar savo pagiežą.“

Kuriam aš atsakydamas: „O! Kaip tu tikiesi,
Kad kitas galėtų nesuleisti savo nasrų į tave,
Būk kantrus informuoti mus, kas tai yra,
Prieš jam nuskubant iš čia.“ – „Tai yra senovinė siela
Nelaimingos Miros,“ jis atsakė, „kuri degė
Pačia nešvenčiausia liepsna savo pačios tėvui,

„Ir netikrą pavidalą prisiimdama, taip atliko
Nuodėmės veiksma; lygiai kaip kitas ten,
Kuris tolyn praeina, išdrįso suklastoti
Donačio bruožus, prie suklastoto testamento
Antspaudą pridėdamas, kad jis pats galėtų gauti,
Savo daliai, damą iš bandos.“

Kai išnyko tie du įsiutę šešėliai, į kuriuos
Mano akis buvo įsmeigta, aš pasukau ją atgal pažiūrėti
Kitų prakeiktų dvasių. Vieną aš mačiau
Pavidalo kaip liutnia, būtų tik kirkšnis
Buvusi nukirsta, kur ji susitinka su dvišaka dalimi.
Ištinusi vandenligė, iškraipanti galūnes
Su blogai paversta drėgme, kad pilvas
Netinka veidui, atvėrė plačiai jo lūpas
Gaudant kvapą kaip džiovininkui iš troškulio,
Vieną link smakro, kitą aukštyn užrietė.

„O jūs, kurie šiame pasaulyje vargo,
Kodėl aš nežinau, esate atleisti nuo skausmo,“
Taip jis pradėjo, „įdėmiai stebėkite
Adamo vargą. Kai gyvenau, pilnos atsargos
Niekada netrūko man to, ko labiausiai aš troškau;
Vieno lašo vandens dabar, deja! aš meldžiu.
Upeliai, kurie spindi žemyn žolėtais šlaitais
Kazentino, darydami gaičius ir minkštus
Krantus pro kuriuos jie slysta į Arno srovę,
Stovi visada mano vaizde; ir ne veltui;
Nes labiau tas pavaizduotas vaizdinys džiovina mane,
Daug labiau nei liga, kuri verčia kūną
Palikti šiuos susitraukusius skruostus. Taip iš vietos,
Kur aš nusižengiau, griežtas teisingumas spausdamas mane,
Ima priemonės pagreitinti labiau mano sunkius atodūsius.
Ten yra Romena, kur aš klastojau
Metalą su Krikštytojo forma įspausta,
Už ką žemėje aš palikau savo kūną sudegintą.

Bet jei aš čia galėčiau pamatyti sielvartaujančią sielą
Gvido, Alesandro, ar jų brolio,
Į Brandos skaidrų šaltinį aš nekeisčiau
To laukiamo vaizdo. Vienas yra netgi dabar viduje,
Jei teisingai tos pamišusios dvasios sako, kurios aplink
Klaidžioja. Bet kuo padeda man tai?
Mano galūnės yra surakintos. Jei aš būčiau tik toks lengvas,
Kad aš kas šimtą metų galėčiau pajudėti vieną colį,
Aš būčiau išsiruošęs jau į šį kelią,
Ieškodamas jo tarp tos beformės įgulos,
Nors vienuolika mylių jis vingiuoja, ne daugiau
Nei pusė vienos skersai. Jie atvedė mane žemyn
Tarp šios genties; paskatintas jų aš spaudžiau
Florinus su trimis karatais priemaišų.“

„Kas yra ta apgailėtina pora,“ aš toliau paklausiau,
„Kuri glaudžiai ribojasi su tavimi tavo dešinėje
Guli rūkdama, kaip ranka žiemą pamirkyta
Į šaltą srovę?“ – „Kai į šią bedugnę aš nukritau,“
Jis atsakė, „čia aš radau juos; nuo tos valandos
Jie nepasisuko, nei kada nors pasisuks, aš manau,
Kol laikas bus nubėgęs savo eigą. Viena yra ta dama
Melaginga kaltintoja hebrajų jaunuolio (Juozapo);
Sinonas kitas, tas melagingas graikas iš Trojos.
Aštri karštinė traukia garuojančią drėgmę lauk,
Tokiam debesyje garuojančiame aukštyn.“ Kai tai jis išgirdo,
Vienas, įžeistas galbūt būti taip tamsiai įvardytas,
Su sugniaužta ranka sudavė jam per įtemptą pilvą,
Kad kaip būgnas suskambėjo: bet tuojau pat
Adamas sudavė jam per veidą, smūgį
Grąžindamas su savo ranka, kuri atrodė tokia pat kieta.

„Nors mano per sunkios galūnės atėmė iš manęs
Galią judėti,“ tarė jis, „aš turiu ranką
Laisvėje tokiam panaudojimui.“ Kuriam
Buvo atsakyta: „Kai tuėjai į ugnį,
Tu neturėjai jos tokios paruoštos komandai,
Tada labiau paruoštą, kai ji kaldino apgavikišką auksą.“

Ir taip vandenligės kankinamas: „Taip, dabar kalbi tu tiesą.
Bet ten tu nedavei tokio teisingo liudijimo,
Kai buvai klausiamas tiesos, Trojoje.“

„Jei aš kalbėjau melą, tu melagingai spaudei monetą,“
Tarė Sinonas; „Aš esu čia tik dėl vienos kaltės,
O tu dėl daugiau nei bet kuris velniūkštis šalia.“

„Prisimink,“ jis atsakė, „O kreivapriseika,
Arklį prisimink, kuris knibždėjo mirtimi,
Ir visas pasaulis tebūnie liudininkas tavo kaltės.“

„Tavo,“ atsakė graikas, „liudininkas troškulys
Nuo kurio tavo liežuvis skilinėja, liudininkas skysčio kalnas,
Iškeltas tavo pilvo aukštyn prieš tavo akis,
Masė sugedusi.“ Kuriam klastotojas taip:
„Tavo burna žioji plačiai kaip visada, kad praleistų
Savo piktą kalbą. Mane jei troškulys puola,
Visgi aš esu prikimštas drėgmės. Tu esi išdžiūvęs,
Skausmai kankina tavo galvą, jokio raginimo tau nereikėtų
Kad priverstų tave lakti Narcizo veidrodį.“

Aš buvau visas įsitempęs klausytis, kai mano vadovas
Įspėjo: „Dabar saugokis: dar šiek tiek,
Ir aš susivaidysiu su tavimi.“ Aš suvokiau
Kaip piktai jis kalbėjo, ir link jo pasisukau
Su gėda tokia aštria, kokia prisiminta vis dar
Glumina mane. Kaip žmogus, kuris sapnuoja žalą
Ištikusią jį, sapnuodamas trokšta, kad tai būtų sapnas,
Ir to, kas yra, trokšta lyg to nebūtų,
Toks tada buvau aš, kuris neturėdamas galios kalbėti
Norėjau pasiteisinti, ir visą laiką
Teisinausi, nors nežinodamas, kad tai dariau.

„Sunkesnė kaltė nei tavo buvo, mažesnė gėda,“
Mano mokytojas sušuko, „galėtų išpirkti. Todėl mesk
Visą sielvartą nuo savo sielos; ir jei vėl
Atsitiktinumas atves tave, kur panašus pokalbis vyksta,
Galvok, aš esu visada tavo pusėje. Girdėti
Tokį ginčą yra džiaugsmas vulgariems protams.“

XXXI GIESMĖ

Pats liežuvis, kurio aštrus papeikimas anksčiau
Buvo sužeidęs mane, kad abu skruostai buvo nusidažę,
Dabar suteikė mano pagydymą. Taip esu aš girdėjęs,
[Achilas](#) ir jo tėvo ietis sukėlė
Skausmą pirmiausia, ir tada dovaną sveikatos grąžino.

Atsukę nugarą slėniui vargo,
Mes kirtome apjuostą pylimą tyloje. Ten
Buvo prieblanda blausi, kad toli per tamsą
Mano akis nežengė: bet aš išgirdau ragą
Pučiamą garsiai. Gausmą kurį jis pūtė, būtų padaręs
Griaustinį silpną. Sekdamos jo eigą
Priešinga kryptimi, mano įtemptos akys buvo nukreiptos
Į tą vieną tašką. Tokio baisaus pūtimo

Orlandas nepūtė, kai tas liūdnas pralaimėjimas
Nuvertė kariuomenę Karolio Didžiojo, ir užgesino
Jo šventą karą. Ten ne ilgai
Mano galva buvo pakelta, kai daug aukštų bokštų
Man pasirodė aš pamačiau. „Mokytojau,“ tariau aš, „kokia žemė
Yra ši?“ Jis atsakė tiesiai: „Per ilgą tarpą
Įsiterpusios tamsos turi tavo akis
Keliauti: tu todėl plačiai suklydai
Savo įsivaizdavime. Ten atvykęs
Tu gerai pamatysi, kaip atstumas gali apgauti
Juslę. Šiek tiek todėl skubink save pirmyn.“

Tada švelniai jis paėmė mane už rankos;
„Visgi žinok,“ tarė jis, „prieš toliau mums einant,
Kad tai mažiau keista atrodytų, tai ne bokštai,
Bet milžinai. Duobėje jie stovi panardinti,
Kiekvienas nuo savo bambos žemyn, aplink krantą.“

Kaip kai rūkas išsisklaido palaipsniui,
Mūsų regėjimas atseka tai, ką migla gaubia
Kondensuotą ore; taip verdamas per tankią
Ir niūrią atmosferą, vis labiau ir labiau
Mums artėjant link krašto, mano klaida pabėgo,
Ir baimė apėmė mane. Kaip su ratu aplink
Bokštelių, Monterdžionas karūnuoja savo sienas,
Lygiai taip krantas, juosiantis bedugnę,
Buvo bokštuotas milžiniais, pusę jų ilgio
Iškilusiais, siaubingais, kuriems Jupiteris iš dangaus
Vis dar grasina, kai jo murmantis griaustinis rieda.

Vieno jau aš įžiūrėjau veidą,
Pečius, ir krūtinę, ir pilvo didžiulę
Didelę dalį, ir abi rankas žemyn palei jo šonkaulius.

Viską gimdanti gamta, kai jos lipdanti ranka
Nustojo formuoti šiuos monstrus, parodė
Be abejonės savo išmintį, atimdama iš pamišusio Karo
Tokius vergus vykdyti jo paliepiamus; ir jei ji
Nesigaili dėl dramblio ir banginio,
Kas mąsto gerai pripažįsta ją tame
Išmintingesne ir diskretiškesne; nes kai žvėriška jėga
Ir pikta valia yra paremtos klasta,
Paspriešinimas joks nepadedą. Jo veidas atrodė
Ilgiu ir dydžiu, kaip kankorėžis, kuris viršūnę puošia
Švento Petro Romos šventovės; ir kiti kaulai
Panašios proporcijos, taip kad nuo viršaus
Kranto, kuris juosė jį apačioje, tokio aukščio
Kilo jo stotas, kad trys fryzai

Būtų stengęsi veltui pasiekti tik iki jo plaukų.
Pilnus trisdešimt plačių delnų buvo jis atidengtas
Žemyn nuo ten, kur vyras savo drabužius susisega.
„Raphel bai ameth sabi almi,“
Taip šaukė jo nuožmios lūpos, kurioms saldesnės giesmės
Netiko; ir mano vadovas kreipėsi į jį taip:

„O bejausme dvasia! Tegul tavo ragas tau
Interpretuoja: su juo išliek savo įniršį, jei įniršis
Ar kita [aistra](#) kankina tave. Ieškok savo kaklo,
Ten tu rasi diržą, kuris riša jį.
Laukinė dvasia! Štai, ant tavo galingos krūtinės
Kur kabo diržas!“ Tada man jis tarė:
„Jis pats kaltina save. Nimrodas yra šis,
Dėl kurio blogo patarimo pasaulyje nebe
Viena kalba vyrauja. Bet eikime toliau, ir nešvaistikime
Savo žodžių; nes taip kiekviena kalba yra jam,
Kaip jo kitiems, suprantama niekieno.“

Tada į kairę pasisukę skubėjome mes tolyn,
Ir už metimo atstumo radome kitą šešėlį
Kur kas nuožmesnį ir didesnį. Aš negaliu pasakyti
Kokia meistro ranka buvo sujuosusį jį; bet jis laikė
Už nugaros dešinę ranką surakintą, ir priekyje
Kitą su grandine, kuri kaustė jį
Nuo kaklo žemyn, ir penkis kartus aplink jo formą
Matomai susitiko susuktos grandys. „Šis išdidusis
Norėjo savo jėgą prieš visagalį Jupiterį
Išbandyti,“ tarė mano vadovas; „iš kur jis yra taip
Atlygintas: Efialtu jį vadina.

„Didelė buvo jo narsa, kai milžinai atnešė
Baimę dievams: tos rankos, kurias tada jis kėlė,
Dabar judina jis niekada.“ Tuoju aš atsakiau:
„Mielai aš norėčiau, jei tai būtų įmanoma, mano akys
Briarėjo neišmatuojamo gautų
Patirtį sekančio.“ Jis atsakė: „Tu pamatysi
Netoli nuo čia Antėją, kuris ir kalba
Ir yra nesurakintas, kuris padės mus ten
Kur kaltė yra savo gelmėje. Toli priekyje stovi
Tas, kurį tu norėtum pamatyti, grandinėse, ir padarytas
Panašus į šią dvasią, išskyrus tai, kad jo išvaizdoje
Labiau nuožmus jis atrodo.“ Nuo smarkaus žemės drebėjimo supurtytas
Niekada nedrebėjo bokštas, taip svyruojantis iki savo pamato,
Kaip Efialtas. Daugiau nei kada nors tada
Aš bijojau mirties, nei teroro daugiau
Būtų reikėję, jei aš nebūčiau matęs virvių

Kurios laikė jį tvirtai. Mes, tiesiai keliaudami tolyn,
Atėjome pas Antėją, kuris penkias uolektis pilnas
Be galvos, išlindo iš urvo.

„O tu, kuris laimingajame slėnyje, kuris padarė
Didįjį Scipioną šlovės paveldėtoju, kai jo kalavijas
Varė atgal kariuomenę Hanibalo bėgime,
Kuris iš ten senovėje nešei savo grobiui
Šimtą liūtų; ir jei tu būtum kovojęs
Aukštame konflikte savo brolių pusėje,
Atrodo, kad žmonės vis dar tiki, jog per tavo ranką
Sūnūs žemės būtų nugalėję, dabar teikis
Padėti mus žemyn apačioje, kur stingdantis šaltis
Užrakina Kokitą. Neversk, kad mes prašytume
Ar Ticijaus pagalbos, ar Tifono. Čia yra vienas
Kuris gali duoti, ko šioje karalystėje jūs trokštate. Pasilenk
Todėl, ir ne paniekinamai iškreipk savo lūpą.
Jis aukštutiniame pasaulyje gali vis dar suteikti
Šlovę tau, nes jis gyvena, ir tikisi
Gyvenimo dar ilgesnio, jei prieš laiką
Malonė nepašauks jo pas save.“ Taip kalbėjo
Mokytojas. Jis skubėdamas ištiesė savo rankas,
Ir pagavo mano vadovą. Alkidas (Heraklis) kažkada pajuto
Tą sugriebimą suspaustą stipriai. Vos tik mano vadovas
Pajuto tai, jis tarė man taip: „Šion pusėn
Kad aš galėčiau apkabinti tave;“ tada taip pagavo mane,
Kad mes buvome abu viena našta. Kaip atrodo
Bokštas Karizendos, iš apačios
Kur jis svyra, jei pasitaiko praeinantis debesis
Taip plaukti skersai, kad priešingai jis kaba,
Toks tada Antėjas atrodė, kai savo patogumui
Aš stebėjau jį lenkiantis. Aš būčiau norėjęs kartais
Būti praėjęs kitu keliu. Visgi į bedugnę,
Kuri Liuciferį su Judu žemai praryja,
Lengvai jis padėjo mus; nei ten pasilenkęs užtruko,
Bet pakilo kaip laive didingas stiebas.

XXXII GIESMĖ

Jei aš galėčiau valdyti grubius rimus ir kimius, tinkančius
Tai duobei sielvarto, virš kurios kiekviena uola
Savo tvirtą atramą kelia, tada galėtų gysla
Fantazijos kilti pilnai trykštanti: bet ne man
Tokios priemonės, ir su virpančia pagarba aš liečiu
Galingą temą; nes aprašyti gelmę
Visos visatos, nėra žygis
Juokauti, ir reikalauja liežuvio nepripratusio

Prie vaikiško vapėjimo. Bet tegul jos padeda
Mano dainai, dainingos mergelės, kurių pagalba
Amfionas aptvėrė sienomis Tėbus, taip su tiesa
Mano kalba geriausiai derės. O nelaiminga liaudie,
Už visus kitus vargingesnė! Kurie gyvenate
Tokiam dvare, apie kurį vos mintis randa žodžių
Kalbėti, geriau būtumėte jūs čia žemėje
Buve bandos ar kalnų ožiai. Kai žemyn mes stovėjome
Tamsioje duobėje po milžinų pėdomis,
Bet žemiau kur kas nei jie, ir aš žiūrėjau
Vis dar į aukštą gynybinę sieną, balsas
Kreipėsi į mane taip: „Žiūrėk kaip tu eini. Saugokis
Gerai, tavo padai kad nemintų ant galvų
Tavo vargšų brolių.“ Tuoju aš pasisukau,
Ir pamačiau priešais ir po savo kojomis
Ežerą, kurio užšalęs paviršius labiau atrodė
Kaip stiklas nei vanduo. Ne tokį storą šydą
Žiemą kada nors Austrijos Dunojus tiesė
Virš savo ramios tėkmės, nei Tanais toli nutolęs
Po šlančiu dangumi. Jei užriedėjęs ant tos masės
Būtų Tabernikas ar Pjetrapana nukritę,

Net jo kraštas nebūtų subraškėjęs. Kaip kyšo varlė
Kurkdama virš bangos, tuo laiku kai sapnuose
Kaimo rinkėja dažnai tęsia savo darbą,
Taip, iki ten kur kukli gėda pasirodo (veido), taip žemai
Mėlyni, suspausti ir įkalinti lede dvasios stovėjo,
Judindamos savo dantis aštriu garsu kaip gandras.
Savo veidą kiekvienas žemyn laikė; jų burna šaltį,
Jų akys išreiškė sielvartą jų širdies.

Tarą aš žiūrėjau aplink, tada prie savo pėdų
Pamačiau du taip glaudžiai sujungtus, kad jų galvų
Patys plaukai buvo susimaišę. „Pasakykite man jūs,
Kurių krūtinės taip kartu spaudžiasi,“ tariau aš,
„Kas esate jūs?“ Dėl to garso savo kaklus jie palenkė,
Ir kai jų žvilgsniai buvo pakelti į mane,
Tiesiai jų akys, anksčiau visos drėgnos viduje,
Išvarvėjo ant jų lūpų, ir šaltis surišo
Ašaras tarp tų orbitų ir laikė jas ten.
Lenta prie lentos niekada apkaba neuždarė
Taip tvirtai. Dėl ko kaip du įsiutę ožiai
Jie trenkėsi kartu; juos toks įniršis pagavo.

Ir vienas, nuo kurio šaltis abi ausis buvo nuplėšęs,
Sušuko, vis dar žiūrėdamas žemyn: „Kodėl į mus
Spoksai taip ilgai? Jei tu nori žinoti

Kas yra šie du, slėnis, iš kur savo srovę
Bizencijus leidžia, buvo kaip šeimininko valdomas
Jų tėvo Alberto, ir po jo jų pačių.
Jie iš vieno kūno išėjo; ir per visą
Kainą tu gali ieškoti, nei rasti šešėlio
Labiau verto išalime būti įtvirtintam,
Nei to, kurio krūtine ir šešėlį Artūro ranka
Tuo vienu smūgiu perskyrė, nei Fokačijos,
Nei šios dvasios, kurios išsikišusi galva
Užstoja man vaizdą į priekį: jis turėjo vardą
Maskeronio: toskanietis jei tu esi,
Gerai žinai, kas jis buvo: ir kad nutraukčiau
Visus tolesnius klausimus, mano pavidale stebėk
Tą, kuris kartą buvo Kamičionė. Aš laukiu
Karlino čia, savo giminaičio, kurio gili kaltė
Nuplaus manąją.“ Tūkstantį veidų
Tada pastebėjau aš, kuriuos aštrus ir godus šaltis
Buvo suformavęs į šunišką šypsnį; dėl ko šiurpas
Šiurpas siaubas apima mane, nuo minties
Apie tas išalusias seklumas. Kol mes keliavome
Link vidurio, kurio taške susijungia
Visa sunki materija, ir aš drebedamasėjau
Per tą amžiną šaltį, aš nežinau
Ar valia tai buvo, ar lemtis, ar atsitiktinumas,
Bet, eidamas tarp galvų, mano pėda trenkėsi
Su smurtiniu smūgiu į veidą vieno.

„Kodėl daužai mane?“ verkdamas, jis sušuko,
„Nebent tavo tikslas būtų koks naujas kerštas
Už Montapertą, kodėl drumsti mane?“

Aš taip: „Mokytojau, dabar palauk manęs čia,
Kad aš per jį galėčiau atsikratyti savo abejonės.
Nuo tada kokią skubą tu nori.“ Mokytojas stabtelėjo,
Ir tai dvasiai aš tariau, kuri karčiai
Vis dar keikė mane savo pyktyje. „Kas tu esi, sakyk,
Kuris plūsti taip kitus?“ Jis atsakė:
„Dabar kas tu esi, kuris daužydamas kitų skruostus
Per Antenorą klaidžioji, su tokia jėga
Kuri būtų nepakeliama, jei būtum gyvas vis dar?“

„Ir aš esu gyvas, tavo džiaugsmui galbūt,“
Buvo mano atsakymas, „jei šlovė yra brangi tau,
Kad su kitais aš galėčiau tavo vardą įrašyti.“

„Priešingai tam, ko aš trokštu labiausiai,“
Tarė jis, „tu siūlai: šalin; ir nebeergink manęs daugiau.
Blogai moki tu meilikauti šiame slėnyje.“

Tada griebdamas už jo pakaušio, aš sušukau:
„Įvardink save, arba nei plaukas nepaliks čia.“

„Noraus visus šalin,“ jis atsakė, „visgi dėl to
Aš nepasakysiu nei parodysiu tau kas aš esu,
Nors mano galvą tu peštum tūkstantį kartų.“

Dabar aš buvau sugriebęs jo garbanas, ir nuplėšęs
Daugiau nei vieną kuokštą, jam lojant, su jo akimis
Įtrauktomis ir nuleistomis žemyn, kai kitas sušuko,
„Kas tau, Boka? Skamba nepakankamai garsiai
Tavo kalenantys dantys, bet tu turi loti tiesiai?
Koks velnias suka tave?“ – „Dabar,“ tariau aš, „būk nebylus,
Prakeiktas išdavike! Tavo gėdai apie tave
Tikras žinias aš nunešiu.“ – „Šalin,“ jis atsakė,
„Pasakok ką tu nori; bet kai tu ištrūksi iš čia
Kalbėti apie tą, kurio liežuvis buvo toks laisvas,
Nepamiršk: čia jis verkia prancūzų aukso.
‘Tą iš Dueros,’ tu gali sakyti, ‘aš pastebėjau,
Kur sušalę nusidėjėliai kankinasi.’ Jei tu būtum paklaustas
Koks kitas šešėlis buvo su jais, tavo šone
Yra Bekarija, kurio raudoną gerklę perpjovė
Kandantis kirvis Florencijos. Toliau,
Jei aš neklystu, Soldanieris tūno,
Su Ganelonu, ir Tribaldelu, tuo
Kuris atvėrė Faenčą, kai žmonės miegojo.“

Mes dabar buvome palikę jį, eidami savo keliu,
Kai aš pamačiau dvi dvasias ledo
Uždarytas vienoje duobėje, kad galva vieno
Buvo gobtuvas kitam; ir kaip duona
Yra ryjama per alkį, viršutinis
Taip suleido savo iltis į kito smegenis,
Kur stuburas jungiasi su jomis. Ne labiau įnirtingai
Menalipo smilkinius Tidėjas graužė,
Nei tą kaukolę ir jos atliekas jis.

„O tu, kuris rodai tokį žvėrišką ženklą neapykantos
Prieš tą, kuriuo tu minti, leisk man išgirsti,“ tariau aš
„Priežastį, su tokia sąlyga, kad jei teisė
Pateisina tavo skriaudą, žinant kas jūs esate,
Ir kokia spalva jo nusidėjimo buvo,
Aš galėčiau atsilyginti tau pasaulyje viršuje,
Jei tas, kuo aš kalbu, bus drėgnas (gyvas) taip ilgai.“

XXXIII GIESMĖ

Savo nasrus pakeldamas nuo savo bjaurios puotos,
Tas nusidėjėlis nušluostė juos į plaukus galvos,

Kurią jis iš užpakalio buvo sudraskęs, tada pradėjo:
„Tavo valiai pakludamas, aš atšaukiu iš naujo
Sielvartą nepataisomą, apie kurią vien pagalvoti spaudžia
Mano širdį, dar prieš man pasakojant apie tai. Bet jei žodžiai,
Kuriuos aš galiu ištartį, taps sėkla nešti
Vaisiams amžinos nešlovės jam,
Išdavikui, kurią aš graužiu, tu iškart
Pamatysi mane kalbant ir verkiant. Kas tu gali būti
Aš nežinau, nei kaip čia apačioje atėjai:
Bet florentietis tu atrodai iš tiesų,
Kai aš girdžiu tave. Žinok aš buvau žemėje
Grafas Ugolinas, o [arkivyskupas](#) jis
Rudžieris. Kodėl aš kaimynystėje su juo taip arti,
Dabar klausykis. Kad per efektą jo piktų minčių
Juomi savo pasitikėjimą dėdamas, aš buvau paimtas
Ir po to nužudytas, nereikia man pasakoti.
Ko todėl tu negalėjai būti girdėjęs, tai yra,
Koks žiaurus buvo nužudymas, tu išgirsi,
Ir žinosi, ar jis nuskriaudė mane. Mažos grotos
Viduje tos irštvos, kuri dėl manęs vardą
Bado nešioja, kur kiti vis dar turi kankintis,
Jau per savo angą keletą mėnulių
Buvo parodžiusios man, kai aš miegojau piktą miegą,
Kuris nuo ateities nuplėšė uždangą.
Šis, man pasirodė, kaip šeimininkas sporto,
Jojo vyti liesą vilką ir jo jaunikius
Link kalno, kuris uždraudžia vaizdą
Lukos piziečiui. Su liesais skalikais
Smalsiais ir aštriais, prieš jį išsirikiavę
Lanfrankiai su Sismondžiais ir Gvalandžiais.
Po trumpo bėgimo tėvas ir sūnūs
Atrodė pavargę ir atsiliekantys, ir man pasirodė aš mačiau
Aštrius iltis draskant jų šonus. Kai aš pabudau
Prieš aušrą, savo miege aš girdėjau
Savo sūnus (nes jie buvo su manimi) verkiant ir prašant
Duonos. Tikrai žiaurus esi tu, jei jokio skausmo
Tu nejauti galvodamas ką mano širdis nujautė;
Ir jei ne dabar, kodėl tavo ašaros teka?
Dabar buvo jie pabudę; ir valanda artėjo
Kai jie buvo pratę atnešti mums maisto; protas
Kiekvieno nerimavo per savo sapną, ir aš
Išgirdau, prie išėjimo apačioje užrakinant
Baisų bokštą: dėl ko netardamas žodžio
Aš pažiūrėjau į veidus savo sūnų.
Aš neverkiau: toks visas akmuo aš jaučiausi viduje.
Jie verkė: ir vienas, mano mažasis Anselmas, sušuko:

‘Tu žiūri taip! Tėve kas tau?’ Visgi
Aš neišliejau ašaros, nei atsakiau visą tą dieną
Nei kitą naktį, kol kita saulė
Išėjo virš pasaulio. Kai silpnas spindulys
Į mūsų liūdną kalėjimą prasiskverbė,
Ir keturiuose veiduose aš atpažinau
Atvaizdą savo paties, abiejose rankose
Per agoniją aš kandau, ir jie kurie manė
Aš dariau tai iš noro valgyti, pakilo
Staiga, ir sušuko, ‘Tėve, mes liūdėtume
Daug mažiau, jei tu valgytum mus: tu davei
Šiuos drabužius apgailėtino kūno kurį dėvime,

Ir tu nuplėšk juos nuo mūsų vėl.’
Tada, kad nepadaryčiau jų liūdnesnių, aš laikiausi
Savo dvasioje tyloje. Tą dieną ir kitą
Mes visi buvome tylūs. Ak, kietaširde žeme!
Kodėl neatsivėrei po mumis? Kai mes atėjome
Į ketvirtą dieną, tada Gadas prie mano pėdų
Išsitiesęs numetė save, šaukdamas, ‘Ar neturi pagalbos
Man, mano tėve!’ Ten jis mirė, ir net
Aiškiai kaip tu matai mane, mačiau aš tuos tris
Krentant vieną po kito tarp penktos dienos ir šeštos:

Iš kur aš ėmiausi dabar apakęs grabalioti
Virš jų visų, ir tris dienas garsiai
Šaukiau juos, kurie buvo mirę. Tada badas gavo
Viršų prieš sielvartą.“ Taip pasakęs,

Dar kartą į nelaimingą kaukolę savo dantis
Jis suleido, kaip mastifas į kaulą
Tvirtą ir nepasiduodantį. O tu Piza! Gėda
Visų žmonių, kurie savo buveinę turi
Tame gražiame regione, kur itališkas balsas
Yra girdimas, kadangi tavo kaimynai yra tokie lėti
Bausti, iš savo gilių pamatų tekyla
Kaprąja ir Gorgona, ir teužtvenkia
Žiotis Arno, kad kiekviena siela tavyje
Galėtų žūti vandenyse! Kas iš to jei garsas
Skelbė, kad tavo pilys buvo išduotos
Ugolino, visgi jokios teisės neturėjai tu
Temrti jo vaikų ant kankinimo stalo. Jiems,
Brigatai, Ugučionei, ir porai
Švelniųjų, apie kuriuos mano giesmė pasakojo,
Jų jauni metai, tu modernusis Tėbai! Padarė
Negalinčiais būti kaltais. Toliau mes ėjome,

Kur kiti įsupti į grubius raukšles ledo
Ne ant savo pėdų buvo pasukti, bet kiekvienas atvirksčiai.

Ten pats verkimas neleidžia verkti;
Nes ties jų akimis sielvartas ieškantis išėjimo randa
Kliūtį, ir riedėdamas į vidų grįžta
Kad padidintų aštrią kančią: pirmosios ašaros
Kabo susikaupusios, ir kaip krištolo antveidžiai rodosi,
Po akiduobe pripildydamos visą taurę.

Dabar nors šaltis nuo mano veido išvijo
Kiekvieną jausmą, lyg jis būtų sukietėjęs, visgi man atrodė
Kokį dvelksmą vėjo aš pajutau. „Iš kur ateina šis,“
Tariau aš, „mano mokytojau? Ar nėra čia apačioje
Visi garai užgesinti?“ – „Tu būsi greitai,“
Jis atsakė, „kur tavo akis pasakys tau iš kur
Priežastį matydama šio orinio lietaus.“

Tada sušuko vienas šaltoje plutoje kuris gedėjo:
„O sielos tokios žiaurios! Kad tolimiausias postas
Buvo paskirtas jums, nuo šio veido nuimkite
Sukietėjusį šydą, kad aš galėčiau išlieti sielvartą
Pripildžiusį mano širdį, bent trumpą tarpą
Prieš jam sušalant vėl!“ Aš taip atsakiau:
„Sakyk kas tu buvai, jei tu nori turėti mano pagalbą;
Ir jei aš neišlaisvinsiu tavęs, toli žemyn
Iki pat žemiausio ledo tegul aš nusileisiu!“

„Brolis Alberigas,“ atsakė jis,
„Esu aš, kuris iš blogio sodo skyniau
Jo vaisius, ir esu čia atlygintas, datulę
Saldžią už mano figą.“ – „Hah!“ aš sušukau,
„Ar tu irgi miręs!“ – „Kaip pasaulyje viršuje
Sekasi su mano kūnu,“ atsakė jis,
„Aš esu visiškai nežinantis. Tokią privilegiją
Turi Ptolomėja (išdavikų zona), kad dažnai siela
Krenta čia, anksčiau nei Atropės atskirta.
Ir kad tu galėtum nušluostyti labiau noriai
Stiklines ašaras, kurios dengia mano akis,
Žinok, kad siela, tą akimirką kai ji išduoda,
Kaip aš padariau, atiduoda savo kūną demonui
Kuris po to judina ir valdo jį savo valia,
Kol visas jo laikas būna apsuktas; stačia galva ji
Krenta į šią cisterną. Ir galbūt viršuje
Dar pasirodo kūnas vaiduoklio,
Kuris čia už manęs žiemoja. Jį tu žinai,
Jei tu tik naujai esi atvykęs žemyn.

Metų yra daug prabėgę,
Nuo tada kai į šią tvirtovę Branka Dorija atėjo.“

„Dabar,“ atsakiau aš, „man rodos tu juokiesi iš manęs,
Nes Branka Dorija niekada dar nemirė,
Bet atlieka visas natūralias funkcijas žmogaus,
Valgo, geria, ir miega, ir velkasi drabužius.“

Jis taip: „Dar ne į tą viršutinį griovį
Piktų nagų saugomą, kur derva
Lipni verda, buvo Mikelis Zankė atvykęs,
Kai šis paliko demoną savo vietoje
Savo paties kūne, ir vieno savo giminaičio,
Kuris su juo išdavystę vykdė. Bet dabar ištiesk
Savo ranką, ir atmerk mano akis.“ Aš neatmerčiau jų.
Blogos manieros buvo geriausias mandagumas jam.

Ak genujiečiai! Žmonės ištvirkę visais būdais,
Su kiekviena bjaurastimi sutepti, kodėl nuo žemės
Nesate jūs ištrinti? Tokį vieną jūsiškį
Aš su Romanijos tamsiausia dvasia radau,
Kad už jo darbus netgi dabar sieloje
Yra Kokite panardintas, ir visgi atrodo
Kūne vis dar gyvas ant žemės.

XXXIV GIESMĖ

„Vėliavos Pragaro Monarcho išeina
Link mūsų; todėl žiūrėk,“ taip tarė mano vadovas,
„Jei tu įžiūri jį.“ Kaip, kai alsuoja debesis
Sunkus ir tankus, arba kai šešėliai nakties
Krenta ant mūsų pusrutulio, atrodo matomas iš tolo
Vėjo malūnas, kurį gūsis suka smarkiai aplink,
Toks buvo statinys tada man pasirodė aš mačiau,
Kad apsisaugočiau nuo vėjo, tuojau aš pasitraukiau
Už savo vadovo: jokios kitos priedangos nebuvo ten.

Dabar atėjau aš (ir su baime aš liepiu savo giesmei
Įrašyti stebuklą) kur sielos buvo visos
Užlietos apačioje, permatomos, kaip per stiklą
Skaidrų trapūs stiebai. Vienos kniūbsčios gulėjo,
Kitos stovėjo stačios, ši ant padų,
Ta ant savo galvos, trečia su veidu prie pėdų
Išlenkta kaip lankas. Kai į tašką mes atėjome,
Kur mano vadovui buvo malonu, kad aš pamatyčiau
Kūrinį iškilų grožiu kažkada,
Jis iš priešais mane pasitraukė ir privertė mane sustoti.

„Štai!“ jis sušuko, „štai Ditas! Ir štai vieta,
Kur tu turi poreikį apginkluoti savo širdį stiprybe.“

Koks sušalęs ir koks silpnas aš tada tapau,
Neklausk manęs, skaitytojau! Nes aš nerašau to,
Kadangi žodžiai nepajėgtų papasakoti tau mano būsenos.
Aš nebuvo nei miręs nei gyvas. Pagalvok pats
Jei greita nuovoka veikia tavyje bent kiek,
Kaip aš jaučiausi. Tas imperatorius, kuris valdo
Karalystę sielvarto, iki vidurio krūtinės iš ledo
Stovėjo iškilęs; ir aš stotu esu labiau panašus
Į milžiną, nei milžinai yra į jo rankas.
Pažymėk dabar kokia didelė ta visuma turi būti, kuri tinka
Su tokia dalimi. Jei jis buvo gražus
Kaip jis yra bjaurus dabar, ir visgi išdrįso
Raukytis prieš savo Kūrėją, gerai iš jo
Gali visa mūsų nelaimė tekėti. O koks vaizdas!
Kaip nepaprastai keista tai atrodė, kai aš pamačiau
Ant jo galvos tris veidus: vieną priekyje
Atspalvio raudono, kiti du su šiuo
Viduryje kiekvieno peties jungėsi ir ties skiautere;
Dešinysis tarp išblyškusio ir geltono atrodė: kairysis
Žiūrėti, toks kaip ateina iš ten kur senasis Nilas
Leidžiasi į žemumas. Po kiekvienu šovė pirmyn
Du galingi sparnai, milžiniški kaip priderėjo
Paukščiui tokiam didžiuliam. Burių niekada tokių aš nemačiau
Išskleistų plačioje jūroje. Jokių plunksnų neturėjo jie,
Bet buvo tekstūra kaip šikšnosparnio, ir šiais
Jis plasnojo ore, kad iš jo sklido vis
Trys vėjai, kuriais Kokitas iki savo gelmės
Buvo užšaldytas. Šešiomis akimis jis verkė: ašaros
Žemyn trimis smakrais varvėjo su kruvina puta.
Kiekvienoje burnoje jo dantys nusidėjėlių kramtė
Traiškydami kaip su sunkiu mechanizmu, taip kad trys
Buvo tokiu būdu kankinami. Bet daug labiau
Nei nuo to graužimo, buvo priekinis kankinamas
Nuo nuožmaus draskymo, dėl ko dažnai nugara
Buvo nulupta nuo visos savo odos. „Ta viršutinė dvasia,
Kuri turi blogesnę bausmę,“ taip tarė mano vadovas,
„Yra Judas, tas, kuris turi savo galvą viduje
Ir mala pėdomis išorėje. Iš kitų dviejų,
Kurių galvos yra apačioje, iš tamsių nasrų
Kuris kaba, yra Brutus: štai! Kaip jis raitosi
Ir nekalba! Kitas Kasijus, kuris atrodo
Toks stambus galūnėmis. Bet naktis dabar vėl kyla,
Ir laikas yra skirtis. Viskas yra pamatyta.“

Aš apkabinau jį aplink kaklą, nes taip jis liepė;
Ir stebėdamas laiką ir vietą, jis, kai sparnai
Pakankamai buvo atverti, pagavo tvirtai gauruotus šonus,
Ir žemyn nuo kupetos ant kupetos besileisdamas žengė
Tarp storo kailio ir dantyto ledo.

Vos tik jis pasiekė tašką, kur šlaunis
Ant iškilimo klubų sukasi,
Mano lyderis ten su skausmu ir besigrumdamas sunkiai
Pasuko aplink savo galvą, kur jo pėdos stovėjo anksčiau,
Ir griebėsi už kailio, kaip tas kuris lipa,
Kad į pragarą man pasirodė mes grįžtame vėl.

„Tikėkis, kad tokiais laiptais kaip šie,“ taip kalbėjo
Mokytojas, lekuodamas kaip žmogus išsekęs,
„Mes turime pasitraukti nuo blogio tokio kraštutinio.“
Tada prie uolėtos angos išėjo,
Ir pasodino mane ant krašto sėdėti, toliau prisijungė
Su atsargiu žingsniu prie mano šono. Aš pakėliau savo akis,
Tikėdamas kad aš Liuciferį turėčiau pamatyti
Kur jis buvo neseniai paliktas, bet mačiau jį dabar
Su kojomis laikomomis aukštyn. Tegul grubesnė rūšis,
Kurie nemato koks taškas buvo kurį aš buvau praėjęs,
Pagalvoja patys ar sunkus vargas spaudė mane tada.

„Kelkis,“ mano mokytojas sušuko, „ant savo pėdų.
Kelias yra ilgas, ir labai nemalonus kelias;
Ir dabar per vieną valandą ir pusę iki vidurdienio
Saulė sugrįžta.“ Tai nebuvo rūmų salė
Aukšta ir šviesi kurioje mes stovėjome,
Bet natūralus požemis kur blogas pagrindas buvo
Ir menka atsarga šviesos. „Prieš iš bedugnės
Man atsiskiriant,“ taip kai pakilęs aš pradėjau,
„Mano vadove! Suteik kelis žodžius išlaisvinti mane
Nuo klaidos vergijos. Kur yra dabar ledas?
Kaip stovi jis pozoje taip apverstoje?
Ir kaip nuo vakaro iki ryto per tarpą tokį trumpą
Saulė padarė savo perėjimą?“ Jis trumpai
Taip atsakydamas tarė: „Tu manai tu esi vis dar
Kitoje pusėje centro, kur aš sugriebiau
Bjaurų kirminą, kuris gręžia per pasaulį.
Tu buvai kitoje pusėje, tol kol aš
Leidau; kai aš pasisukau, tu perėjai
Tą tašką, į kurį iš kiekvienos dalies yra traukiama
Visa sunki materija. Tu esi dabar atvykęs
Po pusrutuliu priešingu tam,
Kurį didysis žemynas apdengia,

Ir po kurio baldakimu mirė
Žmogus, kuris gimė be nuodėmės, ir taip gyveno.
Tavo pėdos yra pastatytos ant mažiausios sferos,
Kurios kita pusė yra Judeka. Rytas
Čia kyla, kai ten vakaras leidžiasi: ir jis,
Kurio gauruota kupeta buvo užlipta, vis dar stovi įtvirtintas,
Kaip pradžioje. Šioje dalyje jis krito žemyn
Iš dangaus; ir žemė, čia iškilusi anksčiau,
Iš baimės jo apdengė save jūra,
Ir į mūsų pusrutulį pasitraukė. Galbūt
Kad išvengtų jo buvo tuščia erdvė palikta čia
To kas iš tvirtos žemės šioje pusėje pasirodo,
Kuri šoko atokiau.“ Yra vieta apačioje,
Nuo Belzebubo taip tolima, kaip tęsiasi
Skliautuotas kapas, atrandamas ne regėjimu,
Bet pagal garsą upelio, kuris leidžiasi
Šiuo keliu išilgai tuštumos uolos,
Kurį, kaip jis vingiuoja ne stačia vaga,
Banga yra išgraužusi. Tuo paslėptu keliu
Mano vadovas ir aš įžengėme, kad sugrįžtume
Į gražų pasaulį: ir nepaisydami poilsio
Mes lipome, jis pirmas, aš sekdamas jo žingsniais,
Kol mūsų vaizdui gražios šviesos dangaus
Išaušo per apskritą angą urve:
Taip išeidami mes vėl išvydome žvaigždes.

SKAISTYKLA

I GIESMĖ

Virš geresnių bangų kad skubintų savo greitą kursą
Lengva valtis mano genijaus kelia burę,
Gerai patenkinta palikti tokią žiaurią jūrą už nugaros;
Ir apie tą antrąjį regioną aš dainuosiu,
Kuriam žmogaus dvasia nuo nuodėmingos dėmės
Yra apvaloma, ir kilimui į Dangų ruošiasi.

Čia, O jūs šventosios Devynios! Nes jūsų palydoje
Aš seku, čia mirusią giesmę atgaivinkite;
Nei tegul Kaliopė atsisako skambėti
Šiek tiek aukštesne daina, to garsaus tono,
Kurį kai nelaimingi paukščiai čiauškančios gaidos (šarkos)
Išgirdo, jie atleidimo prarado visą viltį.

Saldus atspalvis rytinio safyro, kuris buvo paskleistas
Virš giedro aspekto tyro oro,
Aukštai iki pirmojo rato, mano akims
Neįprastą džiaugsmą atnaujino, vos tik aš ištrūkiau

Lauk iš atmosferos mirtinos tamsos,
Kuri mano akis ir krūtinę buvo pripildžiusi sielvarto.
Spindinti planeta, kuri mylėti kviečia (Venera),
Vertė visus rytus juoktis, ir uždengė apačioje
Žuvų šviesą, kurios jos palydoje atėjo.

Į dešinę ranką aš pasisukau, ir sutelkiau savo protą
Į kitą ašigalį atidžiai, kur aš pamačiau
Keturias žvaigždes niekada nematytas anksčiau išskyrus žvilgsnį
Mūsų pirmųjų tėvų. Dangus jų spindulių
Atrodė džiugus. O tu šiaurine vieta, netekusi
Iš tiesų, ir našlė, kadangi šių netekusi!

Kai nuo šio vaizdo aš buvau atsitraukęs, tiesiai
Sukdamasis šiek tiek link kito ašigalio,
Ten iš kur dabar Grįžulo Ratai buvo dingę,
Aš pamačiau seną žmogų stovintį man iš šono
Vieną, tokį vertą pagarbos savo išvaizda,
Kad niekada nuo sūnaus tėvui daugiau nebuvo skoloje.
Žemai žemyn jo barzda ir sumišusi su žilu baltumu
Leidosi, kaip jo garbanos, kurios skirdamosi krito
Ant jo krūtinės dviguba klostė. Spinduliai
Tų keturių šviesulių ant jo veido
Taip ryškiai švietė, ir su tokiu spindesiu aiškiu
Puošė jį, kad aš mačiau jį kaip saulę.

„Sakykite kas esate jūs, kurie stabdydami aklą srovę,
Lauk iš amžinojo kalėjimo namų pabėgote?“
Jis kalbėjo ir judino tas garbingas plunksnas (plaukus).
„Kas atvedė, ar su žibintu patikimu
Šviečia jums išskylant iš gelmės nakties,
Kuri daro pragaro slėnį visada juodą?
Ar tvirti nuostatai baises bedugnės
Sulaužyti, ar aukštame danguje nauji įstatymai priimti,
Kad taip, pasmerkti, jūs prie mano urvų artėjatės?“

Mano vadovas, tada laikydamas mane, žodžiais
Ir užuominomis duotomis ranka ir galva,
Privertė mano sulenktus kelius ir akį nuolankią atiduoti
Deramą pagarbą; tada taip jam atsakė.

„Ne pats iš savęs aš ateinu; Dama iš dangaus
Nusileidusi, buvo prašiusi manęs mano globoje
Atvesti. Bet kadangi tavo valia reikalauja, kad daugiau
Mūsų tikrosios būklės aš atskleisčiau plačiau,
Mano nėra paneigti tau tavo prašymą.
Šis mirtingasis niekada nematė tolimiausios tamsos.
Bet klysdamas per savo kvailystę buvo priartėjęs

Taip arti, kad mažai erdvės buvo likę pasukti.
Tada, kaip anksčiau aš sakiau, aš buvau pasiūstas
Vykdyti jo gelbėjimo, ir jokio kelio neliko
Išskyrus šį kurį aš paėmiau. Aš parodžiau
Prieš jį visus regionus blogųjų;
Ir ketinu dabar tas dvasias parodyti,
Kurios po tavo vadovavimu yra valomos nuo nuodėmės.
Kaip aš atvedžiau jį būtų ilga sakyti.
Iš aukštai nusileidžia dorybė, kurios pagalba
Aš tavo regėjimui ir klausymui jį atvedžiau.
Dabar tegul mūsų atėjimas džiugina tave. Paieškose
Laisvės jis keliauja: ta kokia brangi
Jie žino, kurie dėl jos gyvybės atsisakė.
Tu žinai, kuriam mirtis už ją buvo saldi
Utikoje, kur tu palikai tuos drabužius (kūną),
Kurie paskutinę didžiąją dieną švies taip ryškiai.
Mums amžinieji ediktai yra nepajudinti:
Jis kvėpuoja, ir aš esu laisvas nuo Mino galios,
Gyvenantis tame rate kur akys
Tavo skaisčiosios Marcijos spindi, kuri vis dar žvilgsniu
Meldžia tavęs, O [šventoji dvasia!](#) pripažinti ją sava.
Tada dėl jos meilės mes maldaujame tavęs, leisk mums praeiti
Per tavo septynis regionus; už ką geriausias padėkas
Aš už tavo malonę jai gražinsiu,
Jei paminėjimo ten apačioje tu nepaniekinsi.“

„Marcija tokia maloni mano akyse buvo rasta,“
Jis tada jam atsakė, „kol aš buvau ten,
Kad viską ko ji prašė manęs aš buvau linkęs suteikti.
Dabar kai anapus prakeiktos srovės ji gyvena,
Ji nebegali daugiau judinti manęs, pagal tą įstatymą,
Kuris buvo paskirtas man, kai aš išėjau iš ten.
Ne taip, jei Dama iš dangaus, kaip tu sakai,
Judina ir kreipia tave; tada jokio meilikavimo nereikia.
Pakanka man kad jos vardu tu prašai.
Eik todėl dabar: ir su liekna nendre
Žiūrėk kad tu tinkamai sujuostum jį, ir jo veidą
Nuplautum, kol visą purviną dėmę tu nuvalysi nuo ten.
Nes ne su akimi, kokio debesies aptemdyta,
Būtų padoru prieš jį ateiti,
Kuris stovi pirmiausias tarnas danguje.
Ši salelė visa aplink, ten toli apačioje,
Kur banga daužo ją, ant dumblino dugno
Augina atsargas nendrių. Joks kitas augalas,
Padengtas lapais, ar sukietėjęs savo stiebe,
Ten negyvena, nelinkstantis į vandens svyravimą.

Po to, šiuo keliu negrįžkite; bet saulė
Parodys jums, kuri dabar kyla, kur paimti
Kalną lengviausiu jo kilimu.“

Jis išnyko; ir aš save pakėliau
Bebalsis, ir prie savo vadovo pasitraukęs arti,
Į jį pasukau savo akis. Jis taip pradėjo;
„Mano sūnau! Atidžiai tu mano žingsniais sek.
Mes turime trauktis į užnugarį, nes tuo keliu
Lyguma į savo žemą kraštutinumą leidžiasi.“

Aušra buvo išvijusi rytinę valandą pirmąją,
Kuri bėgo prieš ją, taip kad iš tolo
Aš pastebėjau virpėjimą vandenyno srovės.

Mes kirtome apleistą lygumą, kaip tas
Kuris, nuklydęs nuo savo vėžių, galvoja kiekvieną žingsnį
Mintą veltui kol jis atgaus kelią.

Kai mes atėjome, kur dar švelni rasa
Kovojo su saule, ir vietoje, kur gairiai
Vėjas dvelkė virš jos, kol ji lėtai džiūvo;
Abi rankas ištiestas ant vandeningos žolės
Mano mokytojas padėjo, grakščiu veiksmu ir maloniu.
Dėl ko aš apie jo ketinimą anksčiau įspėtas,
Ištisiau jam savo skruostus aplietus ašaromis.
Ten mano veidui jis iš naujo grąžino
Tą atspalvį, kurį niūrūs šešėliai pragaro slėpė.

Tada ant vienišo kranto atvykę,
Kuris niekada plaukiant jo vandenimis nematė
Žmogaus, kuris galėtų po to atmatuoti atgal savo kursą,
Jis sujuosė mane tokiu būdu kaip patiko
Jam, kuris instruktavo, ir O, keista pasakyti!
Kaip jis atrinko kiekvieną kuklų augalą,
Kur tik vienas buvo nuskintas, kitas ten
Panašus, tuojau pat jo vietoje iškilo.

II GIESMĖ

Dabar buvo saulė tą horizontą pasiekusi,
Kuris dengia, su labiausiai iškeltu tašku
Savo dienovidinio rato, Salemo (Jeruzalės) sienas,
Ir naktis, kuri priešais jį savo orbitą
Suka, iš srovės Gango išėjo,
Laikydama svarstyklės, kurios iš jos rankų yra numetamos
Kai ji karaliauja aukščiausiai: taip kad kur aš buvau,
Auroros baltas ir rausvai nudažytas skruostas
Į oranžinį virto jai amžiumi augant.

Tuo tarpu mes lūkuriavome prie vandens krašto,
Kaip žmonės, kurie, mąstydami apie savo kelią, mintyse
Keliauja, kol nejudėdamas kūnas ilsisi.
Kai štai! Kaip arti ties valanda aušros,
Per tirštus garus Marsas su ugniniu spinduliu
Žėri žemyn vakaruose, virš vandenyno grindų;
Taip atrodė, ką dar kartą aš tikiuosi išvysti,
Šviesa taip greitai ateinanti per jūrą,
Joks sparnuotas kursas negalėtų prilygti jos karjerai.
Nuo kurios kai trumpam aš buvau atitraukęs
Savo akis, kad paklausčiau savo vadovo,
Vėl aš pažiūrėjau ir pamačiau ją išaugusią dydžiu
Ir ryškumu: tada abiejose pusėse pasirodė
Kažkas, bet kas aš nežinojau šviesaus atspalvio,
Ir pamažu iš apačios atėjo
Kitas. Mano mokytojas tylus vis dar
Stovėjo, kol ryškumas, kurį mes pirmiausia atskyrėme,
Atvėrė formą sparnų: tada kai jis pažino
Pilotą, sušuko garsiai, „Žemyn, žemyn; lenk žemai
Savo kelius; žiūrėk Dievo angelą: sudėk savo rankas:
Dabar pamatysi tikrus Tarnus iš tiesų.“

Štai kaip visas žmogiškas priemones jis laiko nieku!
Taip kad nei irklo jis nereikalauja, nei kitos burės
Išskyrus jo sparnus, tarp tokių tolimų krantų.
Štai kaip tiesiai aukštyn į dangų jis laiko juos iškeltus,
Sijodamas orą su tomis amžinomis plunksnomis,
Kurios ne kaip mirtingi plaukai nukrenta ar keičiasi!“

Kaip vis labiau ir labiau link mūsų artėjo, ryškesnis
Atrodė paukštis Dievo, nei galėjo akis
Ištverti jo spindesį arti: aš savąją nulenkiu žemyn.
Jis atplaukė į krantą mažame laive tokiame greitame
Ir lengvame, kad savo eigoje jokios bangos jis negėrė (nebuvo giliai įbridęs).
Dangiškasis vairininkas laivagalyje buvo matomas,
Matomai įrašyta palaimintas jo išvaizdoje.

Viduje šimtas dvasių ir daugiau ten sėdėjo.
„In Exitu Israel de Aegypto;“
Visi vienu balsu kartu giedojo, su tuo
Kas likusioje dalyje to himno yra parašyta.
Tada vos tik su ženkle švento kryžiaus
Jis palaimino juos, jie visi iškart iššoko ant žemės,
Tada greitai kaip jis atvyko sugrįžo. Įgula,
Ten palikta, atrodė apstulbinta vietos,
Žvalgydamasi aplink kaip tas kuris mato naujus vaizdus.

Iš kiekvienos pusės saulė laidė savo spindulius,
Ir su savo strėlišku spindesiu iš vidurio dangaus
Buvo išvijusi Ožiaragį, kai ta keista gentis
Keldama savo akis link mūsų: „Jei žinote,
Paskelbkite koks takas nuves mus į kalną.“

Jiems Vergilijus atsakė. „Jūs manote galbūt
Mus gerai susipažinusius su šia vieta: bet čia,
Mes, kaip jūs patys, esame svetimšaliai. Ne seniai
Mes atvykome, prieš jus tik mažu tarpu,
Kitu keliu tokiu grubiu ir sunkiu, kad dabar
Kilimas atrodys mums kaip žaidimas.“ Dvasios,
Kurios iš mano kvėpavimo buvo suvokusios aš gyvas,
Pabalo iš nuostabos. Kaip minia
Būriuojasi aplink šauklį, siųstą su alyvmedžio šakele,
Kad išgirstų kokias naujienas jis atneša, ir savo skuboje
Mindo vienas kitą žemyn, lygiai taip pamačiusios
Mane tos laimingos dvasios buvo prikaustytos, kiekviena
Užmiršusi savo tikslą, išvykti,
Kur apvalyta nuo nuodėmės, ji galėtų būti padaryta visa graži.

Tada vieną aš pamačiau neriančią priešais kitas
Su tokiu meiliu užsidegimu apkabinti mane, aš
Padaryti tą patį buvau pajudintas. O šešėliai tušti
Išskyrus išorinę išvaizdą! Tris kartus mano rankos
Aš sunėriau už jo, jos tiek pat kartų sugrižo
Tuščios į mano krūtinę vėl. Nustebimas
Aš turiu manyti buvo nupieštas mano išvaizdoje,
Dėl to šešėlis nusišypsojo ir atsitraukė atgal.
Sukti jį aš nuskubėjau, bet su balsu
Saldumo jis paliepė man liautis.
Tada kas tai buvo aš pažinau, ir meldžiau jo,
Pasikalbėti su manimi, kad jis šiek tiek stabtelėtų.
Jis atsakė: „Tave kaip savo mirtingame kūne
Aš mylėjau, taip išlaisvintas iš jo aš myliu tave vis dar,
Ir todėl stabteliau; bet kodėl vaikštai tu čia?“

„Ne be tikslo dar kartą sugrižti,
Tu randi mane, mano Kazela, kur aš esu
Keliaujantis šiuo keliu;“ aš sakiau, „bet kaip iš tavęs
Buvo tiek daug laiko prarasta?“ Jis atsakė tiesiai:
„Jokia skriauda nebuvo padaryta man, jei jis
Kuris kada ir ką jis pasirenka paima, man dažnai
Šį perėjimą buvo uždraudęs, kadangi iš teisingos valios
Savo valią jis daro. Šiuos tris mėnesius praėjusius iš tiesų,
Jis, kas tik pasirinko įžengti, su laisvu leidimu
Buvo paimtas; iš kur aš klaidžiodamas pakrante

Kur Tiberio banga tampa sūri, iš jo gavau malonų
Priėmimą, ties to upės žiotimis, link kurių
Jo sparnai yra nukreipti, nes ten visada būriuojasi
Visi tokie kurie ne į Acheroną leidžiasi.“

Tada aš: „Jei nauji įstatymai nėra visai sunaikinę
Atminties ir naudojimo tos saldžios meilės dainos,
Kuri seniau visus mano rūpesčius turėjo galią numalšinti;
Teikis ja šiek tiek paguosti
Mano dvasią, kuri apsunkinta savo kūno,
Keliaudama taip toli, skausmo yra įveikta.“

„Meilė kuri diskutuoja mano mintyse.“ Jis tada
Pradėjo tokiais švelniais akcentais, kad viduje
Saldumas virpina mane vis dar. Mano švelnus vadovas
Ir visi kurie atėjo su juo, taip gerai buvo patenkinti,
Kad atrodė niekas kitas jų mintyse negalėjo turėti vietos.

Tvirtai prikaustyti nebyliame dėmesyje jo natoms
Mes stovėjome, kai štai! Tas senas žmogus garbingas
Šaukdamas, „Kaip tai yra, jūs lėtos dvasios?
Koks aplaidumas sulaiko jus lūkuriuojančias čia?
Bėkite į kalną nusimesti tų žvynų,
Kurie nuo jūsų akių vaizdą Dievo slepia.“

Kaip laukinis būrys balandžių, savo maistui
Susirinkusių, grūdo ar raugių, be savo išdidumo
Įprasto, ir ramiu bei tyliu būdu,
Jei kas nors išgąsdina juos, staiga palieka
Savo maistą, užpulti svarbesnio rūpesčio;
Taip aš tą naujai atėjusią grupę pamačiau, dainą
Paliekančią, skubėti į kalno šoną,
Kaip tas kuris eina visgi kur jis linksta nežino.

Nei su mažiau skubiu žingsniu mes išvykome.

III GIESMĖ

Juos staigus bėgimas buvo išbarstęs per lygumą,
Pasukusius link kalno, kur proto balsas
Varo mus; aš prie savo ištikimos kompanijos
Prisijungęs, nepalikau jos. Nes kaip be jo
Netekęs, būčiau aš sėkmingai ėjęs, arba kas be jo
Būtų per kalnuotą traktą vedęs mano žingsnius
Jis su karčiu dygliu savigraužos
Atrodė ištiktas. O tyra sąžine ir teisinga
Kaip tave maža kaltė žeidžia skaudžiai!

Vos tik jo pėdos nustojo (lėtindamos tempą),
Nuo skubos, kuri gadina visą veiksmų padorumą,

Mano protas, kuris savyje anksčiau buvo susisupęs,
Savo mintis išplėtė, kaip su džiaugsmu atkurtas:
Ir pilnai prieš statų kilimą aš pastačiau
Savo veidą, kur aukščiausiai į dangų jo viršūnė liejasi.

Saulė, kuri liepsnojo už nugaros, su rausvu spinduliu
Prieš mano formą buvo lūžusi; nes manyje
Jos spinduliai pasipriešinimą sutiko. Aš pasisukau į šalį
Su baime būti paliktas, kai aš pamačiau
Tik prieš save patį žemę užtemdytą.
Kai taip mano paguoda, sukdamasis aplink,
Užkalbino mane maloniai: „Kodėl nepasitiki tu?
Ar netiki aš esu su tavimi, tavo užtikrintas vadovas?
Dabar yra vakaras ten, kur palaidotas guli
Kūnas, kuriame aš mečiau šešėlį, perkeltas
Į Neapolį nuo Brundizijaus sienos. Nei tu
Stebėkis, jei prieš mane joks šešėlis nekrenta,
Daugiau nei danguje elementas
Vienas spindulys neužstoja kito. Išverti
Kankynes karščio ir šalčio kraštutinio, tokius kūnus
Ta dorybė paruošė, kuri kaip ji veikia
Nenori mums kad būtų atskleista. Pamišęs
Kas tikisi, mūsų protas gali tą erdvę iširti,
Kuri laiko tris asmenis vienoje substancijoje surištus.
Neieškokite priežasties, rasė žmonių giminės;
Galėjote jūs matyti visumą, jokio poreikio nebūtų buvę
Marijai pagimdyti. Be to jūs
Matėte tokius vyrus trokštančius bevaisiai;
Kurių troškimams ramybė būtų buvusi duota,
Kuri dabar tik tarnauja jiems amžinam sielvartui.
Aš kalbu apie Platoną, ir Stagiritą,
Ir kitus daugelį daugiau.“ Ir tada jis palenkė
Žemyn savo kaktą, ir sutrikusia nuotaika
Nutraukė savo kalbą. Tuo tarpu mes buvome atvykę
Toli kaip kalno papėdė, ir ten uolą
Radome tokio stataus kilimo, kad vikriausi žingsniai
Lipti ja būtų buvę veltui. Nuošaliausias
Labiausiai laukinis nepramintas takas, visame trakte
Tarp Leričės ir Turbijos būtų šiam
Kopėčios lengvos ir atviros priėjimui.

„Kas žino kurioje rankoje dabar skardis leidžiasi?“
Mano mokytojas tarė ir stabtelėjo, „taip kad jis galėtų
Užlipti, kas keliauja be sparnų pagalbos?“
Ir kol su žvilgsniais nukreiptais į žemę
Reikšmę takelio jis tyrinėjo,
Ir aš žiūrėjau aukštyn aplink akmenuotą aukštumą,

Dvasios, kurios link mūsų judino savo žingsnius,
Visgi judančios neatrodė, jos taip lėtai artėjo.

Aš taip į savo vadovą kreipiausi: „Pakelk savo akis,
Štai tuo keliu keletas, iš kurių tu gali gauti
Patarimą, jei pats tu nerandi jo!“

Tiesiai jis pažiūrėjo, ir su laisva kalba atsakė:
„Eikime ten: jos tik lėtai ateina.
Ir tu būk tvirtas viltyje, mano sūnau mylimas.“

Dabar buvo ta liaudis nutolusi toli erdvėje
Tūkstantį žingsnių už mūsų, tiek
Kiek per metimą galinga ranka galėtų sviesti,
Kai visi atsitraukė atgal ant masyvių uolų
Stataus kranto, ir tvirtai stovėjo nepajudinti
Kaip tas kuris eina abejonėje gali stovėti pažiūrėti.

„O dvasios tobulos! O jau išrinktos!“
Vergilijus joms pradėjo, „vardan tos palaimintos ramybės,
Kuri, kaip aš manau, yra jums visiems paruošta,
Instruktuokite mus kur kalnas žemai leidžiasi,
Taip kad bandymas lipti juo nebūtų veltui.
Nes kas žino daugiausiai, tam laiko praradimas labiausiai liūdina.“

Kaip avys, kurios žengia iš savo gardo, po vieną,
Ar poromis, ar trys iškart; tuo tarpu likusios
Stovi baugščiai, lenkdamos akį ir nosį
Į žemę, ir ką priekinė daro, tą daro
Kitos, susiburdamos aplink ją, jei ji sustoja,
Paprastos ir ramios, nei priežasties atskiria;
Taip mačiau aš judant į priekį pirmąsias,
Kurios tos laimingos įgulos buvo priešakyje,
Kuklios laikysenos ir grakščios savo eisenoje.
Kai jos prieš mane pamatė šviesą
Nuo mano dešinio šono krentančią lūžusią ant žemės,
Taip kad šešėlis siekė urvą, jos sustojo
Ir šiek tiek atgal pasitraukė: tą patį darė visi,
Kurie sekė, nors nežinodami priežasties.

„Neprašytas jūsų, visgi laisvai aš prisipažįstu,
Tai yra žmogaus kūnas kurį jūs matote.
Kad saulės šviesa yra lūžusi ant žemės,
Nesistebėkite: bet tikėkite, kad ne be
Dorybės gautos iš Dangaus, mes lipti
Virš šios sienos siekiame.“ Taip jas užkalbino
Mano mokytojas; ir ta dorybinga gentis atsakė:
„Pasukite, ir prieš jus ten įėjimas guli,“
Darydamos signalą mums su sulenktomis rankomis.

Tada iš jų vienas pradėjo. „Kas bebūtum,
Kuris keliauji taip šiuo keliu, savo veidą atsuk,
Pagalvok ar mane kitur tu esi kada matęs.“

Aš link jo pasisukau, ir su įbesta akimi žiūrėjau.
Išvaizdus, ir šviesus, ir švelnus aspektu,
Jis atrodė, bet ant vieno antakio kirstinė žaizda buvo žymėta.

Kai nuolankiai aš paneigiau esąs matęs
Jį kada nors: „Dabar žiūrėk!“ jis tarė, ir parodė
Aukštai ant savo krūtinės žaizdą: tada šypsodamasis tarė.

„Aš esu Manfredas, anūkas Karalienės
Kostancos: iš kur aš prašau tavęs, kai sugrįši,
Pas mano gražią dukterį nueik, tėvą džiugų
Aragonijos ir Sicilijos pasididžiavimo;
Ir apie tiesą informuok ją, jei apie mane
Kas nors kita pasakojama. Kai nuo dviejų mirtinų smūgių
Mano kūnas buvo sudaužytas, aš atsidaviau
Verkdamas tam, kuris savo noru atleidžia.
Mano nuodėmės buvo siaubingos; bet tokias plačias rankas
Turi gerumas begalinis, kad jis priima
Visus kurie atsigręžia į jį. Jei šis tekstas dieviškas
Būtų buvęs Kozencos ganytojo geriau perskaitytas,
Kuris tada Klemenso mano medžioklei buvo pasiūstas,
Visgi prie tilto galvos mano kaulai būtų gulėję,
Netoli Benevento, sunkauso pylimo
Saugomi; bet lietus dabar merkia juos,
Ir vėjas gena, iš karalystės ribų,
Toli kaip srovė Verdės, kur, su šviesomis
Užgesintomis, jis pašalina juos iš jų guolio.
Visgi nuo jų prakeiksmo mes nesame taip sunaikinti,
Kad amžinoji meilė negalėtų pasisukti, kol viltis
Išlaiko savo žalius žiedus. Tiesa tai yra,
Kad toks vienas kaip užsispyrime miršta
Prieš šventąją bažnyčią, nors jis atgailauja,
Turi klaidžioti trisdešimt kartų už visą laiką
Savo pasipūtimo praeityje; jei toks sprendimas
Nėra maldomis gerų žmonių trumpesnis padarytas
Žiūrėk todėl ar tu gali paspartinti mano palaimą;
Atskleisdamas mano gerajai Kostancai, kaip
Tu matei mane, ir be to terminus
Uždėtus man to draudimo; nes čia
Priemonėmis tų apačioje daug naudos ateina.“

IV GIESMĖ

Kai pojūčiais malonumo ar skausmo,
Kuriuos bet kuri iš mūsų galių pagauna,
Visą siela surenka save, atrodo
Ji yra susitelkusi į tą galią vieną,
Ir taip klaida yra paneigiama kuri teigia
Sielą ne vieną įžiebtą krūtinėje.
Ir todėl kai kas nors yra girdima ar matoma,
Kas tvirtai laiko sielą link to pasuktą,
Laikas praeina, ir žmogus pastebi to ne.
Nes tai, kuo jis klauso, yra viena galia,
Kita ta, kurią visa dvasia turi;
Ši yra lyg būtų surišta, kol ana yra laisva.

Tai radau aš tiesa per įrodymą, girdėdamas tą dvasią
Ir stebėdamasis; nes pilnus penkiasdešimt žingsnių aukštyn
Saulė buvo atmatavusi nepastebėta manęs,
Kai mes atvykome kur visi su vienu sutarimu
Dvasios sušuko, „Čia yra tai ko jūs prašote.“

Didesnė anga dažnai yra užkemšama
Su šakotu kuolu erškėčio kaimiečio,
Kai prinokusi vynuogė tamsėja, nei buvo takas,
Kuriuo mano vadovas, ir aš už jo arti,
Užlipome vieniši, kai ta grupė
Išvykdama paliko mus. Sanleo keliu
Kas keliauja, ar į Nolį žemai leidžiasi,
Ar lipa Bismantujos aukštuma, turi naudoti savo pėdas;
Bet čia žmogui reikėjo skristi, aš turiu omenyje
Su greitu sparnu ir plunksnomis aukšto troškimo,
Vedamas jo pagalbos, kuris davė man viltį,
Ir su šviesa aprūpino nukreipti mano kelią.

Mes per lūžusią uolą lipome, glaudžiai
Suspausti iš kiekvienos pusės, kol apačioje žemė
Prašė pagalbos rankų ir kojų. Kai mes atvykome
Arti ant aukščiausios briaunos stataus kranto,
Kur lyguma atvira atsivėrė aš sušukau,
„O mokytojau! Sakyk kuriuo keliu galime mes eiti?“

Jis atsakė, „Tegul joks žingsnis tavo nesitraukia.
Už manęs laimėk kalną, kol mums
Koks patyręs vadovas pasirodys.“ Ta aukštuma
Buvo aukšta kad jokia akis negalėjo pasiekti jos taško,
Ir šonas išdidžiai kylantis, daugiau nei linija
Nuo vidurio kvadranto į centrą brėžiama (daugiau nei 45 laipsniai).
Aš pavargęs taip pradėjau: „Tėve mylimas!
Atsisuk, ir žiūrėk kaip aš lieku vienas,
Jei tu nelauksi.“ – „Mano sūnau!“ Jis tiesiai atsakė,

„Iki čia įdėk savo jėgą;“ ir į taką
Parodė, kuris, šioje pusėje išsikišęs, aplink
Suka kalvą. Jo žodžiai taip ragino mane pirmyn,
Kad aš už jo ropšdamasis, verčiau save,
Kol mano pėdos paspaudė rato lygumą apačioje.
Ten abu kartu atsisėdę, pasisukome mes aplink
Į rytus, iš kur buvo mūsų kilimas: ir dažnai
Daugelis be to su malonumu žiūrėjo atgal.

Pirmiausia į žemus krantus aš pasukau savo akis,
Tada pakėliau jas į saulę, ir stebėdamasis pažymėjau
Kad iš kairės ji tvieskė į mus. Greitai suvokė
Tas Poetas išminčius dabar ties vežimu šviesos
Nustebęs aš stovėjau, kur tarp mūsų ir šiaurės
Savo kursą ji įžengė. Iš kur jis taip man:
„Jei Ledos atžala (Dvyniai) dabar būtų kompanijoje
To plataus veidrodžio, kuris aukštai ir žemai
Suteikia savo šviesą apačioje, tu galėtum pamatyti
Rausvajį zodiaką arčiau prie lokių (Didžiųjų Grįžulo Ratų)
Sukantis, jei jo senovinis kursas nebūtų apleistas.
Kaip tai gali būti jei tu norėtum pagalvoti; viduje
Mąstydamas, įsivaizduok Sioną su šiuo kalnu
Pastatytą ant žemės, taip kad abiems būtų vienas
Horizontas, ir du pusrutuliai atskirai,
Kur guli kelias kurį Faetonas blogai žinojo
Kad vestų savo klystantį vežimą: tu pamatysi
Kaip iš būtinybės šiuo vienoje
Jis eina, kol tuo kitoje pusėje,
Jei su aiškiu vaizdu tavo intelektas stebi.“

„Iš tiesų, malonus mokytojai!“ aš sušukau, „taip aiškiai
Nieko nemačiau aš niekada, kaip aš dabar įžiūriu
Kur atrodė mano suvokimas klystantis, kad vidurinė orbita
Aukščiausiojo judėjimo (kuri terminais
Meno yra vadinama Pusiauju, ir išlieka
Visada tarp saulės ir žiemos) dėl priežasties
Kurią tu nurodei, iš čia link šiaurės
Nukrypsta, kai tie kurie hebrajų žemėje
Gyvena, mato ją link šiltesnės dalies.
Bet jei tau patinka, aš mielai norėčiau žinoti,
Kaip toli mes turime keliauti: nes kalva
Kyla aukščiau, nei šis regėjimas mano gali kilti.“

Jis taip man: „Toks yra šis status kilimas,
Kad jis yra visada sunkus iš pradžių,
Bet, kuo daugiau žmogus eina, mažiau blogio auga.
Kai malonu tai atrodys tau, tiek daug

Kad aukštyn ėjimas bus lengvas tau.
Kaip laive plaukti pasroviui,
Tada šio kelio tu būsi pasiekęs galą.
Ten tikėkis pailsėti nuo savo vargo. Ne daugiau
Aš atsakau, ir tiek toli užtikrintai žinau.“
Kai jis savo žodžius buvo pasakęs, arti mūsų
Balsas ten nuskambėjo: „Visgi jūs pirma galbūt
Galesite pailsėti per prievartą būti priversti.“
Nuo garso to kiekvienas pasisuko, ir kairėje
Didžiulį akmenį mes pamatėme, kurio nei aš
Nei jis anksčiau nepastebėjome. Ten mes patraukėme,
Ir radome ten keletą, kurie pavėsingoje vietoje
Už uolos stovėjo, kaip žmogus
Per tingumą gali stovėti. Tarp jų vienas,
Kuris atrodė man labai pavargęs, sėdėjo
Ir savo rankomis apkabino savo kelius,
Laikydamas savo veidą tarp jų žemyn nulenktą.

„Mielas Pone!“ aš sušukau, „žiūrėk į tą žmogų, kuris rodo
Save labiau tingų, nei jei tinginystė
Būtų sesuo jam.“ Tiesiai jis pasisuko į mus,
Ir, virš šlaunies keldamas savo veidą, stebėjo,
Tada šiais akcentais tarė: „Lipk tada, pirmyn
Tu narsusis.“ Tiesiai kas tai buvo aš pažinau;
Nei galėjo skausmas kurį aš jaučiau (nes trūkumas kvapo
Vis dar šiek tiek spaudė mane) sutrukdyti mano priėjimą.
Ir kai aš atėjau prie jo, jis vos savo galvą
Pakėlė, sakydamas „Gerai ar tu įžiūrėjai,
Kaip iš kairės saulė savo vežimą veda.“

Jo tingūs veiksmai ir trumpi žodžiai mano lūpas
Į juoką šiek tiek pajudino; kai aš pradėjau:
„Belakva, dabar dėl tavęs aš nebesielvartauju daugiau.
Bet sakyk, kodėl tu sėdi tiesiai ten?
Lauki tu palydos vesti tave iš čia?
Ar kaltinu aš tik tavo įprastus būdus?“
Tada jis: „Mano broli, kokia nauda lipti,
Kai į mano kančią neleistų man praeiti
Paukštis Dievo, kuris prie vartų sėdi?
Pridera tiek ilgai kad dangus pirma suktų mane aplink
Už savo ribų, kiek gyvenime jis suko,
Kadangi aš iki galo atgailaujančius atodūsius
Atidėliojau, jei malda nepadės man pirma,
Kuri kyla iš širdies kuri gyvena malonėje.
Kokia kita rūšis padeda, negirdima danguje?“

Prieš mane dabar Poetas į kalną
Lipdamas, sušuko: „Skubėk, nes žiūrėk saulė
Palietė tašką dienovidinio, ir naktis
Dabar dengia savo pėda Maroko krantą.“

V GIESMĖ

Dabar buvau aš palikęs tas dvasias, ir sekiau
Žingsnius mano Vedlio, kai pamačiau
Rodantį pirštu į mane vieną sušunkant:
„Žiūrėk kaip atrodo lyg šviesa nešviestų
Iš kairės rankos to apačioje, ir jis,
Kaip gyvas, atrodo yra vedamas.“ Mano akys
Aš nuo to garso atsukęs, pamačiau juos spoksant
Iš nuostabos pirma į mane, ir tada į mane
Ir šviesą lūžusią apačioje, pakaitomis.
„Kodėl yra tavo mintys taip prikaustytos?“ mano vadovas
Sušuko, „kad tu sulėtinai savo tempą? Arba kaip
Rūpi tai tau, koks dalykas yra šnabždamos čia?
Eik paskui mane, ir jų tauškalams palik
Minią. Būk kaip bokštas, kuris, tvirtai pastatytas,
Nekrato savo viršūnės dėl jokio gūsio kuris pučia!
Jis, kurio krūtinėje mintis po minties šauna,
Vis dar nuo savo tikslo yra toli, tame kad viena
Susargdina ir eikvoja niekais kitos jėgą.“
Ką kita galėjau aš atsakyti išskyrus „Aš einu?“
Aš pasakiau tai, šiek tiek ta spalva nuspalvintas
Kuri dažnai atleidimą pelno žmogui.
Tuo tarpu skersai išilgai kalvos atėjo,
Šiek tiek kelio prieš mus, kai kurie kurie dainavo
„Miserere“ atliepiančiomis eilėmis.
Kai jie suvokė kad per mano kūną aš
Nedaviau kelio spinduliams praeiti, jų daina
Tiesiai į ilgą ir kimų sušukimą jie pakeitė;
Ir du iš jų, pavidalu pasiuntinių,
Atbėgo sutikti mus, ir klausinėdami paklausė:
„Apie jūsų būklę mes mielai sužinotume.“
Jiems mano vadovas. „Jūs galite grįžti, ir nunešti
Žinias tiems kurie siuntė jus, kad jo kūnas
Yra tikras kūnas. Jei, kaip aš manau, pažiūrėti
Jo šešėlio jie stabtelėjo, pakankamai yra atsakyta jiems.
Jį tegul jie gerbia, jie gali vertinti jį gerai.“
Niekada nemačiau aš ugninių garų (meteorų) su tokiu greičiu
Skrodžiant giedrą orą krentant nakčiai,
Nei rugpjūčio debesų skersai besileidžiančios saulės,
Kad aukštyn šie ne per trumpesnę tarpą

Sugrįžtų; ir, ten atvykę, su likusiais
Pasuktų atgal į mus, kaip su laisvu vadžiu būrys.

„Daug,“ sušuko poetas, „yra šių, kurie spaudžiasi
Aplink mus: prašyti tavęs jie ateina.
Eik todėl tolyn, ir klausykis kol eini.“
„O dvasia! Kuri eini į palaimą
Su tomis pačiomis galūnėmis, kurios rengė tave gimstant.“
Šaukdami jie atėjo, „šiek tiek pailsink savo žingsnį.
Žiūrėk ar tu kokį nors vieną tarp mūsų genties
Esi kada matęs, kad žinias apie jį ten
Tu galėtum pranešti. Ak, kodėl eini tu tolyn?
Ak kodėl lūkuriuoji tu ne? Mes visi
Nuo smurto mirėme, ir iki mūsų paskutinės valandos
Buvome nusidėjėliai, bet tada įspėti šviesos iš dangaus,
Taip kad, atgailaudami ir atleisdami, mes
Išėjome iš gyvenimo [taikoje su Dievu](#),
Kuris troškimu pamatyti jį pripildo mūsų širdį.“
Tada aš: „Veidus visų aš tyrinėju
Visgi jokio iš jūsų neprisimenu. Bet jei kas,
Ką aš galiu padaryti, gali patikti jums, švelnios dvasios!
Kalbėkite; ir aš atliksiu tai, vardan tos taikos,
Kurį pėdomis vadovo tokio puikaus
Sekdamas nuo pasaulio į pasaulį įdėmiai aš ieškau.“
Atsakydamas jis pradėjo: „Niekas čia nepasitiki
Tavo gerumu, nors nepažadėtu su priesaika;
Jei tik valia nesušlubuos dėl trūkumo galios.
Iš kur aš, kuris vienas prieš kitus kalbu,
Maldauju tavęs, jei tu kada pamatysi tą žemę,
Kuri guli tarp Romanijos ir karalystės
Karolio, kad iš savo mandagumo tu paprašytum
Tų kurie gyvena Fane, kad už mane
Jų adoracijos deramai būtų išskeltos,
Kuriomis aš galėčiau nuvalyti savo sunkias nuodėmes.
Iš ten aš atėjau. Bet gilios perėjos,
Iš kur ištekėjo kraujas kuriame aš gyvenau,
Ant mano krūtinės Antenoro žemėje
Buvo padarytos, kur būti saugesnis aš maniau.
Autorius to veiksmo buvo Estės princas,
Kuris, daugiau nei teisė galėjo leisti, savo rūstybe
Persekiojo mane. Jei aš link Miros būčiau bėgęs,
Kai pavytas prie Oriako, vis dar
Galėjau aš būti kvėpavęs. Bet į pelkę aš nuskubėjau,
Ir dumble bei nendrose susipainiojęs ten
Kritau, ir pamačiau savo gyvybės kraują plukdant lygumą.“
Tada tarė kitas: „Ak! Taip tegul noras,

Kuris veda tave per kalną, būna išpildytas,
Kaip tu maloningai suteiksi pagalbą manajam.
Iš Montefeltro aš; Buonkonté aš:
Džiovana nei niekas kitas neturi rūpesčio manimi,
Liūdédamas su šiais aš todėl einu.“ Aš taip:
„Nuo Kampaldino lauko kokia jėga ar atsitiktinumas
Nutraukė tave, kad niekada tavo kapas nebuvo žinomas?“
„O!“ atsakė jis, „prie Kazentino pėdos
Upelis ten bėga, vadinamas Arkianu, kilęs
Apeninuose virš Atsiskyrėlio buveinės.
Lygiai ten kur jo vardas yra atšauktas, ten atėjau aš,
Pervertas į širdį, bėgdamas pėsčiomis,
Ir kruvindamas lygumą. Čia regėjimas ir kalba
Apleido mane, ir baigdamas su Marijos vardu
Aš kritau, ir be nuomininko mano kūnas liko.
Aš pranešiu tiesą; kurią tu vėl
Pasakyk gyviesiems. Mane Dievo angelas paėmė,
Kol tas iš pragaro šaukė: „O tu iš dangaus!
Sakyk kodėl tu apiplėšei mane? Tu jo
Amžinąją dalį nešiesi su savimi šalin
Už vieną vargšę ašarą kurią jis atima iš manęs.
Bet su kita, kitą taisyklę aš padarysiu.“
„Tu žinai kaip atmosferoje renkasi
Tas garas drėgnas, virstantis į vandenį,
Vos tik jis pakyla kur šaltis kondensuoja jį.
Ta pikta valia, kuri savo intelektu
Vis dar seka blogį, atėjo, ir sukėlė vėją
Ir dūminę miglą, dorybe galios
Duotos jo prigimties. Nuo tada slėnį, vos
Diena buvo pasibaigusi, jis apdengė debesis
Nuo Pratomanjo iki kalnų grandinės,
Ir ištempė dangų viršuje, taip kad oras
Prisigėręs virto į vandenį. Krito lietus,
Ir į griovius atėjo visa ką žemė
Nesutalpino; ir, kaip galingiausi srautai yra prateę,
Į didžiąją upę su tokiu stačiu šniokštumu
Nuskubėjo, kad niekas nesulaikė jos eigos. Mano sustingusį kūną
Gulintį ties jo žiotimis piktas Arkianas rado,
Ir tėškė jį į Arną, nuo mano krūtinės
Atlaisvindamas kryžių, kurį iš savęs aš padariau
Kai įveiktas skausmo. Jis sviedė mane tolyn,
Išilgai krantų ir dugno savo vagos;
Tada savo purvinu grobiu apsupdamas apgobė.“
„Ak! Kai tu į pasaulį būsi sugrįžęs,
Ir pailsėjęs po savo ilgo kelio,“ taip kalbėjo

Sekanti trečioji dvasia; „tada prisimink mane.
Aš kartą buvau Pija. Siena davė man gyvybę,
Marema atėmė ją iš manęs. Tą jis žino,
Kuris mane su brangakmeniu žiedu buvo pirmas vedęs.“

VI GIESMĖ

Kai nuo savo žaidimo kauliukais vyrai skiriasi,
Tas, kuris pralaimėjo, lieka liūdesyje įstrigęs,
Sukdamas savo galvoje, kokius nelaimingus metimus
Jis metė: bet tuo tarpu visa kompanija
Eina su kitu; vienas prieš jį bėga,
Ir vienas iš nugaros jo apsiaustą tampo, vienas
Tvirtai prie jo šono prašo prisiminti jį.
Jis nestoja; ir kiekvienas, kuriam jo ranka
Yra ištiesta, gerai žino jis liepia jam stotis į šalį;
Ir taip jis nuo spūsties ginasi.
Lygiai toks buvau aš toje glaudžiai besigrūdančioje minioje;
Ir sukdamas taip savo veidą aplink į visus,
Ir žadėdamas, aš ištrūkiau iš jos su vargais.
Čia iš Areco tą aš mačiau, kuris krito
Nuo Gino žiaurios rankos; ir jį šalia,
Kuris savo bėgime buvo prarytas srovės.
Čia Frederikas Novelas, su savo ranka
Ištiesta, maldavo; ir iš Pizos tas,
Kuris privertė gerąjį Marzuką tokiam įrodymui
Pastovumo. Grafa Orsą aš išvydau;
Ir iš jos kūno sielą atleistą iš pykčio
Ir pavydo, kaip ji sakė, bet už jokių nusikaltimų:
Aš kalbu apie Pjerą de la Brosą; ir čia,
Kol ji vis dar gyvena, ta Dama iš Brabanto
Tegul ji saugosi; kad už tokį melagingą veiksma
Ji nesiganytų su blogesniais nei šie. Kai aš buvau išlaisvintas
Nuo visų tų dvasių, kurios meldė kitų maldų
Kad pagreitintų savo būseną palaimos;
Tiesiai aš pradėjau: „O tu, mano šviesuly!
Atrodo aiškiai tavo tekste paneigta,
Kad dangaus aukščiausias sprendimas gali niekada nelinkti
Į maldavimą; visgi su šiuo tikslu
Daro šie prašymus. Ar tada jų viltis gali būti tuščia,
Ar tavo sakymas man neatskleistas?“
Jis taip man: „Tiek ką aš rašau yra aišku,
Ir šie neapgauti savo viltyje, jei gerai
Tavo protas apsvarstys, kad šventoji viršūnė
Teisingumo nenusileidžia, nes meilės liepsna
Per trumpą akimirką viską išpildo, ką jis
Kuris būna čia, teisėje turėtų patenkinti.

Be to, kai aš šį tašką užbaigiau taip,
Meldžiantis joks trūkumas negalėjo būti papildytas;
Nes malda neturėjo jokio priėjimo prie Dievo.
Visgi šiame giliame įtarime nesiilsėk tu
Patenkintas nebent ji užtikrintų tave taip,
Kuri tarp tiesos ir proto įlieja šviesą.
Aš nežinau ar tu supranti mane teisingai; aš turiu omenyje
Beatričę. Ją tu pamatysi viršuje,
Ant šio kalno karūnos, gražios buveinės džiaugsmo.“
Tada aš: „Pone! Pataisykime savo greitį; nes dabar
Aš nepavargstu kaip anksčiau; ir štai! Kalva
Tiesia savo šešėlį toli.“ Jis atsakė taip:
„Mūsų progresas su šia diena bus tiek
Kiek mes galime dabar įveikti; bet kitaip
Nei tu manai yra tiesa. Nes ten
Tu negali būti, kol tu dar kartą pamatysi
Jį atgal grįžtantį, kuris už šlaito
Yra dabar taip paslėptas, kad kaip anksčiau jo spindulio
Tu nelaužai. Bet štai! Dvasia ten
Stovi vieniša, ir link mūsų žiūri:
Ji instruktuos mus greičiausiu keliu.“
Mes greitai priartėjome prie jos. O tu Lombardijos dvasia!
Kaip tu stovėjai, aukštoje atitrauktoje nuotaikoje,
Vos judindama su lėtu orumu savo akis!
Ji nekalbėjo nieko, bet leido mums tolyn praeiti,
Nužiūrėdama mus kaip liūtas savo sargyboje.
Bet Vergilijus su prašymu švelniu priėjo,
Prašydamas jos parodyti geriausią kilimą.
Ji atsakymo į jo klausimą jokio negražino,
Bet apie mūsų šalį ir mūsų gyvenimo būdą
Pareikalavo. Kai mano mandagus vadovas pradėjo,
„Mantuja,“ vienišas šešėlis greitai
Pakilo link mūsų iš vietos kurioje jis stovėjo,
Ir sušuko, „Mantujiet! Aš esu tavo kraštietis
Sordelas.“ Kiekvienas kitą tada apkabino.
Ak vergiška Italija! Tu užėiga sielvarto,
Laivas be piloto garsioje audroje,
Ponia nebe gražių provincijų,
Bet viešnamis nešvarus! Ši švelni dvasia,
Net nuo malonaus garso savo brangios žemės
Buvo greita pasveikinti bendrapilietį
Su tokiu džiugiu ūpu; kol dabar tavo gyvieji
Tavyje negyvena be karo; ir vienas
Piktybiškai graužia kitą, taip tų
Kuriuos ta pati siena ir tas pats griovys talpina,
Ieškok, nelaimingoji! Aplink savo jūros pakrantes plačias;

Tada namo į savo krūtinę pasisuk, ir pažymėk
Ar kokia dalis saldžia taika mėgaujasi.
Ką padeda tai, kad tavo vadžias Justiniano ranka
Pataisė, jei tavo balnas yra nepaspaustas?
Nieko nedaro jis dabar tik apsunkina tavo gėdą.
Ak žmonės! Tu paklusni vis dar turėtum gyventi,
Ir balne leisti savo Cezariui sėdėti,
Jei gerai tu pažymėtum tai ką Dievas įsako.
Žiūrėk kaip tas žvėris į žiaurumą atkrintantis
Nuo praradimo korekcijos pentino,
Nuo tada kai prie kamanų tu pridėjai savo ranką,
O vokiškas Albertai! Kuris apleidi ją,
Kuri yra tapusi laukinė ir nevaldoma,
Kai tu turėtum spausti jos šonus su dvišakais kulnais.
Teisingas sprendimas nuo žvaigždžių tekrinta ant tavo kraujo!
Ir tebūnie jis keistas ir akivaizdus visiems!
Toks koks galėtų smogti tavo įpėdiniui su baime!
Dėl to kad tavo tėvas ir tu kentėjote taip,
Per godumą anų karalysčių sulaikyti,
Sodui imperijos leista virsti dykyne.
Ateik pažiūrėti Kapulečių ir Montekių,
Filipeskių ir Monaldžių! Žmogau
Kuris rūpiniesi dėl nieko! Tuos nugrimzdusius sielvarte, ir šiuos
Su baisiu įtarimu kankinamus. Ateik, žiaurusis!
Ateik ir stebėk priespaudą kilmingųjų,
Ir žymėk jų skriaudas: ir tu gali pamatyti.
Kokį saugumą Santafiorė gali suteikti.
Ateik ir stebėk savo Romą, kuri šaukiasi tavęs,
Apleista našlė! Dieną ir naktį su dejonėmis:
„Mano Cezari, kodėl tu apleidi mano šoną?“
Ateik ir stebėk kokią meilę tarp tavo žmonių:
Ir jei joks gailėstis neliečia tavęs dėl mūsų,
Ateik ir raudonuok dėl savo paties reputacijos. Dėl manęs,
Jei tai teisėta, O Visagale Galia,
Kuri buvai žemėje dėl mūsų nukryžiuota!
Ar tavo teisingos akys nusuktos kitur? Arba yra tai
Pasiruošimas nuostabioje gelmėje
Tavo išmintingo plano padarytas, kokiam geram tikslui,
Visiškai nuo mūsų pasiekiamumo minties atkirstas?
Taip yra Italijos miestai visi perpildyti
Tironais, ir didis Marcelas padarytas
Iš kiekvieno smulkaus klastingo kaimiečio.
Mano Florencija! Tu gali gerai likti nepajudinta
Šio nukrypimo, kuris neliečia tavęs:
Ačiū tavo žmonėms, kurie taip išmintingai skuba.
Daugelis turi teisingumą savo širdyje, kuris ilgai

Laukia patarimo nukreipti lanką,
Ar prieš jam šaunant į savo taikinį: bet tavo
Turi jį ant savo lūpos krašto. Daugelis atsisako
Nešti bendras naštas: greičiau tavo
Atsako neprašyti, ir šaukia, „Štai aš pasilenkiu!“
Daryk save džiugia, nes tu turi priežastį dabar,
Tu turtingoji! Tu taikoje! Tu išminties pilna!
Faktai geriausiai liudija ar aš kalbu tiesą.
Atėnai ir Lakedemonas, kurie senovėje
Priėmė įstatymus, pilietiniais menais pagarsėję,
Padarė mažą pažangą gerinant gyvenimą
Link tavęs, kuri naudoji tokį puikų subtilumą,
Kad iki vidurio lapkričio vos
Siekia siūlas kurį tu spalį audei.
Kiek kartų, tavo atmintyje,
Papročiai, ir įstatymai, ir monetos, ir pareigos
Buvo tavo atnaujinti, ir žmonės pakeisti!
Jei tu atsimeni gerai ir gali matyti aiškiai,
Tu suvoksi save kaip sergančią nelaimėlę,
Kuri neranda poilsio ant savo pūkų, bet dažnai
Keisdama savo šoną, trumpo atokvėpio ieško nuo skausmo.

VII GIESMĖ

Po jų mandagių pasisveikinimų džiaugsmingai
Septynis kartus pasikeistų, Sordelas atsitraukė atgal
Šaukdamas, „Kas esate jūs?“ „Prieš šiam kalnui
Dvasio vertų kilimo pas Dievą
Būnant ieškotam, mano kaulai buvo Oktavijaus rūpesčiu
Palaidoti. Aš esu Vergilijus, už jokią nuodėmę
Netekęs dangaus, išskyrus už trūkumą tikėjimo.“
Taip atsakė jam trumpai mano švelnus vadovas.
Kaip tas, kuris ką nors prieš save staiga
Pamatydamas, iš kur jo nuostaba kyla, šaukia
„Tai yra visgi nėra,“ svyrudamas tikėjime;
Toks jis pasirodė; tada žemyn nulenkiė savo akis,
Ir priėjęs arti su pagarbiu žingsniu,
Pagavo jį, kur žemo luomo galėtų apkabinti
Savo poną. „Šlove Lacijaus!“ jis sušuko,
„Kuriame mūsų liežuvis savo didžiausią galią parodė!
Pasididžiavime mano gerbiamos gimimo vietos! Koks nuopelnas
Mano, kokia malonė verčiau nenusip
Mano, kokia malonė verčiau nenusipelnyta,
Rodo tave man? Jei aš girdėti tą balsą
Esu vertas, sakyk ar iš apačios tu ateini
Ir iš kokio vienuolyno ribų?“ – „Per kiekvieną ratą

To liūdno regiono,“ jis atsakė, „iki čia
Esu aš atvykęs, dangiškos įtakos vedamas
Ir su tokia pagalba aš ateinu. Yra vieta
Ten apačioje, ne padaryta kankinimų liūdnu,
Bet tamsių šešėlių vien; kur gedulo balsas
Skamba ne kančios aštrios, bet kvėpuoja atodūšiais.“

Ten aš su mažais nekaltuosiais gyvenu,
Kurie mirties ilčių buvo įkasti, prieš atleisti
Nuo žmogiškos dėmės. Ten aš su tais gyvenu,
Kurie trijų šventų dorybių neapsivilko,
Bet suprato likusias, ir be kaltės
Sekė jomis visomis. Bet jei tu žinai ir gali,
Nukreipk mus, kaip mes greičiausiai galėtume atvykti,
Kur Skaistykla savo tikrą pradžią ima.“
Jis atsakė taip: „Mes neturime jokios tikros vietos
Paskirtos mums: aukštyn aš galiu eiti arba aplink,
Toli kaip aš galiu, aš prisijungiu prie tavęs tavo vedliu.
Bet tu matai dabar kaip diena leidžiasi:
Ir aukštyn judėti naktį, mūsų galia
Viršijama: todėl gali būti gerai pasirinkti
Vietą malonaus apsisojimo. Į dešinę
Keletas dvasių sėdi atskirai pasitraukusios. Jei tu
Sutinki, aš pas jas nuvesiu tavo žingsnius:
Ir tu pažinsi jas, ne be malonumo.“
„Kaip tai atsitinka?“ buvo atsakyta; „kas taip norėtų
Kilti naktį, ar jis būtų nuo to sulaikytas
Kito, ar per savo paties silpnumą nepavyktų?“
Gerasis Sordelas tada, išilgai žemės
Vilėdamas savo pirštą, kalbėjo: „Tik šios linijos
Tu neperžengtum, vos tik saulė
Bus dingusi; ne kad kas nors kita trukdo
Tavoėjimui aukštyn, išskyrus šešėlius nakties.
Šie su galios trūkumu suglumina valią.
Su jais tu galbūt galėtum grįžti žemyn,
Arba pirmyn ir atgal aplink kalno šoną
Klaidžioti, kol diena yra horizonte uždaryta.“
Mano mokytojas tiesiai, kaip besistebintis jo kalba,
Sušuko: „Tada vesk mus greitai, kur tu sakai,
Kad, kol mes laukiame, mes galime mėgautis malonumu.“
Mažą tarpą mes buvome nutolę nuo ten,
Kai aš pastebėjau kalną išskobtą.
Lygiai kaip dideli slėniai išskobti žemėje,
„Tuo keliu,“ lydinti dvasia sušuko, „mes einame,
Kur prieglobstyje aukštas krantas atsitraukia:
Ir tu palauk atsinaujinimo dienos.“

Tarp stataus šlaito ir lygumos kreivas takas
Vedė mus skersai į gūbrio šoną,
Kur daugiau nei pusė nuožulnaus krašto baigiasi.
Spindintis auksas, ir sidabras tris kartus gryninamas,
Ir skarlatino grūdas ir baltasis švinas, Indijos medis
Skaidraus dažo giedro, švieži smaragdai
Tik naujai suskaldyti, žolelių ir gėlių
Padėtų toje gražioje nišoje, spalva visi
Būtų buvę pranokti, kaip didis pranoksta mažą.
Nei gamta tik ten švaistė savo atspalvius,
Bet iš saldumo tūkstančio kvapų
Retą ir neišskiriamą aromatą padarė.

„Salve Regina,“ ant žolės ir gėlių
Čia giedančias aš pamačiau tas dvasias sėdint
Kurios ne anapus slėnio galėjo būti matomos.
„Prieš vakarėjančiai saulei nusileidžiant į savo guolį,“
Pradėjo mantujietis, kuris mūsų žingsnius pasuko,
„Tarp šių nenorėkite kad aš vesčiau jus tolyn.
Nes iš šios aukštumos jūs atskirsite
Geriau veiksmus ir veidus visų,
Nei žemutiniame slėnyje tarp jų įsimaišę.
Jis, kuris sėdi aukštai virš kitų, ir atrodo
Apleidęs tai ką jis turėjo padaryti,
Ir prie kitų dainos nejudina savo lūpos,
Imperatoriumi Rudolfu vadink, kuris galėjo išgydyti
Žaizdas nuo kurių gražioji Italija mirė,
Taip kad kitų ji atgaivinama tik lėtai,
Jis, kuris su maloniu veidu guodžia jį,
Valdė toje šalyje, kur vanduo trykšta,
Kuris Moldavos upę į Elbę, ir Elbę
Riedina į vandenyną: Otokaras jo vardas:
Kuris savo vystyklusose buvo vertingesnis
Nei Venceslavas jo sūnus, barzdotas vyras,
Lepintas bjauria prabanga ir lengvumu.
Ir tas vienas su nosimi įdubusia, kuris arti
Pasitarime atrodo su tuo švelnaus žvilgsnio,
Bėgdamas mirė, vytindamas lelijos žiedą.
Žiūrėk ten kaip jis daužo į savo krūtinę!
Kitą jūs matote, kuris savo skruostui
Daro iš vienos rankos guolį, su dažnais atodūšiais.
Jie yra tėvas ir uošvis
Galijos prakeiksmo: jo ydingą gyvenimą jie žino
Ir bjaurų; iš čia ateina sielvartas kuris plėšo juos taip.
„Jis, toks tvirtas galūnėmis, kuris ritmą laiko
Dainoje, su tuo bruožų iškilų,

Su kiekviena dorybe nešiojo savo diržą suveržtą.
Ir jei tas jaunuolis kuris už jo sėdi,
Karaliumi po jo būtų gyvenęs, jo dorybė tada
Iš indo į panašų indą būtų buvusi perpilta;
Ko negalima apie kitus įpėdinius sakyti.
Jokūbo ir Frederiko jo karalystės yra valdomos;
Nei vienas geresnio paveldo negauna.
Retai į šakas medžio
Žmogiška vertė kyla aukštyn; ir taip lemia
Jis kuris dovanuoja ją, kad kaip jo laisva dovana
Ji galėtų būti vadinama. Karoliui mano žodžiai tinka
Ne mažiau nei jo broliui dainoje;
Ką Pulija ir Provansas dabar su sielvartu pripažįsta.
Tiek daug tas augalas išsigimsta iš savo sėklos,
Kiek daugiau nei Beatričė ir Margarita
Kostanca vis dar giriasi savo narsiu sutuoktiniu.
„Žiūrėk į karalių paprasto gyvenimo ir aiškaus,
Henriką Anglijos, sėdintį ten vieną:
Jis per savo šakas geresnę atžalą skleidžia.
„Tas vienas, kuris ant žemės po kitais
Sėdi žemiausiai, visgi savo žvilgsnį kreipia aukštyn,
Yra Viljamas, tas drąsus Markizas, dėl kurio
Veiksmas Aleksandrijos ir jo karas
Verčia Monferatą ir Kanavežę verkti.“

VIII GIESMĖ

Dabar buvo valanda kuri žadina malonų troškimą
Vyrų jūroje, ir tirpdo jų mąslių širdį,
Kurie ryte atsisveikino su mieliais draugais,
Ir piligrimą naujai jo kelyje su meile
Suvirpina, jei jis išgirsta vakarinių pamaldų varpą iš tolo,
Kuris atrodo gedintis mirštančios dienos:
Kai aš, nebekreipdamas dėmesio į klausymą
Pradėjau, su nuostaba, iš tų dvasių žymėti
Vieną pakilusią iš savo vietos, kuri su savo ranka
Auditorijos prašė. Abu delnus ji suglaudė ir iškėlė,
Sutelkusi savo įdėmų žvilgsnį į rytus,
Lyg sakydama Dievui, „Aš rūpinuosiu niekuo daugiau.“
„Te Lucis Ante,“ taip pamaldžiai tada
Atėjo iš jos lūpos, ir tokia švelnia giesme,
Kad visas mano pojūtis susižavėjime buvo prarastas.
Ir likusios po to, švelniai ir pamaldžiai,
Sekė per visą himną, su aukštyn nukreiptu žvilgsniu
Nukreiptu į ryškius dangiškus ratus.
Čia, skaitytojau! Nes tiesa daro tavo akis aštrias:
Dėl tokios subtilios tekstūros yra šis šydas,

Kad tu su lengvumu gali praeiti pro jį nepastebėtas.
Aš mačiau tą švelnų būrį tyliai po to
Žiūrint aukštyn, lyg lūkesčio laikomą,
Išblyškusių ir nuolankioje išvaizdoje; ir iš aukštybių
Aš mačiau išeinančius nusileidžiant žemyn
Du angelus su dviem liepsna apšviestais kalavijais,
Nulaužtais ir sužalotais jų galuose.
Žali kaip švelnūs lapai bet naujai gimę,
Jų apdarai buvo, kuriuos sparnais tokiais pat žaliais
Plakami, jie traukė už savęs, veduojamus ore.
Šiek tiek virš mūsų vienas atsistojo,
Kitas nusileido ant Priešingos kalvos,
Taip kad būrys buvo viduryje laikomas.
Gerai aš atskyriau baltumą ant jų galvų;
Bet jų veiduose apakinta akis
Buvo prarasta, kaip gebėjimas kuris per daug
Yra įveiktas. „Iš Marijos prieglobsčio abu
Yra atėję,“ sušuko Sordelas, „kaip sargyba
Virš slėnio, prieš jį, kuris čia veržiasi,
Gyvatę.“ Iš kur, nežinodamas kuriuo taku
Ji ateina, aš apsisukau aplink, ir glaudžiai prisiglaudžiau,
Visas sušalęs, prie mano lyderio patikimo šono.
Sordelas nestabtelėjo: „Į slėnį dabar
(Nes laikas) nusileiskime; ir palaikykime
Pokalbį su tais didžiais šešėliais: galbūt labai
Jų vaizdas gali patikti jums.“ Tik tris žingsnius žemyn
Manau aš atmatavau, prieš būdamas apačioje,
Ir pastebėjau vieną kuris žiūrėjo lyg su troškimu
Pažinti mane. Laikas buvo dabar kad oras blausus;
Visgi ne toks blausus, kad tarp jo akių ir mano
Jis neaiškėtų kas buvo paslėpta anksčiau.
Abipusiai vienas link kito mes ėjome.
Ninai, tu mandagusis teisėjau! Kokį džiaugsmą aš jaučiau,
Kai aš suvokiau tu nebuvai su blogaisiais!
Joks pasveikinimas malonus nei iš vienos pusės
Nebuvo paliktas nepasakytas. Jis tada paklausė: „Kaip ilgai
Nuo tada kai tu atvykai prie kalno pėdos,
Virš tolimų bangų?“ – „O!“ atsakiau aš,
„Per liūdnas buveines vargo ši rytą aš atėjau,
Ir vis dar savo pirmame gyvenime, taip keliaudamas tolyn,
Kitą stengiuosi laimėti.“ Vos tik jie išgirdo
Mano žodžius, jis ir Sordelas atsitraukė atgal,
Kaip staiga nustebinti. Į Vergilijų vienas,
Kitas į dvasią pasisuko, kuri netoli
Buvo sėdinti, šaukdamas: „Konradai! Aukštyn su greičiu:
Ateik, žiūrėk ką iš savo malonės aukštas Dievas panorėjo.“

Tada atsisukęs į mane: „Vardan to reto ženkl
Garbės kurią tu esi skolingas jam, kuris slepia
Taip giliai savo pirmąją priežastį, ji neturi brastos,
Kai tu būsi anapus platybės bangų.
Pasakyk mano Džiovanai, kad manęs ji šauktųsi
Ten, kur atsakymas nekaltybei yra duodamas.
Jos motina, aš tikiu, myli manęs nebe daugiau;
Kadangi ji pakeitė baltas ir gobtuvuotas klostes,
Kurias ji pasmerkta dar kartą su sielvartu norėti.
Iš jos lengvai gali būti suvokta,
Kaip ilgai moteryse trunka liepsna meilės,
Jei regėjimas ir lietimasis neižiebia jos dažnai.
Jai tokio gražaus laidotuvių (kapo) nepadarys
Angis kuri šaukia Milaną į lauką,
Kaip būtų buvę padaryta skardaus Galuros paukščio (gaidžio).“
Jis kalbėjo, ir jo veide priėmė antspaudą
To teisingo antspaudo, kuris su derama temperatūra
Švyti krūtinėje. Mano nepasotinamos akys
Tuo tarpu į dangų nukeliavo, būtent ten
Kur ryškios žvaigždės yra lėčiausios, kaip ratas
Arčiausiai ašies; kai mano vadovas paklausė:
„Kas ten aukštai, mano sūnau, pagavo tavo žvilgsnį?“
Aš atsakiau: „Trys deglai, su kuriais čia
Ašigalis yra visas ugnyje.“ Jis tada man:
„Keturi spindinčios žvaigždės, kurias tu matei šį rytą
Yra ten apačioje, ir šios pakilusios jų vietoje.“
Kol dar jis kalbėjo. Sordelas prie savęs
Patraukė jį, ir sušuko: „Štai ten mūsų priešas!“
Ir su savo ranka parodė tuo keliu žiūrėti.
Išilgai šono, kur barjero jokio nebuvo
Aplink mažą slėnį, gyvatė gulėjo,
Tokia galbūt kokia davė Ievai kartuji maistą.
Tarp žolės ir gėlių, pikta gyvatė
Atėjo, sukdamą dažnai savo pakeltą galvą;
Ir, kaip žvėris kuris lygina savo blizgantį kailį,
Laižydama savo nugarą. Aš nemačiau, nei galiu pasakyti,
Kaip tie dangiški sakalai iš savo vietos
Pajudėjo, bet judėjime kiekvieną vieną gerai įžiūrėjau,
Girdėdamas orą pjaunamą jų žalių plunksnų.
Gyvatė pabėgo; ir į savo stotis atgal
Angelai aukštyn sugrįžo su lygiu skrydžiu.

Dvasia (kuri pas Niną, kai jis pašaukė,
Buvo atėjusi), nuo žiūrėjimo į mane su įbestu žvilgsniu,
Per visą tą konfliktą, neatitraukė savo regėjimo.
„Taip tegul lempa, kuri veda tave aukštyn į aukštumas,

Randa, tavo skirtoje dalioje, vaško tiek daug,
Kiek gali pakakti tau iki emalio aukščio (viršūnės).“
Ji taip pradėjo: „Jei kokias tikras naujienas
Apie Valdimagrą ir kaimyninę dalį
Tu žinai, pasakyk man, kas kartą buvau galingas ten
Jie vadino mane Konradu Malaspina, ne
Tuo senuoju, bet iš jo aš kilau. Meilė
Kurią aš jaučiau savo žmonėms yra dabar čia gryninama.“
„Jūsų valdose,“ aš atsakiau, „niekada nebuvau aš.
Bet per visą Europą kur tie vyrai gyvena,
Kuriems jų šlovė nėra akivaizdi?
Garsas, kuris pagerbia jūsų iliustrius namus,
Skelbia kilminguosius ir skelbia žemę;
Taip kad jis žino tai kas buvo niekada ten.
Aš prisiekiu jums, taip tegul mano aukštyn einantis maršrutas
Klesti! Jūsų garbinga tauta nesumenkina
Vertės savo išdo ir savo kalavijo.
Gamta ir paprotys duoda jai tokią privilegiją,
Kad kol pasaulis yra išsuktas iš savo kurso
Blogos galvos, ji vienintelė eina teisingai,
Ir laiko blogąjį kelią paniekoje.“ Jis tada:
„Dabar eik tolyn: septynis kartus pavargusi saulė
Neaplankys guolio, kurį su keturiomis pėdomis
Dvišakas Avinas dengia, prieš tą malonią
Nuomonę būnant prikalta į tavo smegenis
Su stipresnėmis vinimis nei kito kalba gali įkalti,
Jei užtikrintas kursas sprendimo nebus sustabdytas.“

IX GIESMĖ

Dabar gražioji sutuoktinė Titono seno,
Pakilusi iš savo draugo mylimų rankų,
Žiūrėjo išblyškusi virš rytinio skardžio: jos kakta,
Švytinti brangakmeniais, žerėjo, įstatyta į ženklą
To šalto gyvūno, kuris su savo uodega
Smogia baugščioms tautoms: ir kur tada mes buvome,
Du žingsnius savo kilimo naktis buvo praėjusi,
Ir dabar trečias glaudė savo sparną,
Kai aš, kuris turėjau tiek daug Adomo su savimi,
Nuslydau žemyn ant žolės, įveiktas miego,
Ten kur visi penki sėdėjo. Tą valandą,
Kai arti aušros kregždė savo liūdną giesmę,
Prisimindama galbūt senovinį sielvartą, atnaujina,
Ir su mūsų protais labiau klaidžiojančiais nuo kūno,
Ir mažiau minties sulaikomais esančiais, tarytum, pilnais
Šventos pranašystės savo sapnuose,
Tada vizijoje man pasirodė aš mačiau

Auksaplunksnį erelį danguje,
Su išskleistais sparnais, ir kybantį nusileidimui,
Ir aš buvau toje vietoje, man pasirodė, iš kur
Jaunas Ganimedas, iš savo draugų atplėštas,
Buvo pagriebtas aukštyn į aukštąją tarybą.
„Galbūt,“ galvojau aš savyje, „čia vien tik
Jis smogia savo grobiui, ir kitur niekina
Pulti ant grobio.“ Tuo tarpu, atrodė,
Šiek tiek pasisukęs savo oriniame ture
Siaubingas kaip žaibas jis nėrė žemyn,
Ir pagriebė mane aukštyn net į ugnį.

Ten abu, aš maniau, erelis ir aš pats
Degėme; ir tokios intensyvios įsivaizduojamos liepsnos,
Kad būtinai mano miegas buvo nutrauktas. Kaip seniau
Achilas papurtė save, ir aplink save vartė
Savo pabudusius obuolius stebėdamasis kur jis buvo,
Kai jo motina buvo nuo Chirono pabėgusi
Į Skirą, su juo miegančiu jos rankose;
Lygiai taip aš papurčiau save, vos tik nuo mano veido
Miegas pasitraukė, tapdamas mirtinai išblyškęs,
Kaip vienas ledo ištiktas su baime. Vienas prie mano šono
Mano paguoda stovėjo: ir ryški saulė buvo dabar
Daugiau nei dvi valandas aukštai: ir į jūrą
Mano žvilgsniai buvo pasukti. „Nebijok,“ mano mokytojas sušuko,
„Užtikrinti mes esame laimingame taške. Tavo jėga
Tegul nesusitraukia, bet kyla išsiplėtusi. Tu esi atėjęs
Į Skaistyklą dabar. Štai! Ten skardis
Kuris ratu riboja ją! Štai! Įėjimas ten,
Kur jis atrodo perskirtas! Prieš aušrai
Pristatant dienos šviesą, kai tavo nuvargusi siela
Miegojo tavyje, virš gėlėto slėnio apačioje
Dama atėjo, ir taip užkalbino mane: Aš
Esu Liucija. Leisk man paimti šį žmogų,
Kuris snaudžia. Lengviau taip jo kelias skubės.“
Sordelui ir kitiems švelniems pavidalams
Lūkuriuojant, ji nunešė tave aukštyn: ir, kai diena švietė,
Šią viršūnę pasiekė: ir aš sekiau jos pėdomis.
Čia ji padėjo tave. Pirmiausia jos gražios akys
Tą atvirą įėjimą parodė man; tada iškart
Ji išnyko su tavo miegu.“ Kaip vienas, kurio abejonės
Yra išvytos užtikrintumo, ir teroras paverstas
Į paguodą atradus tiesą,
Toks buvo pokytis manyje: ir kai mano vadovas
Pamatė mane bebaimį, aukštyn uola
Jis pajudėjo, ir aš už jo, link aukštumos.

Skaitytojau! Tu pastebi kaip mano tema kyla,
Nesistebėk todėl, jei labiau meniškai
Aš remiu struktūrą! Arčiau dabar mes priėjome,
Atvykę ten kur toje dalyje, kur pirma plyšys
Lyg sienos pasirodė, aš galėjau įžiūrėti
Vartus, ir tris laiptus apačioje, kurie vedė
Įėjimui ten, skirtingos spalvos kiekvienas,
Ir vieną kuris saugojo, bet nekalbėjo dar nei žodžio.
Kaip vis labiau ir labiau mano akis plėtė savo vaizdą,
Aš pastebėjau jį sėdintį ant aukščiausio laipto,
Veidu tokiu, koks viršijo mano galią ištvirti.

Gniaužiamas jo rankoje nuogas kalavijas, atspindėjo atgal
Spindulius taip į mane, kad aš dažnai veltui
Savo regėjimą kreipiau. „Kalbėkite iš ten kur stovite:“
Jis sušuko: „Ko norite? Kur yra jūsų palyda?
Saugokitės jūsų ėjimas aukštyn tenepakenkia jums.“
„Dangiška dama, ne be įgūdžių šiuose dalykuose,“
Atsakė instruktorius, „pasakė mums, net dabar,
'Eikite tuo keliu: čia vartai yra.'“ – „Ir tegu ji
Draugiškai globoja jūsų kilimą,“ atsakė
Mandagus vartų saugotojas: „Ateikite tada
Prieš mūsų laiptus.“ Mes tiesiai ten atėjome.
Žemiausias laiptas buvo marmuras baltas toks lygus
Ir poliruotas, kad jame mano atspindėtą formą
Aiškiai aš mačiau. Kitas atspalvio tamsesnio
Nei juodžiausias grūdas, grubus ir apdegęs blokas,
Suskilinėjęs išilgai ir skersai. Trečias, kuris gulėjo
Masyvus viršuje, atrodė porfyras, kuris liepsnojo
Raudonai kaip gyvybės kraujas trykštantis iš venos.
Ant šio Dievo angelas abi pėdas laikė,
Ant slenksčio sėdėdamas, kuris atrodė
Uola deimanto. Aukštyn trejais laiptais
Mano lyderis džiugiai vedė mane. „Prašyk,“ tarė jis,
„Su nuolankia širdimi, kad jis atšautų sklendę.“
Pamaldžiai prie jo šventų kojų nupuolęs
Aš mečiau save, meldamas jį dėl gailestingumo
Kad jis atidarytų man: bet pirma sudaviau
Tris kartus į savo krūtinę kniūbsčias. Septynis kartus
Raidę, kuri žymi vidinę dėmę (P – peccatum/nuodėmė),
Jis ant mano kaktos su atbukintu galu
Savo ištraukto kardo įrašė. Ir „Žiūrėk,“ jis sušuko,
„Kai įžengsi, kad tu nuplautum šiuos randus.“
Pelenai, arba žemė paimta sausa iš grunto,
Buvo vienos spalvos su apdaru kurį jis dėvėjo.
Iš po to drabužio jis ištraukė

Du raktus metalo dviejų: vienas buvo aukso,
Jo porininkas sidabro. Su blyškiuoju pirma,
Ir tada nublizgintu, jis taip sukinėjo vartus,
Kad patenkino mane gerai. „Kada tik vienas
Nepavyksta iš šių, kad rakto skylutėje tiesiai
Jis nesisuka, į šią alėją tada tikėkis
Patekimo veltui.“ Tokie buvo žodžiai kuriuos jis tarė.
„Vienas yra brangesnis: bet kitas reikalauja
Įgūdžių ir sumanumo, didelės dalies kiekvieno,
Prieš jo gerą užduotį atrišti mazgą
Būnant vertai atlikta. Iš Petro šiuos
Aš turiu, jo instruktuosas, kad aš klyščiau
Greičiau atidarydamas nei laikydamas uždarytus;
Jei tik prašytojas prie mano kojų maldaus.“
Tada tų pašventintų vartų jis stūmė duris,
Sušukdamas, „Ieikite, bet šį įspėjimą girdėkite:
Jis lauk vėl išeina kas žiūri atgal.“
Kai vyriuose tos šventos apsaugos
Suktukai pasisuko, skambaus metalo stipraus,
Šiurkštus buvo girgždesys; nei taip niūriai
Riaumojo Tarpėjaus, kai jėga atimtas
Gerojo Metelo, nuo tada nuo jo praradimo
Liesumui pasmerkta. Įdėmiai aš pasisukau,
Klausydamasis griaustinio, kuris pirmas išėjo lauk;
Ir „Mes šloviname tave, O Dieve,“ man pasirodė aš girdėjau
Akcentuose sumišusiuose su saldžia melodija.
Garsai atėjo virš mano ausies, lygiai kaip garsas
Chorinių balsų, kurie iškilmingoje giesmėje
Su vargonais maišosi, ir, dabar aukšti ir aiškūs,
Ateina banguodami, dabar plaukia neaiškiai tolyn.

X GIESMĖ

Kai mes buvome praėję slenkstį vartų
(Kuriuos sielos blogas polinkis nenaudoja,
Darydamas kreivą atrodyti tiesesniu keliu),
Aš išgirdau jų užsidarymo garsą. Jei mano akys būtų pasisukusios,
Už tą nusižengimą koks pasiteisinimas būtų galėjęs padėti?
Mes lipome aukštyn suskilusia uola, kuri vingiavo
Į abi puses pakaitomis, kaip banga
Bėga ir žengia pirmyn. „Čia šiek tiek meno
Reikia mums,“ tarė mano lyderis, „kad mūsų žingsniai
Stebėtų kintantį linkį tako.“
Taip mes taip lėtai skubėjome, kad su skilusia orbita
Mėnulis dar kartą pakimba virš savo vandens guolio,
Prieš mums tą sąsiaurį pervėrus. Bet kai laisvi
Mes atėjome ir atviri, kur kalnas viršuje

Viena vientisa mase atsitraukia, aš išsekęs, su vargu,
Ir abu, neužtikrinti dėl kelio, mes stovėjome,
Ant lygumos labiau vienišos, nei keliai
Kurie kerta dykumų tyrus. Iš kur kraštas
Ribojasi su tuštuma, iki pėdos
Stataus kranto, kuris kyla vis dar, erdvė
Buvo matuojama trigubu ūgiu žmogaus:
Ir, tolimas kiek mano akis galėjo sparnuoti savo skrydį,
Į kairę dabar ir dabar į dešinę pasiūsta,
Tas karnizas lygus apimtimi pasirodė.
Dar nebuvo mūsų pėdos ant tos viršūnės pajudėjusios,
Kai aš atradau kad krantas aplink,
Kurio išdidus kilimas visą lipimą draudė,
Buvo marmuras baltas, ir taip tiksliai išdirbtas
Su keisčiausia skulptūra, kad ne ten vien
Būtų Polikletas, bet net gamta pati
Buvusi sugėdinta. Angelas kuris nusileido į žemę
Su žiniomis taikos tiek daug metų
Verktos veltui, kuri atvėrė dangiškus vartus
Nuo jų ilgo draudimo prieš mus atrodė,
Saldaus veiksmo, taip iškaltas į gyvybę,
Jis atrodė ne tylus atvaizdas. Vienas būtų prisiekęs
Jis buvo sakęs, „Sveika!“ nes ji buvo pavaizduota ten,
Per kurią raktas atidarė Dievo meilę,
Ir jos veiksmo taip juntamai išpaustas
Tas žodis, „Štai tarnaitė Viešpaties,“
Kaip figūra išpausta vaške. „Nefiksuok savo proto
Vienoje vietoje tiktai,“ tarė vadovas mylimas,
Kuris turėjo mane šalia savęs toje dalyje kur guli
Širdis žmogaus. Mano regėjimą tuojau aš pasukau
Ir pastebėjau, už mergelės motinos formos,
Toje pusėje, kur jis, kuris judino mane, stovėjo,
Kitą istoriją iškaltą uoloje.
Aš praėjau skersai poeto, ir pritraukiau save arti,
Kad ji galėtų stovėti patogiau mano vaizdui.
Ten tame pačiame marmure buvo iškalti
Vežimas ir jaučiai, traukiantys šventąją skrynią,
Kuri nuo neprašytos pareigos baugina žmoniją.
Prieš jąėjo daug žmonių; ir visi
Padalinti į septynis chorus. Viena juslė šaukė, „Ne,“
Kita, „Taip, jie dainuoja.“ Panaši abejonė kilo
Tarp akies ir uoslės, nuo susisukusių dūmų
Smilkalų kvėpuojančių virš gerai atlikto darbo.
Eidamas prieš palaimintą indą, pirmyn atėjo
Su lengvu šokiu šokinėdamas, sujuostas kukliu apdaru,
Saldus Izraelio arfininkas: tame atsitikime jis atrodė

Mažiau ir visgi daugiau nei karališkas. Priešais,
Prie didelių rūmų, pro grotas
Žiūrėjo Mikolė, kaip dama pilna paniekos
Ir sielvarto. Kad pamatyčiau lentelę sekančią,
Kuri už nugaros Mikolės [baltai](#) švietė,
Aš pajudėjau. Ten buvo papasakota uoloje
Iškili šlovė Romos princo,
Kurio galinga vertė paskatino Gregorijų pelnyti
Jo galingą pergalę, Trajano Imperatoriaus.
Našlė prie jo kamanų stovėjo, apsirengusi
Ašarose ir gedule. Aplink juos būriavosi
Pilna minia riterių, ir virš galvų aukse
Ereliai plaukė, kovodami su vėju.

Nelaimėlė atrodė tarp visų šių sakanti:
„Suteik kerštą, valdove! Nes, vargas ištiko šią širdį
Mano sūnus yra nužudytas.“ Jis atsakantis atrodė;
„Palauk dabar kol aš grįšiu.“ Ir ji, kaip viena
Padaryta skubria savo sielvarto; „O valdove, jei tu
Negrįši?“ – „Kur aš esu, kas tada yra,
Gali atitaisyti tau.“ – „Ką tau yra kito gėris,
Jei tu apleidi savąjį?“ – „Dabar paguosk save,“
Galiausiai jis atsako. „Pridera gerai
Mano pareiga būtų atlikta, prieš man judant iš čia:
Taip teisingumas nori; ir gailestis liepia man pasilikti.“
Jis, kurio žvilgsnis nieko naujo neapžvelgia, sukūrė
Tą matomą kalbėjimą, naują mums ir keistą
Panašaus nerandama žemėje. Meiliai aš žiūrėjau
Į tuos pavyzdžius nuolankaus kuklumo,
Formas dar brangesnes dėl jų menininko,
Kai „Štai,“ poetas sušnabždėjo, „kur šiuo keliu
(Bet lėtina savo tempą), daugybė žengia.
Šie prie aukštų laiptų nuves mus.“
Mano akys, nors palinkusios į vaizdą naujų reginių
Jų mylimo viliojimo, buvo ne lėtos pasisukti.
Skaitytojau! Aš nenorėčiau kad nustebęs tu praleistum
Savo gerą tikslą, girdėdamas kaip teisingas Dievas
Nusprendžia mūsų skolas būti atšauktas. Nemąstyk
Apie formą kančios. Galvok apie tai kas seka,
Galvok kad blogiausiu atveju už galingo nuosprendžio
Ji negali praeiti. „Instruktoriau,“ aš pradėjau,
„Ką aš matau čia linkstant, neturi pėdsako
Žmogiško pavidalo, nei ko nors kito
Ką mano suklaidintas regėjimas gali atspėti.“ Jis atsakydamas taip:
„Taip nulinę prie žemės, po savo sunkia našta
Kankynės lenkiasi jie, kad mano akis iš pradžių

Kovojo kaip tavo. Bet žiūrėk įdėmiai ten,
Ir išnarpliok su savo vargstančiu vaizdu,
Kas po tais akmenimis artėja: dabar,
Net dabar, gali tu atskirti kančias kiekvieno.“
Krikščionys ir išdidūs! O vargšai ir nelaimingieji!
Kurie silpni proto akyje, remiate savo pasitikėjimą
Ant netvirto iškrypimo! Ar nežinote
Kad mes esame kirmėlės, visgi sukurtos galiausiai suformuoti
Sparnuotą vabzdį, apsiplunksnavusį angelo plunksnomis
Kuris į dangaus teisingumą nekliudomas kyla?
Kodėl keliate aukštyn savo neapsiplunksnavusias sielas?
Neišsivystę tada ir beformiai jūs liekate,
Kaip priešlaikinis embrionas kirmėlės!
Kaip, paremti užgulančias grindis ar stogą,
Konsolė yra figūra kartais matoma,
Kuri suraukia savo kelius prie savo krūtinės,
Su apsimestine poza sukeldama gailestį neapsimestinį
Stebėtojo fantazijoje; taip aš mačiau
Šiuos suformuotus, kai aš pastebėjau gerai jų išvaizdą.
Kiekvienas, kaip jo nugara buvo pakrauta, atėjo iš tiesų
Ar daugiau ar mažiau susitraukęs; bet atrodė
Kaip jis, kuris rodė daugiausiai kantrybės savo žvilgsnyje,
Raudodamas sušuko: „Aš negaliu išverti daugiau.“

XI GIESMĖ

„O tu Visagalis Tėve, kuris darai
Dangus savo buveine, ne ribose apribotas,
Bet kad su meile intensyvesne ten tu žiūri
Savo pirminį išsiliejimą, pašventintas tebūnie tavo vardas:
Prisijunk kiekviena sukurta būtybe aukštinti
Tavo galią, nes vertas nuolankiausios padėkos ir gyriaus
Yra tavo palaiminta Dvasia. Tegul tavo karalystės taika
Ateina pas mus; nes mes, nebent ji ateitų,
Su visu savo stengimusi ten linkstame veltui.
Kaip iš savo valios angelai tau
Teikia deramą auką, ratuodami tavo sostą
Su garsiais ozanomis, taip iš savųjų tebūnie daroma
Šventų žmonių žemėje. Suteik mums šią dieną
Mūsų kasdienę maną, be kurios jis klajoja
Per šią grubią dykumą atgal, kuris labiausiai
Vargsta žengti savo žingsnius. Kaip mes kiekvienam
Atleidžiame blogį padarytą mums, atleisk tu
Maloningasis, ir mūsų nuopelnų neimk sąskaiton.
Prieš senąjį priešininką nebandyk tu
Mūsų dorybės lengvai palaužiamos; bet išlaisvink
Nuo jo kurstymų ir nugalėk jo klastas.

Šis paskutinis prašymas, brangiausias Viešpatie! Yra daromas
Ne dėl mūsų pačių, nes tai būtų nereikalinga dabar,
Bet dėl jų labai kas po mūsų lieka.“

Taip sau patiems ir mums geros kloties meldamos,
Tos dvasios ėjo po svoriu panašiu į tą
Kurį mes kartais jaučiame sapnuose, visi, skaudžiai apsėsti,
Bet su nelygia kančia, pavargę visi,
Aplink pirmąjį ratą, valydami kaip jie eina,
Pasaulio didžiąją tamsą šalin: Mūsų labai
Jei ten įžadai vis dar yra siūlomi, kas gali čia
Už juos būti pažadėta ir padaryta tokių, kurių valios
Turi šaknį gėrio savyje? Gerai pridėra
Kad mes turėtume padėti jiems nuplauti dėmes
Kurias jie nešėsi iš čia, kad taip padaryti tyri ir lengvi,
Jie galėtų kilti aukštyn į žvaigždėtas sferas.

„Ak! Taip tegul gailestingumo sušvelnintas teisingumas atsikrato
Jūsų naštų greitai, kad jūs turėtumėte galią
Ištiesti savo sparną, kuris net pagal jūsų troškimą
Pakels jus, kaip jūs parodysite mums kurioje rankoje
Link kopėčių veda trumpiausias kelias.
Ir jei yra daugiau perėjimų nei vienas,
Instrukuokite mus tuo lengviausiu užlipti;
Nes šis žmogus kuris ateina su manimi, ir neša vis dar
Naštą kūniško apdaro Adomo palikto jam,
Nepaisant jo geresnės valios tik lėtai lipa.“
Iš kur atsakymas atėjo į tuos žodžius,
Kuriuos mano vadovas tarė, pasirodė ne; bet buvo pasakyta.

„Išilgai kranto į dešinę ateikite su mumis,
Ir jūs rasite perėją kuri nesišaipto iš vargo
Gyvo žmogaus lipti: ir jei nebūtų
Kad aš esu trukdomas uolos, kuria
Šis arogantiškas kaklas yra sutramdytas, iš kur reikia aš lenkčiau
Savo veidą į žemę, jį, kuris vis dar gyvena,
Kurio vardo tu nesakai jį aš mielai norėčiau pamatyti.
Kad pažymėčiau ar aš kada pažinojau jį? Ir melsti
Jo gailesčio naštai kurią aš nešu.
Aš buvau iš Lacijaus, iš Toskanos giminės
Galingas vienas: Aldobrandesko vardas
Mano tėvo, aš nežinau ar jūs kada esate girdėję.
Mano senas kraujas ir protėvių narsūs darbai
Padarė mane tokį išdidų, kad aš visiškai pamiršau
Bendrą motiną, ir iki tokio pertekliaus,
Augau savo paniekoje visų žmonių, kad aš kritau,
Kritau todėl; kokia lemtimi Sienos sūnūs,

Kiekvienas vaikas Kampanjatike, gali pasakyti.
Aš esu Ombertas; ne mane tiktai puikybė
Sužeidė, bet mano giminę visą įtraukė
Į nelaimę su ja. Čia mano dalia lemia
Po šiuo svoriu dejuoti, kol aš nuraminsiu
Dievo piktą teisingumą, kadangi aš nedariau to
Tarp gyvųjų, čia tarp mirusiųjų.“

Klausydamasis aš palenkiau savo veidą žemyn: ir vienas
(Ne tas kuris kalbėjo) susisukęs po svoriu
Kuris spaudė jį, pamatė mane, pažino mane tiesiai, ir pašaukė,
Laikydamas savo akis su sunkumu įbestas
Įdėmiai į mane, pasilenkusį kai aš ėjau
Kompanionas jų kelio. „O!“ aš sušukau,

„Ar tu nesi Oderidžis, ar nesi tu
Agobijo šlovė, šlovė to meno
Kurį jie Paryžiuje vadina iliuminavimo (miniatiūrų) įgūdžiu?“

„Broli!“ tarė jis, „su atspalviais kurie linksmiau šypsosi,
Bolonijos Franko teptukas brėžia lapus.
Jo visa garbė dabar; mano skolinta šviesa.
Iš tiesų aš nebūčiau buvęs toks mandagus jam,
Tuo tarpu kai aš gyvenau, per nekantrumą uolumo
Dėl to pranašumo į kurį mano širdis buvo linkusi.
Čia už tokią puikybę bauda yra mokama.
Nei būčiau aš netgi čia; jei, galėdamas vis dar
Nusidėti, aš nebūčiau atsigręžęs į Dievą.
O galios žmogaus! Kokia tuščia jūsų šlovė, pakąsta
Netgi savo aukštyje žalumos, jei amžius
Mažiau ryškus neseka! Čimabujė manė
Viešpatauti tapybos lauke; ir dabar
Šauksmas yra Džoto, ir jo vardas užtemdytas.
Taip vienas Gvidas iš kito atėmė
Rašytinį prizą: ir jis galbūt yra gimęs,
Kuris išvys abu iš jų lizdo. Triukšmas
Pasaulietinės šlovės yra tik gūsis vėjo,
Kuris pučia iš įvairių taškų, ir keičia savo vardą
Keisdamas tašką iš kurio pučia. Ar tu daugiau
Gyvensi lūpose žmonijos, jei tavo kūnas
Atsiskirs susitraukęs nuo tavęs, nei jei tu būtum miręs,
Prieš koralui ir košei esant paliktiems,
Ar anksčiau nei koks tūkstantis metų bus praėję? Ir tai
Yra, su amžinybe palyginus, tarpas,
Trumpesnis nei yra mirkstelėjimas akies
Dangaus lėčiausiai orbitai. Jis ten kuris eina
Taip lėtai priešais mane, toli ir plačiai

Per Toskaną skambėjo kartą; ir dabar
Yra Sienoje vos su šnabždesiais minimas:
Ten buvo jis valdovas, kai sunaikinimas pagavo
Pamišusį įniršį Florencijos, tą dieną
Išdidžios kaip ji dabar yra bjauri. Jūsų šlovė
Yra kaip žolė, kurios atspalvis ateina ir nueina,
Ir jo galybė vytina ją, per kurią ji išdygo
Žalia iš glėbio žemės.“ Aš taip jam:
„Teisingi yra tavo sakymai: mano širdžiai jie įkvepia
Malonią dvasią nuolankumo, ir numaldo
Kokius auglius (puikybes) pūliuoja ten. Bet kas yra jis
Apie kurią tu kalbėjai tik dabar?“ – „Šis,“ jis atsakė,
„Yra Provencanas. Jis yra čia, nes
Jis siekė, su gniaužtu įžūliu, valdžios
Visos Sienos. Taip jis vis dar ėjo,
Taip eina niekada nesiilsintis, nuo tada kai mirė.
Toks yra atlygis gražinamas už jį,
Kuris, be saiko, drįso žemėje.“ Aš tada:
„Jei siela kuri iki ribos gyvenimo atideda
Atgailą, lūkuriuoja toje žemesnėje erdvėje,
Nei čia kyla, nebent geros maldos padeda,
Kaip atsitiko priėmimas buvo suteiktas jam?“
„Kai savo šlovės aukščiausiam taške,“ tarė jis,
„Pagarbą orumui visą metę į šalį,
Laisvai Jis įsitvirtino Sienos lygumoje,
Prašytojas kad išpirktų savo kenčiantį draugą,
Kuris kankinosi kalėjimo namuose Karolio,
Nei dėl jo atsisakė per kiekvieną gyslą
Drebėti. Daugiau aš nesakysiu; ir tamsu,
Aš žinau, mano žodžiai yra, bet tavo kaimynai greitai
Padės tau su komentaru tekstui.
Tai yra darbas, kuris nuo šių ribų išlaisvino jį.“

XII GIESMĖ

Lygiu žingsniu kaip jaučiai junge,
Aš su ta pakrauta dvasia keliavau tolyn
Ilgai kiek švelnus instruktorius leido man;
Bet kai jis liepė man palikti jį, ir eiti toliau
(Nes „čia,“ tarė jis, „pridera su bure ir irklais
Kiekvienam žmogui, kaip geriausiai jis gali, stumti savo valtį“),
Stačias, kaip vienas nusiteikęs greičiui, aš pakėliau
Savo kūną, vis dar mintyse nuolankiai palinkęs.

Aš dabar savo lyderio pėdsakais ne nenoriai sekiau;
Ir kiekvienas buvo parodęs kaip lengvai mes ėjome
Kai taip jis įspėjo mane: „Lenk savo regėjimą žemyn:

Nes tau kad palengvintum kelią rasi gerai
Apmąstyti guolį po tavo pėdomis.“

Kaip atminimui palaidotųjų, nupiešta
Ant žemės lygio kapų, iškalta forma
To kas buvo kartą, pasirodo (nuo kurio vaizdo
Ašaros dažnai srūva pažadintos prisiminimo,
Kurio šventus dyglius gaillestingieji tik jaučia),
Taip mačiau aš ten, bet su labiau įdomiu įgūdžiu
Portretavimo išdirbta, kas tik erdvės
Iš kalno driekiasi. Vienoje dalyje
Jį aš išvydau, virš visų kūrinių seniau
Sukurtą kilniausią, žaibu krentantį iš dangaus:
Kitoje pusėje su varžtu dangišku pervertą
Briarėją: slegiantį žemę jis gulėjo per smūgį
Mirtino ledo kirtio. Timbrėjaus dievą (Apoloną)
Su Marsu, aš mačiau, ir Palade, aplink jų tėvą,
Ginkluotus vis dar, ir žvelgiančius į milžino galūnes
Išbarstytas po eterinį lauką. Nimrodą aš mačiau:
Prie pėdos didingo darbo jis stovėjo,
Lyg apstulbęs, žiūrėdamas į minią
Susivienijusią jo išdidžiame bandyme Senaro lygumoje.

O Niobė! Kokiam transe vargo
Tave aš išvydau, ant to vieškelio nupieštą,
Septynis sūnus abiejose pusėse tave nužudytus! O Sauliau!
Kaip baisiai tu atrodei! Ant savo paties kalavijo
Mirštantis Gilbooje, nuo tos valandos
Niekada neaplankytas lietaus iš dangaus ar rasos!

O kvaila Arachne! Tave aš taip pat mačiau
Pusiau vorę dabar kančioje šliaužiančią aukštyn
Nebaigtu tinklu kurį tu audei savo pražūčiai!

O Rehabeamai! Čia tavo pavidalas atrodo
Nebesiunčiantis daugiau iššūkio! Bet baimės ištiktas
Su niekuo, kas vytūsi jį, savo vežime riedantis.

Buvo parodyta šalia ant kietų grindų
Kaip brangus Alkmeonas privertė savo motiną įvertinti
Tą papuošalą blogą valandą gautą:
Kaip šventykloje ant Sanheribo krito
Jo sūnūs, ir kaip lavoną jie paliko jį ten.
Buvo parodytas sunaikinimas ir žiaurus sudraskymas padarytas
Tomirės Kyru, kai ji šaukė:
„Kraujo tu troškai, imk savo sotį kraujo!“
Buvo parodyta kaip sutriuškinti mūšyje bėgo
[Asirai](#), Holofernas nužudytas, ir net

Likučiai skerdynių. Troją aš pastebėjau
Pelenuose ir urvuose. O! Kaip kritęs,
Kaip apgailėtinas, Ilionai, buvo tavo atvaizdas ten!

Koks meistras pieštuko ar stiliaus
Buvo nubrėžęs šešėlius ir linijas, kurios būtų privertusios
Subtiliausią darbininką stebėtis? Mirę mirusieji,
Gyvieji atrodė gyvi; su aiškesniu vaizdu
Jo akis nematė, kas matė tiesą,
Nei mano ką aš mindžiau, kol ėjau
Žemai pasilenkęs. Dabar pūskitės; ir su standžiais kaklais
Eikite tolyn, jūs sūnūs Ievos! Nedenkite savo žvilgsnių,
Kad jie nepamatytų blogio jūsų kelio!

Aš nepastebėjau (taip užimta buvo mano mintis)
Kiek daug mes dabar buvome apėję kalno,
Ir savo eigos dar daugiau saulė buvo praleidusi,
Kai jis, kuris su vis dar budriu atsargumu ėjo,
Įspėjo: „Pakelk tu aukštyn savo galvą: nes žinok
Laikas nėra dabar lėtam laukimui. Žiūrėk
Tuo keliu angelas skubantis link mūsų! Štai
Kur tinkamai šeštoji tarnaitė sugrįžta
Iš tarnybos dienoje. Dėvėk tu išvaizdoje
Ir geste padorią graciją pagarbios baimės,
Kad džiugiai jis galėtų nukreipti mus aukštyn.
Apsvarstyk kad ši diena niekada neišauš vėl.“

Laiko praradimą jis buvo taip dažnai perspėjęs mane prieš,
Aš negalėjau praleisti tikslo į kurį jis taikėsi.

Gerasis pavidalas priartėjo prie mūsų, sniego baltumo
Apdare, ir su veidu metančiu srautus
Virpančio spindesio kaip rytinė žvaigždė.
Savo rankas jis atvėrė, tada savo sparnus; ir tarė:
„Pirmyn: laiptai, žiūrėkite! Yra arti; ir dabar
Kilimas yra be sunkumo pasiektas.“

Menkai mažai yra tų, kurie kai jie girdi
Tokias naujienas, skuba. O jūs rasė žmonių
Nors gimę skristi, kodėl kenčiate jūs vėją
Tokį lengvą kad blokštų jus? Jis vedė mus tolyn
Kur uola skyrėsi; čia prieš mano kaktą
Suplakė jo sparnai, tada pažadėjo aš turėčiau keliauti
Saugiai savo kelyje. Kaip užlipti
Tuo stačiu šlaitu, ant kurio briaunos [koplyčia](#) stovi
(Virš Rubakontės, žiūrinti valdingai žemyn
Į gerai valdomą miestą,) aukštyn į dešinę
Veržlus kilimas yra sulaužytas laiptų

Iškaltų tame sename ir paprastame amžiuje, kai vis dar
Registras ir etiketė ilsėjosi saugūs;
Taip yra tas kilimas palengvintas, kuris čia
Status nuo kito rato krenta:
Bet kiekvienoje pusėje aukšta uola spaudžia glaudžiai.

Įeinant ten mes pasisukome, balsai, gaida
Neišreiškiamą, dainavo: „Palaiminti vargšai
Dvasia.“ Ak kaip toli nepanašūs į šiuos
Sąsiauriai pragaro; čia dainos įvesti mus,
Ten klyksmai vargo! Mes lipame šventais laiptais:
Ir lengvesnis sau pačiam kur kas aš atrodžiau
Nei lygumoje anksčiau, dėl ko taip aš tariau:
„Sakyk, mokytojau, nuo kokio sunkaus daikto aš
Buvau palengvintas, kad vos koks jausmas vargo
Veikia mane keliaujantį?“ Jis trumpai atsakė:
„Kai nuodėmės platūs ženklai, kurie vis dar lieka
Ant tavo smilkinių, nors beveik ištrinti,
Bus, kaip vienas yra, visi švariai nutrinti,
Tada bus tavo pėdos nuoširdumo valios
Taip įveiktos, jos ne tik jaus
Jokio jausmo darbo, bet džiaugsmą daug daugiau
Lauks jų genamų išilgai jų aukštyn einančio kelio.“

Tada panašus į vieną, ant kurio galvos yra padėta
Kažkas ko jis nesuvokia bet iš mostų
Kitų kai jie praeina jį; jo ranka
Suteikia todėl pagalbą užtikrinti jį, ieško, randa,
Ir gerai atlieka tokią pareigą kokią akis
Trūksta galios vykdyti: taip tiesdamas pirmyn
Pirštus savo dešinės rankos, radau aš
Šešias tik iš raidžių, kurias jo kardas
Kuris nešė raktus buvo įbrėžęs ant mano kaktos.
Lyderis, kai jis pastebėjo mano veiksmą, nusišypsojo.

XIII GIESMĖ

Mes pasiekėme viršūnę laiptų, ir stovėjome
Ant antrosios atramos to kalno
Kuris gydo tą kuris lipa. Karnizas ten,
Panašus į pirmesnę, juosia aplink kalvą;
Išskyrus kad jo lankas su užmoju mažiau plačiau lenkiasi.
Šešelio nei vaizdo ten yra matyti; viskas lygu
Pylimas ir takas, atspindintys nieko
Tik uolos niūrų atspalvį. „Jei čia mes lauksime
Kieno nors paklausti,“ tarė poetas, „aš bijau
Mūsų pasirinkimas gali galbūt sutikti per ilgą uždelsimą.“

Tada įdėmiai į saulę savo akis
Jis įsmeigė, padarė savo dešinę centriniu tašku
Nuo kurio judėti, ir pasuko kairę į šalį.
„O maloni šviesa, mano pasitikėjime ir viltie,
Vesk mus tu,“ jis sušuko, „šiame naujame kelyje,
Kur dabar aš drįstu, vedanti į ribą
Kurią mes siekiame. Visas pasaulis tau
Skolingas šilumą ir spindesį. Jei jokia kita priežastis
Nedraudžia, tavo spinduliai turėtų visada būti mūsų vadovas.“

Toli, kaip yra matuojama mylia žemėje,
Per trumpą tarpą buvome mes nukeliavę; tokia greita valia
Varė; ir link mūsų skrendančios, dabar buvo girdimos
Dvasios nematomos, kurios mandagiai
Prie meilės stalo kvietė laukiamą svečią.
Balsas, kuris pirmas praskrido pro šalį, sušuko garsiai,
„Jie neturi vyno;“ taip tolyn už mūsų praėjo,
Tuos garsus kartodamas, nei dar prarastas
Silpname atstume, kai kitas atėjo
Šaukdamas, „Aš esu Orestas,“ ir lygiai taip
Sparnavo savo greitą kelią. „O tėve!“ aš sušukau,
„Kokie liežuviai yra šie?“ ir kai aš klausiau, štai!
Trečias šaukiantis, „Mylėkite tuos kurie nuskriaudė jus.“

„Šis ratas,“ tarė mano mokytojas, „riša rykštę
Pavydui, ir virvės yra todėl traukiamos
Labdaros koreguojančios rankos. Tramdymas
Yra šiurkštesnio garso, kaip tu išgirsi
(Jei aš manau teisingai), prieš tau pasiekiant perėją,
Kur atleidimas paleidžia juos laisvus. Bet kreipk savo akis
Įdėmiai per orą, ir tu pamatysi
Daugybę prieš tave sėdinčią, kiekvieną
Išilgai nuožulnios grotos.“ Tada daugiau nei anksčiau
Aš atmerkiau savo akis, prieš save žiūrėjau, ir mačiau
Šešėlius su drabužiais tamsiais kaip buvo uola;
Ir kai mes paėjome šiek tiek pirmyn, aš išgirdau
Verkimą, „Palaiminta Marija! Melski už mus,
Mykolai ir Petrai! Visa jūs šventoji kariauna!“

Aš nemanau kad vaikšto žemėje šią dieną
Žmogus toks beširdis, kad jis nebūtų susigraudinęs
Iš gailėsčio dėl vaizdo kurį sekantį aš mačiau.
Mano akys krūvį sielvarto liejo, kai dabar
Aš stovėjau taip arti jų, kad jų panašumai
Atėjo aiškiai į mano vaizdą. Iš ašutinės bjaurios
Jų apdangalas atrodė; ir ant savo peties vienas
Rėmė kitą, pasilenkusį, ir visi rėmėsi

Į uolą. Lygiai taip akieji ir vargšai,
Prie klausyklų, prašyti išmaldos,
Stovi, kiekvienas savo galvą ant savo draugo nuleidęs,

Taip labiausiai kad sukeltų užuojautą, ne garsu
Žodžių vien, bet tuo, kas jaudina ne mažiau,
Vaizdu vargo. Ir kaip niekada spindulys
Vidurdienio neaplanko beakio žmogaus,
Lygiai taip buvo dangus šykštus šiems
Savo gražios šviesos; nes, per akiduobes visų,
Siūlas vielos, perveriantis, suriša jas,
Kaip prijaukinimui laukinio sakalo.

Tai buvo skriauda, man pasirodė, praeiti ir žiūrėti
Į kitus, visgi pačiam tuo tarpu nematomam.
Į savo išmintingą patarėją todėl aš pasisukau.
Jis žinojo reikšmę nebylaus kreipimosi,
Nei laukė mano klausimo, bet tarė:
„Kalbėk; ir būk trumpas, būk subtilus savo žodžiuose.“

Toje dalyje karnizo, iš kur joks kraštas
Neapvainikuoja jo stataus kritimo, ėjo Vergilijus;
Kitoje pusėje manęs buvo dvasios, jų skruostus
Maudančios pamaldžiai atgailos ašaromis,
Kurios per baisų užsiuvimą skynėsi kelią.

Aš pasisukau į jas, ir „O šešėliai!“ tariau aš,
„Užtikrinti kad jūsų akims atidengtoms švies
Aukšta šviesa, vienintelis objektas jūsų troškimo,
Taip tegul dangaus malonė išvalo kokias tik putas
Plaukiančias drumzlinas ant sąžinės, kad nuo tada
Srovė proto riedėtų skaidri iš savo šaltinio,
Kaip jūs skelbiate (nes taip jūs suteiksite
Dovaną kurią aš brangiai vertinu) jei kokia siela
Iš Lacijaus gyvena tarp jūsų; ir galbūt
Tai sielai gali būti naudinga, jei aš sužinosiu tiek daug.“

„Mano broli, mes esame kiekvienas piliečiai
Vieno tikro miesto. Bet kurį tu norėtum sakyti,
Kuris gyveno svetimšalis Italijos žemėje.“

Taip išgirdau aš atsakantį, kaip kreiptasi, balsą
Kuris iš priekio atėjo per kažkiek erdvės nuo ten kur aš stovėjau.

Dvasią aš pastebėjau, kurios žvilgsnyje buvo pažymėtas
Laukimas. Klausiate kaip? Smakras buvo pakeltas
Kaip pas tą netekusį regėjimo. „Dvasia,“ tariau aš,
„Kuri savo kilimui save auklėji (jei tu esi

Ta kuri atsakei man,) arba vieta
Ar vardu, atskleisk save, kad aš galėčiau pažinti tave.“

„Aš buvau,“ ji atsakė, „iš Sienos: čia
Aš valau šalin su šiais blogą gyvenimą,
Melsdama su ašaromis kad Jis, kuris yra,
Suteiktų save mums. Nors Sapija vadinama
Išmintimi aš nepasižymėjau, džiugesnė kur kas
Dėl kitų skausmo, nei dėl gėrio nutikusio man.
Kad tu galėtum pripažinti aš dabar neapgaudinėju tavęs,
Klausyk, ar mano kvailystė nebuvo tokia kaip aš sakau ją.
Kai jau mano metai krypo dildami žemyn lanku,
Taip atsitiko, mano bendrapiliečiai
Netoli Kolės sutiko savo priešus lauke,
Ir aš meldžiau Dievą suteikti ką Jis buvo panorėjęs.
Ten buvo jie nugalėti, ir pasuko save
Į karčias perėjas bėgimo.
Aš stebėjau medžioklę, ir augdama už ribų
Džiaugsme, pakėliau aukštyn savo begėdę kaktą,
Ir kaip strazdas apgautas spindulio,
Šaukiau, „Tai baigta. Dangau! Aš nebijau tavęs.“
Ties savo riba gyvenimo aš norėjau taikos
Su Dievu; nei atgaila būtų papildžiusi
Ko aš trūkau pareigoje, jei nebūtų
Atsiskyrėlis Pjeras, paliestas labdaros,
Savo pamaldžiose maldose galvojęs apie mane.
„Bet kas esi tu kuris klausinėji apie mūsų būklę,
Kuris eini mano įsitikinimu, su vokais neužmerktais,
Ir kvėpuoji savo kalboje?“ – „Mano akys,“ tariau aš,
„Gali dar būti čia atimtos iš manęs; bet ne ilgam;
Nes jos nėra nusižengusios sunkiai
Su pavydžiais žvilgsniais. Bet vargas apačioje
Spaudžia mano sielą su didesne viršijančia baime.
Ta apatinė našta jau slegia mane žemyn.“

Ji taip: „Kas tada tarp mūsų čia aukštai
Atvedė tave, jei tu ketini sugrįžti?

„Jis,“ atsakiau aš, „kuris stovi nebylus šalia manęs.
Aš gyvenu: manęs klausk todėl, išrinkta dvasia,
Jei tu trokšti aš ten dar turėčiau judinti
Dėl tavęs savo mirtingas pėdas.“ – „O!“ ji atsakė,
„Tai yra toks keistas dalykas, tai didelis ženklas
Kad Dievas myli tave. Todėl su savo malda
Kartais padėk man: ir dėl to aš prašau,
Ko labiausiai tu trokšti, kad jei tavo pėdos
Kada mins Toskanos dirvą, tu išgelbėtum mano šlovę

Tarp mano giminių. Juos tu pamatysi
Su ta tuščia daugybe, kurie deda savo viltį
Į Telamonės uostą, ten žlugti
Sugluminti, labiau nei kai įsivaizduojamą srovę
Jie ieškojo Dianos pašaukti: bet tie kurie veda
Jų laivynus, daugiau nei sugriautas viltis gedės.“

XIV GIESMĖ

„Sakyk kas yra jis aplink mūsų kalną vingiuoja,
Dar prieš mirčiai pakirpus jo sparną skrydžiui,
Kuris atmerkia savo akis ir uždengia jas savo valia?“

„Aš nežinau kas jis yra, bet žinau tiek
Jis ateina ne vienas. Tu paklausk jo,
Nes tu esi arčiau jo, ir žiūrėk
Užkalbink jį švelniai, taip kad jis galėtų kalbėti.“

Taip dešinėje dvi Dvasios lenkdamosios kiekviena
Link kitos, kalbėjo apie mane, tada abi
Kreipdamosi į mane, savo veidus atgal atlošė,
Ir taip viena pradėjo: „O siela, kuri vis dar
Uždaryta kūne, kyli link dangaus!
Vardan labdaros, mes prašome tavęs paguosti mus,
Papasakojant iš kur tu ateini, ir kas tu esi:
Nes tu verti mus dėl malonės parodytos tau
Stebėtis, kaip dėl dalyko kurio niekada nėra buvęs.“

„Driekiasi per vidurį Toskanos,“
Aš tiesiai pradėjau: „upelis, kurio ištaka
Trykšta Falteronoje, su savo eiga
Nepatenkintas, kai jis kokį šimtą mylių
Yra atmatavęs. Nuo jo krantų atnešu, aš šį kūną.
Sakyti jums kas aš esu būtų žodžiai iššvaistyti:
Nes dar mano vardas vos skamba ant gando lūpos.“

„Jei gerai aš įjungiu į savo mintį
Reikšmę tavo kalbos,“ tarė jis, kuris pirmas
Kreipėsi į mane, „tu kalbi apie Arno bangą.“

Kuriam kitas: „Kodėl jis paslėpė
Pavadinimą tos upės, kaip žmogus
Daro apie kokį siaubingą dalyką?“ Dvasia, kurios
Apie tai buvo klausta, išteisino jį taip:
„Aš nežinau: bet tinka gerai vardui
Išnykti to slėnio; nes nuo šaltinio
Kur trykšta taip gausiai Alpių šlaitas
Atkirstas Peloro, (kad vos praeina
Už tos ribos,) net iki taško
Kur vandenynas yra atstatomas, ką dangus

Siurbia iš neišsemiamos atsargos visoms žemės srovėms,
Per visą erdvę dorybė yra vejama žemyn,
Lyg būtų gyvatė, visų, kaip mirtinas priešas,
Ar per pražūtingą įtaką vietai,
Arba iškraipymą suklaidintų valių,
Kad paprotys gena į blogį: iš kur tuose,
Gyventojuose tame apgailėtiname slėnyje,
Gamta yra taip transformuota, atrodo lyg jie
Būtų dalinęsi Kirkės maitinimu. Tarp bukų kiaulių,
Vertesnių gilių nei kito maisto
Sukurto žmogaus naudojimui, jis formuoja pirma
Savo tamsų kelią; tada, krypdamas tolyn, randa
Šunis, urzgikus labiau iš pykčio nei galios, nuo kurių
Jis nosisuka su panieka į šalį: vis dar keliaudamas žemyn,
Kuo labiau tas prakeiktas ir nelaimingas griovys
Išsipučia į didumą, lygiai tiek pat jis randa
Šunis virstant į vilkus. Besileisdamas vis dar
Per dar labiau tuščiaidurius sūkurius, toliau jis sutinka
Rasę lapių, taip pilnų klastos,
Jos nebijo kad įgūdžiai gali įveikti ją.
Nei aš liausiuosi nes mano žodžiai yra girdimi
Kitų ausų nei tavo. Bus gerai
Šiam žmogui, jei jis išlaikys atmintyje
Ką iš ne klystančios Dvasios aš atskleidžiu.
Štai! Aš matau tavo anūką, kuris tampa
Medžiotoju tų vilkų, ant kranto
Tos nuožmios srovės, ir baugina juos visus su baime:
Jų kūnus dar gyvus stato jis pardavimui,
Tada kaip seną žvėrį skerdimui pasmerkia.
Daugelį gyvybės jis atima, save vertės
Ir gero vertinimo. Išsteptas krauju
Žiūrėk kaip jis išeina iš liūdno miško,
Palikdamas tokį sunaikinimą, kad per tūkstantį metų
Jis neišplis į pirminį vešlumą vėl.“

Kaip tas, kuris žinias girdi apie vargą ateinantį,
Keičia savo žvilgsnius sutrikdytas, iš kurios tik dalies
Pavojus griebtų jį, taip mačiau aš keičiantis
Tą dvasią, kuri pasisuko klausytis, ištikta
Liūdesio, vos tik ji pagavo žodį.

Jo veidas ir kito kalba sukėlė
Troškimą manyje sužinoti vardus abiejų,
Apie ką su nuolankiu prašymu aš paklausiau.

Šešėlis, kuris neseniai kreipėsi į mane, taip tęsė:
„Tavo noras reiškia kad aš teikčiausi daryti

Dėl tavęs tai ko tu nenori daryti dėl manęs.
Bet kadangi Dievo valia yra kad taip plačiai šviestu
Jo malonė tavyje, aš būsiu dosnus taip pat.
Gvidas iš Dukos žinok tada kad aš esu.
Pavydas taip išdžiovino mano kraują, kad jei būčiau matęs
Artimą žmogų padarytą džiugiu, tu būtum pastebėjęs
Melsvą blyškumą uždengiantį mano skruostą.
Tokį derlių pjaunu aš iš sėklos kurią sėjau.
O žmogau, kodėl dedi savo širdį kur reikia
Išskyrimo dalyvių gėryje?
Tai yra Rinierio dvasia, tai pasididžiavimas
Ir garbė namų Kalbolio,
Kur iš jo vertės joks paveldas nelieka.
Nei jo vienintelio kraujas, kuris buvo atimtas
(Tarp Po, kalno, Reno, ir kranto,)
Nuo visko ko tiesa ar fantazija prašo palaimai;
Bet tose ribose toks augimas išdygo
Piktžolėtą ir nuodingą šaknų, kad ilgai tyčiotūsi
Iš lėtos kultūros vargo. Kur yra gerasis Licijus? Kur
Manardis, Traversalas, ir Karpinja?
O pavainikės atžalos senos Romanijos linijos!
Kai Bolonijoje žemas amatininkas,
Ir Faencoje anas Bernardinas dygsta,
Švelnus ūglis iš nekilmingo stiebo.
Nesistebėk, toskanieti, jei tu matai mane verkiant,
Kai aš atšaukiu į atmintį tuos kartą mylimus vardus,
Gvidą iš Pratos, ir iš Aco jį
Kuris gyveno su jumis; Tinjosą ir jo būrį,
Su Traversaro namais ir Anastadžijo,
(Kiekviena rasė netekusi paveldėjimo) ir be šių,
Damas ir riterius, vargus ir lengvumą,
Kurie užbūrė mus į meilę ir mandagumą;
Kur dabar tokia piktybė karaliauja išdavikiškose širdyse.
O Bretinorai! Kodėl lūkuriuojai vis dar,
Kai iš tavęs tavo šeima išėjo,
Ir daugelis, nekęsdami blogio, prisijungė prie jų žingsnių?
Gerai daro jis, kas liepia savo giminei baigtis,
Banjakavalas; Kastrakaras blogai,
Ir Konijas blogiau, kurie rūpinasi dauginti
Rasę Grafų iš tokio kraujo kaip jų.
Gerai darysite jūs taip pat, Paganiai, tada
Kai iš jūsų tarpo pasitrauks jūsų demonas vaikas.
Ne taip, visgi, kad nuo šiol ten liktų
Tikras įrodymas to kas jūs buvote. O Hugolinai!
Tu kilęs iš Fantolinio linijos! Tavo vardas
Yra saugus, kadangi nieko nėra laukiama po tavęs

Kad aptemdytų jo spindesį, iškrypstant iš tavo giminės.
Bet, toskanieti, eik savo keliais; nes dabar aš jaučiu
Daug daugiau malonumo verkime nei žodžiuose.
Toks gailestis dėl jūsų suspaudė mano širdį.“

Mes žinojome tos švelnios dvasios skiriantis girdėjo
Mūsų žingsnius. Jų tylą todėl apie mūsų kelią
Užtikrino mus. Vos tik mes buvome palikę jas,
Žengdami tolyn, štai! Balsas kuris atrodė
Kaip pliūpsnis žaibo, kai jis plėšo orą,
Sutiko mus, ir sušuko, „Kas tik ras
Užmuš mane,“ tada pabėgo nuo mūsų, kaip varžtas
Sviestas staiga iš žemyn lekiančio debesies.
Kai jis buvo davęs trumpas paliaubas mūsų klausai,
Štai kitas su trenksmu tokiu garsiu
Kaip greitai sekantis griaustinis: „Žymėk manyje
Aglauros paverstą į uolą.“ Aš nuo garso
Traukdamasis pasitraukiau glaudžiau prie savo vadovo.

Dabar nebylioje ramybėje ilsėjosi visas oras:
Ir taip jis tarė: „Čia buvo erzinančios žąslos.
Bet jūsų senasis priešas taip masina savo kablį,
Jis traukia jus godžius pas save. Todėl nei kamanos
Padeda jums, nei susigrąžinantis šauksmas. Dangus šaukia
Ir aplink jus besisukdamas vilioja jūsų žvilgsnį
Su amžiniais grožiais. Visgi jūsų akis
Sukasi su kvailu dievinimu vis dar į žemę.
Todėl Jis smogia jums kuris atskiria viską.“

XV GIESMĖ

Kiek tarp trečios valandos pabaigos ir aušros,
Pasirodo dangaus sferos, kuri vis sukasi
Taip nerami kaip kūdikis savo žaidime,
Tiek pasirodė likę saulei
Jos nuožulnioje kelionėje link vakarinio tikslo.

Vakaras buvo ten, o čia vidudienis nakties (šviesa kaip dieną);
Ir tiesiai į mūsų kaktą trenkė spinduliai.
Nes aplink kalną, ratuodamas, taip mūsų kelias
Buvo nuvedęs mus, kad link saulėlydžio dabar
Tiesiai mes keliavome: kai aš pajutau svorį
Labiau didingo spindesio, nei anksčiau,
Spaudžiant mano kaktą. Priežastis nežinoma, nustebimas
Apėmė mane, ir abi rankas prieš savo antakius
Keldamas, aš įterpiau jas, kaip ekraną,
Kad nuo to nuostabaus pertekliaus šviesos
Nukirptų sumažintą orbitą. Kaip kai spindulys,

Smogdamas į vandenį ar paviršių skaidrų
Veidrodžio, šoka į priešingą pusę,
Kildamas žvilgsniu, lygiai kaip jis krito,
(Ir tiek skiriasi nuo akmens, kuris krenta)
Per lygią erdvę, kaip praktikos įgūdis parodė;
Taip su lūžusia šviesa prieš mane atrodė
Žemė ten paliesta; nuo ko staigioje skuboje
Mano regėjimas atšoko. „Kas yra tai, tėve mylimas!
Prieš ką aš stengiuosi apsaugoti regėjimą veltui?“
Sušukau aš, „ir kas link mūsų judantis atrodo?“

„Nesistebėk, jei šeima dangaus,“
Jis atsakė, „dar su akinančiu spindesiu temdo
Tavo jutimą tai yra pasiuntinys kuris ateina,
Kviesdamas žmogaus kilimui. Tokie vaizdai netrukus,
Ne skausmingi, suteiks tau malonumą,
Kaip tavo suvokimas yra prigimties paruoštas
Iki jų lygio.“ Palaimintas angelas, greitai
Kaip mes pasiekėme jį, pasveikino mus su džiugiu balsu:
„Čia įženkite ant kopėčių kur kas mažiau stačių
Nei jūs dar sutikote.“ Mes tuojau
Lipdami, išgirdome už savęs giedant saldžiai,
„Palaiminti gailestingieji,“ ir „laimingas tu!
Kuris nugali.“ Vienišas kiekvienas, mano vadovas ir aš
Tęsėme savo aukštyn einantį kelią; ir mums einant,
Kokią naudą iš jo žodžių aš tikėjausi laimėti,
Ir taip jo klausdamas, suformavau savo kalbą:

„Ką turėjo omenyje Romanijos dvasia, kai ji kalbėjo
Apie palaimą išskirtinę su jokių partneriu nepasidalintą?“

Jis tiesiai atsakė: „Nenuostabu, kadangi jis žino,
Koks sielvartas laukia dėl jo paties blogiausio trūkumo,
Jei jis barasi ant kitų, kad jie mažiau galėtų liūdėti.
Kadangi jūs nukreipiate savo norus į tikslą,
Kur, per bendrystę savininkų, dalis
Yra sumažinta, pavydas pučia atodūsius žmonių.
Jokia baimė to negalėtų paliesti jūsų, jei meilė
Aukštesnės sferos iškeltų jūsų troškimą.
Nes ten, kuo daugiau jie vadina tai mūsų,
Tiek daugiau nuosavybės kiekvienas gėryje
Padidina daugiau, ir padidinta labdara
Gaubia tą gražų vienuolyną ryškesne liepsna.“

„Dabar trūksta man pasitenkinimo labiau,“ tariau aš,
„Nei jei tu būtum tylėjęs iš pradžių,
Ir abejonė labiau renkasi ant mano dirbančios minties.
Kaip gali atsitikti, kad gėris padalintas,

Daugelį, kurie valdo jį, daro labiau turtingais,
Nei jei tai būtų pasidalinta kelių?“ Jis atsakydamas taip:
„Tavo protas, grįždamas vis dar prie dalykų žemės,
Muša tamsą iš tikros šviesos. Aukščiausias gėris
Beribis, neišreiškiamas, taip skuba
Mylėti, kaip spindulys į skaidrų kūną sminga,
Duodamas tiek aistros kiek randa.
Amžinas išsiliejimas sruvena plačiai
Plisdamas, kur tik labdara plečiasi.
Taip kad kuo daugiau siekiančių tos palaimos
Yra padauginta, daugiau gėrio yra ten mylėti,
Ir daugiau yra mylima; kaip veidrodžiai, kurie atspindi,
Kiekvienas į kitą, paskleistą šviesą.
Jei šie mano žodžiai nepadedą numalšinti
Tavo troškulio, Beatričę tu pamatysi,
Kuri nuo šio trūkumo, ir nuo viso kito ką tu turi,
Išvaduos tave pilnai. Rūpinkis tik tu
Kad nuo tavo smilkinių būtų greitai ištrinti,
Lygiai kaip du jau, tie penki randai,
Kurie kai jie skauda tau labiausiai, tada geriausiai gyja,“

„Tu,“ aš buvau sakęs, „patenkini mane,“ kai aš pamačiau
Kitas ratas buvo pasiektas, ir besistebinčios akys
Laikė mane nebylų. Ten staiga aš atrodžiau
Ekstatinės vizijos pagriebtas šalin;
Ir šventykloje mačiau, man pasirodė, minią
Daugelio žmonių; ir prie įėjimo stovėjo
Dama, kurios saldus elgesys išreiškė
Motinos meilę, kuri sakė, „Vaikeli! Kodėl tu
Pasielgei su mumis taip? Žiūrėk tavo tėvas ir aš
Sielvartaujantys ieškojome tavęs;“ ir taip laikė savo ramybę,
Ir tiesiai vizija pabėgo. Moteris sekanti
Pasirodė prieš mane, žemyn kurios veidu bėgo
Tie vandenys, kuriuos sielvartas verčia lauk iš vieno
Gilaus pasipiktinimo įgelto, kuris atrodė sakantis:
„Jei tu, Peisistratai, esi valdovas iš tiesų
Virš šio miesto, pavadinto su tokiu ginču
Priešingų dievų, ir iš kur kiekvienas mokslas žėri,
Atkeršyk už tas rankas, kurių drąsus apkabinimas
Aplėbė mūsų dukterį;“ ir kurstyti, man pasirodė,
Malonus ir nuolankus, su veidu nesudrumstu,
Jos valdovas kalbėjo: „Kaip mes tiems atlyginsime,
Kurie linki mums blogo, jei mes taip pasmerkiame
Žmogų kuris myli mus?“ Po to aš mačiau
Miniją, įniršyje degančią, žudyti
Akmenimis jauną jaunuolį, ir šaukti garsiai

„Sunaikink, sunaikink!“ ir jį aš mačiau, kuris linko
Sunkus nuo mirties ant žemės, visgi padarė
Savo akis, atvertas aukštyn, vartais į dangų,

Melsdamas atleidimo Visagalio Tėvo,
Viduryje to žiauraus konflikto, savo priešams,
Su žvilgsniais, kurie su užuojauta į savo tikslą.

Vos tik mano dvasia, iš savo orinio skrydžio
Grįžtanti, ieškojo vėl dalykų, kurių tiesa
Nepriklauso nuo jos formavimo, aš pastebėjau
Kaip ji buvo klaidžiojusi ne po netikras scenas

Tuo tarpu lyderis, kuris galėjo matyti aš judėjau,
Kaip tas, kuris kovoja nusikratyti savo miegą,
Sušuko: „Kas tau, kad tu negali laikyti
Savo stovėsenos tvirtos, bet daugiau nei pusę lygos
Keliavai su užmerktomis akimis ir svyruojančia eiseną,
Panašus į žmogų vynu ar miegu perkrautą?“

„Mylimas tėve! Jei tu teikiesi,“ tariau aš,
„Klausytis, aš papasakosiu tau kas pasirodė
Prieš mane, kai taip sušlubavo mano skęstantys žingsniai.“

Jis taip: „Ne jei tavo Veidas būtų užmaskuotas
Su šimtu kaukių, galėtų mintis tavo
Kokia maža bebūtų, išsisukti nuo manęs. Ką tu matei
Buvo parodyta, kad laisvai tu galėtum atverti savo širdį
Vandenims taikos, kurie teka išsilieję
Iš savo amžino šaltinio. Aš neklausiau,
Kas tau? Dėl tokios priežasties kaip tas daro, kas
Žiūri tik su ta akimi kuri mato nebe daugiau,
Kai be dvasios kūnas guli; bet klausiau,
Kad suteikčiau šviežios jėgos tavo pėdai. Tokių akstinių
Lėtiams ir lūkuriuojantiems reikia; kad jie būtų rasti
Netrūkstantys, kai jų valanda budėjimo grįžta.“

Taip tolyn mes keliavome per vakaro dangų
Žiūrėdami įdėmiai, toli pirmyn, kaip mūsų akys
Su lygiu vaizdu galėjo siekti prieš ryškų
Vakarinį spindulį: ir štai! Lėtais laipsniais
Besirenkantis, rūkas slinko link mūsų, tamsus kaip naktis.
Nebuvo jokios vietos pabėgti; ir ta migla
Atėmė iš mūsų, tiek regėjimą, tiek tyrą orą.

XVI GIESMĖ

Pragaro tamsiausia tamsa, ar naktis nespindinti, tamsi,
Kiekvienos planetos netekusi, ir apgaubta debesų,
Niekada neskleidė prieš regėjimą šydo

Storumo kaip ta migla, nei jutimui
Tokio apčiuopiamo ir tiršto. Įžengiant į jos šešėlį,
Mano akis neištvėrė su neužmerktais vokais;
Ką pažymėdamas, prie manęs patraukė ištikimas vadovas,
Siūlydamas man savo petį atramai.

Kaip aklas žmogus už savo lyderio eina,
Kad jis nesuklystų, ar nesukluptų netikėtai
Ant ko nors kas galėtų sužaloti jį, ar galbūt sunaikinti,
Aš keliavau per tą kartų orą ir bjaurų,
Vis dar klausydamasis savo palydos įspėjančio balso,
„Žiūrėk kad nuo manęs tu neatsiskirtum.“ Tiesiai aš išgirdau
Balsus, ir kiekvienas atrodė meldžiantis taikos,
Ir užuojautos, Dievo Avinėlio
Kuris atima nuodėmes. Jų [preliudija](#) vis dar
Buvo „Agnus Dei,“ ir per visą chorą,
Vienas balsas, vienas matas bėgo, kad tobula atrodė
Santarvė jų dainos. „Ar tai aš girdiu
Dvasias, O mokytojau?“ aš sušukau; ir jis:
„Tu taikai teisingai: šios atlaisvina pančius pykčio.“

„Dabar kas tu esi, kad per mūsų dūmus skrodi?
Ir kalbi apie mus, lyg tu pats netgi dar
Dalintum laiką kalendomis?“ Taip vienas balsas
Užkalbino mane; iš kur mano mokytojas tarė: „Atsakyk;
Ir klausk, ar aukštyn iš čia perėjimas veda.“

„O būtybe! Kuri darai save tyrą, kad stovėtum
Graži dar kartą savo Kūrėjo akyse!
Kartu su manimi: ir tu išgirsi ir stebėsi.“
Taip aš, kur dvasia atsakydama tarė:

„Ilgai kaip teisėta man, mano žingsniai
Seks tavo; ir kadangi debesuoti dūmai
Draudžia matymą, klausia vietoj to
Laikys mus sujungtus.“ Aš tada tuojau pradėjau
„Vis dar savo mirtingame vystykle, aš kylu
Į aukštesnius regionus, ir esu čia atėjęs
Per baisią agoniją pragaro.
Ir, jei taip gausiai Dievas padalijo savo malonę,
Kad, švariai šalia viso modernaus precedento,
Jis nori manęs stebėti jo karališką būseną,
Nuo manęs neslėpk kas tu buvai, prieš mirčiai
Atlaisvinant tave; bet instrukuok mane: ir instrukuok
Ar teisingai į perėją aš einu; tavo žodžiai
Kelią nukreipiantys kaip saugi palyda.“

„Aš buvau iš Lombardijos, ir Marku vadinamas:
Ne nepatyręs pasaulio, tą vertę
Aš vis dar mėgau, nuo kurios visi nusuko
Bejėgį lanką šalin. Tavo kursas linksta teisingai
Į viršūnę:“ ir, atsakydamas taip,
Jis pridūrė, „Aš meldžiu tave melskis už mane,
Kai tu ateisi aukštai.“ Ir aš jam:
„Priimk mano tikėjimą kaip įkaitą aš atliksiu
Ko tu reikalauji. Visgi viena abejonė lieka,
Kuri spaudžia mane skaudžiai, jei aš neišspręsiu jos,
Viena prieš tai ji spaudė mane, padvigubinta dabar
Tavo nuomonės, kai aš suporuojų tą
Su viena kitur pareikšta, kiekviena stiprinanti kitą.
Pasaulis iš tiesų yra netgi taip apleistas
Viso gėrio kaip tu kalbi apie jį ir taip spiečia
Kiekvienu blogiu. Visgi, prašau tavęs, nurodyk
Priežastį man, kad aš pats galėčiau pamatyti,
Ir kitiems parodyti: nes danguje
Vienas deda ją, ir vienas žemėje apačioje.“

Tada išleisdamas gilų ir girdimą atodūsi,
„Broliai!“ jis taip pradėjo, „pasaulis yra aklas;
Ir tu iš tiesų ateini iš jo. Jūs, kurie gyvenate,
Darote taip kiekvieną priežastį priskiriate dangui aukščiau,
Lygiai kaip jo judėjimas iš būtinybės
Trauktų su savimi viską kas juda. Jei tai būtų taip,
Laisvo pasirinkimo jumyse nebūtų jokio; nei teisingumas norėtų
Kad būtų džiaugsmas už dorybę, vargas už blogį.
Jūsų judėjimai turi savo pirminį polinkį iš dangaus;
Ne visi; visgi sakiau aš visi; kas tada seka?
Šviesą turite jūs vis dar sekti blogį ar gėrį,
Ir valios laisvą galią, kuri, jei ji stovi
Tvirta ir nepavargusi Dangaus pirmame bandyme,
Nugali galiausiai, taip ji būna puoselėjama gerai,
Triumfuojanti virš visko. Galingesnei jėgai,
Geresnei prigimčiai pavaldūs, jūs būnate
Laisvi, ne suvaržyti to, kas formuoja jumyse
Mąstantį protą nepaveiktą žvaigždžių.
Jei tada dabartinė rasė žmonijos klysta,
Ieškokite savyje priežasties, ir raskite ją ten.
Čia tu pripažinsi mane ne melagingu šnipu.

„Tiesiai iš jo lipdančios rankos, kuris sužavėtas stebi
Jos atvaizdą prieš jai dar egzistuojant, siela
Ateina kaip kūdikis, kuris žaidžia sportiškai
Verkdamas ir juokdamasis savo kaprizingose nuotaikose,
Taip nemokšiška ir taip nežinanti nieko,

Išskyrus kad jos Kūrėjas būdamas vienas kuris gyvena
Su džiaugsmu visada, noriai ji pasisuka
Į bet ką kas teikia jai džiaugsmą. Kokio menko gėrio
Skonį greitai ji ragauja; ir, pagauta to,
Su meile ji siekia jo, jei joks vadovas
Neatšaukia, jokia vadžia nenukreipia jos klaidžiojančio kurso.
Todėl reikėjo, įstatymas turėtų būti tramdytojas;
Suvereno todėl reikėjo, kurio veriantis vaizdas
Galėtų pažymėti bent tvirtovę ir pagrindinį bokštą
Tikrojo miesto. Įstatymai iš tiesų yra:
Bet kas yra tas kuris laikosi jų? Niekas; ne jis,
Kuris eina priekyje, piemuo bandos,
Kuris atrajoja bet neskelia kanopos.
Todėl daugybė, kurie mato savo vadovą
Smogiantį į patį gėrį kurio jie trokšta labiausiai,
Maitinasi ten ir žiūri ne toliau. Taip priežastis
Yra ne sugadinta prigimtis jumyse pačiuose,
Bet blogas vadovavimas, kas pasuko pasaulį
Į blogį. Roma, kuri pasuko jį į gėrį,
Buvo pratusi girtis dviem saulėmis, kurių atskiri spinduliai
Metė šviesą ant abiejų kelių, pasaulio ir Dievo.
Viena nuo tada užgesino kitą; ir kalavijas
Yra įskiepytas ant lazdos; ir taip sujungti
Kiekvienas privalo per jėgą krypti į blogesnę, nepabūgę
Baimės kito. Jei tu abejoji manimi, žymėk
Ašmenis: kiekviena žolė yra sprendžiama pagal jos sėklą.
Ta žemė, per kurią Adidžė ir Po
Savo vandenį ridena, buvo kartą rezidencija
Mandagumo ir narsos, prieš dieną,
Kuri susiraukė ant Frederiko; dabar saugiai gali praeiti
Tas ribas, kas tik yra nustojęs, iš gėdos,
Kalbėti su gerais žmonėmis, ar ateiti arti jų buveinių.
Trys seni vis dar randami ten, kuriuose
Senas laikas bara naują: šie laiko tai ilgu
Kol Dievas gražins juos į geresnę pasaulį:
Gerasis Gerardas, iš Palaco jis
Konradas, ir Gvidas iš Kastelo, vadinamas
Gališka fraze labiau tinkamai paprastu lombardu.
Ties tuo galiausiai daryk išvadą. Bažnyčia Romos,
Maišydama dvi valdžias kurios blogai dera,
Prarado savo pagrindą, krito į purvą,
Ir ten save ir naštą labai sutepė.“

„O Markai!“ aš atsakiau, šie argumentai
Įtikina mane: ir priežastį aš dabar įžiūriu
Kodėl paveldo jokia dalis neatiteko

Levio atžalai. Bet išspręsk man tai
Kas tas Gerardas yra, kuris kaip tu sakai
Yra paliktas pavyzdys žuvusios rasės,
Ir papeikimui šiam nedėkingam amžiui?“

„Arba tavo žodžiai,“ tarė jis, „apgauna; arba kitaip
Yra skirti išbandyti mane; kad tu, kalbėdamas toskanietiškai,
Atrodai nesąs girdėjęs apie gerąjį Gerardą;
Vienintelis priedėlis tas, pagal kurį aš žinau jį;
Nebent aš pasiskolinčiau iš jo dukters Gajos
Kitą vardą papuošti jį. Dievas tebūnie su jumis.
Aš palaikau jums kompaniją nebe daugiau. Žiūrėk
Aušra su baltu spinduliu mirga per miglą.
Aš turiu šalin – angelas ateina – prieš jam
Pasirodant.“ Jis pasakė, ir nenorėjo girdėti manęs daugiau.

XVII GIESMĖ

Pasišauk į atmintį, skaitytojau, jei tu kada
Esi, ant kalno viršūnės, buvęs pagautas debesies,
Per kurį tu matei ne geriau, nei kurmis
Daro per nepermatomą membraną; tada, kai tik
Vandeningi garai tankūs pradėjo tirpti
Į ploną orą, kaip silpnai saulės sfera
Atrodė brendanti per juos; taip tavo vikri mintis
Gali įsivaizduoti, kaip iš pradžių aš vėl pamačiau
Saulę, kuri link lovos dabar savo guolį buvo pakabinusi.

Taip su mano lyderio pėdomis vis dar lygiuodamas žingsnį
Iš to debesies aš išėjau, kai dabar užgeso
Atsiskiriantys spinduliai nuo žemų krantų.

O greita ir kalanti (kurianti) galia! Kuri kartais darai
Taip apiplėši mus nuo mūsų pačių, mes neimame ženkle
Nors aplink mus tūkstantis trimitų skambėtų!
Kas judina tave, jei juslės nejuda? Šviesa
Įžiebta danguje, spontaniška, savaimė informuota,
Ar labiau tikėtina nuslystanti žemyn su greitu įtekėjimu
Valia dieviška. Pavaizduoti prieš mane atėjo
Pėdsakai jos baisaus bedieviškumo,
Kurios forma buvo pakeista į paukštį, kuris labiausiai
Džiugina save dainoje: ir čia mano protas
Buvo viduje taip susisupęs, jis nedavė vietos
Nieko kas prašė įėjimo iš išorės.

Toliau pasipylė į mano fantaziją pavidalas
Kaip vieno nukryžiuoto, kurio veidas kalbėjo
Bjaurų pagiežą, pyktį gilų, kuriame jis mirė;
Ir aplink jį Ahasveras didysis karalius,

Estera jo nuotaka, ir [Mordechajus](#) teisingasis,
Nekaltas žodžiu ir darbu. Kaip savaiame
Tas nematerialus kūrinys smegenų
Sprogo, kaip burbulas, Kai vanduo dingsta
Kuris maitino jį; mano vizijoje tiesiai iškilo
Mergelė verkianti garsiai, ir šaukė, „O karaliene!
O motina! Kodėl neumaldomas pyktis
Priverė tave bjaurėtis savo būtimi? Kad neprarastum
Lavinių, beviltiška tu nužudei save.
Dabar tu praradai mane. Aš esu ji, kurios ašaros
Gedi, prieš man krentant, motinos pirmalaikės pabaigos.“

Lygiai kaip miegas nutrūksta, jei staiga
Naujas spindesys trenkia į užmerktus vokus,
Sutrūkęs snaudulys virpantis prieš jam mirštant;
Taip iš priešais mane nuskendo tas vaizdinys
Išnykdamas, vos tik į mano veidą trenkė
Šviesa, užtemdanti toli mūsų žemišką spindulį.
Kaip aplink aš pasisukau apžvelgti kokioje vietoje
Aš buvau atvykęs, „Čia jūs lipate,“ sušuko
Balsas, kuris kito tikslo nepaliko man jokio,
Išskyrus valią tokią aistringą pamatyti kas kalbėjo,
Aš negalėjau pasirinkti tik žiūrėti. Kaip prieš saulę,
Kuri sveria mūsų regėjimą žemyn, ir dengia savo formą
Šviesoje transcendentinėje, taip mano dorybė (galia) sušlubavo
Nelygi. „Tai yra Dvasia iš aukščiau,
Kuri rikiuoja mums mūsų aukštyn einantį kelią, neprašyta;
Ir savo paties šviesoje gaubia jį. Kaip žmogus
Daro dėl savęs, taip dabar yra daroma dėl mūsų.
Nes kas laukia maldaujančio, visgi mato poreikį
Jo skubios pagalbos, nustato save pasiruošusį
Bukam atsisakymui, prieš prašymui esant padarytam.
Neatsisakykime paskolinti paruoštą pėdą
Tokiam kvietimui: skubėkime kilti,
Prieš sutemstant: nes mes negalime tada,
Kol rytas vėl sugrįš.“ Taip kalbėjo mano vadovas;
Ir į vienas kopėčias abu nukreipėme savo žingsnius;
Ir prie pirmo laipto artėjant, aš pajutau
Arti manęs tarytum mostelėjimą sparno,
Kuris vedavo mano veidą ir šnabždėjo: „Palaiminti tie
Taikdariai: jie nežino pikto pykčio.“

Dabar į tokį aukštį virš mūsų galvų buvo pakelti
Paskutiniai spinduliai, sekami glaudžiai gobtuvuotos nakties,
Kad daugelis žvaigždžių iš visų pusių per tamsą
Sušvito. „Kodėl skiriesi nuo manęs, O mano jėga?“
Taip su savimi aš bendravau; nes aš jaučiau

Savo pervargusias saugysles atsilaisvinant. Mes buvome pasiekę
Viršūnę, ir buvome įtvirtinti kaip laivas
Atvykęs į žemę. Ir laukdamas trumpą tarpą,
Jei kas nors turėtų sutikti mano ausį tame naujame rate,
Tada į savo vadovą aš pasisukau, ir tariau: „Mylimas tėve!
Paskelbk kokia kaltė yra šiame rate valoma.
Jei mūsų pėdos ilsisi, nereikia tavo kalbai daryti pauzės.“

Jis taip man: „Meilė gėrio, kad ir ko
Trūko iš teisingos proporcijos, čia išpildo.
Čia dirba iš naujo irklai, kuris lūkuriavo blogai.
Bet kad tu galėtum dar aiškiau suprasti,
Duok ausį mano žodžiams, ir tu nuskinsi
Kokį vaisių gali patikti tau gerai, iš šio uždelsimo.

„Kūrėjas, nei sukurta būtybė, niekada,
Mano sūnau,“ jis taip pradėjo, „nebuvo be meilės,
Ar natūralios, ar laisvos dvasios augimo.
Tu neturi to mokytis. Natūrali visada
Yra be klaidos; bet kita nukrypsta,
Jei į blogą objektą pasukta, ar per perteklių
Jėgos, ar trūkumą. Kol ji siekia
Pirminių palaiminimų, ar su saiku deramu
Žemesnių, joks malonumas, kuris teka iš to,
Dalyvauja blogyje. Bet leisk jai krypti į blogį,
Ar su daugiau aistros nei pridera, ar mažiau.
Siekti gėrio, daiktas sukurtas tada
Dirba prieš savo Kūrėją. Iš čia tu turi daryti išvadą
Kad meilė yra daigas kiekvienos dorybės jumoje,
Ir kiekvieno veiksmo ne mažiau, kuris nusipelno bausmės.
Dabar kadangi tai negali būti, kad meilė ketintų
Gerovę daugiausiai to daikto kurį ji myli,
Visi nuo neapykantos sau yra saugūs; ir kadangi
Jokia būtybė negali būti mąstoma egzistuoti atskirai
Ir nepriklausoma nuo pirmojo, užtvara
Lygios jėgos sulaiko nuo nekentimo to.

„Priimk atskyrimą teisingą; ir lieka
Blogis turi būti kito, kuris yra mylimas.
Trimis būdais tokia meilė yra gimdoma jūsų molyje.
Yra kas tikisi (savo artimo vertę nuspaudęs,) Pranašumo sau, ir trokšta todėl
Dėl savo paties didybės kad kitas kristų.
Yra kas tiek bijo pradžios galios,
Šlovės, malonės, garbės (jei jo draugas kiltų
Virš jo), ir taip serga nuo tos minties,
Jis myli jų priešingybę: ir yra jis,

Kurį skriauda ar įžeidimas atrodo žeidžiantys ir gėdinantys
Kad jis trokšta keršto, ir toks poreikis
Turi žavėtis kito blogiu. Čia apačioje
Ši triguba meilė yra gedima. Apie kitą rūšį
Būk dabar instrukuotas, tą kuri seka gėrį
Bet su netvarkingu ir nereguliariu kursu.

„Visi neaiškiai suvokia palaimą
Ant kurios siela gali ilsėtis, širdys visų
Ilvisi jos, ir į tą trokštamą ribą
Visi todėl stengiasi linkti. Jei jūs stebite
Ar siekiate jos su meile aplaidžia ir laisva,
Šis karnizas po teisingo atgailavimo deda
Savo bausmės kankynę ant jūsų. Kitas gėris
Yra, kur žmogus neranda savo laimės:
Tai nėra tikras išsipildymas, ne ta palaiminta
Esmė, kiekvieno gėrio šaka ir šaknis.
Meilė per dosniai suteikta šiam,
Išilgai trijų ratų virš mūsų, yra gedima.
Ataskaitos apie tą padalijimą trišalį
Nesitikėk, labiau tinka tavo paties tyrimui.“

XVIII GIESMĖ

Mokytojas baigė, ir savo aukštą kalbą
Užbaigdamas, rimtai mano žvilgsniuose klausė
Ar aš atrodžiau patenkintas; ir aš, kurį vis dar
Nepasotintas troškulys girdėti jį spaudė, buvau nebylus,
Nebylus išoriškai, visgi viduje aš sakiau:
„Galbūt mano per daug klausinėjimas įžeidžia.“
Bet jis, tikras tėvas, pastebėjo slaptą norą
Nedrašos sulaikytą, ir kalbėdamas, davė
Man drašos taip kalbėti: „Mokytojau, mano Regėjimas
Renka tokią gyvą dorybę iš tavo spindulių,
Kad viskas, ką tavo žodžiai perteikia, aiškiai yra matoma.
Todėl aš meldžiu tave, tėve, kurį ši širdis
Laiko brangiausiu! Tu teiktumeisi per įrodymą atskleisti
Tą meilę, iš kurios kaip iš jų šaltinio tu atneši
Visus gerus darbus ir jų priešingybę.“ Jis tada:
„Į tai ką aš dabar atskleidžiu tebūnie tavo aiškus žvilgsnis
Nukreiptas, ir tu aiškiai pamatysi
Kiek daug tie akli klydo, kurie daro save
Vedliais žmonių. Siela, sukurta linkusi
Mylėti, juda visapusiškai kuriuo keliu be
Kas nors malonaus skatina ją, vos tik ji yra pažadinta
Malonumo į veiksmą. Iš substancijos tikros
Jūsų suvokimas suformuoja jos klastotę,

Ir jumyse idealią formą pristatydamas
Pritraukia sielos dėmesį. Jei ji, taip patraukta,
Linksta link to, meilė yra tas linkimas,
Ir nauja prigimtis sumegzta malonumo jumyse.
Tada kaip ugnis kyla aukštyn, ir kildama siekia
Savo gimimo vietos ir savo ilgalaikės buveinės, lygiai taip
Įeina pagauta siela į troškimą,
Kuris yra dvasinis judėjimas, kuris niekada nesiils
Prieš pasimėgavimą dalyku kurį myli.
Pakanka parodyti tau, kaip tiesa nuo tų
Yra paslėpta, kurie tvirtina visą meilę dalyku
Girtinu savaiame: nors galbūt
Jos [substancija](#) atrodo vis dar gera. Visgi jei vaškas
Yra geras, neseka kad įspaudas privalo būti.“
„Kas meilė yra,“ aš atsakiau, „tavo žodžiai, O vadove!
Ir mano paties paklusnus protas, atskleidžia. Visgi iš ten
Naujos abejonės iškilo. Nes iš išorės jei meilė
Yra siūloma mums, ir dvasia nežino
Jokio kito pagrindo, linksta ji teisingai ar klaidingai,
Nėra joks nuopelnas jos.“ Jis atsakydamas taip:
„Ką protas čia atranda aš turiu galią
Parodyti tau: to kas guli anapus, tikėkis
Iš Beatričės, tikėjimo ne proto užduoties.
Dvasia, substancinė forma, su materija sujungta
Ne sumaištyje sumišusi, turi savyje
Specifinę dorybę tos sąjungos gimusią,
Kuri nėra jaučiama nebent ji veikia, nei įrodyta
Tik per efektą, kaip augalinė gyvybė
Per žalią lapą. Iš kur jo intelektas
Išvedė savo pirmines pastabas apie dalykus,
Žmogus todėl nežino, ar jo apetitai
Savo pirmuosius polinkius; tokius jumyse, kaip uolumas
Bitėse rinkti medų; pradžioje,
Noras, nusipelnantis nei peikimo nei pagyrimo.
Bet virš kiekvieno žemesnio gebėjimo aukščiausia,
Kurie kaip ji nori yra šaukiami į jos teismą,
Jūs turite tą dorybę jumyse, kurios teisingas balsas
Taria patarimą, ir kurios žodis turėtų saugoti
Slenkstį sutikimo. Čia yra šaltinis,
Iš kur priežastis nuopelno jumyse yra kildinama,
Lygiai kaip polinkius gerus ar blogus ji priima,
Arba atskiria, išsijotus kaip pelus. Tie žmonės
Kurie protaudami ėjo į gylį giliausią, pastebėjo
Tą įgimtą laisvę, ir buvo todėl paskatinti
Palikti savo moralinį mokymą pasauliui.
Sutikite tada, kad iš būtinybės kyla

Visa meilė kuri švyti jumyse; atmesti
Ar priglauti ją, galia yra jumyse pačiuose.
Prisimink, Beatričė, savo stiliuje,
Vadina laisvą pasirinkimą per iškilumą
Kilnia dorybe, jei pokalbyje su tavimi
Ji palies tą temą.“ Mėnulis, gana arti
Iki vidurnakčio valandos pavėlavęs, vertė žvaigždes
Atrodyti mirksinčiomis ir blėstančiomis; ir jos platus diskas
Atrodė kaip uola ugnyje, kai aukštyn skliautu
Tą kursą ji keliavo, kurį saulė tada šildo,
Kai tie iš Romos mato jį jo nusileidime.
Tarp Sardinijos ir Korsikos salos.
Ir dabar svoris, kuris kaboj ant mano minties,
Buvo palengvintas pagalba tos skaidrios dvasios,
Kuri kelia Andus virš Mantujos vardo.
Aš todėl, kai mano klausimai buvo gavę
Sprendimą aiškų ir platų, stovėjau kaip vienas
Mąstantis niūriame snaudulyje; bet ne ilgai
Snaudžiau; nes staiga daugybė,

Šlaitą jau sukdamą, iš už nugaros,
Puolė pirmyn. Su įniršiu ir panašiu atsitiktiniu maršrutu,
Kaip aidintys savo krantuose vidurnaktį girdėti
Ismenas ir Asopas, jei jo Tėbams
Bakcho pagalba buvo reikalinga; taip ėjo šie
Triukšmingi, lenkdami kiekvienas savo greitą žingsnį,
Nekantrumo varomi šventos meilės.

Greitai jie pasivijo mus; su tokiu greitumu judėjo
Galinga minia. Dvi dvasios jų priekyje
Šaukė verkdamos; „Palaiminta Marija ieškojo su skuba
Kalvoto regiono. Cezaris kad nugalėtų
Ilerdą, smeigė į Marselį savo geluonį,
Ir nuskrido į Ispaniją.“ – „O nelaukite: šalin;“
Kiti šaukė; „tegul nebūna laikas prarastas
Per atsipalaidavimą jausmo. Nuoširdus uolumas
Tarnauti atgaivina dangišką malonę.“

„O jūs, kuriuose intensyvesnis užsidegimas
Galbūt papildė, kur drungni anksčiau jūs klydote,
Lėti ar aplaidūs, išteisinti savo dalį
Gėrio ir dorybingumo, šis žmogus, kuris vis dar gyvena,
(Tikėkite mano pasakojimu, nors keistu) trokšta kilti,
Taip rytas tekyla šviesti mums. Todėl sakykite
Kuri ranka veda arčiausiai prie plyšusios uolos?“

Taip tarė mano vadovas, kuriam šešėlis atsakė:
„Ateikite paskui mus, ir jūs rasite plyšį.

Mes negalime lūkuriuoti: tokia nepasipriešinama valia
Skubina mūsų nepavargusį kursą. Suteikite mums tada
Savo atleidimą, jei mūsų pareiga atrodo tau
Nemandagus šiurkštumas. Veronoje aš
Buvau [abatas](#) San Zeno, kai ranka
Barbarosos griebė Imperinę valdžią,
Tas vardas, niekada netariamasis be ašarų Milane.
Ir ten yra jis, turi vieną koją savo kape,
Kuris dėl to vienuolyno netrukus verks,
Gailėdamasis savo galios panaudotos blogai: už tai kad savo sūnų,
Kūno blogai sudėto, ir blogesnio prote,
Ir gimusį blogyje, jis pastatė į vietą
Jo tikro ganytojo.“ Ar daugiau jis kalbėjo,
Ar čia buvo nebylus, aš nežinau: jis buvo nuskubėjęs
Net dabar taip toli už mūsų. Visgi tiek daug
Aš girdėjau, ir atmintyje branginau tai.

Jis tada, kuris niekada nenuvylė manęs mano poreikyje,
Sušuko, „Čia pasisuk. Štai! Du su aštria sąžinės graužatimi
Barantys savo nuodėmę!“ Užnugaryje viso būrio
Šie šaukė: „Pirma jie mirė, kuriems jūra
Atsivėrė, dar prieš Jordanui pamatant jo paveldėtojus:
Ir jie, kurie su Enėju iki galo
Neištvėrė kančios, savo daliai pasirinko
Gyvenimą be šlovės.“ Vos tik jie buvo pabėgę
Už pasiekiamumo regėjimo, nauja mintis manyje kilo
Kitų sekama greitai, ir kiekviena nepanaši
Į savo draugę: kol vedamas nuo minties prie minties,
Ir džiuginamas bėgančios virtinės, mano akis
Buvo užmerkta, ir [meditacija](#) pasikeitė į sapną.

XIX GIESMĖ

Tai buvo valanda, kai dienos karščio
Jokie likučiai nešildo šaltų spindulių mėnulio,
Įveikto žemės, ar planetinės valdžios
Saturno; ir geomantas mato
Savo Didesniąją Laimę aukštyn rytuose kylančią,
Kur pilka aušra margina pirma šešėlinį kūgį;
Kai prieš mane mano sapne moters pavidalas
Ten atėjo, su lūpomis kurios mikčiojo, akimis žvairiomis,
Iškraipytomis pėdomis, rankomis sužalotomis, ir spalva blyškia.

Aš žiūrėjau į ją; ir kaip saulė džiugina
Galūnes nutirpusias nuo nakties šalčio, lygiai taip mano žvilgsnis
Atrišo jos liežuvį, toliau per trumpą tarpą jos formą
Piegiuvusią išskėlė stačią, ir išblukusį veidą
Meilės paties atspalviu apšvietė. Atgavusi kalbą

Ji tuoju pat čiulbėdama tokią giesmę pradėjo,
Kad aš, kad ir koks nenorintis būčiau, vargiai būčiau galėjęs išlaikyti
Dėmesį nuo dainos. „Aš,“ taip ji dainavo,
„Aš esu Sirena, ji, kurią jūrininkai
Plačioje jūroje yra suklaidinami kai jie girdi:
Tokią pilnatvę džiaugsmo klausytojas jaučia.
Aš nuo jo kurso Ulisą savo giesme
Užkerėtą nutraukiau. Kas lanko mane kartą
Skiriasi retai; taip aš žaviu jį, ir jo širdis
Patenkinta nežino jokios tuštumos.“ Dar jos burna
Nebuvo uždaryta, sugėdinti ją prie jos šono pasirodė
Dama išvaizdos šventos. Su griežtu balsu
Ji tarė: „Sakyk, O Vergilijau, kas yra ši?“
Ką išgirdęs, jis priėjo, su akimis vis dar nukreiptomis
Link to gerojo buvimo: kita sugriebė ją,
Ir, jos apdarus plėsdama, atvėrė ją priekyje,
Ir parodė pilvą man, iš kur kvapas,
Sklindantis bjaurus, pažadino mane. Aplink aš pasukau
Savo akis, ir taip mokytojas: „Mažiausiai
Tris kartus mano balsas šaukė tave. Kelkis, eikš.
Raskime angą kur tu gali praeiti.“

Aš tiesiai pakilau. Dabar diena, pilama žemyn iš aukštai,
Užpildė visus ratus švento kalno;
Ir, mums keliaujant, į mūsų petį trenkė
Ankstyvas spindulys. Aš sekiau, lenkdamas žemai
Savo kaktą, kaip žmogus, perkrautas minties,
Kuris lenkia save į panašumą arkos,
Kuri pusiaukelėje apžergia srovę; kai taip aš išgirdau,
„Ateikite, įeikite čia,“ tonu tokiu švelniu ir maloniu,
Koks niekada nesutiko ausies mirtingame krante.

Su gulbės sparnais išskleistais ir rodančiais aukštyn,
Kas taip buvo kalbėjęs išrikiavo mus tolyn,
Kur kiekviena pusė tvirto mūro
Nuožulnios, sienos atsitraukė; tada pajudino savo plunksnas,
Ir vėduodamas mus, patvirtino kad tie, kurie gedi,
Yra palaiminti, nes ta paguoda bus jų.

„Kas kankina tave, kad vis dar tu žiūri į žemę?“
Pradėjo mano lyderis; kol angeliškas pavidalas
Šiek tiek virš mūsų savo poziciją užėmė.

„Nauja vizija,“ aš atsakiau, „sukėlė manyje
Įtarimus keistus ir nerimastingas abejones, dėl ko
Mano siela susitelkusi neleidžia jokios kitos minties
Ar vietos ar įėjimo.“ – „Ar tu matei,“ tarė jis,
„Tą seną kerėtoją, ją, dėl kurios klastų vien

Dvasios virš mūsų verkia? Ar matei tu
Kaip žmogus gali išlaisvinti save iš jos pančių? Pakanka.
Tegul tavo kulnai spiria žemę, ir tavo pakeltas žvilgsnis
Fiksuok ant masalo, kurį dangaus amžinasis Karalius
Suka riedančiose sferose.“ Kaip į savo pėdas
Sakalas pirma žiūri žemyn, tada į dangų
Pasisuka, ir pirmyn tiesiasi godus maisto,
Kuris vilioja jį ten; taip šaukimą aš išgirdau,
Taip tolyn, toli kaip skirianti uola
Davė kelią, aš keliavau, kol lyguma buvo pasiekta.

Ant penkto rato kai aš stovėjau laisvai,
Rasė pasirodė prieš mane, ant žemės
Visi žemyn gulintys kniūbsčiai ir verkiantys skaudžiai.
„Mano siela prikibo prie dulkių,“ aš girdėjau
Su atodūsiais tokiais giliais, jie beveik užgniaužė žodžius.
„O jūs išrinktieji Dievo, kurių bausmės vargus
Tiek viltis tiek teisingumas švelnina, nukreipkite
Link stataus kilimo mūsų neužtikrintą kelią.“

„Jei jūs artėjatės saugūs nuo šios mūsų lemties,
Prostracijos – ir norėtumėte skubinti savo kursą su greičiu,
Žiūrėkite kad jūs visada į dešinę laikytumėtės krašto.“

Taip jų poetas paprašė; ir tokie žodžiai,
Už mūsų kokią trumpą tarpą, atsakant atėjo.

Aš pastebėjau kas liko dar paslėpta nuo jų:
Nuo ten į mano valdovo akis savo akis aš pasukau,
Ir jis, tuojau interpretuodamas jų prašymą,
Pamojo savo džiugų sutikimą. Laisvas tada veikti,
Kaip patiko man, aš priėjau arti, ir užėmiau savo poziciją
Virš to šešėlio, kurio žodžius aš neseniai buvau pažymėjęs.
Ir, „Dvasia!“ aš tariau, „kurioje atgailaujančios ašaros
Brandina tą palaimintą valandą, kai tu pas Dievą
Rasi priėmimą, kuriam laikui sustabdyk
Dėl manęs tą galingesnį rūpestį. Sakyk kas tu buvai,
Kodėl taip jūs šliaužiate ant savo pilvų kniūbsčiai,
Ir jei kur nors jūs norite mano paslaugos ten,
Iš kur gyvas aš esu atėjęs.“ Jis atsakydamas tarė
„Priežastį kodėl Dangus mūsų nugarą link savo skliauto
Apverčia, sužinosi tu: bet mane žinok pirma
Įpėdinį Petro, ir vardą
Ir titulą mano giminės nuo tos srovės,
Kuri tarp Kiaverio ir Sestri traukia
Savo skaidrius vandenius per žemą tarpeklį.
Mėnesį ir šiek tiek daugiau per įrodymą aš sužinojau,
Su koku svoriu tas apdaras suvereniteto

Ant jo peties ilsisi, kas nuo purvo
Norėtų saugoti jį: kad kiekviena kita našta atrodo
Tik plunksnos balanse. Vėlai, deja!
Buvo mano atsivertimas: bet kai aš tapau
Romos ganytoju, aš atskyriau iškart sapną
Ir apgaulę gyvenimo, pamačiau kad širdis
Nesiilsėjo ten, ir visgi jokia išdidesnė aukštuma
Neviliodavo lipančiojo: todėl, to gyvenimo
Daugiau nebeįsimylėjęs, mano krūtinėje meilė
Tyresnės būties įsižiebė. Nes iki tol
Aš buvau siela varge, susvetimėjusi
Nuo Dievo, ir godi visų žemiškų dalykų;
Dabar, kaip matai, čia baudžiamas už mano kvailystę.
Tokio apsisvalymo nuo dėmės godumo
Dvasios atverstos reikia. Šis kalnas skiria
Jokios žiauresnės bausmės. Lygiai kaip mūsų akys
Pritvirtintos žemai, nei kada į aukštesnę klimata
Buvo pakeltos, taip sulygino teisingumas mus
Čia ant žemės. Kaip godumas užgesino mūsų meilę
Gėrio, be kurio nėra jokio veikimo, taip
Čia teisingumas laiko mus įkalintus, ranka ir koja
Prirakintus žemyn ir surištus, kol dangaus teisingam Viešpačiui patiks.
Taip ilgai lūkuriuoti nejudant išsitiesus.“

Savo kelius aš sulenkiau, ir būčiau kalbėjęs; bet jis,
Prieš mano pradžių, savo ausimi suvokė
Aš rodžiau jam pagarbą; ir „Kokia priežastis,“ tarė jis,
„Nulenkė tave taip!“ – „Gailestis,“ aš atsakiau.
„Ir vidinė pagarpa jūsų aukštam orumui.“

„Aukštyn,“ jis sušuko, „broli! Ant savo pėdų
Kelkis: neklysk: tavo bendras tarnas aš,
(Tavo ir visų kitų) vienos Valdžios Galios.
Jei tu kada nors pažymėjai tuos šventus garsus
Evangelijos tiesos, ‘nei bus duota bloga santuoka,’
Tu gali atskirti priežastis mano kalbos.
Eik savo keliais dabar; ir nelūkuriuok čia daugiau.
Tavo lūkuriavimas yra kliūtis ašaroms,
Su kuriomis aš skubinu tai apie ką tu kalbėjai.
Aš turiu žemėje giminaitę; jos vardas
Alagija, verta savyje, jei tik blogas
Pavyzdys mūsų namų nesugadins jos:
Ir ji yra viskas kas lieka man ten.“

XX GIESMĖ

Blogai kovoja valia, prieš valią labiau išmintingą kuri kovoja
Jo malonumui todėl prieš mano paties pirmenybę teikdamas,
Aš ištraukiau kempinę dar ištroškusią iš bangos.

Pirmyn aš judėjau: jis taip pat pirmyn judėjo,
Kuris vedė mane, pakraščiu vis dar, kur tik vieta
Išilgai uolos buvo laisva, kaip žmogus
Vaikšto netoli gynybinės sienos ant siauros sienos.
Nes tie kitoje dalyje, kurie lašas po lašo
Gręžia lauk savo viską užkrečiančią ligą,
Per glaudžiai spaudžia kraštą. Prakeikta būk tu!
Užkietėjusi vilke! Kurios ryklė praryja daugiau grobio,
Nei kiekvienas žvėris šalia, visgi nėra pripildyta!
Toks bedugnis tavo pilvas! – Jūs sferos dangaus!
Kurioms yra, kaip atrodo, kas priskiria
Visus pokyčius mirtingoje būsenoje, kada yra diena
Jo pasirodymo, kuriam lemtis saugo
Išvyti ją iš čia? – Su atsargiais žingsniais ir lėtais
Mes praėjome; ir aš atidus šešėliams,
Kuriuos gailiai aš girdėjau dejuojant ir raudant;

Ir, tarp raudojimo, vieną prieš mus girdėjau
Šaukiant „O palaiminta Mergele!“ kaip dama
Aštriuose skausmuose gimdymo; ir „Kokia vargšė
Tu buvai,“ ji pridėjo, „liudija tas žemas stogas
Kur tu paguldei savo šventą naštą.
O gerasis Fabricijau! Tu dorybę pasirinkai
Su skurdu, prieš didelį turtą su yda.“

Žodžiai taip patiko man, kad troškimas žinoti
Dvasią, iš kurios lūpos jie atrodė atėję,
Traukė mane tolyn. Visgi ji kalbėjo apie dovaną
Mikalojaus, kurią mergelėms jis
Dosniai suteikė, kad išsaugotų jų jaunystės žydėjimą
Nesuteptą. „Dvasia! Kuri kalbi apie darbus
Tokius vertus, pasakyk man kas tu buvai,“ aš tariau,
„Ir kodėl tu su vienišu balsu atnaujini
Atminimą tokio gyriaus. Ta malonė suteikta
Galbūt sutiks atlygį; jei aš sugrįšiu
Užbaigti trumpos piligrimystės gyvenimo,
Vis dar skubančios į savo pabaigą ant neramaus sparno.“

„Aš,“ atsakė jis, „pasakysiu tau, ne dėl pragaro,
Kurio iš ten aš tikiuosi; bet kad tavyje
Malonė taip viršijančiai šviečia, prieš tavo laiką
Mirtingo ištirpimo. Aš buvau šaknis
To blogo augalo, kurio šešėlis tokius nuodus lieja
Virš visos Krikščionių žemės, kad retai iš ten

Geras vaisius yra renkamas. Kerštas greitai turėtų ateiti,
Jei Gentas ir Duè, Lilis ir Briugè turėtų galią;
Ir keršto aš dangaus didžiojo Teisėjo maldauju.
Hugas Kapetas buvau aš ten: iš manęs kyla
ilypai ir Liudvikai, kuriais Prancūzija
Naujai yra valdoma; gimęs iš vieno, kuris vertėsi
Skerdiko amatu Paryžiuje. Kai rasė
Senujų karalių buvo išnykusi (visi išskyrus vieną
Susuktą į gedulo drabužius) savo gniaužtuose
Aš radau vadžias imperijos, ir tokias galias
Naujo įgijimo, su pilna atsarga draugų,
Kad greitai našlėtas ratas karūnos
Buvo sujuostas ant smilkinių mano sūnaus,
Jo, nuo kurio kaulų pateptoji rasė prasideda.
Kol didysis kraitis Provanso nebuvo pašalinęs
Dėmių, kurios vis dar temdė mūsų žemą kraują,
Jos valdymas iš tiesų buvo siauras, bet visgi
Jis nedarė jokio blogio: ten, su jėga ir melu,
Prasidėjo jos plėšimas; po to, atlyginimui,
Puatu ji užgrobė, Navarą ir Gaskonę.
Į Italiją atėjo Karolis, ir atlyginimui
Jauną Konradiną nekaltą auką nužudė,
Ir pasiuntė angelišką mokytoją atgal į dangų,
Vis dar atlyginimui. Aš matau laiką po ranka,
Kuris iš Prancūzijos kviečia kitą Karolį
Padaryti save ir giminę geriau žinomais.
Beginklis jis išeina, saugomas tik ta ietimi,
Kuria arch-išdavikas (Judas) kovojo; ir ta
Jis neša su tokiu taikliu dūriu, kaip perplėšia
Vidurius vargšės Florencijos. Joks padidėjimas
Teritorijos iš to, bet nuodėmė ir gėda
Bus jo atlygis, ir tiek daug daugiau
Kiek jis labiau lengvabūdiškai vertina tokią bjaurią skriaudą.
Aš matau kitą, kuris kalinys neseniai
Žengė į krantą, statantį į turgų
Savo dukterį, dėl kurios jis derasi, kaip daro
Korsarai dėl savo vergų. O godume!
Ką gali tu daugiau, kuris esi pavergęs mūsų kraują
Taip visiškai sau, jie nejaučia jokio rūpesčio
Savo pačių kūno? Kad paslėptų su baisėsne kalte
Praeities blogį ir ateities, štai! Gėlė-lėlija (Prancūzija)
Įžengia į Anjanį! Savo Vikare Kristus
Pats belaisvis, ir jo pajuoka
Vaidinama vėl! Štai! Prie jo šventos lūpos
Actas ir tulžis dar kartą pridedami!
Ir jis tarp gyvų plėšikų pasmerktas kraujuoti!

Štai! Naujasis Pilotas, kurio žiaurumo
Toks smurtas negali užpildyti saiko,
Su jokių laipsnių sankcijos, stumia tolyn
Į šventyklą savo vis dar godžias bures!

„O valdantis Mokytojai! Kada aš džiaugsiuosi
Matydamas kerštą, kurį tavo rūstybė gerai patenkinta
Slaptoje tyloje peri? – Kol dienos šviesa tęsiasi,
Tiek ilgai ką tu girdėjai apie ją, vienintelę sutuoktinę
Didžiosios Dvasios, ir dėl ko tu pasisukai
Į mane komentaru, yra bendra tema
Visų mūsų maldų: bet kai sutemsta, tada
Skirtingą giesmę mes tariame, tada įrašome
Pigmalioną, kurį jo édrus troškulys aukso
Padarė išdaviku, plėšiku, tėvažudžiu: vargus
Mido, kurie jo godų norą sekė,
Pažymėti pajuokai visiems ateities laikams:
Ir kvailą Achaną, kaip jis pavogė grobį,
Kad vis dar jis atrodo Jozuės pykčio persekiojamas.
Safyrą su jos vyru toliau, mes kaltiname;
Ir giriame priekines kojas, kurios su įnirtingu trypimu
Spardė Heliodorą. Visas kalnas aplink
Skamba nešlove Trakijos karaliaus,
Kuris nužudė savo Frygijos globotinį: ir paskutinis šauksmas
Kyla: „Paskelbk, O Krasai! Nes tu žinai,
Skonį savo aukso.“ Balsas kiekvieno
Dabar aukštas dabar žemas, kaip kiekvieno impulsas skatina,
Yra vedamas per daugelį tonų, aštrų ar žemą.
Todėl, ne vienas, aš anksčiau repetavau
Tą palaimą apie kurią mes pasakojame dieną:
Bet šalia manęs niekas kitas savo akcento nekėlė.“

Nuo jo mes dabar buvome išsiskyre, ir bandėme
Su didžiausiomis pastangomis įveikti kelią,
Kai aš pajutau, lyg linkčiojantį savo kritimui,
Kalną drebant; iš kur ledinis šaltis
Pagavo mane, kaip tą į mirtį vedamą.
Taip nedrebėjo Delas, kai Latona ten
Gėrėsi pagimdyti dvynius akis dangaus (Apoloną ir Dianą).

Tuojau iš kiekvienos pusės šauksmas pakilo
Toks veržlus, kad staiga mano vadovas
Priėjo arti, ir sušuko: „Abejok ne, kol aš vedu tave.“
„Šlovė!“ visi šaukė (tokius garsus mano ausis
Surinko iš tų, kurie šalia manęs pūtė garsus)
„Šlovė aukštybėse tebūnie Dievui.“ Mes stovėjome
Nejudamai pakibę, panašūs į tuos,

Piemenis, kurie pirmieji išgirdo Betliejaus lauke
Tą dainą: kol nustojo drebėjimas, ir daina
Buvo baigta: tada mūsų šventas takas atnaujintas,
Stebint gulinčius šešėlius, kurie atnaujino
Savo įprastą gedulą. Niekada mano krūtinėje
Nežinojimas taip nekovojo su troškimu
Žinojimo, jei mano atmintis neklysta,
Kaip tą akimirką; nei per skubą drįsau aš
Klausti, nei pats galėjau ką nors atskirti,
Taip tolyn ašėjau susimąstyme ir baimėje.

XXI GIESMĖ

Natūralus troškulys, niekada nenumalšintas tik iš šulinio,
Kurio moteris iš Samarijos meldė,
Sužadintas: skuba išilgai apsunkinto tako,
Paskui mano vadovą, varė; ir gailestis judino
Mano krūtinę dėl kerštingo veiksmo, nors teisingo.
Kai štai! Lygiai kaip Lukas pasakoja, kad Kristus
Pasirodė dviem jų kelyje,
Naujai prisikėlęs iš savo skliautuoto kapo; mums
Šešėlis pasirodė, ir iš paskos mūsų priartėjo,
Kontempliuodamas minią po savo pėdomis.
Mes nebuvome atidūs jam; tad pirmas jis prabilo,
Sakydamas, „Dievas duok jums ramybę, mano broliai!“ tada
Staiga mes pasisukome: ir Vergilijus tokį pasveikinimą,
Koks tiko tam maloniam sveikinimui, davė, ir sušuko:
„Ramybė palaimintoje taryboje tebūnie tavo dalia
Paskirta to teisingo teismo, kuris mane
Į amžiną tremtį ištrema!“

„Kaip!“ jis sušuko, nei nuo savo greičio tuo tarpu
Nustodamas, „Jei jūs esate dvasios, kurioms Dievas
Nesuteikia vietos viršuje, kas aukštyn į aukštumą
Buvo taip toli jūsų vadovas?“ Kuriam poetas:
„Jei tu pastebėtum ženklus, kuriuos šis žmogus
Pažymėtus pirštu angelo neša,
Yra aišku kad karalystėje teisiųjų
Jis turi dalintis. Bet kadangi ji, kurios ratas
Verpia dieną ir naktį, jam dar nebuvo ištraukusi
To siūlo, kurį, ant lemtingo verpstuko sukrautą,
Kloto paskirsto kiekvienam žmogui kuris kvėpuoja,
Jo siela, kuri sesuo yra mano ir tavo,
Ne pati savaimė galėjo kilti, nes ne kaip mūsų
Jos regėjimas: iš kur aš, iš plačios bedugnės
Pragaro buvau paimtas, vesti jį, ir vesiu
Toli kiek mano mokslas padeda. Bet, jei tu žinai,

Instrukuok mus dėl kokios priežasties, kalnas anksčiau
Taip drebėjo ir virpėjo: kodėl visi iš karto
Atrodė šaukiantys, net nuo jo bangų plaunamos pėdos.“

Tas klausinėjimas taip atitiko mano norą,
Troškulys pajuto sumažėjimą savo aštrumo
Net nuo lūkesčio. Jis tuojau atsakė,
„Savo pamaldume nieko nereguliarus
Šis kalnas negali liudyti, ar pagal punktualią taisyklę
Nesankcionuoto; čia nuo kiekvieno pokyčio atleista.
Kita nei ta, kurią dangus savyje
Iš savęs priima, jokia įtaka
Negali pasiekti mūsų. Audra jokia, liūtis, kruša ar sniegas,
Šerkšnas ar rasota drėgmė, aukščiau krenta
Nei ta trumpa skalė trijų laiptų: stori debesys
Nei skriejantis debesis niekada nėra matomi: greitas žvilgsnis
Niekada nežaibuoja, nei Taumanto Irisė (vaivorykštė) spindi,
Kuri ten dažnai keičiasi kiekvienoje pusėje dangaus.
Garas sausas niekada nekyla aukščiau
Aukščiausio iš trijų laiptų, ant kurio
Petro vietininkas stovi. Žemiau galbūt,
Su įvairiu judesiu supama, dreba žemė:
Bet čia, per vėją žemės gilioje ertmėje uždaryta,
Aš nežinau kaip, visgi niekada nedrebėjo: tada
Dreba, kai kokias dvasias jaučia save
Taip apvalytą, kad ji gali kilti, arba judėti
Kilimui, ir toks garsus pritarimas seka.
Apsivalymas per valią vieną
Yra įrodytas, kad laisva keisti draugiją
Pagauna sielą besidžiaugiančią savo valioje.
Troškimas palaimos yra dabartinis nuo pradžios;
Bet stiprus polinkis trukdo, tam norui
Teisingu potvarkiu dangaus priešinamas;
Polinkis dabar toks pat aistringas įvykdyti
Paskirtą kankynę, kaip anksčiau nusidėti.
Ir aš kuris šioje bausmėje buvau gulėjęs
Penkis šimtus metų ir daugiau, tik dabar pajutau
Laisvą norą laimingesniam klimatui. Todėl tu jautei
Kalną drebant, ir dvasias pamaldžias
Girdėjai, virš visų jo ribų, tariant gyrių
Tam valdovui Viešpačiui, kurio aš prašau jų džiaugsmą
Pagreitinti.“ Taip jis kalbėjo: ir kadangi gurkšnis
Yra dėkingas visada kaip troškulys yra aštrus,
Jokie žodžiai negali išsakyti mano pilnatvės pasitenkinimo.

„Dabar,“ tarė instruktorius išminčius, „aš matau tinklą
Kuris laiko jus čia, ir kaip pinklės yra atlaisvintos,

Kodėl svyruoja kalnas ir kodėl jūs džiaugiatės.
Teikis, kad iš tavo lūpų aš toliau galėčiau sužinoti,
Kas žemėje tu buvai, ir kodėl čia
Tiek daug amžių buvai parpuolęs.“ – „Tame laike,
Kai gerasis Titas, su Dangaus Karaliumi padėti,
Atkeršijo tas gailias žaizdas, iš kur kraujas
Judo parduotas ištekėjo, su vardu
Labiausiai trunkančiu ir labiausiai gerbiamu ten buvau aš
Gausiai pagarsėjęs,“ šešėlis atsakė,
„Dar ne su tikėjimu apdovanotas. Tokia nepaprastai saldi
Mano vokalinė Dvasia, iš Tulūzos, Roma
Pas save patraukė mane, kur aš nusipelniau
Mirtų vainiko apvainikuoti mano kaktą.
Stacijumi jie vadina mane vis dar. Apie Tėbus aš dainavau,
Ir toliau apie didįjį Achilą: bet kelyje
Kritau su antra našta. Mano liepsnos
Tos kibirkštys buvo sėklos, kurias aš gavau
Iš ryškaus šaltinio dangiškos ugnies
Kuris maitina nesuskaičiuojamas lempas, dainą aš turiu omenyje
Kuri skamba Enėjo klajonėmis: tai krūtinė
Prie kurios aš kabojau, tai auklė, iš kurios mano gyslos
Gėrė įkvėpimą: kurios autoritetas
Buvo visada šventas man. Būti gyvenusiam
Bendraamžiu su mantujiečiu, aš ištvėrčiau
Revoliuciją kitos saulės
Virš mano nustatytų metų tremtyje.“

Mantujiėtis, kai jis išgirdo jį, pasisuko į mane,
Ir laikydamas tylą: savo veido išraiška
Įsakė man tylą bet galia kuri nori,
Neneša aukščiausios kontrolės: juokas ir ašaros
Seka taip glaudžiai aistrą kuri skatina jas,
Jos nelaukia judesių valios
Prigimtyse labiausiai nuoširdžiose. Aš tik nusišypsojau,
Kaip tas kuris mirkteli; ir dėl to šešėlis
Nutraukė, ir įsižiūrėjo į mano akis, kur geriausiai
Mūsų žvilgsniai interpretuoja. „Taip į gerą įvykį
Tegul tu vedi tokį didį žygį,“ jis sušuko,
„Sakyk, kodėl per tavo veidą sušvito, tik dabar,
Žaibas šypsenos!“ Iš abiejų pusių
Dabar esu aš suspaustas; vienas maldauja mane kalbėti,
Kitas tylai riša mane: iš kur atodūsį
Aš ištariu, ir atodūsis yra išgirstas. „Kalbėk toliau;“
Mokytovas sušuko; „ir nebijok kalbėti,
Bet pasakyk jam ko taip nuoširdžiai jis klausia.“
Dėl ko aš taip: „Galbūt, O senovinė dvasia!

Tu stebiesi mano šypsena. Yra vietos
Dar didesnei nuostabai. Jis kuris veda mano žvilgsnį
Aukštyn, jis yra tas mantujietis, vedamas kurio
Tu drįsai apie žmones ir dievus dainuoti.
Jei kitą priežastį tu manei dėl kurios aš šypsojaisi,
Palik ją kaip ne tikrąją; ir tikėk
Tie žodžiai, kuriuos tu kalbėjai apie jį, iš tiesų priežastis.“

Dabar žemyn jis pasilenkė apkabinti mano mokytojo pėdų;
Bet jis uždraudė jam: „Broli! Nedaryk to:
Tu esi šešėlis, ir matai šešėlių.“
Jis kildamas atsakė taip: „Dabar turi tu įrodymą
Jėgos ir aistros meilės kurią aš jaučiu tau,
Kai aš užmirštu mes esame tik daiktai oro,
Ir kaip substanciją traktuojau tuščių šešėlių.“

XXII GIESMĖ

Dabar mes buvome palikę angelą, kuris buvo pasukęs
Į šeštąjį ratą mūsų kylantį žingsnį,
Vieną žaizdą nuo mano kaktos nutrynęs: kol jie,
Kurių norai linksta į teisingumą, šaukė pirmyn:
„Palaiminti!“ ir baigė su, „Aš trokštu:“ ir aš,
Vikresnis nei išilgai kitų sąsiaurių,
Taip keliavau, kad, be jausmo vargo,
Aš sekiau aukštyn greitakojus šešėlius;
Kai Vergilijus taip pradėjo: „Tegul jos tyra liepsna
Iš dorybės teka, ir meilė negali niekada nepavykti
Sušildyti kito krūtinės' taip šviesa
Šviečia akivaizdžiai pirmyn. Todėl nuo tos valandos,
Kai tarp mūsų gelmės pakraščiu,
Nusileido dvasia Akviniečio (Juvenalio) sunki,
Kuris papasakojo apie tavo meilę, mano gera valia
Buvo tau kokybės tokios stiprios
Kaip niekada rišo save prie vieno nematyto.
Todėl šie laiptai dabar atrodys trampai man.
Bet pasakyk man: ir jei per saugiai aš atleidžiu
Wadžią su draugo leidimu, kaip draugas
Atleisk man, ir kalbėk dabar kaip su draugu:
Kaip atsitiko godus troškimas galėjo rasti
Vietą toje krūtinėje, tarp tokios gausios atsargos
Išminties, kokią tavo uolumas buvo sukaupęs ten?“

Pirmiausia šiek tiek pajudintas į juoką jo žodžių,
Stacijus atsakė: „Kiekvienas skiemuo tavo
Yra brangus įkaitas meilės. Dalykai dažnai pasirodo
Kurie tiekia klaidingas medžiagas mūsų abejonėms,
Kai jų tikros priežastys yra pašalintos iš vaizdo.

Tavo klausimas užtikrina mane, tu tiki
Aš buvau žemėje godus žmogus, galbūt
Kadangi tu radai mane tame rate padėtą.
Žinok tada aš buvau per toli nuo godumo:
Ir net už tą perteklių, tūkstančiai mėnulių
Pilo ir dilo virš mano kančių.
Ir jei nebūtų buvę kad aš su atidžiu rūpesčiu
Pažymėjau kur tu sušukai lyg pyktyje
Su žmogiška prigimtimi, 'Kodėl, tu prakeiktas troškulį
Aukso! Ne su teisingesniu saiku vedi
Apetitą mirtingųjų?' Aš būčiau sutikęs
Nuožmų susidūrimą besisukančios uolos.
Tada buvau aš budrus kad su per plačiu sparnu
Rankos gali skubėti į išlaidavimą, ir pasukau,
Kaip nuo mano kito blogio, taip nuo šio
Atgailoje. Kiek daug iš savo kapo
Su kirptais plaukais pakils, kurie gyvendami, taip
Ir ties gyvenimo paskutiniu kraštutiniu, dėl šio nusižengimo,
Per nežinojimą, neatgailavo. Ir žinok,
Kaltė kuri guli tiesiai nuo bet kokios nuodėmės
Lygioje opozicijoje, čia Su ta
Eikvoja savo žalią vešlumą vienoje bendroje krūvoje.
Todėl jei aš buvau su tais, kurie rauda
Savo godumą, kad apvalyčiau save, per atvirkštinę
Savo nusižengimo pusę, tokia buvo mano dalia.“

Kuriam valdovas pastoralinės dainos:
„Kol tu dainavai tą žiaurų karą kariaujamą
Dvigubo sielvarto Jokastės įsčių,
Iš tavo pokalbio su Klio ten, atrodo
Lyg tikėjimas nebuvo tavo: be kurio
Geri darbai nepakanka. Ir jei taip, kokia saulė
Pakilo tau, ar kokia žvakė pervėrė tamsą
Kad tu po to pamatei išskelti burę,
Ir sekti, kur žvejys buvo nuvedęs?“

Jis atsakydamas taip: „Tavo vedamas pirmiausia,
Aš įžengiau į Parnaso grotas, ir gėriau
Iš skaidraus šaltinio; apšviestas pirmiausia tavo
Atvėriau savo akis į Dievą. Tu padarei, kaip vienas,
Kuris, keliaudamas per tamsą, neša šviesą
Už nuagaros, kuri naudos neduoda jam pačiam, bet daro
Jo sekėjus išmintingais, kai tu sušukai, 'Štai!
Atnaujintas pasaulis! Teisingumas sugrįžo!
Laikai pirmykštės nekaltybės atstatyti!
Ir nauja rasė nusileido iš aukštybių!'
Poetas ir krikščionis abu tau aš buvau skolingas.

Kad tu galėtum pažymėti aiškiau ką aš brėžiu,
Mano ranka išsities informuoti linijas
Su gyvesniu spalvinimu. Greitai virš viso pasaulio,
Pasiuntinių iš dangaus, tikras tikėjimas
Knibždėjo dabar visus, ir tas žodis tavo
Sutinkantis, su naujais instruktoriais skambėjo.
Paskatintas to susitarimo, aš buvau praręs
Lankytis pas juos; ir greitai jų šventumas
Taip laimėjo mane, kad, Domiciano įniršiui
Persekiojant juos, aš maišiau savo ašaras su jų,
Ir, kol žemėje aš buvau, vis dar padėjau jiems;
Ir jų teisingiausi papročiai privertė mane niekinti
Visas sektas be jų. Prieš man atvedant graikus
Dainingoje fikcijoje, prie srovių Tėbų,
Aš buvau pakrikštytas; bet slapta, per baimę,
Likau krikščionis, ir taikiausi ilgą laiką
Prie pagonių apeigų. Penkis šimtmečius ir daugiau,
Aš už tą drungnumą buvau priversti žingsniuoti
Aplink ketvirtąjį ratą. Tu tada, kuris pakėlei
Apdangalą, kuris slėpė tokią palaimą nuo manęs,
Kol daug šio kilimo yra dar lipti,
Sakyk, jei žinai, kur mūsų senasis Terencijus būna,
Cecilijus, Plautas, Varonas: jei pasmerkti
Jie gyvena, ir kokioje provincijoje gelmės.“
„Šie,“ tarė mano vadovas, „su Persijumi ir manimi,
Ir kitais daugeliu daugiau, yra su tuo graiku,
Iš mirtingųjų, labiausiai branginamu Devynių,
Pirmame skyriuje tamsos. Ten dažnai
Mes apie tą kalną palaikome pokalbį, ant kurio viršūnės
Amžinai mūsų auklės gyvena. Mes turime poetą
Iš Pelos, ir Tėjietį, Agatoną,
Simonidą, ir daugelį graikų dar
Apvainikuotų laurais. Iš tavo palydos
Antigonė yra ten, Deifilė,
Argija, ir tokia sielvartinga kaip anksčiau
Ismenė, ir kuri parodė Langijos bangą:
Deidamija su savo seserimis ten,
Ir akloji Tiresijo duktė, ir nuotaka
Jūroje gimusi Pelėjo.“ Abu poetai dabar
Buvo tylūs, ir nebeilgiau kilimo
Ar stačių sienų trukdomi, aplink juos metė
Klausiančias akis. Keturios tarnaitės dienos
Buvo baigusios dabar savo tarnybą, ir penkta
Buvo prie vežimo gražulo, kreipdama vis dar
Savo kvepiantį smaigalį tolyn, kai taip mano vadovas:
„Manau, gerai pridera mums prie krašto

Lenkti dešinią petį ratuojant kalną,
Kaip mes visada darėme.“ Taip paprotys ten
Buvo durininkas keliui, kurį mes pasirinkome
Mažiau abejodami, kadangi tas vertas šešėlis pritarė.

Jie priekyje manęs ėjo; aš vienas sekiau,
Klausydamasis jų kalbos, kuri mano mintims perdavė
Paslaptingas pamokas saldžios poezijos.
Bet greitai jie nutilo; nes viduryje kelio
Medį mes radome, su geriausiais vaisiais apkrautą,
Ir malonų uoslei: ir kaip eglė
Aukštyn nuo šakos prie šakos mažiau plačiai skleidžiasi,
Taip žemyn šis mažiau plačiai skleidėsi, kad niekas.
Manau, aukštyn negalėtų užlipti. Šone,
Kuris uždarė mūsų kelią, skystas krištolas krito
Nuo stačios uolos, ir per purškalus viršuje
Sruveno liedamasis. Su jungtiniu žingsniu poetai
Priėjo arti augalo; ir iš tarp lapų
Balsas buvo girdimas: „Jūs būsite atsargūs manęs;“
Ir po to pridėjo: „Marija ėmė daugiau rūpesčio
Dėl džiaugsmo ir garbės vestuvių puotos,
Nei dėl savęs kuri atsako dabar už jus.
Moterys senosios Romos buvo patenkintos
Vandenių savo gėrimui. Danielius maitinosi
Ankštinėmis, ir išmintį gavo. Pirminis amžius
Buvo gražus kaip auksas; ir alkis tada
Darė giles skanias, troškulys kiekvieną upelį
Bėgti nektaru. Medus ir skėriai buvo maistas,
Kuo Krikštytojas dykumoje
Maitinosi, ir tą iškilumą šlovės pasiekė
Ir didybės, kurią Evangelistas įrašo.“

XXIII GIESMĖ

Į žalią lapą mano akys buvo įbestos, kaip jo
Kuris išmeta savo dienas tuščioje medžioklėje
Mažmožių, kai taip aš išgirdau
Daugiau nei tėvą įspėjant mane: „Sūnau! Mūsų laikas
Prašo taupesnio naudojimo. Nelūkuriuok: pirmyn.“

Dėl ko savo veidą ir žingsnius iškart aš pasukau
Link išminčių, kurių pokalbio pradžiugintas
Aš keliavau tolyn, ir nejaučiau jokio vargo: ir štai!
Garsas verkimo ir daina: „Mano lūpos,
O Viešpatie!“ ir šie taip sumišę, tai pagimdė
Malonumą ir skausmą. „O Tėve, mylimas!
Sakyk kas tai ką aš girdžiu?“ Taip aš paklausiau.

„Dvasios,“ tarė jis, „kurios eidamos, galbūt,
Savo skolą pareigos moka.“ Kaip savo kelyje
Mąslūs piligrimai, pasivydami kai kuriuos
Nežinomus jiems, pasisuka į juos, ir žiūri,
Bet nestoja; taip, artėdama iš užnugario
Su greitesniu judesiu, nužiūrėjo mus, praeidama,
Minia dvasių, tyli ir pamaldi.
Akys kiekvieno buvo tamsios ir tuščiavidurės: blyškūs
Jų veidai, ir tokie liesi kartu, kaulai
Stovėjo spoksodami per odą. Aš nemanau
Taip sausą ir liesą Erisichtoną atrodžiusį,
Kai žnybiamą aštraus bado iki gyvuonies.

„Štai!“ sau aš mąščiau, „rasė, kuri prarado
Jeruzalę, kai Marija su baisiu snapu
Mito savo vaiku.“ Akiduobės atrodė kaip žiedai,
Iš kurių brangakmeniai buvo iškritę. Kas skaito vardą
Žmogaus (OMO) ant jo kaktos, ten M
Būtų atsekęs aiškiausiai. Kas patikėtų, kad kvapas
Vandens ir obuolio, galėjo pasirodyti
Galingas generuoti tokį kankinantį trūkumą,
Nežinodamas kaip tai veikė? Kol dabar aš stovėjau
Stebėdamasis kas taip galėjo sunaikinti juos (nes priešastis
Jų lieso tuštumo ir žvynuotos žievės
Nepasirodė) štai! Dvasia pasuko savo akis
Savo giliai įdubusioje celėje, ir įsmeigė tada
Į mane, tada sušuko su veržlumu garsiai:
„Kokia malonė ši suteikta man?“ Pagal jo išvaizdą
Aš niekada nebūčiau atpažinęs jo: bet balsas
Atnešė mano žinojimui ką jo veidas slėpė.
Prisiminimas jo pakitusių bruožų
Buvo įžiebtas nuo tos kibirkšties; ir aš atpažinau
Veidą Forezės. „Ak! Gerbk
Šią išblyškusių ir raupsuotą suvytusių odą,“ taip jis
Maldautojas meldė, „šį sumenkintą kūną.
Kalbėk man tiesą apie save. Ir kas
Yra tos dvi dvasios, kurios lydi tave ten?
Tebūnie nesakyta tu niekini kalbėti su manimi.“

„Tas veidas tavo,“ aš atsakiau jam, „kurį mirusį
Aš kartą apraudojau, nuteikia mane ne mažiau
Verkimui, kai aš matau Jį taip transformuotą.
Sakyk tada, vardan Dangaus, kas naikina jus taip? Tuo tarpu
Aš stebiuosi, neprašyk Kalbos iš manęs: netinkamas
Yra jis kalbėti, kurį kita valia užima.“

Jis taip: „Vanduo ir medis kuriuos mes praėjome,
Dorybę turi, amžinosios valios
Įlietą, kuri taip kankina mane. Kiekviena dvasia,
Kurios daina aprauda jos rajumą tenkintą
Per grubiai, čia alkyje ir troškulyje
Yra gryninama. Kvapas, kurį vaisius,
Ir purškalas, kuris lyja ant žalumos, skleidžia,
Uždega mus troškimu maitintis ir gerti.
Nei kartą vieną apjuosdami savo maršrutą
Mes ateiname pridėti šviežio kuro skausmui:
Skausmui, sakiau aš? Paguodai verčiau: nes ta valia
Prie medžio veda mus, kuria Kristus buvo vedamas
Šaukti Elijo, džiugus kai jis sumokėjo
Mūsų išpirką iš savo venos.“ Aš atsakydamas taip:
„Foreze! Nuo tos dienos, kurią pasaulį
Į geresnį gyvenimą tu pakeitei, ne penki metai
Apsisuko. Jei galia nusidėti daugiau
Buvo pirma užbaigta tavyje, prieš tau pažįstant
Tą malonų sielvartą, kuris vėl sutuokia mus
Su Dievu, kaip čia tu esi atėjęs taip greitai?
Aš maniau rasti tave žemiau, ten, kur laikas
Yra atlygis už laiką.“ Jis tiesiai atsakė:
„Gerti saldų pelyną kančios
Aš buvau atvestas taip anksti ašarų
Sruvusių žemyn mano Nelos skruostais. Jos maldos pamaldžios,
Jos atodūsiai ištraukė mane iš kranto, kur dažnai
Laukimas lūkuriuoja, ir išlaisvino mane
Nuo kitų ratų. Akyse Dievo
Tiek daug brangesnė yra mano našlė vertinama,
Ji kurią aš mylėjau taip aistringai, kiek ji rikiuojasi
Labiau viena iškili dorybingais darbais.
Traktas labiausiai barbariškas Sardinijos salos,
Turi damas skaistesnes ir kuklesnes kur kas
Nei tas kuriame aš palikau ją. O mielas broli!
Ką norėtum kad aš sakyčiau? Laikas ateiti
Stovi pilnai mano vaizde, kuriam ši valanda
Nebus skaičiuojama senos datos,
Kai iš sakyklos bus garsiai įspėtos
Neraudonuojančios damos Florencijos, kad neapnuogintų
Nepridengtų krūtinių bendram žvilgsniui.
Kokias laukines moteris pasaulis kada matė,
Kokias saracėnes, kurioms reikėjo rykštės
Dvasinės ar kitos disciplinos,
Kad priverstų jas vaikščioti su apdangalais ant savo galūnių!
Bet jei jos matytų, begėdės, ką Dangus
Plukdo ant greito sparno link jų, kol aš kalbu,

Jų burnos būtų atvertos kaukimui: jos paragaus
Sielvarto (nebent numatymas apgauna mane čia)
Dar prieš skruostui to būti padengtam pūkais
Kuris dabar yra supamas su lopšine miegoti.
Ak! Dabar, mano broli, neslėpk savęs nebe daugiau,
Tu matai kaip ne aš vienas bet visi
Žiūri, kur tu uždengi pertrauktą saulę.“

Iš kur aš atsakiau: „Jei tu atšauki į atmintį
Kuo mes buvome kartą kartu, netgi vis dar
Prisiminimas tų dienų gali liūdinti tave skaudžiai.
Kad aš palikau tą gyvenimą, buvo dėka jo
Kuris ten eina priekyje manęs, prieš kelis vakarus,
Kai ji buvo pilna, kuri šviečia su sesers lempa
Jam, kuris spindi ten,“ ir aš parodžiau
Saulę. „Tai jis, kuris per giliausią naktį
Tikrų mirusiųjų atvedė mane, su šiuo kūnu
Tikru, kuris seka. Iš tos tamsos pagalba
Jo užtikrintos paguodos patraukė mane tolyn lipti,
Ir lipant vingiuoti šiuo kalno šlaitu,
Kuris ištiesina jumyse ką pasaulis
Padarė kreiva ir sugedę Aš turiu jo žodį,
Kad jis palaikys man kompaniją taip toli
Iki aš ateisiu kur Beatričė gyvena:
Bet ten privalo palikti mane. Vergilijus yra ta dvasia,
Kuri taip pažadėjo,“ ir aš parodžiau į jį;
„Kitas yra tas šešėlis, dėl kurio taip neseniai
Jūsų karalystė, kai jis pakilo, džiūgaudama drebėjo
Per kiekvieną kabantį skardį ir uolėtą ribą.“

XXIV GIESMĖ

Mūsų kelionė nebuvo sulėtinta mūsų kalbos,
Nei mūsų kalba keliavimo. Vis dar mes kalbėjome,
Ir skubinome savo kelionę tvirtai, kaip laivas
Kai vėjas pučia iš paskos. Šešėlinės formos,

Kurios atrodė daiktai mirę ir mirę vėl, traukė į save
Savo giliai įdubusiose orbitose retą nuostabą manimi,
Suvokdamos aš turėjau gyvybę; ir aš savo žodžius
Tęsiau, ir taip kalbėjau; „Jis keliauja aukštyn
Galbūt lėčiau nei kitaip jis darytų,
Dėl kitų. Bet pasakyk man, jei tu žinai,
Kur yra Pikarda? Pasakyk man, jei aš matau
Ką nors žymų, tarp šios daugybės,
Kurie nužiūri mane taip.“ – „Mano sesuo (ji kuriai,
Tarp gražios ir geros aš negaliu pasakyti
Kuris vardas tiko labiau) dėvi netgi dabar savo karūną,

Ir triumfuoja Olimpe.“ Sakydamas tai,
Jis pridūrė: „Kadangi taupi dieta taip sudėvėjo
Mūsų išvaizdą, yra teisėta čia įvardinti
Kiekvieną. Šis,“ ir savo pirštą tada jis pakėlė,
„Yra Buonadžuna, – Buonadžuna, jis
Iš Lukos: ir tas veidas už jo, pervertas
Iki liesesnio plonumo nei likusieji,
Turėjo globą bažnyčios: jis buvo iš Turo,
Ir valo išblyškusia [abstinencija](#) šalin
Bolsenos ungurius ir taures muskato.“

Jis parodė man daugelį kitų, vieną po kito,
Ir visi, kai jie buvo įvardinti, atrodė gerai patenkinti;
Nes jokio tamsaus gesto aš neatskyriau nei viename.
Aš mačiau iš alkio Ubaldiną griežiant
Savo dantimis į tuštumą; ir Bonifacą,
Kuris mojavo ganytojo lazda virš gausios bandos.
Aš mačiau Markizą, kuris turėjo laiko anksčiau
Lakti Forlyje su mažesne sausra, visgi taip
Buvo vienas niekada nepasotinamas. Aš visgi, kaip jis,
Kuris žiūrėdamas minioje, išskiria vieną,
Taip išskyriau jį iš Lukos; nes man pasirodė
Buvo niekas tarp jų kas taip domėjosi manimi.
Šiek tiek aš girdėjau jį šnabždant apie Gentuką:
Garsas buvo neaiškus, ir murmas ten,
Kur teisingumas, kuris taip apnuogina juos, įsmeigė savo geluonį.

„Dvasia!“ tariu aš, „atrodo lyg tu norėtum
Kalbėti su manimi. Leisk man išgirsti tave. Abipusis noras
Konversuoti skatina, kurį leiskime mums abiem patenkinti.“

Jis, atsakydamas, tiesiai pradėjo: „Moteris yra gimusi,
Kurios kaktos joks gobtuvas nedengia dar, kuri padarys
Mano miestą patinkantį tau, kaltink jį kaip jie gali.
Eik tada su šiuo perspėjimu. Jei ką nors melagingo
Mano šnabždesys taip pat numatė, įvykis pasakys
Bet sakyk, ar iš tiesų aš matau žmogų
Tos naujos giesmės išradėją, kuri prasideda
Su ‘Damos, jūs kurios žinote mokslą meilės’.“

Kuriam aš taip: „Laikyk mane tik kaip vieną
Kuris esu raštininkas meilės; kad, kai ji kvėpuoja,
Paimu savo plunksną, ir, kaip ji diktuoja, rašau.“

„Broliai!“ tarė jis, „kliūtis kuri kartą laikė
Notarą su Gvitone ir manimi,
Toli gražu nuo to naujo ir saldesnio stiliaus kurį aš girdžiu,
Yra dabar atskleista. Aš matau kaip jūs savo plunksnas

Tempiate, kaip kūrėjas veda jas; ko, be klausimo,
Mūsiškės nedarė. Jis kas siekia malonės anapus,
Nemato atstumo skiriančio vieną stilių nuo kito.“
Ir, kaip patenkintas, čia jis laikė savo ramybę.

Panašiai kaip paukščiai, kurie žiemoja netoli Nilo,
Kvadratiniame pulke nukreipia savo kursą,
Tada ištiesia save į vorą greitesniam skrydžiui;
Taip visa gentis dvasių, kai jos pasuko
Savo veidus, greičiau bėgo, vikrūs lygiai
Per liesumą ir troškimą. Ir kaip žmogus,
Pavargęs Nuo judesio risnojančio žirgo,
Sulėtina tempą, ir lieka už savo kompanijos,
Kol jo uždusę plaučiai palaiko nuosaikų ritmą;
Lygiai taip Forezė leido tai šventai įgulai
Eiti toliau, už jų lūkuriuodamas prie mano šono,
Ir sakydamas: „Kada aš vėl pamatysiu tave?“

„Kiek ilgai mano gyvenimas gali trukti,“ tariau aš, „aš nežinau;
Tai žinok, kad ir kaip greitai aš sugrįšiu,
Mano norai bus prieš mane atvykę.
Kadangi vieta, kur aš esu paskirtas gyventi,
Yra, diena iš dienos, labiau išsemta viso savo gėrio,
Ir liūdnas sunaikinimas atrodo grasinantis jai.“

„Eik dabar,“ jis sušuko: „štai! Jis, kurio kaltė yra didžiausia,
Praeina prieš mano viziją, velkamas už kulnų
Įsiutusio žvėries. Link slėnio,
Kur kaltė neturi išpirkimo, jis skuba,
Kiekvienu žingsniu didindamas greitį paskutiniame;
Kol smūgį jis suduoda, kuris palieka jį
Lavoną labiausiai bjauriai sudraskytą. Ne ilgą tarpą
Tie ratai turi dar riedėti“ (su tuo jo akys
Pažiūrėjo aukštyn į dangų) „kol tu aiškiai pamatysi
Tai ko mano žodžiai negali aiškiau pasakyti.
Aš palieku tave: laikas yra brangus čia: aš prarandu
Per daug, taip matuodamas savo tempą su tavo.“

Kaip iš būrio gerai išrikiuotos riterijos
Vienas riteris, labiau iniciatyvus nei kiti,
Joja pirmyn šuoliais, trokšdamas parodyti
Savo narsą pirmame susidūrimo įrodytą
Taip išsiskyrė jis su mumis su pailgintais žingsniais,
Ir paliko mane kelyje su tomis dviem dvasiois,
Kurios buvo tokie galingi maršalai pasaulio.

Kai jis už mūsų buvo taip pabėgęs mano akys
Ne arčiau siekė jį, nei mano mintis jo žodžius,

Šakos kito vaismedžio, tankiai apkibusios,
Ir žydinčios šviežiai, pasirodė. Lygiai kaip mūsų žingsniai
Pasuko ten, netoli jis iškilo į vaizdą.
Po juo buvo daugybė, kuri kėlė
Savo rankas, ir šaukė lauk aš nežinau Ką
Į šakas; kaip godūs ir meilūs vaikai,
Kurie maldauja, ir atsakymo jokio negauna iš to,
Kieno jie maldauja; bet daugiau kad patrauktų juos tolyn,
Jis per rankos ilgį objektą jų noro
Virš jų laiko aukštai, ir neslepia jo.

Galiausiai, kaip apgauti jie nuėjo savo keliu:
Ir mes priartėjome prie medžio, kurio įžadai ir ašaros
Prašo veltui, galingo medžio. „Eikite tolyn,
Ir neateikite arti. Stovi aukščiau miškas,
Kurio Ieva ragavo, ir iš jo buvo paimtas
Šis augalas.“ Tokie garsai iš vidurio tankumynų atėjo.
Iš kur aš, su abiem poetais, arti šono
Kuris kilo, praėjome tolyn anapus. „Prisiminkite,“ toliau
Mes girdėjome, „tuos kilniausius kūrinius debesų (kentaurus),
Kaip jie savo dvigubas krūtines persiriję
Priešinosi kovoje Tesėjui: pasišaukite į atmintį
Hebrajus, kaip sumoteriškėję jie pasilenkė
Numalšinti savo troškulio; iš kur Gideono gretos buvo išretintos,
Kai jis į Midianą žygiavo žemyn kalvomis.“

Taip netoli vieno krašto eidami pakrante, vis dar mes girdėjome
Nuodėmes rajumo, su vargu anksčiau
Atlygintas. Tada išilgai vienišo tako,
Dar kartą laisvėje, pilnus tūkstantį žingsnių tolyn
Mes keliavome, kiekvienas mąslus ir tylus.

„Kodėl susimąstę keliaujate taip jūs trys vieni?“
Taip staiga balsas sušuko: dėl ko
Aš pasipurčiau, kaip daro išgąsdintas ir menkas žvėris;
Tada pakėliau savo galvą pažiūrėti iš kur jis atėjo.

Buvo niekada, krosnyje, stiklas, ar metalas matytas
Toks ryškus ir švytintis raudonai, kaip buvo pavidalas
Kurį aš dabar išvydau. „Jei jūs trokštate kilti,“
Jis sušuko, „čia turite jūs sukti. Šiuo keliu jis eina,
Kas eina ieškoti taikos.“ Jo veidas
Buvo apakinęs mane; ir į savo vadovus aš atsisukau
Atgal, kaip vienas kuris eina, kaip garsas nukreipia.

Kaip kai, skelbti aušrą, pakyla
Ant gaivaus sparno oras Gegužės, ir kvepia
Aromatu, visu prisigėrusiu žolelių ir gėlių,

Lygiai tokį vėją aš pajutau ant savo kaktos
Pučiant švelniai, ir judėjimą sparno
Suvokiau, kuris judėdamas skleidė ambrozijos kvapą;
Ir tada balsas: „Palaiminti yra jie, kuriuos malonė
Taip apšviečia, kad apetitas juose
Iškvėpia jokio netvarkingo troškimo,
Vis dar alkstantys kaip taisyklė saiko nori.“

XXV GIESMĖ

Tai buvo valanda, kai tas kuris lipa, turi poreikį
Eiti nesuluošintas: nes saulė buvo dabar
Taurui dienovidinį ratą palikusi,
Ir Skorpionui palikusi naktį. Kaip vienas
Kuris nedaro jokios pauzės, bet spaudžia savo keliu,
Kas be nutiktų jam, jei koks skubus poreikis
Varo: taip įžengėme mes į savo kelią,
Vienas prieš kitą; nes, tik po vieną, niekas
Tais stačiais ir siaurais laiptais neleidžia lipti.

Lygiai kaip jaunas gandras kelia aukštyn savo sparną
Per norą skristi, visgi nedrįsta palikti
Lizdo, ir nuleidžia jį; taip manyje troškimas
Klausti savo vadovo kilo, ir krito,
Atvykstant net iki veiksmo, kuris žymi
Žmogų pasiruošusį kalbai. Jo visa mūsų skuba
Nesulaikė, bet taip tarė tėvas mylimas:
„Nebijok paleisti strėlės, kuri ant tavo lūpos
Stovi drebėdama savo skrydžiui.“ Padrąsintas taip
Aš tiesiai pradėjau: „Kaip ten gali liesumas ateiti,
Kur nėra jokio trūkumo maisto maitintis?“

„Jei tu,“ jis atsakė, „būtum prisiminęs,
Kaip Meleagras su nykstančiu pagaliu
Nyko lygiai taip pat, lygių ugnių sunaikintas,
Tai nevargintų tavęs: ir jei būtum pagalvojęs,
Kaip veidrodyje jūsų atspindėta forma
Su imituojančiu judesiu virpa, kas dabar atrodo
Sunku, būtų pasirodę ne sunkiau nei minkštimas
Vasaros vaisiaus prinokusio. Bet kad tavo valia
Užtikrintume galėtų rasti savo pilną ramybę,
Štai Stacijus čia! Jį aš šaukiu, ir meldžiu
Kad jis dabar būtų gydytojas tavo žaizdos.“

„Jei tavo akivaizdoje aš atskleisiu jam
Paslaptis dangaus keršto, leisk man remtis
Tavo paties nurodymu, kad išteisintum mane.“
Taip Stacijus atsakė, ir tuojau pradėjo:

„Klausyk mano žodžių, O sūnau, ir savo prote
Priimk juos: taip bus jie šviesa nušviesti
Abejonę kurią tu siūlai. Kraujas, suvirškintas gerai,
Kuris ištroškusių venų yra niekada neįsiurbiamas,
Ir lieka kaip maistas perteklinis, paimtas
Nuo papildyto stalo, širdyje
Gauna veiksmingą dorybę, kuri informuoja
Atskiras žmogaus galūnes, kaip būdamas tas,
Kuris praeina per venas pats kad padarytų jas.
Dar labiau suvirškintas jis leidžiasi, kur gėda
Draudžia paminėti: ir iš ten laša
Natūraliame inde ant kito kraujo.
Tada kiekvienas susijungia kartu, vienas nusiteikęs
Ištverti, veikti kitas, per tinkamą rėmą
Savo priimančios formos: tai pasiekus,
Jis pradeda dirbti, koaguluodamas pirmiausia;
Tada gaivina ką jo paties substancija privertė
Nešti. Su gyvybingumu dabar apdovanota,
Aktyvi dorybė (besiskirianti nuo augalo
Ne toliau, nei kad šis yra kelyje
Ir ties savo riba tas) tęsia vis dar
Veikti, kad dabar ji juda, ir jaučia,
Kaip jūros kempinė besikabinanti prie uolos: ir ten
Prisiima organines galias savo sėklos perduotas.
‘Tai yra periodas, sūnau! Kuriame dorybė,
Kuri iš generuojančios širdies kyla,
Yra lanksti ir besiplečianti; nes kiekviena galūnė
Yra širdyje kalvės gamtos suplanuota.
Kaip kūdikis gyvūno tampa, lieka
Tavo svarstymui. Šiame taške, labiau išmintingas,
Nei tu esi klydo, darydamas sielą atskirtą
Nuo pasyvaus intelekto, kadangi jis matė
Jokio organo pastarojo naudojimui nepaskirto.

„Atverk savo krūtinę tiesai kuri ateina.
Žinok vos tik embrione, smegenyse,
Artikuliacija yra baigta, tada pasisuka
Pirminis Judintojas su šypsena džiaugsmo
Į tokį didį darbą gamtos, ir įkvepia
Naują dvasią pripildytą dorybės, kad kas čia
Aktyvaus randa, į savo paties substanciją traukia,
Ir suformuoja individualią sielą, kuri gyvena,
Ir jaučia, ir lenkiasi mąstanti į save pačią.
Ir kad tu mažiau stebėtumeisi žodžiu,
Žymėk saulės karštį, kaip tas į vyną keičiasi,
Sumaišytas su drėgme filtruota per vynmedį.

„Kai Lachesė suverpė siūlą, siela
Paima su savimi tiek žmogišką tiek dievišką,
Atmintį, intelektą, ir valią, veiksmę
Daug aštresnes nei anksčiau, kitas galias
Neaktyvias visas ir nebylias. Jokios pauzės neleidžiama,
Nuostabiu būdu pati judanti, į vieną krantą
Tų, kur išėjusieji klaidžioja, ji krenta,
Čia sužino savo skirtą kelią. Vos tik vieta
Priima ją, aplink plastiška dorybė šviečia,
Ryški kaip gyvose galūnėse anksčiau:
Ir kaip oras, kai prisotintas liūčių,
Atsitiktinį spindulį lauždamas, puošia save
Daugeliu atspalvių; taip čia supantis oras
Dėvi tą formą, kurią įtaka sielos
Įspaudžia jame; ir kaip liepsna, kuri kur
Ugnis juda, ten seka, taip nuo šiol
Nauja forma dvasią seka vis dar:
Iš čia turi ji pavidalą, ir yra šešėliu vadinama,
Su kiekviena jusle net iki regėjimo apdovanota:
Iš čia kalba yra mūsų, iš čia juokas, ašaros, ir atodūsiai
Kuriuos tu galėjai dažnai liudyti ant kalno
Paklusnus šešėlis nepamiršta pristatyti
Kokią kintančią aistrą judina mumyse.
Ir tai priežastis to kuo tu stebiesi.“

Dabar paskutinį linkį savo kelio mes pasiekėme,
Ir į dešinę ranką sukdamiesi, kitas rūpestis
Laukia mūsų. Čia uolėtas skardis
Sveidžia lauk perteklines liepsnas, ir nuo krašto
Gūsis pūstas aukštyn, su jėgos atmetimu
Varo jas atgal, atskirtas nuo jo ribos.

Reikėjo mums, vienas po kito, išilgai šono,
Kuris ribojosi su tuštuma, praeiti; ir aš
Bijojau vienoje rankoje ugnies, kitoje bijojau
Stačia galva nukristi: kai taip instruktorius įspėjo:
„Griežta vadžia privalo šioje vietoje nukreipti akis.
Mažas nukrypimas ir kelias yra prarastas.“

Tada iš krūtinės degančios masės,
„O Dieve gailestingumo!“ išgirdau aš dainuojant; ir pajutau
Ne mažesnį norą pasisukti. Ir kai aš pamačiau
Dvasias išilgai liepsnos einančias, aš
Tarp jų pėdsakų ir mano paties buvau linkęs
Dalintis pakaitomis savo vaizdą. Ties himno pabaiga
Jie šaukė garsiai, „Aš nepažįstu vyro;“
Tada žemu balsu vėl paėmė giesmę,

Kuri dar kartą baigėsi, „Į mišką,“ jie šaukė,
„Bėgo Diana, ir išvarė Kalistą, įgeltą
Citerėjos nuodų:“ tada sugrižo
Prie savo dainos; tada vedė porą išgirtą,
Kurie gyveno dorybėje skautūs, ir ryšiuose
Santuokinės meilės. Nei nuo tos užduoties, aš manau,
Nustoja jie; kol deginanti ugnis
Apkabina juos. Tokių įgūdžių taikymo reikia
Gydyti žaizdą, kuri gyja paskutinė.

XXVI GIESMĖ

Kol po vieną taip išilgai krašto mesėjome,
Dažnai gerasis mokytojas įspėjo mane: „Žiūrėk tu gerai.
Tepadedta tai kad aš įspėju tave.“ Saulė
Dabar visą vakarinį klimatą apšviestą keitė
Nuo žydro atspalvio į baltą; ir, kai ašėjau,
Mano einantis šešėlis vertė tamsią liepsną
Degti raudoniau. Ties tokiu keistu vaizdu aš pastebėjau
Kad daugelis dvasių stebėjosi savo kelyje.

Tai pagimdė progą pirmą kalbėti apie mane,
„Jis atrodo,“ sakė jie, „ne nematerialus kūnas:“
Tada kad gautų kokį užtikrintumą jie galėjo,
Tiesėsi link manęs, atsargūs kad neperžengtų
Degančios ribos. „O tu, kuris seki
Kitus, galbūt ne lėčiau nei jie,
Bet judinamas pagarbos, atsakyk man, kuris degu
Troškulyje ir ugnyje: nei aš vienas, bet šie
Visi tavo atsakymo labiau trokšta, nei daro
Indas ar etiopas vėsinančios srovės.
Pasakyk mums, kaip yra tai kad tu darai save
Siena prieš saulę, lyg tu dar ne
Į neišnarpliojamus tinklus mirties
Būtum įžengęs?“ Taip kalbėjo vienas, ir aš būčiau tiesiai
Paskelbęs save, jei dėmesys nebūtų pasuktas
Į naują pasirodymą. Sutinkant šiuos, ten atėjo,
Pusiaukelėje degančio tako, minia, į kurią
Rimtai žiūrėdamas, iš kiekvienos pusės aš matau
Šešėlius visus besispaudžiančius pirmyn, atskirai
Kiekvienas pavagia skubų bučinį, ir tada tolyn.
Lygiai taip skruzdėlės, tarp savo tamsių būrių,
Žiūri atidžiai viena į kitą, kad iširtų
Savo bendrą kelią galbūt, ir kaip joms sekasi.

Tas draugiškas pasisveikinimas išsiskyrė, prieš išsiunčiant
Pirmąjį tolimesnį žingsnį, iš abiejų genčių
Garsus triukšmas kyla: tie, kurie naujai atėjo,

Šaukia „Sodoma ir Gomora!“ anie, „Karvė
Pasifajė įlindo, kad žvėris kurį ji viliojo
Galėtų pulti į jos geismą.“ Tada kaip gervės,
Kurios dalis link Rifėjaus kalnų skrenda,
Dalis link Libijos smėlynų, šios kad išvengtų
Ledo, ir tos saulės; taip skuba šalin
Viena minia, žengia kita; ir atnaujina
Savo pirmąją dainą verkdami, ir savo atskirą šauksmą.

Vėl priėjo arti mano šono tie patys,
Kurie buvo anksčiau maldavę manęs, ir jų žvilgsniai
Žymėjo nekantrumą klausytis. Aš, kuris dukart
Jų valią buvau pastebėjęs, tariau: „O dvasios saugios,
Kada bebūtų laikas, taikios pabaigos!
Mano galūnių, nei žalių, nei brandžiame sename amžiuje,
Aš nepalikau ten: čia jos neša mane, maitinamos
Krauju, ir sausgyslėmis suvertos. Kad aš nebe daugiau
Gyvenčiau aklume, iš čia aš linkstu aukštyn.
Yra dama aukštybėse, kuri laimi mums
Šią malonę, kuria mano mirtingą per jūsų karalystę
Aš nešu. Bet tegul jūsų didžiausias noras greitai sutinka
Tokį pilną išsipildymą, kad orbita dangaus,
Pilniausia meilės, ir plačiausios erdvės,
Priimtų jus, kaip jūs pasakote (mano puslapyje
Nuo šiol stovėti įrašyta) kas jūs esate,
Ir kas ši daugybė, kuri jūsų nugarose
Praėjo už mūsų.“ Kaip vienas, kalnuose gimęs,
Grubus ir kaimietiškas, jei kokias miesto sienas
Jam pasitaiko įžengti, aplink save spokso išsižiojęs,
Suglumęs ir nutildytas; lygiai toks atrodė
Kiekvienas šešėlis. Bet kai atsikratė to nustebimo,
(Ne ilgai gyventojų kilnios širdies)
Jis, kuris anksčiau buvo klausęs, taip tęsė:
„O palaimintas, kuris, mirčiai besiruošdamas, imi
Patirtį mūsų ribų, savo laive!
Jų nusikaltimas, kurie ne su mumis eina, buvo tas,
Už kurį, kai jis triumfavo, Cezaris girdėjo
Šūksnį ‘karalienė,’ kad paerzintų jį. Iš čia jų šauksmas
‘Sodoma,’ kai jie skyrėsi, kad papeiktų
Save, ir padėtų degimui savo gėda.
Mūsų nuodėmė buvo hermafroditinė: bet mes,
Kadangi įstatymą žmogiškos giminės mes sulaužėme,
Sekdami kaip žvėrys savo bjauriu geismu,
Todėl skirdamiesi nuo jų, savo pačių negarbei
Įrašome vardą tos, per kurią žvėris
Žvėriškame apdare buvo suvaidintas. Dabar mūsų darbus

Tu žinai, ir kaip mes nusidėjome. Jei tu vardu
Norėtum galbūt žinoti mus, laikas neleidžia dabar
Pasakoti tiek daug, nei aš galiu. Apie save
Sužinok ko tu trokšti. Gvinicelis aš,
Kuris tikrai sielvartavęs prieš mano paskutinę,
Jau valausi.“ Su tokiu pamaldžiu džiaugsmu,
Kaip du sūnūs į savo motiną žiūrėjo
Nuo liūdnojo Likurgo išgelbėti, toks mano džiaugsmas
(Išskyrus kad aš labiau slopinau jį) kai aš išgirdau
Iš jo paties lūpų vardą jo ištartą,
Kuris buvo tėvas man, ir tiems
Mano geresniems, kurie visada naudojo saldžius
Ir malonius rimus meilės. Taip nieko aš negirdėjau
Nei kalbėjau, bet ilgą laiką mąstydamas aš ėjau,
Žiūrėdamas į jį; ir, tik dėl ugnies,
Nepriėjau arčiau. Kai mano akys buvo pamaitintos
Žiūrėjimu į jį, su tokiu iškilmingu įžadu,
Kuris priverčia tikėti, aš pašvenčiau save
Jo tarnybai visiškai. Atsakydamas
Jis taip užkalbino mane: „Ką iš tavęs aš girdžiu
Yra įrėžta taip giliai mano prote, bangos
Letės nenuplaus to, nei padarys
Nė kiek mažiau gyvo. Bet kaip dabar tavo priesaika
Užantspaudavo tiesą, paskelbk kokia priežastis skatina
Tą meilę, kurią tiek tavo žvilgsniai tiek kalba išduoda.“

„Tos saldžios giesmės,“ aš atsakiau, „kurios, tol kol
Mūsų liežuvio grožis neišbluks,
Privers mus mylėti patį rašalą kuris brėžė jas.“

„Broliai!“ jis sušuko, ir parodė į šešėlį
Priešais jį, „ten yra vienas, kurio gimtoji kalba
Yra skolinga jam gražesnio papuošalo.
Jis meilės dainose ir pasakojimuose prozas
Be varžovo stovi, ir leidžia kvailiams
Kalbėti toliau, kurie mano dainininką Limožo
Pranokstant jį. Gandas ir populiarius balsas
Jie žiūri į labiau nei tiesą, ir taip patvirtina
Nuomonę, prieš menu ar protu išmokyti.
Taip daugelis senesnio laiko gyre
Gvitonę, duodami jam prizą, kol tiesa
Jėga skaičių nugalėjo. Jei tu turi
Tokią plačią privilegiją, kaip būti gavusiam
Laisvą įėjimą į vienuolyną, kurio Kristus
Yra Abatas kolegijos, sukalbėk jam
Vieną Tėve Mūsų už mane, toli kiek reikia
Gyventojams šiame pasaulyje, kur galia nusidėti

Daugiau nebegundo mūsų.“ Galbūt kad padarytų kelią
Vienam, kuris sekė po to, kai tai buvo pasakyta,
Jis išnyko per ugnį, kaip per bangą
Žuvis, kuri blykstelė nerdama į gelmę.

Aš, prie dvasios kurią jis parodė man, pritraukiau
Šiek tiek toliau, ir meldžiau jo vardo,
Kuriam mano širdis, aš sakiau, laiko malonią vietą.
Jis atvirai taip pradėjo: „Tavo mandagumas
Taip laimi mane, aš neturiu nei galios nei valios
Slėpti mane. Aš esu Arno; ir su dainomis,
Skaudžiai raudodamas savo kvailystės praeities,
Per šią brastą ugnies aš brendu, ir matau
Dieną, kurios aš tikiuosi, besišypsančią mano vaizde.
Aš prašau jūsų vardan vertės kuri veda jus aukštyn
Į viršūnę laiptų, laiku
Prisiminkite jūs mano kančias.“ Su tokiais žodžiais
Jis išnyko valančioje liepsnoje.

XXVII GIESMĖ

Dabar buvo saulė taip išsidėsčiusi, kaip kai pirmąkart
Jos ankstyvas spindesys virpa aukštumose,
Kur sruveno jos Kūrėjo kraujas, kol Svarstyklės kaba
Virš Hesperijos Ebro, ir naujos ugnys
Dienovidžio blyksi ant Gango geltonos srovės.

Taip diena leidosi, kai angelas Dievo
Pasirodė prieš mus. Džiaugsmas buvo jo išvaizdoje.
Išorėje liepsnos jis stovėjo ant krašto,
Ir su balsu, kurio gyvas aiškumas toli
Pranoko mūsų žmogišką, „Palaiminti tyrieji
Širdimi,“ jis Dainavo: tada arti jo kai mes atėjome,
„Neikite toliau, šventos dvasios!“ jis sušuko,
„Prieš ugniai perveriant jus: įženkite vidun; ir klausykitės
Atidžios dainos kurią girdite iš ten.“

Aš, kai aš išgirdau jo sakymą, buvau kaip vienas
Paguldytas į kapą. Mano rankos kartu sunertos,
Ir aukštyn besitiesiančios, į ugnį aš žiūrėjau,
Ir užimta fantazija išbūrė pavidalus
Anksčiau matytus gyvus sunaudotus liepsnose.

Lydinčios dvasios pasisuko su švelniais žvilgsniais
Link manęs, ir Mantujietis tarė: „Mano sūnau,
Čia kankynę tu gali jausti, bet negali mirties.
Prisimink, prisimink, jei aš
Saugų net ant Geriono atvedžiau tave: dabar aš ateinu
Arčiau prie Dievo, ar nepasitikėsi manimi dabar?

Tuo būk tikras: nors savo įsčiose ta liepsna
Tūkstantį metų laikytų tave, nuo tavo galvos
Joks plaukas neturėtų žūti. Jei tu abejoji mano tiesa,
Priartėk, ir su savo rankomis savo drabužio kraštą
Ištiesk, ir sau pačiam patvirtink tikėjimą.
Padėk dabar visą baimę, O padėk visą baimę į šalį.
Pasuk šion pusėn, ir ateik tolyn nenusiminęs.“
Aš vis dar, nors sąžinė ragino, jokio žingsnio nežengiau.

Kai vis dar jis matė mane įsitvirtinusi ir užsispyrusi,
Šiek tiek sutrikęs jis sušuko: „Žymėk dabar, mano sūnau,
Nuo Beatričės tu esi šia siena
Atskirtas.“ Kaip ties Tisbės vardu akis
Piramo atsivėrė (kai gyvybė slūgo
Greitai iš jo venų), ir paėmė vieną atsisveikinimo žvilgsnį,
Kol raudonis dažė šilkmedį; taip aš pasisukau
Į savo išmintingą vadovą, suminkštėjęs, kai aš išgirdau
Vardą, kuris trykšta amžinai mano krūtinėje.

Jis papurtė savo kaktą; ir „Kaip ilgai,“ jis tarė,
„Lūkuriuosime mes dabar?“ tada nusišypsojo, kaip vienas šypsotūsi
Vaikui, kuris nužiūri vaisių ir nusileidžia.
Į ugnį prieš mane tada jis ėjo;
Ir Stacijaus, kuris anksčiau ne mažą tarpą
Buvo skyręs mus, jis paprašė eiti iš paskos.

Aš būčiau metęs save į lydytą stiklą
Kad atvėsčiau, kai aš įėjau; tokia intensyvi
Siautėjo deganti masė. Tėvas mylimas,
Kad paguostų mane, kaip jis ėjo, vis dar
Apie Beatričę kalbėjo. „Jos akis,“ sakė jis,
„Netgi dabar aš atrodau matantis.“ Iš kitos pusės
Balsas, kuris dainavo, vedė mus, ir balsą
Sekdami, su atidžia ausimi, mes išėjome,
Ten kur takas vedė aukštyn. „Ateikite,“ mes išgirdome,
„Ateikite, palaimintieji mano Tėvo.“ Tokie garsai,
Kurie pasveikino mus iš vidaus šviesos, kuri švietė
Tokia spindinti, aš negalėjau išverti vaizdo.
„Saulė,“ ji pridūrė, „skuba: ir vakaras ateina.
Nedelskite: prieš vakariniam dangui esant pakabintam
Su juoduma, stenkitės dėl perėjios.“ Mūsų kelias
Stačias uoloje kilo, ir atsuktas
Į tokią dalį dangaus, kad iš priešais mano žingsnius
Spinduliai buvo uždengti besileidžiančios saulės.

Nei daug laiptų buvo praeita, kai dabar
Pagal išblukimą šešėlio mes suvokėme
Saulę už mūsų nusileidus: ir prieš vienam veidui

Tamos virš jos neišmatuojamos platybės
Apgaubiant horizontą, ir nakčiai savo dalį
Laikant individualią, kiekvienas iš mūsų buvo pasidaręs
Laiptą savo gultu: ne kad valia, bet galia,
Buvo apleidusi mus, dėl prigimties to kalno
Draudžiančios tolesnę kelionę. Kaip ožkos,
Kurios neseniai šokinėjo ir dūko greitai
Ant grublėtų skardžių, prieš joms paėmus
Savo vakarienę žolės, dabar tylios guli
Ir atrajoja po šešėliu rudu,
Kol vidurdienis siaučia; ir ožkaganis remiasi
Į savo lazda, ir remdamasis stebi jas:
Ir kaip piemu, kuris nakvoja lauke visą naktį
Tyloje prie savo bandos, kad žvėris grobio
Neišblaškytų jų; lygiai taip visi trys buvome,
Aš kaip ožka ir kaip piemenys jie,
Glaudžiai suspausti abiejose pusėse nuožulnios uolos.

Mažas blyksnis dangaus buvo matomas viršuje;
Visgi per tą mažą aš pamačiau žvaigždes
Dydžiu ir blizgesiu šviečiančias
Su daugiau nei įprasta šlove. Kai aš gulėjau,
Žiūrėdamas į jas, ir tame priepuolyje mąstymo,
Miegas įveikė mane, miegas, kuris atneša dažnai
Žinias ateities atsitikimų. Apie valandą,
Kaip aš tikiu, kai Venera iš rytų
Pirmąkart švietė ant kalno, ji kurios orbita
Atrodo visada švytinti ugnimi meilės,
Dama jauna ir graži, aš sapnavau,
Ėjo per pievą; ir, kai ji atėjo,
Man pasirodė aš mačiau ją vis ir vėl
Besilenkiančią skinti gėlių; ir taip ji dainavo:
„Žinokite jūs, kas tik mano vardo paklaustų,
Kad aš esu Lėja: savo kaktai pinti
Vainiką, šios gražios rankos nepavargusios dirba.
Kad patikčiau sau prie kristolo veidrodžio, čia
Aš puošiuisi. Bet mano sesuo Rachelė, ji
Prieš savo stiklą būna visą dieną,
Savo spindinčias akis stebėdama, sužavėta ne mažiau,
Nei aš šia džiugia užduotimi. Jos džiaugsmas
Kontempliacijoje, kaip darbe manasis.“

Ir dabar kai mirganti aušra pasirodė, kuri brėkšta
Labiau laukiama piligrimui vis dar, kai jis
Apsistoja mažiau nutolęs savo namo kelyje,
Tamsa iš visų pusių bėgo, ir su ja bėgo
Mano miegas; iš kur aš pakilau ir pamačiau savo vadovą

Jau pakilusį. „Tas skanus vaisius,
Kurio per tiek daug šakų uolus rūpestis
Mirtingųjų klaidžioja beieškodamas, šią dieną
Numalšins tavo alkį.“ Tokius žodžius aš išgirdau
Iš Vergilijaus lūpų; ir niekada sveikinimo negirdėjau
Tokio malonaus kaip garsai. Manyje tiesiai
Troškimas taip augo ant troškimo kilti,
Nuo tada kiekviename žingsnyje aš jaučiau sparnus
Augant mano skrydžiui. Kai mes buvome nubėgę
Per visas kopėčias iki jų aukščiausio rato,
Kai ten mes stovėjome, į mane Mantujietis įsmeigė
Savo akis, ir taip jis tarė: „Abi ugnis, mano sūnau,
Laikiną ir amžiną, tu matei,
Ir esi atvykęs, kur pats savaime mano suvokimas
Nebe toliau siekia. Aš su įgūdžiu ir menu
Taip toli atvedžiau tave. Dabar savo malonumą paimk
Vadovu. Tu įveikei statesnį kelią,
Įveikei tiesesnį. Štai! Saulė, kuri siunčia
Savo spindulį ant tavo kaktos! Štai! Žolė,
Medelynai ir gėlės, kuriuos pati savaime
Ši žemė pila gausiai! Kol tos ryškios akys
Su džiaugsmu ateis, kurios, verkiančios, vertė mane skubėti
Padėti tau, tu gali arba atsisėsti,
Arba klaidžioti kur tu nori. Nesitikėk daugiau
Sankcijos įspėjančio balso ar ženklo iš manęs,
Laisvas savo paties sprendime rinktis,
Diskretiškas, teisingas. Nepasitikėti tavo nuovoka
Būtų nuo šiol klaida. Aš investuoju tave tada
Su karūna ir [mitra](#), suverenu virš savęs paties.“

XXVIII GIESMĖ

Per tą dangišką mišką, kurio tankus šešėlis
Su gyvu žalumu naujai kylančią dieną
Švelnino, trokštantis dabar klajoti, ir ištirti
Jo ribas aplink, tuojau aš palikau krantą,
Išilgai lygumos lėtai savo kelią
Tęsdamas, virš žemės, kuri iš visų pusių
Skanų kvapą kvėpė. Malonus oras,
Kuris nenutrūko niekada, niekada nesikeitė,
Smogė man į smilkinius, švelniai, kaip vėjas
Švelniausios įtakos: nuo ko šakelės,
Paklusnios visos, linko drebėdamos į tą pusę
Kur pirmiausia šventas kalnas meta savo šešėlį,
Visgi nebuvo taip sujauktos, bet kad vis dar
Ant jų viršūnės plunksnuoti choristai
Taikė savo įprastą meną, ir su pilnu džiaugsmu

Sveikino tas valandas pirmąsias, ir čiulbėjo skardžiai
Tarp lapų, kurie jų linksmi giesmei
Pritarė: lygiai kaip nuo šakos ant šakos,
Išilgai pušynų ant kranto
Kjasio (Ravenos uosto), rieda besirenkanti melodija,
Kai [Eolas](#) yra iš savo urvo paleidęs
Lašantį pietų vėją (siroka). Jau buvo mano žingsniai,
Nors lėti, taip toli į tą senovinį mišką
Nunešę mane, aš negalėjau įžiūrėti vietos
Kur aš buvau įjęs, kai štai! Mano takas
Buvo apribotas upeliu, kuris į kairę
Su mažais raibuliuojančiais vandenimis lenkė žolę,
Kuri augo nuo jo krašto. Žemėje jokia banga
Kokia švari bebūtų, kuri neatrodytų turinti
Kokį mišinį savyje, palyginus su šia,
Permatoma, skaidria; visgi tamsiai ji riedėjo,
Tamsiai po amžina prieblanda, kuri niekada
Neleidžia ar saulei ar mėnulio šviesai ten šviesti.

Mano pėdos nežengė pirmyn; bet mano besistebinčios akys
Praėjo tolyn, virš upelio, apžvelgti
Švelnų Gegužės žydėjimą, nuspalvintą per daugelį atspalvių,
Gausioje įvairovėje: ir ten,
Kaip objektas, kylantis staiga į vaizdą,
Kuris iš mūsų krūtinės kiekvieną mintį šalia
Su retu stebuklu veja, aš pamačiau
Dama visą vieną, kuri, dainuodama,ėjo,
Ir skindama gėlę po gėlės, kuo jos kelias
Buvo visas išmargintas. „Dama gražioji!
Tu, kuri (jei žvilgsniai, kurie pratę kalbėti širdį,
Yra verti mūsų pasitikėjimo), su meilės pačios spinduliu
Šildaisi,“ taip jai savo kalbą aš suformavau:
„Ak! Teikis šion pusėn link upelio lenkti
Savo žingsnius taip arti, kad aš galėčiau girdėti tavo dainą.
Matydamas tave ir šią gražią vietą, man rodos,
Aš pasišaukiu į atmintį kur klajojo ir kaip atrodė
Proserpina, tuo metu, kai savo vaiką
Motina prarado, ir ji žydintį pavasarį.“

Kaip kai dama, besisukanti šokyje,
Dėlioja pėdas vikriai, ir žengia vos
Vieną žingsnį prieš kitą į žemę;
Virš geltonų ir raudonų gėlių
Taip pasisuko ji dėl mano prašymo, labiausiai mergeliškai,
Nuleisdama savo santūrias akis, ir priėjo taip arti,
Kad aš aiškiai pagavau saldų garsą.
Atvykusi kur skaidrūs vandenys dabar

Plovė žalią velėną, savo akis ji teikėsi pakelti,
Kurios šovė tokį spindesį į mane, koks aš manau
Niekada neblykstelėjo iš Citerėjos (Veneros), kai jos sūnus
Buvo pasiuntęs savo aštriausią ginklą į jos širdį.
Ant priešingo kranto ji stovėjo ir šypsojosi
Per savo grakščius pirštus keitė vis dar
Susimaišančius dažus, kuriuos be sėklos
Ta aukšta žemė atveria. Per srovę
Tris žingsnius tik buvome mes atskirti: visgi
Helespontas, kur Kserksas perėjo jį,
(Tramdymas amžinai puikybei žmogaus)
Buvo Leandro ne labiau nekenčiamas laikomas
Dėl plaukimo, su nesvetinga banga
Tarp Sesto ir Abido, nei manęs
Tas potvynis, nes jis nedavė jokio perėjimo iš ten.

„Svetimšaliai jūs ateinate, ir galbūt šioje vietoje,
Kuri supo žmogaus prigimtį jos gimime,
Besistebintys, jūs ne be įtarimo žiūrite
Mano šypsenas: bet ta saldi giesmė psalmių,
'Tu, Viešpatie! Padarei mane džiugų,' duos jums šviesos,
Kuri gali praskaidrinti jūsų protus. Ir tu, kuris stovi
Pirmiausias, ir pateikėi savo prašymą man,
Sakyk ar ką nors kito tu nori išgirsti: nes aš
Atėjau pasiruošusi atsakyti kiekvieną abejonę tavo.“

Ji kalbėjo; ir aš atsakiau: „Aš nežinau kaip
Sutaikyti šią bangą ir ošiantį garsą
Miško lapų, su tuo ką aš vėliau esu girdėjęs
Priešingo pranešimo.“ Ji atsakydama taip:
„Aš atskleisiu priežastį, iš kur tas kyla,
Kas verčia tave stebėtis; ir taip išvalysiu debesį
Kuris apgaubė tave. Pirmasis Gėris, kurio džiaugsmas
Yra tik jame pačiame, sukūrė žmogų
Laimėi, ir davė šią gerą vietą,
Savo įkaitą ir užstatą amžinos taikos.
Apdovanotas taip aukštai, per savo paties trūkumą
Jis krito, ir čia padarė trumpą viešnagę; jis krito,
Ir, į kartėlį sielvarto, pakeitė
Juoką nekaltą ir vis naują malonumą.
Kad garai jokie, kylantys iš žemės apačioje,
Ar iš vandenų (kurie, kur tik karštis
Traukia juos, seka), negalėtų kilti taip toli
Varginti žmogaus taikios būsenos, šis kalnas kilo
Taip aukštai link dangaus, nei bijo įniršio
Elementų kovojančių, nuo tos dalies
Atleistas, kur vartai jo ribą užtveria.

Kadangi supantis oras visur
Su savo pirmu impulsu sukasi vis dar, nebent
Kas nors įsiterpia sulaikyti ar sutrukdyti jo eigą;
Ant viršūnės, kuri iš visų pusių
Lankymui nejautraus oro
Yra atvira, tas judėjimas smogia, ir verčia
Po savo valdymu ūksmingą mišką skambėti:
Ir supurtytame augale tokia galia gyvena,
Kad jis apvaisina savo veiksmingumu
Keliaujantį vėjelį, ant kurio subtilios plunksnos
Tas nešamas skrenda plačiai; ir kita žemė
Priimdama (kaip ji yra verta savyje,
Ar klimate, kuris šildo ją), pradeda,
Ir iš savo iščių išaugina daug medžių
Įvairios dorybės. Tai kai tu išgirdai,
Stebuklas liaujasi, jei anoje žemėje
Koks augalas be akivaizdžios sėklos randamas
Įtvirtinti savo pluoštinį stiebą. Ir toliau sužinok,
Kad su visliu gausumu visų sėklų,
Ši šventa lyguma yra pripildyta, ir savyje
Neša vaisių kuris niekada nebuvo skintas kitoje dirvoje.
Vanduo, tu matai, trykšta ne iš venos,
Kaip srovė, kuri su pertraukomis atstato
Ir eikvoja savo pulsą gyvybės, bet išeina lauk
Iš fontano, solidaus, negendančio, užtikrinto;
Ir valia viską kuriančia, pilna atsarga
Maitina kas tik į bet kurią pusę ji liejasi;
Šioje nuleista su galia atimti
Prisiminimą nusižengimo, anoje atnešti
Prisiminimą atgal kiekvieno gero darbo padaryto.
Iš kur jos vardas Letė šioje dalyje;
Kitoje Eunojė: kurios abi turi pirmiausia
Būti ragautos prieš jai veikiant; paskutinė viršijanti
Visus skonius kitus. Nors tavo troškulys gali dabar
Būti gerai patenkintas, jei aš čia nutraukiu,
Daugiau neatskleisdama: visgi išvadą
Aš laisvai duodu šalia: nei laikyk mano žodžius
Mažiau dėkingais tau, jei jie šiek tiek viršija
Ribą pažado. Tie, kurių eilės senovėje
Aukso amžių įrašė ir jo palaimą,
Ant Parnaso kalno, apie šią vietą
Galbūt buvo sapnavę. Čia buvo žmogus nekaltas, čia
Amžinas pavasaris ir kiekvienas vaisius, ir tai
Toli pagarsėjęs nektaras.“ Pasisukęs į poetus,
Kai ji baigė, aš pastebėjau jų žvilgsniuose

Šypsena ties jos išvada; tada savo veidą
Vėl nukreipiau į gražiąją damą.

XXIX GIESMĖ

Dainuodama, lyg įsimylėjusi, ji tęsė
Ir užbaigė dainą, su „Palaiminti tie kurių nuodėmės
Yra padengtos.“ Kaip miško [nimfos](#) tada, kurios bėgo
Po vieną per miško šešėlius, viena
Trokštanti pamatyti ir viena išvengti saulės,
Taip judėjo ji tolyn, prieš srovę, aukštyn
Žaliu krantu. Aš, jos smulkų žingsnį
Stebėdamas, su tokiu pat lėtu žingsniu sekiau.

Tarp mūsų ne šimtas žingsnių nužengta,
Krantas, kiekvienoje pusėje linkdamas lygiai,
Davė man atsisukti į rytus. Nei mūsų kelias
Toli pirmyn atvedė mus, kai į mane iškart
Ji pasisuko, ir sušuko: „Mano broli! Žiūrėk ir klausykis.“
Ir štai! Staigus spindesys prabėgo skersai
Per didįjį mišką visose dalyse, toks ryškus
Aš abejočiau ar žaibas buvo lauke;
Bet tas gęstantis visada blyksnyje,
Kuris išskleidžia jį, ir šis trunkantis vis dar
Ir augantis vis spindesyje, vertė mane klausti
Kas tai galėtų būti: ir saldi melodija
Bėgo per šviečiantį orą. Tada aš barčiau
Su pateisinamu uolumu drąsą
Mūsų pirmosios motinos, už tai kad ten buvo žemė
Stovėjo paklusnume dangui, ji vienintelė,
Moteris, kūrinys valandos, neištvėrė
Suvaržymo jokio šydo: kuri jei ji būtų nešiojusi
Pamaldžiai, džiaugsmi, neišreiškiami kaip šie,
Būtų nuo pradžios, ir ilgą laiką nuo tada, buvę mano.

Kol per tą dykumą pirmųjų saldumynų
Kurie niekada nevysta, sulaikytas aš ėjau, ir visgi
Besitikintis palaimos dar aukštesnės,
Prieš mus, kaip liepsnojanti ugnis, oras
Po žaliomis šakomis švytėjo; ir, dainai,
Aiškų garsą melodijos buvo girdimas.

O jūs triskart šventos mergelės! Dėl jūsų
Jei kada aš kenčiau alkį, šaltį ir budėjimą,
Proga šaukia mane prašyti jūsų dosnumo.
Dabar per mano krūtinę tegul Helikonas savo srovę
Lieją gausiai; ir Uranija su savo choru

Tepakyla padėti man: kol eilės atskleidžia
Dalykus kurie beveik tyčiojasi iš suvokimo minties.

Pirmyn per tarpą, kas atrodė septyni medžiai aukso,
Tarpinis atstumas mano akiai
Klaidingai pristatė; bet kai aš buvau atėjęs
Taip arti jų, kad joks bruožas nebuvo prarastas
Iš tų, su kuriais abejotinas objektas, matomas
Iš tolo, žaidžia su klystančia jusle,
Tada gebėjimas, kuris tarnauja
Pokalbiui su protu (suvokimas), šiuos žvakėmis aukso
Atskyrė, ir dainavime atsekė garsą
„Osana.“ Viršuje, jų gražus papuošimas
Liepsnojo su didesniu spindesiu, nei mėnulis
Per nedebesuotą dangų vidurnaktį savo pilnatvėje.

Aš pasisukau pilnas nuostabos į savo vadovą;
Ir jis atsakė su veido išraiška
Pakrauta ne mažesnio nustebimo: iš kur mano vaizdas
Grįžo prie tų didingų dalykų, kurie atėjo
Taip lėtai judėdami link mūsų, kad nuotaka
Būtų aplenkusi juos savo vestuvių dieną.

Dama pašaukė garsiai: „Kodėl taip vis dar dega
Aistra tavyje šioms gyvoms, šviesoms,
Ir nežiūri į tai kas seka jas?“

Aš tiesiai pastebėjau gentį už jų einant,
Lyg tarnautų savo lyderiams, apsirengusią
Apdarais tokio baltumo, koks žemėje
Buvo niekada. Mano kairėje, vandens spindesys
Skolinosi, ir grąžino man, kai ten aš žiūrėjau.
Kaip veidrodyje, mano kairį šoną pavaizduotą.

Kai aš buvau pasirinkęs ant upės krašto
Tokią stotį, kad atstumas srovės
Vienas skyrė mane; ten aš sustabdžiau
Savo žingsnius dėl aiškesnio vaizdo, ir mačiau
Liepsnas einant pirmyn, paliekant, kaip jos ėjo,
Orą už jų nudažytą kaip su pėdsaku
Gyviausių teptukų! Taip aiškiai buvo pažymėtos
Visos tos septynios išvardintos spalvos, iš kurių saulė
Daro savo lanką, ir Sintija (Mėnulis) savo juostą.
Šios plazdančios vėliavos tekėjo anapus
Mano regėjimo; ir dešimt žingsnių, kaip aš spėju,
Skyrė kraštines. Po dangumi
Tokiu gražiu, atėjo keturi ir dvidešimt vyresniųjų,
Po du ir du, su lelijomis (fleur-de-lis) karūnuoti.

Visi dainavo vieną dainą: „Palaiminta būk tu tarp
Dukterų Adomo! Ir tavo grožis
Palaimintas per amžius!“ Po to gėlės,
Ir šviežios žolelės, ant priešingo kranto,
Buvo laisvos nuo tos išrinktos rasės; kaip šviesa
Danguje seka šviesą, atėjo po jų
Keturi gyvūnai, kiekvienas karūnuotas žaliuojančiu lapu.
Su šešiais sparnais kiekvienas buvo apsiplunksnavęs, plunksnos pilnos
Akių, ir akys Argo būtų tokios,
Jei jos būtų apdovanotos gyvybe. Skaitytojau, daugiau rimų
Aš neeikvosiu šešėliuodamas jų formą:
Nes kitas poreikis spaudžia, kad šiame
Aš negaliu duoti savo dosnumui vietos. Bet skaityk
Ezechielį; nes jis piešia juos, iš šiaurės
Kaip jis matė juos ateinant prie Chebaro srovės,
Sūkuryje, debesyje ir ugnyje; ir netgi tokie
Kokius tu rasi juos apibūdintus jo,
Čia buvo jie; išskyrus dėl sparnų; ten,
Nuo jo skirdamasis, Jonas sutinka su manimi.

Erdvė, apsupta keturių, talpino
Vežimą triumfo: ant dviejų ratų jis atėjo
Traukiamas prie Grifo kaklo; ir jis viršuje
Ištiesė abu sparnus pakeltus, tarp vidurinės
Ir trijų išvardintų spalvų, kiekvienoje pusėje tris;
Taip kad sparnai nekliudė ar nežalojo nei vienos;
Ir iš vaizdo jie pakilo. Nariai, toli
Kiek jis buvo paukštis, buvo auksiniai; balti likusieji
Su raudonių įsiterpusiu. Toks gražus
Vežimas Romoje niekada nepuošė Augusto pompastikos,
Ar Afrikiečio: netgi saulės paties
Būtų skurdus prieš šį, tas vežimas saulės
Klaidingas, kuris degančiame griuvime krito
Ties Telus (Žemės) malda pamaldžia, per teisingą nuosprendį
Paslaptinę viską matančio Jupiterio. Trys nimfos
Prie dešiniojo rato, atėjo sukdamosi švelniame šokyje;
Viena tokia raudona, kad jos forma būtų vos
Buvo žinoma krosnyje skaidrios liepsnos:
Kita atrodė, lyg kūnas ir kaulai
Būtų smaragdas: sniegas naujai iškritęs atrodė trečioji.

Dabar atrodė baltoji vedanti, raudonoji dabar;
Ir nuo dainos tos kuri vedė, kitos ėmė
Savo tempą, greitą ar lėtą. Prie kito rato,
Grupė keturių, kiekviena purpuru apsirengusi,
Žengė su šventiniu žingsniu, kaip iš jų viena
Likusiąsias vedė, viena, ant kurios kaktos

Trys akys buvo matomos. Užnugaryje visos šios grupės,
Du senus vyrus aš išvydau, nepanašius
Aptaru, bet laikysena ir gestu panašius,
Solidžius ir daugiausia rimtus; iš kurių vienas
Parodė save kokių palankiu patarėju
Didžiojo Kosiečio (Hipokrato), jo, kuri gamta sukūrė
Tarnauti brangiausiam kūriniui savo genties.
Jo draugas žymėjo priešingą ketinimą,
Nešdamas kalaviją, kurio blizgesys ir aštrūs ašmenys,
Net kai aš žiūrėjau į jį su srove tarp mūsų,
Baugino mane. Toliau keturis kitus aš išvydau,
Kuklios išvaizdos: ir, už jų visų,
Vieną vienintelį seną žmogų, miegantį, kai jis atėjo,
Su įžvalgiu veidu. Ir šie septyni, kiekvienas
Kaip pirmoji grupė buvo apsirengę, bet dėvėjo
Jokios pynės lelijų ant savo smilkinių apvyniotų.
Greičiau su rožėmis ir kiekviena raudona gėle,
Vaizdas, tik mažai nutolęs, būtų prisiekęs,
Kad jie buvo visi ugnyje virš savo antakių.

Kai vežimas buvo priešais mane, tiesiai.
Buvo girdimas griaustinis, ties kurio balsu atrodė
Išrinktoji daugybė buvo sustabdyta; nes ten,
Su pirmaisiais ženklais, padarė jie iškilmingą sustojimą.

XXX GIESMĖ

Vos tik poliarinė šviesa (Septyni žibintai), kuri niekada nežino
Nusileidimo nei kilimo, nei šešėlinio šydo
Kito debesies nei nuodėmė, gražus papuošalas
Pirmojo dangaus, į pareigą kiekvieną ten
Saugiai lydinti, kaip tas žemesnis daro
Vairininkui į jo uostą, stovėjo tvirtai fiksuota;
Tuoju šventoji gentis, kuri priekyje
Tarp Grifo ir jo spindesio atėjo,
Pasisuko į vežimą, kaip į savo ramybę:
Ir vienas, lyg įgaliotas iš aukščiau,
Šventoje giesmėje tris kartus sušuko garsiai:
„Ateik, sužadėtine, iš Libano!“ ir visi kiti
Perėmė dainą – Paskutiniame teisme taip
Palaimintieji kils, iš savo urvo kiekvienas
Keldamas lengvai savo naujai aprengtą kūną,
Kaip, ant šventų neštuvų, ties balsu
Autoritetingu to vyresniojo, šoko
Šimtas tarnų ir pasiuntinių
Gyvenimo amžino. „Palaimintas tu! Kuris ateini!“
Ir, „O,“ jie šaukė, „iš pilnų rankų barstykite

Nevystančias lelijas;“ ir, taip sakydami, metė
Gėles virš galvos ir aplink juos į visas puses.

Aš esu regėjęs, anksčiau, brėkstant dienai,
Rytinį klimatą visą rausvą, ir dangų
Priešingą, vieną gilų ir gražų giedrą,
Ir saulės veidą taip pridengtą, ir su miglomis
Sušvelnintą jai kylant, kad akis
Ilgą laiką ištvėrė vaizdą: taip debesyje
Gėlių, kurios iš tų rankų angeliškų kilo,
Ir žemyn, viduje ir išorėje vežimo,
Krito lydamos, baltame šyde su alyvmedžiu apvyniotu,
Mergelė mano vaizde pasirodė, po
Žalia mantija, apsirengusi atspalviu gyvos liepsnos:

Ir virš mano Dvasios, kuri ankstesnėmis dienomis
Jos akivaizdoje buvo buvusi taip ilgai,
Joks virpantis teroras neslinko. Mano akys nebe daugiau
Turėjo žinojimo apie ją; visgi judėjo iš jos
Paslėpta dorybė, kurios prisilietimu pažadinta,
Galia senovinės meilės buvo stipri manyje.

Ne anksčiau į mano viziją sruvendama, smogė
Dangiška įtaka, kuri metais praėjusiais, ir net
Vaikystėje, virpino mane, nei link Vergilijaus aš
Pasisukau į kairę, lekuodamas, kaip kūdikis,
Kuris bėga prieglobsčio į savo motinos krūtinę,
Jei kas nors išgąsdino ar padarė jam vargą:
Ir būčiau šaukęs: „Nėra nei lašo kraujo,
Kuris nevirpėtų manyje. Sena liepsna
Meta lauk aiškius ženklus atgyjančios ugnies:“
Bet Vergilijus buvo atėmęs mus iš savęs,
Vergilijus, mano geriausiai mylimas tėvas; Vergilijus, jis
Kuriam aš atsidaviau saugumui: nei,
Viskas, ką mūsų pirmoji motina prarado, padėjo išgelbėti
Mano nerastus skruostus nuo dėmės purvinančių ašarų.

„Dante, verk ne, kad Vergilijus palieka tave: ne,
Verk tu dar ne: pridera tau jausti ašmenis
Kito kalavijo, ir tu verksi dėl to.“

Kaip prie pirmagalio ar laivagalio, koks admirolas
Žingsniuoja deniu, įkvėpdamas savo įgulą,
Kai tarp burių visi dirba aukštai;
Taip kairėje pusėje vežimo aš mačiau,
(Sukdamasis ties garsu mano paties vardo,
Kurį čia aš esu priverstas registruoti)

Mergele stovinčią, kuri anksčiau pasirodė
Uždengta tame šventiniame lietuje angeliškame.

Link manęs, skersai srovės, ji nukreipė savo akis;
Nors nuo jos kaktos šydas besileidžiantis, surištas
Su lapija Minervos, neleido
Kad aš matyčiau ją aiškiai; tada su veiksmu
Visiškai karališku, vis dar įžeidinėdama virš savo tarno,
Pridūrė, kaip vienas, kuris kalbėdamas sulauko
Karčiausią pasakymą, kad užbaigtų kalbą:
„Stebėk mane gerai. Aš esu, iš tiesų, aš esu
Beatričė. Ką! Ir ar tu teikeisi galiausiai
Priartėti prie kalno? Ar nežinojai, O žmogau!
Tavo laimė čia yra pilna?“ Žemyn krito mano akys
Į skaidrų šaltinį, bet ten, save pamatęs,
Atšokau, ir ieškojau žalios vejų: toks svoris
Gėdos buvo ant mano kaktos. Su išvaizda
To griežto didingumo, kuris supa
Motinos buvimą jos išsigandusiam vaikui,
Ji žiūrėjo; skonis tokio kartumo
Buvo įmaišytas į jos gailestį. Ten jos žodžiai
Nutrūko, ir staiga angelai dainavo:
„Tavyje, O maloningas Viešpatie, mano viltis buvo:“
Bet nėjo toliau nei, „Tu Viešpatie, pastatei
Mano pėdas erdvioje vietoje.“ Kaip sniegas, kuris guli
Tarp gyvų gegnių ant nugaros
Italijos sušalęs kai supustytas aukštai
Ir glaudžiai sukrautas aštrių Slavonijos gūsių,
Papūsk tik žemei ant kurios joks šešėlis nekrenta,
Ir tiesiai tirpdamas jis distilijuojasi šalin,
Kaip ugnies eikvojama žvakė: toks buvau aš,
Be atodūsio ar ašaros, ar kada šie
Dainavo, kurie su skambėjimu dangaus sferos,
Vis dar savo čiulbėjime skamba: bet kai giesmė
Saldžios simfonijos, išreiškė man
Jų švelnią užuojautą, daugiau nei galėjo žodžiai
„Mergele, kodėl taip naikini jį?“ tada ledas,
Sušalęs aplink mano krūtinę, pavertė save
Į dvasią ir vandenį, ir su kančia lauk
Veržėsi per lūpas ir vokus iš širdies.

Ant vežimo dešinio krašto vis dar ji stovėjo,
Nejudama, ir taip nukreipė savo žodžius
Į tuos ryškius pavidalus su gailėsčiu paliestus:
„Jūs amžinoje dienoje savo budėjimus laikote,
Taip kad nei naktis nei snaudulys, su uždara vagyste,
Nepavagia iš jūsų nė vieno žingsnio visuose

Ėjimuose gyvenimo: iš to su daugiau atidos
Aš formuoju savo atsakymą, jo ausiai skirtą,
Kuris ten stovi verkdamas, kad sielvartas dabar
Galėtų prilįgti nusižengimui. Ne vien
Per veikimą galingų orbitų,
Kurios žymi kiekvieną sėklą kokiam nulemtam tikslui,
Kaip su aspektu ar laimingu ar blogu
Žvaigždynai susitinka, bet per malonų
Dosnumą dangišku malonių, kurios lyja žemyn
Iš tokio aukščio, kad tyčiojasi iš mūsų regėjimo, šis žmogus
Buvo šviežume savo būties, toks,
Taip apdovanotas virtualiai, kad jame
Visi geresni įpročiai nuostabiai būtų klestėję.
Kuo daugiau geros jėgos yra dirvoje,
Tiek daug daro bloga sėkla ir trūkumas kultūros
Gadinti ją labiau, ir verčia ją bėgti į laukinumą.
Šie žvilgsniai kuri laiką palaikė jį; nes aš rodžiau
Savo jaunas akis, ir vedžiau jį jų šviesa
Teisingu vaikščiojimu. Vos tik aš buvau pasiekusi
Slenkstį savo antrojo amžiaus, ir pakeičiau
Savo mirtingą į nemirtingą, tada jis paliko mane,
Ir atidavė save kitiems. Kai iš kūno
Į dvasią aš buvau pakilusi, ir padidėjimas
Grožio ir dorybės apsupo mane,
Aš buvau mažiau brangi jam, ir vertinama mažiau.
Jo žingsniai buvo pasukti į apgaulingus kelius,
Sekant netikrais atvaizdais gėrio, kurie duoda
Jokio pažado tobulo. Nei padėjo man niekas
Prašyti įkvėpimų, su kuriais,
Aš, tiek sapnuose nakties, tiek kitaip,
Šaukiau jį atgal; apie juos tiek mažai rūpėjo jam,
Tokį gylį jis krito, kad visa priemonė buvo trumpa
Jo išsaugojimui, išskyrus tai kad jis pamatytų
Vaikus pražūties. Tuo tikslu
Aš aplankiau pakraščius mirusiųjų:
Ir vienas, kuris atvedė jį taip aukštai,
Gavo mano maldavimus skatinamus su verkimu.
Tai būtų buvęs laužymas Dievo aukšto sprendimo,
Jei Letė būtų praeita, ir toks maistas ragautas
Be kainos kokios atgailaujančios ašaros.“

XXXI GIESMĖ

„O Tu!“ jos žodžius ji taip be uždelsimo
Tęsdama, pasuko jų smaigalį į mane, kuriam
Jie tik su šoniniu kraštu atrodė šiurkštūs anksčiau,
„Sakyk tu, kuris stovi anapus šventos srovės,

Jei tai yra tiesa. Kaltinimas toks sunkus reikalauja
Tavo paties prisipažinimo.“ Ant mano gebėjimo
Tokia keista nuostaba kabojo, balsas iškvėpė
Netobulas, prieš jo organams suteikiant jam gimimą.

Mažą tarpą susilaikiusi, tada ji tarė:
„Apie ką tu mąstai? Atsakyk man. Banga
Tavo prisiminimams apie blogį dar
Nepadarė jokios žalos.“ Sumišęs jausmas
Baimės ir sumišimo, iš mano lūpų
Tokį „Taip“ išgavo, kuriam reikėjo pagalbos
Regėjimo kad interpretuotų. Kaip kai lūžta
Veiksme būti paleistas, arbaletas įtemptas
Už jo ribos, tiek nervas tiek lankas pertempti,
Nusilpęs ginklas silpnai pataiko į taikinį;
Taip, ašaros ir atodūšiai verždamiesi lauk, aš sprogau
Po sunkia našta, ir taip mano balsas
Buvo sulėtintas savo kelyje. Ji tiesiai pradėjo:
„Kai mano troškimas kvietė tave mylėti
Gėrį, kuris nustato ribą mūsų siekiams,
Koks barjeras skersinio griovio ar sujungtos grandinės
Sutiko tave, kad tu taip turėjai mesti viltį
Tolesnio progreso, ar koks masalas lengvumo
Ar pažadas vilionės vedė tave tolyn
Kitur, kad tu kitur turėtum verčiau laukti?“

Kartų atodūšį aš ištraukiau, tada vos radau balsą
Atsakyti, sunkiai šiems garsams mano lūpos
Davė išėjimą, raudodamos: „Tavo gražūs žvilgsniai atitraukti,
Dalykai dabartiniai, su apgaulingais malonumais, pasuko
Mano žingsnius į šalį.“ Ji atsakydama tarė: „Jeigu tu
Būtum tylėjęs, ar paneigęs ką tu pripažįsti,
Tu nebūtum paslėpęs savo nuodėmės labiau: tokia akis
Stebi tai. Bet kada tik nusidėjėlio skruostas
Pratrūksta brangiai sruvenančiomis ašaromis
Savęs kaltinimo, mūsų teisme ratas
Teisingumo sukasi prieš ašmenis.
Visgi kad tu galėtum pasipelninti iš savo gėdos
Už klaidas praeities, ir kad nuo šiol daugiau stiprybės
Galėtum apginkluoti tave, kai tu išgirsi [Sirenos](#) balsą,
Padėk tu į šalį motyvą šio sielvarto,
Ir paskolink atidžią ausį, kol aš atskleisiu
Kokiu priešingu keliu mano palaidotas kūnas
Turėjo varyti tave. Niekada tu nematei
Mene ar gamtoje nieko taip nepaprastai saldaus,
Kaip buvo galūnės, kurios jų gražiame rėme
Uždarė mane, ir yra išbarstytos dabar dulkėse.

Jei saldžiausias dalykas taip nuvylė tave su mano mirtimi,
Kas, po to, iš mirtingo tavo norą
Turėjo gundyti? Kai tu pirmiausia pajutai dūrį
Gendančių dalykų, man išvykstant
Į geresnes karalystes, savo sparną tu turėjai apgenėti
Kad sektum mane, ir niekada nesilenktum vėl
Laukti antro smūgio dėl menkos merginos,
Ar kito niekučio tokio laikino ir tokio tuščio.
Naujas ir nepatyręs paukštis laukia,
Dukart tai gali būti, ar triskart, paukštininko taikinio;
Bet akyse vieno, kurio plunksnos yra pilnos,
Veltui tinklas yra išskleistas, strėlė paleista.“

Aš stovėjau, kaip vaikai tylūs ir susigėdę
Stovi, besiklausantys, su savo akimis į žemę,
Pripažįstantys savo kaltę ir save pasmerkę.
Ir ji tęsė: „Jei, tik girdėti taip skaudina tave,
Pakelk savo barzdą, ir štai! Ką vaizdas padarys!“

Su mažiau pasipriešinimo pasiduoda tvirtas ažuolas,
Išplėštas iš savo skaidulų gūσιο, kuris pučia
Nuo ašigalio, ar iš Jarbo žemės,
Nei aš jos paliepinu savo veidą pakėliau:
Ir taip veidą žymėdama barzda,
Aš pažymėjau slaptą geluonį jos žodžių perteiktą.

Ne anksčiau pakėliau aš savo žvilgsnį aukštyn,
Nei žemyn nusileido ta vizija aš mačiau
Gerųjų būtybių išnykti; ir mano akys
Dar neužtikrintos ir svyruojančios, lenkė savo šviesą
Į Beatričę. Link gyvūno,
Kuris jungia dvi prigimtis vienoje formoje, ji pasisuko,
Ir, net po šešėliu savo šydo,
Ir atskirta žalio upelio, kuris tekėjo
Tarp, meilume pasirodė tiek daug
Savo buvusią save pranokstanti, kiek žemėje
Visas kitas ji pranoko. Sąžinės graužaties dygliai
Šovė staiga per mane. Kiekvienas dalykas kitas, kuo labiau
Jo meilė buvo neseniai apgaudinėjusi mane, dabar tuo labiau
Aš bjaurėjausi. Į mano širdį taip aštriai trenkė
Karti sąmonė, kad ant žemės
Įveiktas aš kritau: ir kokia mano būseną buvo tada,
Ji žino kuri buvo priežastis. Kai dabar mano jėgos
Sruvo atgal, grįždamos į išorę iš širdies,
Dama, kurią vieną aš pirmiausia buvau matęs,
Aš radau virš savęs. „Paleisk mane ne,“ ji šaukė:
„Nepaleisk savo sugriebimo;“ ir štai! Buvo nutempusi mane aukštai

Net iki mano kaklo į srovę, kol ji,
Vis dar tempdama mane paskui, skriejo tolyn,
Greita kaip šaudyklė, šokinėdama virš bangos.

Palaimintam krantui artėjant tada buvo girdima
Taip saldžiai, „Tu asperges me,“ kad aš
Negaliu prisiminti, daug mažiau papasakoti garso.
Gražioji dama, savo rankas išskėtusi, suspaudė
Mano smilkinius, ir panardino mane, kur tiko
Bangai permerkti mane: ir iš ten keldama aukštyn,
Viduje keturgubo šokio gražių nimfų
Pristatė mane taip nuplautą, ir su savo ranka
Jos kiekviena apdengė mane. „Čia esame mes nimfos,
Ir danguje esame žvaigždės. Ar kada žemė
Buvo aplankyta Beatričės, mes
Paskirtos jos tarnaitėmis, patarnavome jai.
Mes pas jos akis nuvesime tave; bet šviesą
Džiaugsmo kuri yra jose, gerai iširti,
Tos ten trys, gilesnio žvilgsnio nei mūsų,
Tavo regėjimą pagreitins.“ Taip prasidėjo jų daina;
Ir tada jos nuvedė mane prie Grifo krūtinės,
Kol, pasisukusi link mūsų, Beatričė stovėjo.
„Negailėk savo vizijos. Mes pastatėme tave
Prieš smaragdus, iš kur meilė anksčiau
Buvo ištraukusi savo ginklus prieš tave.“ Kaip jos kalbėjo,
Tūkstantis aistringų norų prikaustė
Mano akis prie jos spindinčių akių, kurios stovėjo
Vis dar fiksuotos link Grifo nejudamai.
Kaip saulė smogia į veidrodį, lygiai taip
Tose orbitose dviguba būtybė, švietė,
Amžinai kintanti, vienoje figūroje dabar
Atspindėta, dabar kitoje. Skaitytojau! Mąstyk
Kaip nuostabu mano akyse atrodė pažymėti
Dalyką, nors pastovų savyje,
Visgi savo vaizduojamame pavidale kintamą.

Pilnas nuostabos, ir džiugus, kol mano siela
Maitinosi maistu, kurio vis dar troškimas
Augo su sotumu, kitos trys
Su gestu, kuris skelbė aukštesnę liniją,
Žengė: į savo pačių giesmę tolyn jos atėjo
Šokdamos šventiniame rate angeliškame.

„Pasisuk, Beatriče!“ buvo jų daina: „O pasisuk
Savo šventą žvilgsnį į šį tavo ištikimąjį,
Kuris kad pamatytų tave daug varginančių žingsnių
Yra atmatavęs. Maloninga mūsų maldai teikis

Atidengti jam savo skruostus: kad jis galėtų pažymėti
Tavo antrąją grožį, dabar paslėptą.“ O spindesy!
O šventa šviesa amžina! Kas yra jis
Toks išblyškęs mąstydamas Pierijos šešėliuose,
Ar tuo šaltiniu taip gausiai persisėmęs,
Kurio dvasia nepavestų jo bandyme
Pavaizduoti tave tokią kokia tu atrodei,
Kai po skliautu tyliai skambančio dangaus
Tu davei atviram orui savo kerus atskleistus.

XXXII GIESMĖ

Mano akys su tokiu godžiu troškimu,
Buvo palinkusios atsikratyti jų dešimties metų troškulio,
Jokia kita juslė nebudo: ir net jos
Buvo aptvertos iš abiejų pusių nuo dėmesio kam nors kitam;
Taip supainiojusi savo įprastose pinklėse ta šypsena
Švento ryškumo traukė mane prie savęs,
Kai jėga link kairės mano regėjimą
Šventos mergelės pasuko; nes iš jų lūpų
Aš išgirdau įspėjančius garsus: „Per daug fiksuotas žvilgsnis!“

Kurį laiką mano vizija vargo; kaip kai neseniai
Į pervargusias akis saulė yra smogusi:
Bet greitai į mažesnę objektą, kaip vaizdas
Buvo dabar atgautas (mažesnę pagarboje
Tam pertekliui juntamo, iš kur neseniai
Aš buvau per prievartą atskirtas) jų dešinėje
Aš pastebėjau tą šlovingą armiją sukantis, ir sukant,
Prieš saulę ir septinkartes šviesas, savo frontą.
Kaip kai, savo skydus apsaugai pakėlęs,
Gera išrikiuotas būrys, su didingomis vėliavomis susuktomis,
Sukasi ratu, prieš visumai galint pakeisti savo vietą:
Lygiai taip gerasis pulkas dangaus
Eidamas, visi praėjo mus, prieš vežimui
Nuleidžiant savo gražulą. Lydinčios prie ratų
Merginos pasisuko; ir ant Grifo judėjo
Šventa našta, su žingsniu tokiu lygiu,
Jokia plunksna ant jo nedrebėjo. Gražioji dama
Kuri per bangą buvo traukusi mane, lydima
Stacijaus ir manęs paties, sekė ratą,
Kurio orbita, riedanti, žymėjo mažesnę lanką.

Per aukštą mišką, dabar tuščią (tuo labiau jos kaltė,
Kuri gyvatės buvo apgauta) aš ėjau
Su žingsniu derančiu harmonijai
Angeliškai. Toliau buvome mes pajudėję, tiek toli
Galbūt kiek strėlė per tris atskirus skrydžius

Pilnai sparnuota būtų lėkusi, kai iš savo stoties žemyn
Nusileido Beatričė. Vienu balsu
Visi sumurmėjo „Adomas,“ ratuodami toliau augalą
Apiplėštą gėlių ir lapų ant kiekvienos šakos.
Jo kasos, plintančios labiau kuo labiau jos kilo,
Buvo tokios, į kurias viduryje savo miško tyrus dėl aukščio
Indai būtų žiūrėję. „Palaimintas tu!
Grife, kurio snapas niekada neskynė to medžio
Malonaus skoniui: nes nuo čia apetitas
Buvo iškreiptas į blogį.“ Aplink didingą kamieną
Taip šaukė likusieji, kuriems atsakė
Gyvūnas dukart lyties: „Taip: nes taip
Karta teisiųjų yra išgelbėta.“
Ir sukdamas prie vežimo grąžulo, prie pėdos
Jis patraukė jį našlės šakos, ir pririšo
Ten paliktą prie stiebo ant kurio jis augo.

Kaip kai dideli srautai spindesio iš aukščiau
Sruvena, su tuo spindesiu sumišę, kuris kyla
Kitas po nusileidimo žvynuoto ženkle (Žuvų),
Mūsų augalai tada sprogs, ir kiekvienas dėvi iš naujo
Savo įprastas spalvas, prieš saulei pakinkius
Po kita žvaigžde savo liepsnojančius žirgus;
Taip išleisdamas atspalvį, labiau blyškų nei rožės,
Ir gilesnį nei violetinės, buvo atnaujintas
Augalas, neseniai visose savo šakose plikas.

Nežemiškas buvo himnas, kuris tada pakilo.
Aš nesupratau jo, nei iki galo
Ištverčiau harmonijos. Jei aš turėčiau įgūdį
Nupiešti, kaip užsimerkė negailestingos akys (Argas)
Snausdamos, kai Sirinks čiauškėjo, (akys kurios sumokėjo
Taip brangiai už savo budėjimą,) tada kaip tapytojas,
Kuris su modeliu tapo, aš galėčiau suprojektuoti
Būdą mano kritimo į miegą.
Bet tevaizduoja kas nori snaudulį sumaniai;
Aš praleidžiu jį iki kai aš pabudau, ir pasakoju
Kaip staiga blyksnis spindesio perplėšė
Uždangą mano miego, ir vienas sušunka:
„Kelkis, ką darai?“ Kaip išrinktieji trys,
Ant Taboro kalno, priimti stebėti
Žydėjimo to gražaus medžio, kurio vaisius
Yra trokštamas angelų, ir daro
Amžiną puotą danguje, į save
Grįžtantys ties žodžiu, nuo kurio gilesni miegai
Buvo nutraukti, kad jie savo gentį sumažėjusią matė,
Tiek Mozę tiek Eliją dingusius, ir pakeistą

Stulą kurią jų mokytojas dėvėjo: taip į save
Grįžtantį, virš savęs pamačiau aš stovint
Gailestingąją, kuri per srovę buvo atvedusi
Mano žingsnius. „Ir kur,“ visai abejodamas, aš sušukau,
„Yra Beatričė?“ – „Žiūrėk į ją,“ ji atsakė,
„Po šviežiu lapu sėdinčią ant jo šaknies.
Žiūrėk susijusį chorą kuris supa ją.
Kiti, su melodija labiau saldžia
Ir labiau gilia, keliaudami į aukštesnes karalystes,
Grifą lydi.“ Jei ten jos žodžiai
Buvo baigti, aš nežinau; bet mano akys buvo dabar
Paėmusios vaizdą jos, per kurią visos kitos mintys
Buvo uždraustos įeiti. Ant pačios žemės
Viena ji sėdėjo, kaip ji ten būtų buvusi palikta
Sargyba prie vežimo, kurį aš mačiau
Pririštą prie dviformio žvėries. Septynios nimfos
Padarė save vienuolynu aplink ją,
Ir savo rankose laikė tas šviesas saugias
Nuo gūsio šiaurės ir gūsingo pietų vėjo.

„Trumpą laiką tu būsi miškininkas čia:
Ir pilietis būsi amžinai su manimi,
Tos tikrosios Romos, kurioje Kristus gyvena romėnu
Kad duotum naudos suklaidintam pasauliui, laikyk dabar
Savo akis ant vežimo; ir ką tu matai,
Žiūrėk kad tu parašytum, grįždamas į tą vietą.“

Taip Beatričė: prie kurios kojų palinkęs
Pamaldžiai, jos paliepiu, mano mintis ir akis,
Aš, kaip ji liepė, nukreipiau. Niekada ugnis,
Su tokiu greitu judesiu, iš audringo debesies
Nešoko žemyn iš dangaus tolimiausios ribos,
Kaip aš pamačiau paukštį Jupiterio (erelį) besileidžiantį
Pulti ant medžio, ir, kaip jis veržėsi, žievę,
Skirdamas traiškė po savimi, pumpurus dar labiau
Ir lapelius. Į vežimą su visa savo galia
Jis trenkė, nuo ko, svyrudamas kaip laivas, jis susvyravo,
Atsitiktinai varomas, į dešinią bortą dabar, įveiktas,
Ir dabar į kairį, šokančių bangų.

Toliau šokdama į vežimo iščias
Lapė aš pamačiau, iš alkio atrodanti sulysusi
Nuo viso gero maisto. Bet, už jos bjaurias nuodėmes
Šventoji mergelė bardama ją, šalin
Sprukdama ji pasisuko, greitai kaip jos oda aptrauktas kūnas
Galėjo nešti ją. Toliau, iš kur anksčiau jis atėjo,
Aš pamačiau erelį neriant į korpusą

Vežimo, ir paliekant jį savo plunksnomis išklotą;
Ir tada balsas, kaip tas kuris išeina lauk
Iš širdies sielvarto perplėštos, išėjo lauk
Iš dangaus, ir, „O vargšas laive mano!“ jis sušuko,
„Kaip blogai esi tu pakrautas!“ Tada, atrodė,
Kad žemė atsivėrė tarp abiejų ratų,
Ir aš pamačiau drakoną išeinant iš ten,
Kuris per vežimą įsmeigė savo šakotą uodegą;
Ir kaip vapsva kuri traukia atgal geluonį,
Taip traukdamas lauk savo pražūtingą uodegą, jis nutraukė
Dalį dugno lauk, ir nuėjo savo keliu
Džiūgaudamas. Kas liko, kaip gyva velėna
Su žalia žole, taip apdengė save plunksnomis,
Kurios galbūt buvo su tikslu skaistum ir geru
Buvusios pasiūlytos; ir tuo buvo apdengti ratai,
Tiek vienas tiek kitas, ir gražulas, taip greitai
Atodūsis nebūtų iškvėptas greičiau. Taip transformuotas,
Šventas statinys, per savo kelias dalis,
Išleido galvas, tris ant gražulo, ir vieną
Kiekvienoje pusėje; pirmosios kaip jaučių raguotos,
Bet su vienu ragu ant savo kaktos
Keturias. Tokio monstro regėjimas niekada nėra matęs.
Virš jo man pasirodė ten sėdėjo, saugi kaip uola
Ant kalno aukštos viršūnės, begėdė paleistuvė,
Kurios žvilgsnis klajojo laisvai aplink ją. Prie jos šono,
Lyg būtų kad niekas negalėtų nusinešti jos šalin, aš mačiau
Milžiną stovint; ir vis, ir netrukus
Jie maišė bučinius. Bet, jos geidulingoms akims
Pasitaikant į mane nukrypti, tas piktas meilužis
Nuplakė ją nuo galvos iki kojų visą; tada pilnas
Pavydo, ir nuožmus iš įniršio, atrišo
Monstrą, ir nutempė tolyn, taip toli skersai
Miško, kad nuo manęs jo šešėliai vien
Dengė paleistuvę ir naujai suformuotą žvėrį.

XXXIII GIESMĖ

„Pagonys, Viešpatie! Yra atėję!“ atliepdamos taip,
Triguba dabar, ir dabar mergelių grupė
Keturguba, savo saldžią psalmodiją pradėjo,
Verkdamos; ir Beatričė klausėsi, liūdna
Ir dūsaudama, dainos, tokioje nuotaikoje,
Kad Marija, kai ji stovėjo prie kryžiaus,
Buvo vos labiau pasikeitusi. Bet kai jos davė jai vietą
Kalbėti, tada, pakilusi stačia ant savo pėdų,
Ji, su spalva švytinčia ryškiai kaip ugnis,
Atsakė: „Dar trumpą laiką, ir jūs

Nematysite manęs; ir, mano mylimos seserys,
Vėl trumpą laiką, ir jūs pamatysite mane.“

Prieš save tada ji išrikiavo visas septynias,
Ir, modama tik parodė man, damai,
Ir tam likusiam išminčiui, sekti ją.

Taip tolyn ji ėjo; ir nebuvo pastačiusi, aš manau,
Savo dešimto žingsnio į žemę, kai su mano akimis
Jos akys susitiko; ir, su veidu švelniu,
„Taip taisyk savo tempą,“ ji sušuko, „kad jei mano žodžiai
Kreipiasi į tave, tu galėtum vis dar būti tinkamai padėtas
Girdėti juos.“ Vos tik tinkamai prie jos šono
Aš dabar buvau nuskubėjęs: „Broli!“ ji pradėjo,
„Kodėl nedarai jokio bandymo klausinėti,
Kai taip mes einame kartu?“ Panašiai į tuos
Kurie, kalbėdami su per pagarbiu baimingumu
Prieš savo vyresnius, neištraukia balso
Gyvo į savo lūpas, nutiko man taip
Kad aš garsais netobulais taip pradėjau:
„Dama! Ko aš turiu poreikį, tą tu žinai,
Ir kas tiks mano poreikiui.“ Ji atsakydama taip:
„Nuo baimingumo ir gėdos, aš noriu, kad tu
Nuo šiol atsikratytum: kad tu kalbėtum nebe daugiau,
Kaip tas kuris sapnuoja. Iki čia būk mokomas manęs:
Indas, kurį tu matei gyvatę sudaužant,
Buvo ir nėra: tegul jis, kuris turi kalnę,
Nesitiki išgąsdinti Dievo keršto su kąsniu.
Be įpėdinio amžinai nebus
Tas erelis, jis, kuris paliko vežimą plunksnuotą,
Kuris monstras padarė jį pirma ir toliau grobiu.
Aiškiai aš matau, ir todėl kalbu, žvaigždes
Net dabar artėjančias, kurių susijungimas, laisvas
Nuo visų kliūčių ir barjerų, atneša
Sezoną, kuriame, vienas siūstas nuo Dievo,
(Penki šimtai, penki, ir dešimt (DXV – DUX/vadas), žymi jį)
Tą bjauriąją, ir bendrininką jos kaltės,
Milžiną, abu nužudys. Ir jei galbūt
Mano sakymas, tamsus kaip Temidės ar Sfinkso,
Nepavyksta įtikinti tavęs, (nes kaip jie jis suglumina
Intelektą aklumu) visgi netrukus
Įvykiai bus Najadės, kurios išspręs
Šią painią mįslę, ir jokia žala nekris
Ant bandos ar lauko. Saugokis; ir kaip šie žodžiai
Manęs yra ištarti, mokyk juos lygiai taip
Tuos kurie gyvena tą gyvenimą, kuris yra lenktynės
Į mirtį: ir kai tu rašysi juos, laikyk mintyje

Neslėpti kaip tu matei augalą,
Kuris dukart dabar buvo apiplėštas. Šis kas tik plėšia,
Šis kas tik skina, su piktžodžiuve veiksmo
Nusideda prieš Dievą, kuris savo naudojimui vienam
Kurdamas pašventino jį. Už ragavimą šito,
Skausme ir troškime, penkis tūkstančius metų
Ir daugiau, pirmoji siela ilgėjosi jo,
Kuris nubaudė savyje tą lemtingą kąsnį.

„Tavo protas snaudžia, jei jis laiko šį aukštį
Ir viršūnę taip apverstą augalo,
Be reikiamos priežasties: ir jei nebūtų tuščios mintys,
Kaip Elsos stingdantys vandenys, tavo sielai,
Ir jų mėgiami malonumai nebūtų nudažę jos tamsiai
Kaip Pirmas šilkmedį, tu būtum pamatęs,
Tokioje svarbioje aplinkybėje vienoje,
Dievo lygų teisingumą moraliai numanomą
Uždraustame medyje. Bet kadangi aš matau tave
Suvokime sukietėjusį į akmenį,
Ir, iki to kietumo, dėmėtą taip pat ir suteptą,
Taip kad tavo akis yra apakinta mano žodžio,
Aš noriu, kad, jei ne parašyta, visgi bent
Nupiešta tu paimtum tai savyje, dėl priežasties,
Kad vienas parneša namo savo lazda apvyniotą palmėmis.“

Aš taip: „Kaip vaškas antspaudo, kuris nekeičia
Savo įspaudo, dabar yra pažymėtos mano smegenys tavęs.
Bet kodėl kyla tavo trokštama kalba taip aukštai
Virš mano regėjimo, kad praranda ją tuo labiau,
Kuo labiau jis stengiasi pasiekti ją?“ – „Tuo tikslu
Kad tu galėtum žinoti,“ ji atsakė tiesiai, „mokyklą,
Kurią tu sekei; ir kaip toli atsilikęs,
Kai seka mano kalbą, jos mokymasis šlubuoja:
Ir galėtum pamatyti jūsų meną, nuo dieviškojo
Taip tolimą, kaip nesutarimas yra
Tarp žemės ir dangaus aukščiausios ir labiausiai pagautos (greičiausios) orbitos.“

„Aš neprisimenu,“ aš atsakiau, „kad kada
Aš buvau nutolęs nuo tavęs, nei dėl tokios kaltės
Sąžinė bara mane.“ Šypsodamasi ji atsakė:
„Jei tu negali, neprisiminti, pasišauk į atmintį
Kaip neseniai tu gėrei Letės bangos;
Ir, tikrai kaip dūmai indikuoja liepsną,
Tame užmaršume pačiame daryk išvadą
Kaltė nuo tavo susvetimėjusios valios užsitraukta.
Nuo šiol tikrai mano žodžiai bus
Tokie nuogi kaip tiks jiems pasirodyti

Tavo nepraktikuotame vaizde.“ Labiau spindinti dabar,
Ir su sulėtintu kursu saulė užėmė
Ratą vidurdienio, kuris kinta vis
Kaip aspektas kinta kiekvieno atskiro klimato,
Kai, kaip vienas, pasiūstas avangarde būrio
Palydai, stabteli, jei galbūt jis pastebi
Pėdsaką ko nors keisto ir reto: taip stabtelėjo
Septinkartė grupė, atvykusi prie krašto
Tamsaus pavėsio žilo, koks yra matomas,
Po žaliais lapais ir niūriomis šakomis, dažnai
Užgožiantis pliką ir alpinį skardį.
Ir, kur jie stovėjo, priešais juos, kaip atrodė,
Tigras ir Eufradas abu matėsi,
Iš vieno fontano išeinantys; ir, kaip draugai,
Lūkuriuojantys skiriantis. „O apšviečiantis spinduly!
O šlove mūsų giminės! Meldžiu tavęs pasakyk
Koks vanduo šis, kuris iš vieno šaltinio kilęs
Pats save pašalina į atstumą nuo savęs?“

Į tokį prašymą atsakymas taip buvo duotas:
„Melsk Matildos, kad ji išmokytų tave to.“

Ir čia, kaip vienas, kuris išteisina save nuo kaltės
Priskirtos, gražioji dama atsakė: „Iš manęs
Jis tai ir daugiau sužinojo; ir aš esu saugi
Kad Letės vanduo nepaslėpė to nuo jo.“

Ir Beatričė: „Koks labiau spaudžiantis rūpestis
Kuris dažnai atmintį atima, galbūt padarė
Jo proto akį tamsią. Bet štai! Kur Eunojė teka!
Vesk ten; ir, kaip tu esi pratusi, atgaivink
Jo alpstančią dorybę.“ Kaip mandagi dvasia,
Kuri nesiūlo jokių pasiteisinimų, bet vos tik
Ji turi ženklą kito valios,
Padaro ją sava; kai ji buvo paėmusi mane, taip
Gražioji mergelė judėjo tolyn, ir pašaukė
Stacijų su oru labiausiai ponišku:
„Ateik tu su juo.“ Jei tolesnė erdvė būtų leista,
Tada, Skaitytojau, galėčiau aš dainuoti, nors tik dalinai,
Tą gėrimą, kurio saldumo aš niekada
Buvau nepasotinamas. Bet, kadangi visi lapai yra pilni,
Paskirti šiai antrajai giesmei, mano menas
Su įspėjančia vadžia stabdo mane. Aš sugrįžau
Nuo tos švenčiausios bangos, atgimęs,
Net kaip nauji augalai atnaujinti su lapija nauja,
Tyras ir padarytas tinkamu kilti į žvaigždes.

ROJUS

I GIESMĖ

Jo šlovė, kurio galia visi dalykai yra judinami,
Veria visatą, ir vienoje dalyje
Lieja daugiau spindesio, kitur mažiau. Danguje,
Kuris gausiausiai jo šviesos dalijasi, buvau aš,
Liudininkas dalykų, kuriuos papasakoti vėl
Viršija galią to kuris ateina iš ten;
Dėl to, kad, taip arti artėjant savo troškimo
Mūsų intelektas yra į toki gylį įtrauktas,
Kad atmintis negali sekti. Visgi viskas,
Ką savo mintyse aš apie tą šventą karalystę
Galėjau sukaupti, bus dabar medžiaga mano dainos.

Maloningas Apolonai! Šiam paskutiniam darbui padėk,
Ir padaryk mane tokiu indu tavo vertės,
Kaip tavo paties lauras reikalauja iš manęs mylimo.
Iki čia viena iš stačių Parnaso viršūnių
Pakako man; nuo šiol yra poreikis abiejų
Mano likusiam žygiui. Tu
Įeik į mano krūtinę, ir ten kvėpuok
Taip, kaip kai Marsijas tavo rankos buvo išvilktas
Lauk iš savo galūnių apvalkalo. O galia dieviška!
Jei tu man savęs suteiktum tiek daug,
Kad tos laimingos karalystės šešėlinę formą
Atsektą mano mintyse aš galėčiau iškelti vaizdui,
Tu pamatytum mane prie tavo mėgstamo medžio
Ateinant prie pėdos, ir karūnuojant save lapais;
Nes tai garbei tu, ir mano aukšta tema
Pritaikys mane. Jei tik retai, galingas Tėve!
Papuosti savo triumfą skina iš ten vainiką
Cezaris ar poetas (daugiau gėdos žmogiškoms valioms
Sugadintoms) džiaugsmas Delfų dievui turi kilti
Nuo Pierijos lapijos, kai viena krūtinė
Yra tokiu troškuliu įkvėpta. Iš mažos kibirkšties
Didelė liepsna pakilo: po manęs galbūt
Kiti su geresniu balsu gali melsti, ir gauti
Iš Kirėjos miesto atsakymą malonų.

Per įvairius perėjimus, pasaulio ryški lempa
Kyla mirtingiesiems, bet per tą kuris jungia
Keturis ratus su trigubu kryžiumi, geriausiam
Kurse, ir laimingiausiam žvaigždyne nustatyta
Ji ateina, ir pasaulietiniam vaškui geriausiai duoda
Savo grūdinimą ir įspaudą. Rytą ten,
Čia vakarą buvo beveik toks perėjimas padaręs;
Ir baltumas buvo apdengęs tą pusrutulį,

Juodumas kitą dalį; kai į kairę
Aš pamačiau Beatričę pasisukusią, ir į saulę
Žiūrinčią, kaip niekada erelis nefiksavo savo žvilgsnio.
Kaip nuo pirmo antras spindulys yra pratęs
Išėiti, ir atsispindėjęs aukštyn kilti,
Lygiai kaip piligrimas nusiteikęs savo sugrįžimui,
Taip iš jos veiksmo, kuris per regėjimą perėjo
Į mano fantaziją, manasis buvo suformuotas; ir tiesiai,
Anapus mūsų mirtingo papročio, aš fiksavau savo akis
Į saulę. Daug yra leista mums ten,
Kas čia viršija mūsų galią; ačiū vietai
Padarytai buveine žmonių giminės.

Aš ištvėriau tai ne ilgai, ir visgi taip ilgai
Kad aš pamačiau ją kibirkščiuojant žiežirbomis aplink,
Kaip geležį kuri ateina verdanti iš ugnies.
Ir staiga dienoje pasirodė
Diena naujai pakilusi, lyg jis, kuris turi galią,
Būtų su kita saule papuošęs dangų.

Jos akys tvirtai fiksuotos į amžinuosius ratus,
Beatričė stovėjo nejudama; ir aš su žvilgsniu
Fiksuotu į ją, nuo aukštyn žiūrėjimo pašalintu
Ties jos aspektu, toks viduje tapau
Kaip [Glaukas](#), kai jis ragavo žolės,
Kuri padarė jį lygiu tarp vandenyno dievų;
Žodžiai negali papasakoti to viršžmogiško pokyčio:
Ir todėl tegul pavyzdys pasitarnauja, nors silpnas,
Tiems kuriems malonė turi geresnį įrodymą atsargoje.

Jei aš buvau tik tai ką tu sukūrei,
Tada naujai, Meile! Kuria dangus yra valdomas,
Tu žinai, kuris savo šviesa kelei mane aukštyn.
Kai ratas kurį tu visada vedi,
Trokštama Dvasia! Su savo [harmonija](#)
Suderintas tavęs ir atmatuotas, sužavėjo mano ausį,
Tada atrodė man tiek daug dangaus liepsnoti
Su saulės liepsna, kad lietus ar potvynis niekada nepadarė
Ežero tokio plataus. Naujumas garso,
Ir ta didelė šviesa, uždegė mane troškimu,
Aštresniu nei kada buvo justas, sužinoti jų priežastį.

Iš kur ji kuri matė mane, aiškiai kaip aš pats,
Kad nuramintų mano neramią mintį, prieš man klausiant,
Atvėrė savo lūpas, ir maloniai taip pradėjo:
„Su klaidinga vaizduote tu save
Darai buką, taip kad tu nematai dalyko,
Kurį tu būtum matęs, jei tai būtų buvę nukratyta.

Tu nesi žemėje kaip tu tiki;
Nes žaibas pabėgęs iš savo paties tinkamos vietos
Niekada nelėkė, kaip tu čia dabar sugrižai.“

Nors išrengtas savo pirmosios kilusios abejonės,
Tais trumpais žodžiais, lydimais šypsenų,
Visgi naujoje abejonėje buvau aš įpainiotas labiau,
Ir tariau: „Jau patenkintas, aš ilsiuosi
Nuo nuostabos gilios, bet dabar stebiuosi
Kaip aš virš tų lengvesnių kūnų kylu.“

Iš kur, po ištarimo gailaus atodūsio,
Ji link manęs pasuko savo akis, su tokiu žvilgsniu,
Kaip į savo klieđintį vaiką motina meta;
Tada taip pradėjo: „Tarp savęs visi dalykai
Turi tvarką; ir iš čia forma, kuri daro
Visatą panašią į Dievą. Šiame
Aukštesni kūriniai mato įspaustus pėdsakus
Tos amžinos vertės, kuri yra tikslas
Kur link linija yra brėžiama. Visos prigimtys linksta,
Šioje savo tvarkoje, įvairiai, kai kurios daugiau,
Kai kurios mažiau artėdamos prie savo pirminio šaltinio.
Taip jos į skirtingus uostus yra judinamos
Per plačią būtį jūros, ir kiekviena
Su instinktu duotu, kuris neša ją jos kurse;
Šis į mėnulio sferą nukreipia ugnį,
Šis skatina širdis mirtingų gyvūnų,
Šis buką žemę kartu suriša, ir sujungia.
Nei tik kūriniai, tušti intelekto,
Yra taikiniai šio lanko; bet net tie,
Kurie turi intelektą ir meilę, yra perveriami.
Ta Apvaizda, kuri taip gerai sutvarko viską,
Su savo pačios šviesa daro visada ramų dangų,
Kuriamoje substancija, kuri turi didžiausią greitį,
Yra sukama: ir ten dabar, kaip į mūsų vietą
Nulemtą, mes esame nešami jėgos
Tos stiprios virvės, kuri niekada nepaleidžia strėlės,
Tik į gražų tikslą ir džiugų. Visgi tiesa,
Kad kaip dažnai bet blogai dera forma
Su dizainu meno, per vangumą
Neatsakančios materijos, taip šis kursas
Yra kartais paliekamas kūrinio, kuris
Turi galią, nukreiptas taip, pasukti kitur;
Kaip iš debesies ugnis yra matoma krentant,
Nuo savo originalaus impulso iškreipta, į žemę,
Per ydingą polinkį. Tu nebesistebėk
Savo kilimu, (jei aš teisingai manau,) nei kritimu

Srauto žemyn nuo kalno aukščio.
Būtų tavyje nuostabai daugiau priežasties,
Jei, laisvas nuo kliūties, tu būtumei fiksavęs save
Apačioje, kaip ugnis nejudanti žemėje.“

Taip pasakiusi, ji pasuko link dangaus savo veidą.

II GIESMĖ

Visi jūs, kurie mažame laive sekdami plaukėte,
Trokštantys klausytis, nuotykingame kelyje
Mano išdidžiojo kilio, kuris dainuodamas skrodžia savo kelią,
Atgal sugrįžkite su greičiu, ir savo pačių krantus
Aplankykite vėl, nei plaukite į atvirą jūrą,
Kur praradę mane, galbūt jūs galite likti
Pasiklydę giliame labirinte. Kelias kuriuo aš einu
Niekada dar nebuvo bėgtas: Minerva kvėpuoja gūsi,
[Apolonas](#) veda mane, ir kitos Devynios
Mano pagautam regėjimui arkties spindulius atskleidžia.
Jūs kiti keli, kurie ištiesėte kaklą.
Laiku maistui angelų, kuriuo čia
Jie gyvena, visgi niekada nežino sotumo,
Per gilų sūrymą jūs bebaimiai galite išplaukti
Savo laivu, žymėdami, gerai vagą plačią
Prieš jus bangoje, kuri abiejose pusėse
Lygi sugrįžta. Tie, šlovingieji, kurie perplaukė
Į Kolchidę, nesistebėjo taip kaip jūs darysite,
Kai jie pamatė Jasoną sekantį arklą.

Nesukurta amžina troškulys, kuris traukia
Link karalystės Dievo paties formos, nešė mus
Greitai beveik kaip dangus kurį jūs stebite.

Beatričė aukštyn žiūrėjo, ir aš į ją,
Ir per tokį tarpą kaip ant įpjovos strėlė
Yra dedama, tada paleista skrieja, aš pamatčiau save
Atvykusį, kur nuostabus dalykas patraukė mano regėjimą.
Iš kur ji, kuriai joks darbas mano nebuvo paslėptas,
Pasisukusi į mane, su aspektu džiugiu kaip gražiu,
Užkalbino mane: „Dėkingai nukreipk savo protą
Į Dievą, per kurį į šią pirmąją žvaigždę mes ateiname.“

Man pasirodė lyg debesis būtų apdengęs mus,
Permatomas, solidus, tvirtas, ir poliruotas ryškiai,
Kaip deimantas, kurį saulės spindulys ištiko
Savyje amžinai trunkantis perlas
Priėmė mus, kaip banga spindulį šviesos
Priima, ir lieka nesulaužyta. Jei aš tada
Buvau kūniško rėmo, ir tai viršija

Mūsų silpnesnę mintį, kaip viena dimensija taip
Kitą galėjo išverti, kas privalo būti
Jei kūnas įeina į kūną, kiek daug labiau
Turi troškimas uždegti mus stebėti
Tą esmę, kuri atskleidžia kokiomis priemonėmis
Dievas ir mūsų prigimtis susijungė! Ten bus matoma
Tai ką mes laikome per tikėjimą, ne parodyta įrodymu,
Bet savyje suprantamai aišku,
Lygiai kaip tiesa kurią žmogus iš pradžių tiki.

Aš atsakiau: „Dama! Aš su mintimis pamaldžiomis,
Tokiomis kokias geriausiai aš galiu suformuoti, duodu padėkas Jam,
Kuris pašalino mane iš mirtingo pasaulio.
Bet pasakyk, aš meldžiu tavęs, iš kur tamsios dėmės
Ant šio kūno, kurios apačioje žemėje
Duoda pradžių kalboms apie Kainą pasakėčiose keistose?“

Ji šiek tiek nusišypojo, tada tarė: „Jei mirtingieji klysta
Savo nuomonėje, kai raktas jutimo
Neatrakina, tikrai nuostabos ginklas aštrus
Neturėtų perverti tavęs; kadangi tu randi, sparnai
Proto vytiškus juslių skrydį
Yra trampis. Bet kokia tavo paties mintis yra, pareikšk.“

Tada aš: „Kas įvairaus čia viršuje pasirodo,
Yra sukelta, aš manau, kūnų tankių ar retų.“

Ji tada tęsė: „Tu tikrai pamatysi
Melo tavo tikėjimą užlieta, jei gerai
Tu klausysiesi argumentų, kuriuos aš
Atnešiu pasitikti jį. Aštuntoji sfera rodo
Nesuskaičiuojamas šviesas, kurios rūšimi ir dydžiu
Gali būti pastebėtos skirtingų aspektų;
Jei retumas ar tankumas to būtų priežastis viena,
Viena vienintelė dorybė tada būtų visose,
Lygiai paskirstyta, ar daugiau, ar mažiau.
Skirtingos dorybės privalo būti vaisiai
Formalių principų, ir šie, išskyrus vieną,
Būtų tavo protavimo sunaikinti. Be to,
Jei retumas būtų tos tamsos priežastis,
Apie kurią tu klausai, arba kokioje dalyje
Ta planeta turi per visą būti tuščia, nei maitinama
Savo pačios materija; arba, kaip kūnai dalijasi
Savo riebumu ir liesumu, panašiu būdu ši
Turi savo tūryje keisti lapus. Pirmasis,
Jei tai būtų tiesa, būtų per saulės užtemimą
Buvęs pasireiškęs, per skaidrumą
Šviesos, kaip per bet ką reto šalia išsiliejusio.

Bet to nėra. Todėl lieka pamatyti
Kitą priežastį: ir jei kita kris,
Klaidinga taip turi pasirodyti kas atrodė tau.
Jei ne nuo šono iki šono šis retumas
Praeina kiaurai, ten privalo būti riba, iš kur
Jos priešingybė ne toliau leidžia jai praeiti.
Ir iš čia spindulys, kuris iš išorės ateina,
Turi būti pilamas atgal, kaip spalva ateina, per stiklą
Atspindėta, kuris už savęs šviną slepia.
Dabar tu sakysi, kad ten tamsesnio atspalvio
Nei kitoje dalyje spindulys yra rodomas,
Būdamas iš ten lūžęs toliau atgal.
Nuo šio keblumo išlaisvins tave greitai
Patirtis, jei apie tai tu bandymą padarysi,
Šaltinį iš kur jūsų menai kildina savo sroves.
Tris veidrodžius tu paimk, ir du patrauk
Nuo savęs lygiai, ir labiau nutolusį trečią.
Tarp pirmosios poros, tegu susitinka tavo akys;
Tada pasuktas link jų, priversk už tavo nugaros
Šviesą stovėti, kuri ant trijų švies,
Ir taip atspindėta ateis pas tave nuo visų.
Nors tas matomas toliausiai netįsta
Erdve tokia plačia, visgi ryškumu tu
Pripažinsi ją lygiu kitiems. Bet dabar,
Kaip po sniegu žemė, jei šiltas spindulys
Smogia jai, lieka nurengta atspalvio
Ir šalčio, kuris dengė ją anksčiau, taip tave,
Nurengtą tavo prote, aš informuosiu
Su šviesa tokia gyva, kad virpantis spindulys
Virpės ten kur jis krenta. Viduje dangaus,
Kur taika dieviška gyvena, sukasi ratu
Kūnas, kurio dorybėje miršta būtis
Visko ką jis talpina. Sekantis dangus,
Kuris turi tiek daug šviesų, šią būtį dalija,
Per skirtingas esmes, nuo jo atskiras,
Ir visgi talpinamas jame. Kitos orbitos
Savo atskirus skirtumus įvairiai
Išdėsto, savo pačių sėklai ir produktui tinkamus.
Taip daro šie organai pasaulio,
Kaip tu matai dabar, nuo pakopos prie pakopos,
Savo įtakas iš viršaus kildindami,
Ir iš ten perduodami žemyn. Žymėk mane gerai,
Kaip per šį perėjimą į tiesą aš brendu,
Tiesą kurią tu myli, kad tu nuo šiol vienas,
Mokėtum laikytis seklumų, saugus, nepasakytas.

„Dorybė ir judėjimas šventų orbitų,
Kaip plaktukas darbininko rankos, privalo
Palaimintų judintojų būti įkvėpti. Šis dangus,
Padarytas gražiu tiek daug šviesulių,
Nuo gilios dvasios, kuri suka jo besisukančią sferą,
Savo atvaizdą ima kaip antspaudą kaip antspaudas:
Ir kaip siela, kuri gyvena jūsų dulkėse,
Per narius skirtingus, visgi kartu suformuotus,
Skirtingose galiose išsprendžia save; lygiai taip
Intelektualinis veiksmingumas atskleidžia
Savo gerumą padauginant per žvaigždes;
Ant savo paties vienybės besisukantis vis dar.
Skirtinga dorybė sąjungą skirtingą
Daro su brangiu kūnu kurį ji pagyvina,
Su kuriuo ji susimezga, kaip gyvybė jumyse yra sumezgta.
Nuo savo originalios prigimties pilnos džiaugsmo,
Dorybė sumišusi per kūną šviečia,
Kaip džiaugsmas per vyzdį gyvos akies.
Iš čia kyla, tai kas nuo šviesos prie šviesos
Atrodo skirtinga, ir ne nuo tankaus ar reto.
Tai yra formali priešastis, kuri generuoja
Proporcingai savo galiai, tamsą ar aiškumą.“

III GIESMĖ

Ta saulė, kuri anksčiau su meile mano krūtinę šildė,
Buvo gražią tiesą atskleidusi saldžiu aspektu,
Per įrodymą teisingumo, ir klaidingo papeikimo;
Ir aš, kad pripažinčiau save įtikintą ir laisvą
Nuo abejonės, tiek kiek reikėjo, pakėliau savo galvą
Stačią kalbai. Bet greitai vaizdas pasirodė,
Kuris, taip susitelkęs pažymėti jį, laikė mane prikaustyta,
Kad apie išpažintį aš nebegalvojau daugiau.

Kaip per permatomą ir lygų stiklą, ar bangą
Skaidrią ir nejudančią, ir tekančią ne taip giliai
Kad jos vaga yra tamsi, forma sugrįžta
Tokia blyški mūsų pavaizduotų bruožų,
Kad ant baltos kaktos uždėtas perlas taip stipriai
Ateina į akį: tokius mačiau aš daug veidų,
Visus išsitiesusius kalbėti, iš kur aš tiesiai suvokiau
Klydimą priešingą tam, kuris sukėlė
Tarp vyro ir šaltinio, meilės liepsną (Narcizo mitas).

Staiga, kai aš pastebėjau juos, manydamas šiuos
Atspindėtus panašumus kad pamatyčiau kieno
Jie buvo, aš pasukau savo akis, ir nieko nemačiau;
Tada pasukau jas atgal, nukreiptas į šviesą

Mano saldžios vadovės, kuri šypsodamasi šovė spindulius
Iš savo dangiškų akių. „Nesistebėk tu,“
Ji sušuko, „dėl šio mano šypsenos, kai aš matau
Tavo vaikišką sprendimą; kadangi dar ne ant tiesos
Jis remia pėdą, bet, kaip jis vis dar yra pratęs,
Verčia tave kristi atgal į netvirtą tuštumą.
Tikros substancijos yra šios, kurias tu matai,
Čia per nesėkmę savo įžado ištremtos.
Bet kalbėk tu su jomis; klausykis, ir tikėk,
Kad tikra šviesa, kuri pripildo jas troškimo,
Neleidžia nuo savo spindulių jų pėdoms klysti.“

Tiesiai prie šešėlio kuris pokalbiui atrodė
Labiausiai nuoširdus, aš kreipiausi, ir pradėjau,
Kaip vienas per didelio uolumo suglumintas:
„O dvasia, gimusi džiaugsmui! Kuri spinduliuose
Gyvenimo amžino, to saldumo žinai
Skonį, kuris, neragautas, pranoksta toli
Visą suvokimą, man tai gerai patiktų,
Jei tu pasakytum man savo vardą, ir šią
Jūsų stotį čia.“ Iš kur ji, su malonumu greitai,
Ir akimis žėrinčiomis šypsenomis: „Mūsų labdara,
Jokiam norui teisingumo pristatytam,
Neužtveria durų, ne daugiau nei ji viršuje,
Kuri norėtų kad visas jos dvaras būtų kaip ji pati.
Aš buvau mergelė sesuo žemėje;
Ir jei tavo protas stebės mane gerai, ši forma,
Su tokiu priedėliu papuoštu meilumo,
Nepaslėps manęs ilgai, bet tu pažinsi
Pikardą, lėčiausioje sferoje taip padėtą,
Čia tarp šių kitų palaimintųjų taip pat palaimintą.
Mūsų širdys, kurių aukštos aistros dega vien
Su malonumu, iš Šventosios Dvasios pradėtu,
Priimtos į jos tvarką gyvena džiaugsme.
Ir ši sąlyga, kuri atrodo tokia žema,
Yra dėl šios priežasties paskirta mums, kad mūsų įžadai
Buvo kai kurioje dalyje apleisti ir padaryti tuščiais.“

Iš kur aš jai atsakiau: „Kažkas dieviško
Spindi tavo veide, nuostabiai gražaus,
Nuo buvusio žinojimo visai pakeičiant tave.
Todėl prisiminti aš buvau toks lėtas.
Bet ką tu sakai mano atminčiai
Davė dabar tokią pagalbą, kad atsekti jūsų formas
Yra lengviau. Visgi informuok mane, jūs, kurie čia
Esate laimingi, ar ilgitės jūs aukštesnės vietos
Daugiau pamatyti, ir labiau meilėje gyventi?“

Ji su tomis kitomis dvasiomis švelniai nusišypsojo,
Tada atsakė su tokiu džiaugsmu, kad ji atrodė
Su meilės pirma liepsna švytinti: „Broli! Mūsų valia
Yra ramybėje nustatyta galios
Labdaros, kuri verčia mus norėti vien
Ką mes turime, ir nieko anapus troškimo;
Jei mes norėtume būti išskelti labiau,
Tada privalėtų mūsų norai kirstis su aukšta valia
Jo, kuris stato mus čia, kas šiose orbitose
Tu pripažinsi neįmanoma, jei čia
Būti labdaroje būtina turi atsitikti,
Ir jei jos prigimtį gerai tu kontempliuoji.
Greičiau tai yra įgimta šioje būsenoje
Palaimos, laikyti save ribose
Dieviškos valios, per kurią mūsų valios su jo
Yra viena. Taip kad kaip mes nuo pakopos prie pakopos
Esame išdėstyti per šią karalystę, tenkina visus,
Lygiai kaip mūsų Karalių, kuris mumyse sodina savo valią;
Ir jo valioje yra mūsų ramybė;
Tai yra galingas vandenynas, kur linksta
Ką tik ji sukuria ir gamta daro.“

Tada pamačiau aš aiškiai kaip kiekviena vieta danguje
Yra Rojus, nors su lygia maloninga rasa
Aukščiausioji dorybė nelyja virš visų.

Bet kaip atsitinka, jei viena rūšis maisto
Yra pasotinusi, ir kito vis dar
Apetitas lieka, kad šio yra prašoma,
Ir padėkos už aną gražinamos; lygiai taip dariau aš
Žodžiu ir judesiu, linkęs iš jos sužinoti
Koks audinys tai buvo, per kurį ji nebuvo ištraukusi
Šaudyklės iki jos galo. Ji taip pradėjo:
„Iškelta vertė ir tobulumas gyvenimo
Dama aukščiau saugo danguje (Šv. Klara),
Pagal kurios tyrius įstatymus jūsų žemutinėje žemėje
Apdarą ir šydą jos dėvi, tuo tikslu,
Kad net iki mirties jos galėtų budėti ar miegoti
Su savo didžiu jaunikiu, kuris priima kiekvieną įžadą,
Kurį su jo maloniu malonumu meilė suderina.
Nuo pasaulio, kad sekčiau ją, kai jauna
Pabėgau; ir, jos drabužyje supdama save,
Daviau pažadą kelio kurį jos [sekta](#) nurodo.
Po to vyrai, blogiui nei gėriui labiau linkę,
Lauk išplėšė mane iš malonaus vienuolyno ribų.
Dievas žino kaip po to mano gyvenimas buvo suformuotas.
Šis kitas nuostabus pavidalas, kurį tu matai

Mano dešinėje pusėje, degantis su visa šviesa
Šios mūsų orbitos, ką apie save aš sakau
Gali sau pritaikyti. Iš jos, kaip manęs
Sesers, su panašiu smurtu buvo nuplėštos
Šventos klostės, kurios dengė jos gražius antakius.
Net kai ji į pasaulį vėl buvo atvesta
Nepaisant jos pačios valios ir geresnio papročio,
Visgi ne dėl to krūtinės vidinio šydo
Ji atsižadėjo. Tai yra šviesulys
Galingos Konstancos, kuri nuo to garsaus gūσιο,
Kuris pūtė antras virš Švabijos karalystės,
Tą galią pagimdė, kuri buvo trečia ir paskutinė.“

Ji nustojo toliau kalbėti, ir tada pradėjo
„Ave Maria“ dainuoti, ir su ta daina
Išnyko, kaip sunki substancija per gilią bangą.

Mano akis, kuri toli kiek ji buvo pajėgi,
Sekė ją, kai blausume ji buvo prarasta,
Pasisuko į ženklą kur didesnis poreikis varė,
Ir nukreipė į Beatričę visą savo žvilgsnį.
Bet ji kaip žaibas švietė ant mano žvilgsnių:
Taip kad regėjimas neištvėrė to iš pradžių.
Dėl ko aš klausinėti jos tapau mažiau greitas.

IV GIESMĖ

Tarp dviejų rūšių maisto, abiejų lygiai
Tolimų ir viliojančių, pirmiausia žmogus galėtų mirti
Iš alkio, prieš jam vieną galint laisvai pasirinkti.
Lygiai taip stovėtų ėriukas tarp nasrų
Dviejų nuožmių vilkų, baimėje abiejų lygiai:
Lygiai taip tarp dviejų elnių šuo stovėtų,
Todėl, jei aš buvau tylus, kaltės nei pagyrimo
Aš sau nepriskiriu, lygiai abejonių
Laikomas sustabdytas, nes iš būtinybės
Tai atsitiko. Tylus buvau aš, visgi troškimas
Buvo nupieštas mano žvilgsniuose; ir taip aš išsaciau
Savo norą labiau nuoširdžiai nei kalba galėtų.

Kaip Danielius, kai išdidų karalių jis išlaisvino
Nuo pykčio, kuris varė jį į darbus neteisingus
Ir smurtinius; taip atrodė Beatričė tada.

„Gera aš atskiriu,“ ji taip savo žodžius nukreipė,
„Kaip priešingi troškimai kiekvienu keliu varžo tave,
Taip kad tavo nerami mintis yra savyje
Surišta ir uždusinta, nei kvėpuoja laisvai lauk.
Tu argumentuoji; jei geras ketinimas lieka;

Kokia priežastis kad kito smurtas
Turėtų mažinti saiką mano teisingo nuopelno?

„Priežastį taip pat tu randi abejonei, tame kad atrodo,
Kad dvasios į žvaigždes, kaip Platonas manė,
Sugrįžta. Tai yra klausimai kurie tavo valią
Spaudžia lygiai; ir todėl aš pirmą
Iš to nagrinėsiu kas turi daugiau tulžies.
Serafimų jis kuris yra labiausiai danguje,
Mozė ir [Samuelis](#), ir bet kuris Jonas,
Rinkis kurį tu nori, nei net Marija pati,
Neturi jokiam kitame danguje savo vietų,
Nei turi tos dvasios kurias taip neseniai tu matei;
Nei daugiau ar mažiau metų egzistuoja; bet visi
Daro pirmąjį ratą gražų, įvairiai
Dalyvaudami saldžiame gyvenime, kaip daugiau ar mažiau
Dvelksmas amžinos palaimos persmelkia juos.
Čia buvo jie parodyti tau, ne kad lemtis priskiria
Šią jų sferai, bet kaip ženklą tau
Tos dangiškos toliausiai nuo aukščio.
Taip reikia, kad jūs galėtumėte suvokti, mes kalbame:
Kadangi iš dalykų juntamų vien jūs mokotės
To, kas suvirškinta teisingai po to virsta
Į intelektualų. Dėl jokios kitos priežasties
Raštas, nusileisdamas maloningai
Jūsų suvokimui, rankas ir kojas Dievui
Priskiria, nei taip reiškia: ir šventa bažnyčia
Vaizduoja su žmogaus veidu
Gabrielių, ir Mykolą, ir tą kuris padarė
Tobiją sveiką. Nepanašus į tai ką čia tu matai,
Sprendimas Timėjo, kuris teigia
Kiekvieną sielą gražintą į jos konkrečią žvaigždę,
Tikėdamas ją buvus paimtą iš ten,
Kai gamta davė jai informuoti jos formą:
Kadangi išvaizdoje jo intencija yra
Netgi tai ką jo žodžiai skelbia: arba kitaip kad išvengtų
Pajuokos, galbūt taip jis užmaskavo
Savo tikrą nuomonę. Jei jo prasmė yra,
Kad į įtakojimą šių orbitų grįžta
Garbė ir kaltė žmogaus veiksmuose,
Galbūt jis ne visiškai praleidžia tiesą.
Šis principas, nesuprastas teisingai,
Anksčiau iškreipė beveik visą pasaulį;
Taip kad jis krito į pramanytus vardus Jupiterio,
Ir Merkurijaus, ir Marso. Ta kita abejonė,

Kuri judina tave, yra mažiau žalinga; nes ji atneša
Jokio pavojaus pašalinti tave nuo manęs.

„Kad, akiai žmogaus, mūsų teisingumas atrodo
Neteisingas, yra argumentas tikėjimui, ir ne
Eretiškam nuosmukiui. Tam tikslui
Ši tiesa gali stovėti aiškiau tavo vaizde,
Aš patenkinsiu tave netgi pagal tavo norą.

„Jei smurtas yra, kai tas kuris kenčia, niekuo
Nesutinka su tuo kuris verčia, ne dėl to
Šios dvasios stovėjo išteisintos. Nes valia,
Kuri nenori, vis dar išgyvena neužgesinta, ir daro
Kaip gamta daro ugnyje, nors smurtas
Lenkia ją tūkstantį kartų; nes, jei ji pasiduoda
Ar daugiau ar mažiau, tiek toli ji seka jėgą.
Ir taip darė šios, kurias jos turėjo galią siekti
Šventos vietos vėl. Jose, jei valia
Būtų buvusi tobula, tokia kaip kartą ant gročių
Laikė Lauryną tvirtą, ar veikė Scevoloje
Savo paties rankai negailestingam, į kelią,
Iš kur jos buvo patrauktos, jų žingsniai būtų skubėję atgal,
Kai laisvė sugrįžo: bet per mažuose
Ryžtas toks tvirtas gyvena. Ir šiais žodžiais
Jei tinkamai pasverta, tas argumentas yra tuščias,
Kuris dažnai būtų galėjęs klaidinti tave vis dar. Bet dabar
Kitas klausimas trukdo tau, kurį išspręsti
Galėtų bandyti tavo kantrybę be geresnės pagalbos.
Aš, be abejonės, įdiegiau į tavo protą,
Kad palaiminta dvasia negali meluoti; kadangi arti
Šaltinio pirminės tiesos ji gyvena amžinai:
Ir tu galėjai po to iš Pikardos sužinoti
Kad Konstanca laikė prierašumą šydui;
Taip kad ji atrodo prieštaraujanti man čia.
Ne retai, broli, atsitiko žmonėms
Daryti ką jie būtų mielai palikę nepadaryta,
Visgi kad išvengtų pavojaus jie padarė blogai:
Lygiai kaip Alkmeonas, savo tėvo prašymu
Nužudė savo paties motiną, taip padarytas negailestingu
Kad neprarastų gailesčio. Šiame taške pagalvok,
Kad jėga ir valia yra sumaišytos tokiu būdu
Kad nepadarytų nusižengimo atleistinu.
Absoliuti valia nesutinka su skriauda,
Bet tiek kiek yra baimė vargo
Nuo nesilaikymo, ji sutinka. Apie valią
Taip absoliučią Pikarda kalbėjo, ir aš
Apie kitą; taip kad abi teisingai sakė.“

Tokia buvo tėkmė to tyro upelio, kuris tryško
Iš fontano visos tiesos; ir tokia
Ramybė, kurią savo besistebinčioms mintims aš radau.

„O tu pirmosios meilės pirmasis džiaugsme!
Deive!“ aš tiesiai atsakiau, „kurios gyvi žodžiai
Vis dar lieja naują karštį ir jėgą per mano sielą!
Prieraišumas nepadedą man atsilyginti tavo malonei
Su lygia suma dėkingumo: tebūnie jo
Atlyginti, kuris mato ir gali apdovanoti tave.
Gerai aš atskiriu, kad ta tiesa vienintele
Apšviestas, už kurios jokia tiesa negali klajoti,
Mūsų protas gali patenkinti savo troškulį žinoti:
Ten jis ilsisi, lygiai kaip savo guolyje
Laukinis žvėris, vos tik jis pasiekė tą ribą,
Ir jis turi galią pasiekti ją; kitaip troškimas
Būtų duotas jokiam tikslui. Ir iš čia abejonė
Kyla, kaip ūglis, aplink kamieną tiesos;
Ir tai yra gamta kuri nuo aukščio į aukštį
Į viršūnę skatina mus. Tai kviečia,
Tai užtikrina mane, dama, pagarbiai
Klausti tavęs kitos tiesos, kuri vis dar
Yra tamsi man. Aš mielai norėčiau žinoti, ar žmogus
Kitais darbais gerai atliktais gali taip papildyti
Nesėkmę savo įžadų, kad jūsų svarstyklėse
Jie nestokotų svorio.“ Aš kalbėjau; ir į mane tiesiai
Beatričė pažiūrėjo akimis kurios šovė kibirkštis
Meilės dangiškos tokia gausia srove,
Kad, dorybei skęstant manyje įveiktai,
Aš pasisukau, ir žemyn palenkiau sumišusį savo regėjimą.

V GIESMĖ

„Jei anapus žemiško papročio, liepsna meilės
Apšviečia mane, taip kad aš įveikiu tavo galią
Regėjimo, nesistebėk: bet sužinok priežastį
Tame tobulume regėjimo, kuris greitai
Kaip suvokiantis, skuba pasiekti
Gėrį kurį jis suvokia. Aš gerai atskiriu,
Kaip tavo intelektu jau šviečia
Šviesa amžina, kurią pamatyti vien
Niekada nepavyksta įžiebtį meilės; ir jei kas nors kita
Jūsų meilę vilioja, tai tik kad tai rodo
Kokį blogai pažymėtą pėdsaką to pirminio spindulio.

„Tai norėtum tu žinoti, ar nesėkmė įžado
Kitu tarnavimu gali būti taip papildyta,
Kaip nuo savęs klausinėjimo užtikrinti sielą.“

Taip ji savo žodžius, ne neatidi mano norui,
Pradėjo; ir taip, kaip vienas kuris nenutraukia
Kalbos, tęsė savo šventa giesme.
„Aukščiausia iš dovanų, kurias Dievas kurdamas davė
Iš savo laisvo dosnumo, ženklas labiausiai akivaizdus
Gerumo, ir jo sąskaitoje labiausiai vertinamas,
Buvo laisvė valios, dovana kuria
Visi intelektualūs kūriniai, ir jie vieninteliai
Jis apdovanojo. Iš čia dabar tu gali daryti išvadą
Kokios aukštos vertės įžadas, kuris taip yra suformuotas
Kad kai žmogus siūlo, Dievas gerai patenkintas priima;
Nes sutartyje tarp Dievo ir jo,
Šis lobis, tokį kokį aš aprašau jį tau,
Jis padaro auką, ir savo paties veiksmu.
Kokią kompensaciją todėl gali jis rasti?
Jei tai, ką tu padarei aukojimu,
Naudodamas gerai tu manai pašventinti,
Tu darytum iš vagystės labdaringą darbą.
Taip aš išsprendžiu tau didesnę tašką.

„Bet kadangi šventa bažnyčia, čia
Atleisdama, atrodo prieštaraujanti tiesai
Kurią aš atskleidžiau tau, visgi pridera
Tu ilsėkis šiek tiek ilgiau prie stalo,
Prieš žaliam maistui, kurį tu paėmei,
Suvirškintam tinkamai į mitybą virstant.
Atverk savo protą tam ką aš dabar atskleidžiu,
Ir duok tam vidinį saugojimą. Žinojimas ateina
Iš mokymosi gerai išlaikyto, nevaisingas kitaip.

„Ši auka esmėje iš dviejų dalykų
Susideda; vienas yra tas, iš ko ji padaryta,
Sutartis kitas. Dėl paskutinio,
Ji niekada nėra atšaukiama jei ne išlaikyta: ir todėl
Aš kalbėjau anksčiau taip griežtai apie jos jėgą.
Dėl to tai buvo įsakyta Izraelitams,
Nors leidimas buvo duotas jiems, kaip tu žinai, keisti
Auką, vis dar aukoti. Kita dalis,
Materija ir substancija įžado,
Gali gerai būti tokia, kad be nusižengimo
Ji gali į kitą substanciją būti pakeista.
Bet savo paties nuožiūra niekas negali perkelti
Naštos ant savo pečių, neatleistas
Nei vienu raktu, geltonu ir baltu.
Nei laikyk jokio pakeitimo, kaip mažiau nei tuščio,
Jei paskutinis ryšys nėra naujame
Įtrauktas, kaip keturi šešiuose.

Joks pasitenkinimas todėl negali būti sumokėtas
Už tai kas taip brangiai balanse sveria,
Kad viskas atsvaroje turi spirti siją.
Imkite tada jokio įžado atsitiktinai: paimtą, su tikėjimu
Išsaugokite jį; visgi nepalinkę, kaip Jeftas kartą,
Aklai vykdyti skubotą sprendimą,
Kuriam geriau būtų tikę sušukti,
'Aš padariau blogai,' nei išpirkti savo įkaitą
Darant blogiau ar, nepanašus į jį
Kvailyste, tas didis lyderis graikų:
Iš kur, ant altoriaus, Ifigenija gedėjo
Savo mergėliško grožio, ir nuo tada privertė gedėti
Tiek išmintingus tiek paprastus, net visus, kurie girdi
Apie tokią bjaurią auką. Būkite jūs labiau pastovūs,
O krikščionys, ne, kaip plunksna, kiekvieno vėjo
Pajudinami: nei manykite apvalyti save
Kiekviename vandenyje. Abu testamentai,
Senasis ir naujasis, yra jūsų: ir jūsų vadovui
Ganytojas bažnyčios tegul tai pakanka
Išgelbėti jus. Kai blogo geismo viliojami,
Prisiminkite jūs esate žmonės, ne bejausmiai žvėrys;
Nei leiskite žydui, kuris gyvena jūsų gatvėse,
Laikyti jus pajuokoje. Nebūkite, kaip ėriukas,
Kuris, nepastovus išdykėlis, palieka savo motinos pieną,
Kad žaistų su savimi tuščiam žaidime.“

Tokie buvo žodžiai kuriuos Beatričė kalbėjo:
Šiems pasibaigus, į tą regioną, kur pasaulis
Yra gyviausias, pilna meilės troškimo ji pasisuko.

Nors daugiausia greitas naują klausimą pasiūlyti,
Jos tyla ir pasikeitęs žvilgsnis laikė mane nebylų.
Ir kaip strėlė, prieš templei nutilstant,
Šoka į savo taikinį; taip tolyn mes skubėjome
Į antrąją karalystę. Ten aš pamačiau
Damą, tokią džiugią įeinant, kad orbita
Tapo ryškesnė ties jos šypsenomis; ir, jei žvaigždė
Buvo pajudinta į džiaugsmą, kokia tada buvo mano nuotaika,
Kurį gamta padarė tinkamą kiekvienam pokyčiui!

Kaip ramiame ir skaidriame ežere žuvis,
Jei kas nors artėja prie jų iš išorės, traukia
Link to, manydama tai jų maistu; taip traukė
Pilnai daugiau nei tūkstantis spindesių link mūsų,
Ir kiekviename buvo girdima: „Štai! Vienas atvyko
Padauginti mūsų meilės!“ ir kai kiekvienas atėjo
Šešėlis, sruvenantis lauk spindesiu nauju,

Liudijo padidėjusį džiaugsmą. Čia, skaitytojau! Pagalvok,
Jei tu praleistum tęsinį mano pasakojimo,
Žinoti likusią dalį kaip skaudžiai tu trokštum;
Ir tu pamatysi koks veržlus troškimas
Užvaldė mane, vos tik šie sutiko mano vaizdą,
Sužinoti jų būseną. „O gimęs laiminga valanda!
Tu kuriam malonė suteikia, dar prieš tavo pabaigą
Kūniško karo, stebėti sostus
To amžino triumfo, žinok mums
Šviesa komunikuojama, kuri per dangų
Plečiasi be ribų. Todėl, jei ką
Tu iš mūsų spindulių norėtum pasiskolinti savo pagalbai,
Negailėk; ir mūsų spindesio imk kiek nori.“

Taip iš tų gailestingų dvasių viena užkalbino mane;
Ir Beatričė sekanti: „Sakyk toliau; ir pasitikėk
Kaip dievais!“ – „Kaip šviesoje aukščiausioje
Tu glaudies, ir iš ten dorybę atneši,
Kuri, žėrinti tavo akyse, žymi tavo džiaugsmą,
Aš žymiu; bet, kas tu esi, vis dar ieškau;
Ar kodėl, verta dvasia! Tavo daliai
Ši sfera paskirta, kuri dažnai nuo mirtingo žvilgsnio
Yra slepiama kitų spindulių.“ Aš sakiau, ir pasisukau
Link spindesio, kuris su sveikinimu, maloniu
Anksčiau pasveikino mane. Tuoju ryškesnis toli
Nei anksčiau, jis augo: ir, kaip pati saulė
Slepiasi per perteklių šviesos, kai jos šiltas žvilgsnis
Buvo apdaras storų garų grobis;
Savo paties spindulyje šventas pavidalas
Buvo, per padidėjimą džiaugsmo, taip paslėptas;
Ir, susisupęs taip spindesyje atsakė man,
Lygiai kaip turinys mano dainos skelbia.

VI GIESMĖ

„Po to kai Konstantinas erelį pasuko
Prieš judėjimus dangaus, kuris riedėjo
Sutinkantis su jo eiga, kai jis senovėje,
Lavinijos sutuoktinis, buvo lyderis skrydžio,
Šimtą metų dukart pasakyta ir daugiau, savo sostą
Europos kraštutiniame taške, paukštis Jupiterio
Laikė, netoli kalnų, iš kur jis išėjo pirmas.
Ten, po šešėliu savo šventų plunksnų
Svyruodamas pasaulį, kol per nuoseklias rankas
Man jis atėjo perduotas. Cezaris aš buvau,
Ir esu Justinianas; skirtas valios
Tos pirminės meilės, kurios įtaką aš jaučiu,

Nuo tuščio pertekliaus išvalyti apsunkintus įstatymus.
Ar prieš tam darbui užimant mane, aš laikiau
Kristaus prigimtį tik žmogiška, su tokiu tikėjimu
Patenkintas. Bet palaimintas Agapetas,
Kuris buvo vyriausiasis ganytojas, jis su įspėjančiu balsu
Į tikrą tikėjimą pašaukė mane. Aš tikėjau
Jo žodžiais: ir ką jis mokė, dabar aiškiai matau,
Kaip tu kiekviename prieštaravime matai
Tiesą ir melą priešingus. Vos tik mano pėdos
Buvo bažnyčiai sugražintos, savo didžiai užduočiai,
Įkvėpimo Dievo malonės varomas,
Aš atidaviau save visiškai, ir patikėjau savo ginklus
Belisarijui, su kuriuo dangaus dešinė ranka
Buvo susieta tokiam sujungime, tai buvo ženklas
Kad aš turėčiau ilsėtis. Į tavo pirmą klausimą taip
Aš formuoju savo atsakymą, kuris būtų baigtas čia,
Bet kad jo tendencija skatina per prievartą
Prie kokio papildymo; kad tu gerai, galėtum pažymėti
Kokią priežastį kiekvienoje pusėje jie turi ginti,
Kurių ta švenčiausia vėliava yra priešinama,
Tiek kas pretenduoja į jos galią ir kas priešinasi.
„Pradedant nuo tos valandos, kai Paladė mirė
Kad duotų jai valdymą, žiūrėk narsūs darbai
Padarė ją vertą pagarbos. Ne nežinoma
Tau, kaip tris šimtus metų ir daugiau
Ji gyveno Alboje, iki tų baisių sąrašų
Kur dėl jos susitiko varžovai trys;
Nei kas nors nežinoma tau, ką ji pasiekė
Žemyn iki sabinų skriaudos iki Lukrecijos vargo,
Su savo septyniais karaliais užkariaujant tautą aplink;
Nei viskas ką ji atliko, Romos vertybių namų
Prieš Breną ir Epyro prinčą, ir kariaunas
Atskirų vadų, ar valstybių sąjungoje sujungtų
Socialinio karo; iš čia Torkvatas griežtas,
Ir Kvintijus pavadintas dėl savo apleistų garbanų,
Decijai, ir Fabijai iš čia įgijo
Savo šlovę, kurią aš su pareigingu uolumu balzamuoju.
Ja puikybė arabų ordų buvo numalšinta,
Kai jie vedami Hanibalo perėjo
Alpių uolas, iš kur slysta tavo srovės, Po!
Po jos vadovavimu, savo dienų žydėjime
Scipionas ir Pompėjus triumfavo; ir ta kalva,
Po kurios viršūne tu matei šviesą,
Gailėjosi jos griežto elgesio. Po to, arti valandos,
Kai dangus buvo nusiteikęs kad virš viso pasaulio
Jo paties gili ramybė turėtų perėti, Cezario rankai

Roma patikėjo ją; ir ką tada ji atliko
Nuo Varo iki Reino, matė Izero srovė,
Matė Luara ir Sena, ir kiekvienas slėnis, kuris pildo
Srauniąją Roną. Ką po to ji atliko,
Kai iš Ravenos ji išėjo, ir šoko
Rubikoną, buvo tokio drąsaus skrydžio,
Kad liežuvius nei plunksna negali sekti to. Link Ispanijos
Ji pasuko savo būrius, tada link Dirachijaus smogė,
Ir Farsalijoje su tokiu nuožmiu nerimu,
Net šiltas Nilas buvo sąmoningas skausmui;
Savo gimtuosius krantus Antandrą, ir sroves
Simoiso aplankė vėl, ir ten
Kur Hektoras guli; tada blogai Ptolemėjui
Jos vėliavos suplevėsavo vėl; žaibas iš ten krito
Ant Jubos; ir sekantį ant jūsų vakarų,
Ties garsu Pompėjaus trimito, sugrįžo.

„Ką sekantį ir savo kito nešėjo gniaužtuose
Ji atliko, yra dabar Kasijaus ir Bruto
Lojama pragare, ir Perudžos sūnų
Ir Modenos buvo gedima. Iš čia verkia vis dar
Liūdna Kleopatra, kuri, persekiojama jos,
Paėmė iš angies juodą ir staigią mirtį.
Su juo ji bėgo net iki Raudonosios Jūros kranto;
Su juo sutaikė pasaulį tokiai taikai,
Kad savo šventyklos Janas uždarė duris.

„Bet visa ką galinga vėliava visgi buvo atlikusi,
Ir buvo paskirta atlikti po to,
Per mirtingą karalystę kurią ji valdė,
Krenta išvaizdoje sumažėję ir aptemę,
Jei vienas su tvirta akimi ir tobula mintimi
Į trečiąjį Cezarį žiūri; nes jo rankoms,
Gyvasis Teisingumas, kurio kvėpavime aš judu,
Patikėjo šlovę, net į jo rankas,
Vykdyti kerštą savo rūstybės.

„Girdėk dabar ir stebėkis ką toliau aš pasakoju.
Po to su Titu ji buvo pasiūsta atkeršyti
Kerštą už kerštą senovinės nuodėmės,
Ir, kai lombardo dantis, su iltimis nešvariomis,
Pervėrė krūtinę šventos bažnyčios,
Po jos sparnais pergalingais, Karolis Didysis
Skubėjo jai į pagalbą. Spręsk tada pats
Apie tuos, kuriuos aš anksčiau kaltinau tau,
Kokie jie yra, ir koks sunkus jų nusižengimas,
Kurie yra priežastis visų jūsų blogybių. Vienas

Prieš visuotinį ženklą kelia
Geltonas lelijas, ir su daliniu tikslu
Tai sau kitas savinasi:
Taip kad sunku pamatyti kuris labiau nusideda.
Tebūnie jūsų, jūs gibelinai, slėpti savo menus
Po kita vėliava: blogai yra ši
Sekama to, kuris atskiria ją ir teisingumą:
Ir tegul ne su savo gvelfais naujai karūnuotas Karolis
Puola ją, bet tų nagų laiko baimėje,
Kurie nuo liūto labiau išdidaus stoto
Yra nuplėšę kailį. Daug kartų prieš dabar
Sūnūs dėl tėvo nusižengimo rauduoja;
Nei tegul jis pasitiki kvailu tikėjimu, kad dangus
Išmainys savo šarvus į jo lelijų skydą.

„Ši maža žvaigždė yra aprūpinta geromis dvasios,
Kurių mirtingi gyvenimai buvo užimti tuo tikslu,
Kad garbė ir šlovė galėtų laukti jų:
Ir, kai troškimai taip klysta savo intencijoje,
Tikra meilė privalo kilti su lėtesniu spinduliu.
Bet tai yra dalis mūsų džiaugsmo, matuoti
Mūsų atlygį su nuopelnu; ir žavėtis
Glaudžia proporcija. Iš čia dangiškas teisingumas
Grūdina taip lygiai aistrą mummyse,
Ji niekada negali iškrypti į joki neteisingumą.
Iš įvairių balsų yra saldi muzika daroma:
Taip mūsų gyvenime skirtingi laipsniai
Teikia saldžią harmoniją tarp šių ratų.

„Viduje perlo, kuris dabar gaubia mus,
Šviečia Romeo šviesa, kurio geras darbas ir gražus
Sutiko blogą priėmimą. Bet provansiečiai,
Kurie buvo jo priešai, turi mažai priežasties linksmybei.
Blogai formuoja tas žmogus savo kursą, kuris daro savo skriaudą
Iš kito vertės. Keturiuos dukterys buvo ten gimusios
Raimondui Berengeriui, ir kiekviena
Tapo karaliene; ir tai jam padarė Romeo,
Nors žemo luomo ir iš svetimos žemės.
Visgi pavydūs liežuviai kurstė jį prašyti
Atskaitomybės to teisingojo, kuris gražino
Dvylika kartų jam už dešimt. Senas ir vargšas
Jis išsiskyrė iš ten: ir jei pasaulis žinotų
Širdį kurią jis turėjo, elgetaudamas savo gyvenimą kąsneliais,
Jis manytų pagyrimą, kurį jis teikia jam, menkai dalijamu.“

VII GIESMĖ

„Hosanna [Sanctus](#) Deus Sabaoth
Superillustrans claritate tua
Felices ignes horum malahoth!“
Taip giedant mačiau aš besisukant tą substanciją ryškiai
Su keturgubu spindesiu į savo orbitą vėl,
Besisukančią; ir likusios į savo šokį
Su ja judėjo taip pat; ir kaip greičiausios kibirkštys,
Staigiame atstume nuo mano regėjimo buvo uždengtos.

Mane abejonė apėmė, ir „Kalbėk,“ ji šnabždėjo man,
„Kalbėk, kalbėk savo damai, kad ji numalšintų
Tavo troškulių lašais saldumo.“ Visgi tuščia baimė,
Kuri viešpatauja man, netgi ties garsu
Beatričės vardo, lenkė mane žemyn
Kaip vieną snaudulyje laikomą. Ne ilgai ta nuotaika
Beatričė kentė: ji, su tokia šypsena,
Kuri būtų galėjusi padaryti vieną palaimintą tarp liepsnų,
Spinduliuodama į mane, taip savo žodžius pradėjo:
„Tu savo mintyse svarstai (kaip aš manau),
Ir ką aš manau yra tiesa kaip teisingas kerštas
Galėjo būti su teisingumu nubaustas: nuo kurios abejonės
Aš greitai išlaisvinsiu tave; tad tu žymėk mano žodžius;
Nes jie svarbios materijos užvaldys tave.

„Tas žmogus, kuris buvo negimęs, save pasmerkė,
Ir, savyje, visus, kurie po jo gyveno,
Jo palikuonis: iš kur, apačioje, žmonių giminė
Gulėjo serganti sunkioje klaidoje daugelį amžių;
Kol patiko Žodžiui Dievo ateiti
Tarp jų žemyn, prie savo paties asmens jungiant
Prigimtį, nuo jos Kūrėjo toli nutolusia,
Vien veiksmu savo amžinos meilės.
Kontempliuok čia stebuklą aš atskleidžiu.
Prigimtis su jos Kūrėju taip sujungta,
Sukurta pirma buvo be kaltės, tyra ir gera;
Bet per save pačią vieną buvo išvaryta
Iš Rojaus, nes ji vengė
Kelio tiesos ir gyvenimo, į blogį pasukta.
Niekada tada nebuvo bausmė tokia teisinga kaip ta
Paskirta per kryžių, jei tu žiūri
Į prigimtį prisiėmimą pasmerktą: niekada skriauda
Tokia didelė, atsižvelgiant į jį, kuris priėmė
Tokią prigimtį ant savęs, ir ištvėrė nuosprendį.
Dievui todėl ir žydams vienas sprendimas patiko:
Tokie skirtingi efektai plaukė iš vieno veiksmo,
Ir dangus buvo atvertas, nors žemė drebėjo.
Nelaikyk to sunkiu nuo šiol, kai tu girdi

Kad teisingas kerštas buvo teisingo teismo
Teisingai atkeršytas. Bet visgi aš matau tavo protą
Per mintį ant minties kylantį skaudžiai suglumintą,
Ir su kokių veržlių troškimu jis prašo
Sprendimo labirinto. Ką aš girdėjau,
Yra aišku, tu sakai: bet kodėl Dievas šį kelią
Mūsų atpirkimui pasirinko, išsprūsta mano paieškai.

„Broliai! Jokios akis žmogaus netobulinta,
Nei pilnai subrendusi liepsnoje meilės,
Negali suvokti šio dekreto. Tai yra ženklas,
Iš tiesų, daug taikytas, ir bet mažai pažintas:
Ir aš todėl parodysiu tau kodėl toks kelias
Buvo vertingiausias. Dangiška meilė, kuri spjauna
Visą pavydą savo dosnume, savyje
Su tokiu spindesiu liepsnoja, kad siunčia lauk
Visus gražius dalykus amžinus. Kas distilijuojasi
Tiesiogiai iš ten, jokios pabaigos būties nežino,
Nešdamas jos antspaudą nekintamai įspaustą.
Kas tik iš ten tiesiogiai krenta, yra laisva,
Laisva visiškai, nekontroliuojama galios
Kiekvieno dalyko naujo: per tokį atitikimą
Dėkingesnė savo autoriui, kurio ryškūs spinduliai,
Nors visi dalijasi jų švytėjimu, visgi tuose
Yra gyviausi, kurie primena jį labiausiai.
Šie ženklai pranašumo žmogui
Gausiai suteikti, jei bet kuris iš jų sugenda,
Jis privalo prarasti savo kilmingumą,
Nebe daugiau nesuteptas. Nuodėmė viena yra tai,
Kas atima teises iš jo, ir daro nepanašų
Į vyriausiąją gerį; dėl to kad jo šviesa jame
Yra aptemdyta. Ir į orumą taip prarastą
Nėra sugrįžimo; nebent, kur kaltė padaro tuščia,
Jis už blogą malonumą sumoka lygiu skausmu.
Jūsų prigimtis, kuri visiškai savo sėkloje
Nusižengė, nuo šių skirtumų krito, ne mažiau
Nei nuo savo būsenos Rojuje; nei priemonės
Rastos atsigavimo (ieškok visų metodų
Taip griežtai kaip tu gali) išskyrus vieną iš šių,
Vienintelės brastos buvo paliktos per kurias bristi,
Arba kad Dievas iš savo mandagumo
Būtų atleidęs jam tiesiog, arba žmogus pats
Už savo paties kvailystę pats būtų atsiteisęs.

„Fiksuok dabar savo akį, įdėmiai kaip tu gali,
Į amžinąjį planą, ir išstirk,
Instrukuotas mano žodžių, baisią bedugnę.

„Žmogus savyje būtų visada stokojęs priemonių
Pasitenkinimo, nes jis negalėjo pasilenkti
Pakludamas, nuolankume taip žemai,
Kaip aukštai jis, nepakludamas, manė kilti:
Ir dėl šios priežasties jis veltui bandė
Iš savo paties pakankamumo sumokėti
Griežtą pasitenkinimą. Tada reikėjo
Kad Dievas savais keliais vestų jį atgal
Į gyvenimą, iš kur jis krito, atkurtą:
Abiem savo keliais, aš turiu omenyje, arba vienu vieninteliu.
Bet kadangi veiksmas yra visada vertinamas labiau,
Kuo labiau darytojo geras ketinimas pasirodo,
Gerumas dangiškas, kurio platus parašas
Yra ant visatos, iš visų savo būdų
Pakelti jus, buvo linkęs nepalikti nei vieno,
Nei nieko tokio plataus ar tokio didingo,
Ar tam kas davė ar kas gavo
Tarp paskutinės nakties ir pirminės dienos,
Buvo ar gali būti. Nes Dievas daugiau dosnumo parodė.
Duodamas save kad padarytų žmogų gebantį
Savo sugrįžimo į gyvenimą, nei būtų sąlygos
Buvusios paprastas ir besąlygiškas atleidimas.
Ir jo teisingumui, kiekvienas metodas kitas
Būtų buvęs visiškai per menkas, jei Sūnus Dievo nebūtų
Nusižeminęs apsivilkti mirtingu kūnu.

„Dabar, kad išpildyčiau kiekvieną norą tavo, lieka
Aš šiek tiek toliau tavo vaizdui atskleidžiu.
Kad tu galėtum pamatyti taip aiškiai kaip aš pati.

„Aš matau, tu sakai, orą, ugnį aš matau,
Žemę ir vandenį, ir visus dalykus iš jų
Sudėtus, į gedimą virstant, ir greitai
Ištirpstant. Visgi šie buvo taip pat dalykai sukurti,
Todėl, jei kas buvo pasakyta man, būtų buvę tiesa
Jie nuo gedimo būtų buvę todėl laisvi.

„Angelai, O mano broli! Ir šis klimatas
Kuriame tu esi, nepažeidžiamas ir tyras,
Aš vadinu sukurtais, kaip iš tiesų jie yra
Savo visoje būtyje. Bet elementai,
Kuriuos tu įvardinai, ir kas iš jų yra padaryta,
Yra sukurtos dorybės informuoti: sukurta
Jų substancija, ir sukurta informuojanti dorybė
Šiose ryškiose žvaigždėse, kurios aplink jas sukdamosi juda
Siela kiekvieno žvėries ir kiekvieno augalo,
Spindulys ir judėjimas šventų šviesų,

Su kompleksine potencija traukia ir suka.
Bet šį mūsų gyvenimą amžinasis gėris įkvepia
Tiesiogiai, ir įsimyli save;
Taip kad mūsų norai ilsisi amžinai čia.

„Ir iš čia tu gali per išvadą daryti išvadą
Mūsų prisikėlimas užtikrintas, jei tavo protas
Svarsto kaip žmogaus kūnas buvo suformuotas,
Kai abu mūsų tėvai pradžioje buvo padaryti.“

VIII GIESMĖ

Pasaulis buvo savo dieną pavojaus tamsaus
Pratęs tikėti pasaką apie aistringą meilę
Nuo gražios Kipro dievybės (Veneros), kuri rieda
Savo trečiame epicikle, liejama ant žmonių
Srove galingo spindesio: todėl jie
Senesnio laiko, savo senoje klaidoje akli,
Ne ją vieną su auka garbino
Ir šaukimusi, bet panašias garbes teikė
Kupidonui ir Dionei, laikė juos
Jos motina, ir jos sūnumi, jį kurį jie vaizdavo
Sėdintį Didonės glėbyje: ir iš jos,
Kurią aš dainavau įžangoje, pasiskolino jie
Pavadinimą tos žvaigždės, kuri žiūri,
Dabar akivaizdi ir dabar nususukusi, į saulę.

Aš nebuvo sąmoningas kad aš buvau nuneštas aukštyn
Į jos orbitą; bet naujas gražumas
Kuris puošė mano damą, davė man gausų įrodymą
Kad mes buvome įžengę ten. Ir kaip liepsnoje
Kibirkštis yra atskira, ar balsas balse
Atskirtas, kai vienas savo lygų toną laiko,
Kitas ateina ir nueina; taip toje šviesoje
Aš kitus šviesulius mačiau, kurie skriejo
Sukamajame judėjime greitame daugiau ar mažiau,
Kaip jų amžinos fazės kiekvieną varo.

Niekada nebuvo gūsis iš garų pakrautas šalčiu,
Ar nematomas akiai ar ne,
Nusileidęs su tokiu greičiu, jis nebūtų atrodęs
Lūkuriuojantis bukam lėtume, palyginus
Su tomis dangiškomis šviesomis, kurios link mūsų atėjo,
Palikdamos ratą savo džiaugsmingo žiedo,
Vedamos aukštų serafimų.
Ir po jų, kurie priekyje pasirodė,
Tokia hosanna nuskambėjo, kokio paliko
Troškimą, niekada nuo tada neužgesusį manyje, girdėti

Atnaujintą giesmę. Tada atsiskirdamas nuo likusių
Vienas arti mūsų priėjo, ir vienas pradėjo: „Mes visi
Esame pasiruošę tavo malonumui, gerai nusiteikę
Daryti tau švelnią paslaugą. Mes esame tie,
Kuriems tu pasaulyje anksčiau dainavai
'O jūs! Kurių intelektualinė tarnystė
Juda trečiąjį dangų!' ir vienoje orbitoje mes riedame,
Vienas judėjimas, vienas impulsas, su tais kurie valdo
Kunigaikštystes danguje; visgi esame meilės tokie pilni,
Kad patenkinti tave bus taip pat saldu pailsėti.“

Po to kai mano akys su nuolankia pagarba
Ieškojo dangiškos vadovės, ir buvo jos
Užtikrintos, jos pasisuko vėl į šviesą
Kuri buvo taip gausiai pažadėjusi, ir su balsu
Kuris nešė gyvą spaudimą mano uolumo,
„Sakyk kas jūs esate,“ aš sušukau. Tuoju ji augo
Dydžiu ir spindesiu, per padidintą džiaugsmą;
Ir taip ji atsakė: „Trumpa data apačioje
Pasaulis turėjo mane (Karolis Martelis). Jei laikas būtų buvęs ilgesnis,
Daug blogio, kuris ateis, būtų niekada neįvykę.
Mano džiaugsmas slepia tave nuo manęs, kuris šviečia
Aplink, ir gaubia mane, kaip gyvūną
Savo paties šilke susuktą. Tu mylėjai mane gerai,
Ir turėjai gerą priežastį; nes jei mano buvimas
Būtų buvęs ilgesnis žemėje, meilę kurią aš jaučiau tau
Būtų išleidusi daugiau nei žiedus. Kairysis krantas,
Kurį Rona, kai ji susimaišo su Sorga, skalauja.“

„Manyje savo valdovo tikėjosi, ir tas ragas
Gražiosios Ausonijos (Italijos), su jos miestais senais,
Bariu, ir Krotonu, ir Gaeta sukrautais,
Nuo ten kur Trentas išlieja savo bangas,
Su Verde sumišusias, į sūrų jūros potvynį.
Jau ant mano smilkinių švietė karūna,
Kuri davė man suverenitetą virš žemės
Dunojaus plaunamos, kai jis nuklysta už
Ribų savo vokiškų krantų. Karalystė,
Kur, įlankoje audringo Euro plakamoje,
Tarp Peloro ir Pachino aukštumų,
Gražioji Trinakrija (Sicilija) guli tamsoje
(Ne per Tifėją, bet garų debesį
Bituminį išgaravusį), TA taip pat tikėjosi
Turėti savo skeptrą valdomą rasės
Monarchų, kilusių per mane iš Karolio ir Rudolfo;
Jei ne blogas valdymas kuris dvasią kelia
Žmonėms visada, Palerme pakėlė

Šauksmą 'mirtis,' ataidėjusį garsiai ir ilgai.
Jei tik mano brolio numatymas būtų žinojęs tiek,
Jis būtų buvęs atsargesnis kad godus trūkumas
Katalonijos negalėtų sukelti jo vargo.
Ir tikrai poreikis yra, kad jis numatytu,
Ar kitas už jį, kad daugiau krovinio nebūtų uždėta
Ant jo jau perkrauto laivo.
Prigimtis jame, nuo dosnumo kritusi į taupumą,
Prašytų apsaugos drąsesnių rankų, nei tokių
Kurios tik rūpinasi turėti savo skrynias pripildytas.“

„Mano valdove, tai padidina džiaugsmą tavo žodžių
Įlietą į mane, galingą koks jis yra,
Galvoti mano džiaugsmas akivaizdus tau,
Kaip man pačiam, kuris pripažįstu tai, kai tu žiūri
Į šaltinį ir ribą viso gėrio,
Ten, kur tu žymi tai ką tu kalbi,
Iš ten vertinama manęs labiau. Džiugų tu padarei mane.
Dabar padaryk protingą, išvalydamas abejonę
Tavo kalba sukėlė manyje; nes daug aš maštau,
Kaip kartu gali išdygti, kai saldu yra pasėta.“

Aš taip klausiau; jis tuoju atsakė:
„Jei aš turiu galią parodyti vieną tiesą, greitai tai
Stos prieš tave, ką tavo klausinėjimas skelbia
Už tavęs dabar paslėpta. Gėris, kuris veda
Ir palaiminta daro šią karalystę, į kurią tu lipi,
Paskiria savo apvaizdą būti dorybe
Šiuose didžiuosiuose kūnuose: nei visa tobula Mintis
Palaiko jų prigimtį tiesiog, bet juose
Jų energiją kad išsaugotų: nes niekas, kas guli
Ribose to neklystančio lanko,
Bet yra lygiai su nulemtu tikslu,
Kaip visada ženklas strėlės smaigaliui priešpriešintas.
Jei nebūtų taip, šie dangūs, kuriuos tu lankai,
Savo efektą taip veiktų, tai nebūtų
Menas, bet sunaikinimas; ir tai negali atsitikti,
Jei intelektualinės galios, kurios judina šias žvaigždes,
Neklysta, arba kas, pirmas klystantis padarė jas klystančias.
Nori tu šią tiesą aiškiau įrodytą?“

Kuriam aš taip: „Pakanka: jokios baimės,
Aš matau, kad gamta savo dalyje pavargtų.“

Jis tiesiai atsakė: „Sakyk, ar būtų blogiau žmogui,
Jei jis negyventų bendrystėje žemėje?“

„Taip,“ atsakiau aš; „nei čia priežasties reikia.“

„Ir gali tai būti, jei skirtingi luomai
Neauga iš skirtingų pareigų jūsų gyvenime?
Pasitark su savo mokytoju, ir jis pasakys tau ‘ne’.“

Taip jis atėjo, išvesdamas į šį tašką,
Ir tada užbaigė: „Dėl šios priežasties pridera,
Šaknys, iš kur jūsų operacijos ateina,
Turi skirtis. Todėl vienas yra Solonas gimęs;
Kitas, Kserksas; ir Melchizedekas
Trečias; ir jis ketvirtas, kurio orinė kelionė
Kainavo jam jo sūnų. Savo sukamajame kurse,
Gamta, kuri yra antspaudas mirtingam vaškui,
Daro gerai savo meną, bet jokių skirtumų nepripažįsta
Tarp vienu ar kitu namų. Iš čia atsitinka
Kad Ezavas yra toks tolimas nuo Jokūbo: iš čia
Kvirinas (Romulas) iš tokio žemo tėvo kyla,
Jis datuoja nuo Marso savo kilmę. Jei nebūtų
Kad apvaizda dangiška valdytų,
Gamta, generacijoje, privalėtų kelią
Nubrėžtą generatoriaus, vis dar sekti
Nenukrypstamai. Taip dedu aš į tavo vaizdą
Tai, kas buvo neseniai už tavęs. Bet, ženklui
Didesnio prieraišumo tau, tai mano valia
Tu dėvėk šią išvadą. Gamta visada
Rasdama nesutariančią laimę, kaip visa sėkla
Iš savo tinkamo klimato, klesti bet blogai.
Ir jei pasaulis apačioje būtų patenkintas žymėti
Ir dirbti ant pamato kurį gamta deda,
Jis nestokotų atsargų tobulumo.
Bet jūs iškrypusiai religijai lenkiate
Tą, kuris buvo gimęs susijuosti ant savęs kalaviją,
Ir iš sklandžių frazių kūrėjo darote savo karalių;
Todėl jūsų žingsniai nuklydo nuo takų.“

IX GIESMĖ

Po išsprendimo mano abejonės, tavo Karolis,
O gražioji Klemenza, apie išdavystę kalbėjo
Kuri turi ištikti jo sėklą: bet, „Nesakyk to,“
Tarė jis, „ir leisk nulemtiems metams apsisukti.“
Nei aš galiu pasakyti tau daugiau, išskyrus kad atlygis
Sielvarto gerai nusipelnyto atlygins jūsų skriaudas.

Ir dabar veidas tos šventos šviesos
Buvo į saulę, kuri pripildo ją, pasuktas vėl,
Kaip į gėrį, kurio pilnatvė palaimos
Patenkina visus. O jūs suklaidintos sielos!
Apkvailintos, kurios nuo tokio gėrio atitolinat

Savo širdis, ir lenkiate savo žvilgsnį į tuštybę,
Vargas jums! – Ir štai! Link manęs, sekantis,
Kitas iš tų spindinčių formų priartėjo,
Kuris, savo išoriniu šviesėjimu, liudijo
Valią kurią jis turėjo džiuginti mane. Akys
Beatričės, besiilsinčios, kaip anksčiau,
Tvirtai ant manęs, manifestavo
Pritarimą mano noro. „Ir O,“ aš sušukau,
„Palaiminta dvasia! Greitai tebūnie mano valia atlikta;
Ir įrodyk tu man, kad mano vidines mintis
Aš galiu atspindėti ant tavęs.“ Tuo metu šviesa,
Kuri vis dar buvo nauja man, iš nišos,
Kur ji anksčiau dainavo, taip pradėjo,
Kaip vienas kuris džiaugiasi gerumu: „Toje dalyje
Ištvirkusios Italijos žemės, kuri guli
Tarp Rialto, ir fontano versmių
Brentos ir Piavės, ten kyla,
Bet į jokią didingą aukštumą, kalva,
Iš kur anksčiau deglas nusileido,
Kuris skaudžiai nusiaubė regioną. Iš vienos šaknies
Aš ir jis kilome; mano vardas žemėje Kunica:
Ir čia aš žėriu, nes savo šviesa
Ši žvaigždė nugalėjo mane. Visgi aš nieko nesigailiu,
Nei pavydžiu sau priežasties šios mano dalios,
Ko galbūt vulgarios širdys gali vos suvokti.

„Šis brangakmenis, kuris yra šalia manęs mūsų danguje,
Blizgus ir brangus, didelę šlovę paliko,
Ir nepražūti, prieš šiems šimtui metų
Penkis kartus atliekant savo ratą. Apsvarstyk tu,
Ar pranokti yra verta žmogaus pastangų,
Kai toks gyvenimas gali lydėti pirmąjį. Visgi jie
Nesirūpina tuo, minia kuri dabar yra juosiamą
Adidžės ir Taljamento, vis dar
Neatgailaujantys, nors plakami. Valanda yra arti,
Kai už jų užsispyrimą prie Padujos pelkės
Vanduo bus pakeistas, kuris skalauja Vičencą
Ir kur Kanjanas susitinka su Sile, vienas
Viešpatauja, ir neša savo galvą aukštai, kuriam
Tinklas yra dabar metamas. Feltro taip pat
Gedės dėl savo bedievio ganytojo kaltės,
Tokios gilios dėmės, kad niekada, už panašią,
Nebuvo Maltos kalėjimas atidarytas. Per didelė turėtų būti
Keptuvė, kuri talpintų Feraros kraują,
Ir pavargęs jis, kuris uncija po uncijos svertų jį,
Kurį šis kunigas, demonstruodamas partinį uolumą,

Mandagiai duos; nei dovana blogai tiks
Šalies papročiui. Mes matome viršuje,
Veidrodžius, jūs vadinate juos sostais, iš kurių mums
Atspindėti šviečia sprendimai mūsų Dievo:
Iš kur šiuos mūsų sakymus mes tvirtiname gerais.“

Ji baigė, ir pasirodė kitose mintyse
Susitelkusi, vėl įeidama į ratą kurį ji neseniai
Buvo palikusi. Tas kitas džiaugsmas tuo tarpu augo
Dalyku stebėtis, spindesyje švytinčiu,
Kaip rinktinis rubinas paliestas saulės,
Nes, tame viršutiniame klimate, spindesys ateina
Iš džiaugsmo, kaip čia juokas: ir apačioje,
Kaip protas liūdi, tamsesnis darosi šešėlis.

„Dievas mato viską: ir jame yra tavo regėjimas,“
Tariau aš, „palaiminta Dvasia! Todėl valia jo
Negali tau būti tamsi. Kodėl tada delsia
Tavo balsas patenkinti mano norą neišsakytą,
Tas balsas kuris jungiasi į neišreiškiamą dainą,
Pramogą dangaus, kurią tie karščiai dainuoja,
Kurie gobtuvuoja save su šešiais šešėliuojančiais sparnais išskleistais?
Aš nelaukčiau tavo klausimo, jei būtum žinomas
Man, kaip kruopščiai aš tau esu žinomas.“

Jis tuojau pat atsakydamas, taip savo žodžius pradėjo:
„Slėnis vandenų, plačiausias šalia to
Kuris žemę apvainikuoja, formuoja savo kursą,
Tarp nesutariančių krantų, prieš saulę
Į vidų taip toli, jis daro dienovidinį ten,
Kur buvo anksčiau horizontas. Tame slėnyje
Gyvenau aš ant kranto, tarp Ebro srovės
Ir Makros, kuri dalija su perėjimu trumpu
Genujos ribas nuo Toskanos. Rytai ir vakarai
Yra beveik vienas Bugėja ir mano žemei,
Kurios uostas anksčiau buvo savo paties krauju šiltas.
Kas žinojo mano vardą buvo pratę vadinti mane Folku:
Ir aš nešiau įspaudą šio dangaus,
Kuris dabar neša manąjį: nes ne su aštresne liepsna
Degė Belo duktė, skriausdama lygiai
Sichėją ir Kreusą, nei dariau aš,
Ilgai kaip tiko neprinokusiam pūkui
Kuris dengė mano skruostą: nei ji iš Rodopės,
Kuri buvo apgauta Demofono;
Nei Jupiterio sūnus, kai kerai Jolės
Buvo išventinti jo širdyje. Ir visgi čia slepiasi
Jokia sielvartinga atgaila čia, bet linksmybė,

Ne dėl kaltės (kuri neateina į galvą),
Bet dėl dorybės, kurios valdanti įtaka
Ir apvaizda atliko taip įmantriai. Čia
Įgūdis yra žiūrimas, kuris formuoja
Su tokiu veiksmingu darbu, ir gėris
Atskiriamas, tenkantis šiam aukštesniam pasauliui
Nuo to apačioje. Bet pilnai patenkinti
Tavo norus, visus kurie šioje sferoje turi gimimą,
Reikalauja mano tolesnės kalbos. Klausyti tu norėtum,
Kas šios šviesos yra gyventojas, kuri čia
Šalia manęs spindi, kaip saulės spindulys daro
Ant skaidrios bangos. Žinok tada, siela Rahabos
Yra tame džiaugsmingame uoste, prie mūsų genties
Prijungta, ir pirmoji eilė priskirta.
Ji į tą dangų, kuriame šešėlis baigiasi
Jūsų sublunarinio pasaulio, buvo paimta,
Pirma, Kristaus triumfe, iš visų sielų atpirktų:
Nes gerai priderėjo, kad, kokioje dalyje dangaus,
Ji turėtų likti trofėjumi, paskelbti
Galingą kovą laimėtą su abiem delnais;
Už tai kad ji palaikė pirma aukštą žygdarbį
Jozuės šventoje žemėje, dėl kurios
Popiežius rūpinasi mažai dabar. Tavo miestas, augalas
Jo, kuris savo Kūrėjui atsuko nugarą,
Ir iš kurio pavydo tiek daug vargo kilo,
Gimdo ir plečia prakeiktą gėlę (floriną),
Kuri privertė klaidžioti tiek avis tiek ériukus,
Paversdama piemenį į vilką. Dėl to,
Evangelija ir didieji mokytojai padėti į šalį,
Dekretalai, kaip jų prikimštos paraštės rodo,
Yra vienintelė studija. Popiežius ir Kardinolai,
Susitelkę į šiuos, niekada nekeliauja tik mintyse
Į Nazaretą, kur Gabrielis išskleidė savo sparnus.
Visgi gali atsitikti, netrukus, Vatikanas,
Ir kitos labiausiai atrinktos dalys Romos,
Kurios buvo kapas Petro kareivijos,
Bus išlaisvintos nuo svetimaujančio ryšio.“

X GIESMĖ

Žiūrėdamas į savo pirmagimį su meile,
Kuri kvėpuoja iš abiejų amžina, pirmoji Galia
Neišreiškiama, iš kur akis ar protas
Gali klajoti, taip sutvarkė viską,
Kaip niekas negali matyti ir nepavykti mėgautis. Pakelk, tada,
O skaitytojau! Į aukštus ratus, su manimi,
Savo žvilgsnį nukreiptą į tašką, kuriame

Vienas judėjimas smogia į kitą. Ten pradėk
Savo nuostabą galingu Architektu,
Kuris myli savo darbą taip viduje, jo akis
Visada stebi jį. Žiūrėk, kaip iš ten įstrižai
Šakojasi ratas, kur planetos rieda
Kad lietų savo trokštamą įtaką pasauliui;
Kurių takas jei nelinktų taip, danguje aukščiau
Daug dorybės būtų prarasta, ir čia žemėje,
Visa galia beveik užgesusi: arba, nuo tiesaus
Jei būtų jos nukrypimas tolimas daugiau ar mažiau,
Visuotinėje tvarkoje, didelis trūkumas
Turėtų, tiek danguje tiek čia apačioje, sekti.

Dabar ilsėkis, skaitytojau! Ant savo suolo, ir mąstyk
Numatydamas puotą kuri ateis;
Taip malonumas privers tave nejausti tavo vargo.
Štai! Aš pastačiau prieš tave, sau pačiam
Maitinkis dabar: materija kurią aš rašau, nuo šiol
Reikalauja visos mano minties. Sujungtas su dalimi,
Apie kurią neseniai mes pasakojome, didysis tarnas
Gamtos, kuris pasaulyje išpaudžia
Dorybę dangaus, ir dalija
Laiką mums su savo spinduliu, ėjo sukdamasis tolyn
Išilgai spiralių, kur kiekviena valanda anksčiau ateina;
Ir aš buvau su juo, nežinantis apie kilimą,
Kaip vienas, kuris kol atvykęs, nežino savo atėjimo.

Nes Beatričė, ji kuri eina tolyn
Taip staiga nuo gero į geresnį, laikas
Neskaičiuoja veiksmo, o tada koks didelis privalėjo
Būti jos ryškumas! Kokia ji buvo saulėje
(Kur aš buvau įėjęs), ne per pokytį atspalvio,
Bet šviesą permatomą – ar aš sušaukčiau
Genijų, meną, praktiką – aš negalėčiau taip kalbėti,
Kad tai būtų kada išivaizduota: visgi tikima
Tai gali būti, ir vaizdas teisingai trokštamasis.
Ir jei mūsų fantazija nepasiekia tokio aukščio,
Koks stebuklas, kadangi jokia akis virš saulės
Nėra niekada keliavusi? Tokie yra jie kurie gyvena čia,
Ketvirta šeima Visagalio Tėvo,
Kuris apie savo dvasią ir apie savo atžalą rodo;
Ir laiko juos vis dar sužavėtus vaizdu.
Ir taip man Beatričė: „Dėkok, o dėkok,
Saulėi angelų, jam, kuris savo malone
Į šį suvokiamą iškėlė tave.“

Niekada nebuvo širdis tokiame pamaldume surišta,
Ir su pasitenkinimu tokiu absoliučiu
Nusiteikusi atiduoti save Dievui,
Kaip manoji buvo ties tais žodžiais: ir tokia pilna
Meilė Jam, kuri laikė mane, ji užtemdė
Beatričę užmarštyje. Nieko nepatenkinta
Buvo ji, bet šypsojosi dėl to taip džiaugsmingai,
Kad iš jos besijuokiančių akių spindesys prasiveržė
Ir išsklaidė mano susitelkusių mintį plačiai.

Tada pamačiau aš ryškų būrį, gyvumu
Pranokstantį, kurie patys sudarė karūną,
Ir mus savo centru: visgi labiau saldūs balsu,
Nei savo veidu spindintys. Sujuostą taip,
Kartais Latonos dukterį mes matome,
Kai prisigėręs oras išlaiko siūlą,
Kuris audžia jos juostą. Dangiškame dvare,
Iš kur aš grįžtu, yra daug brangakmenių rasta,
Tokių brangių ir gražių, jie negali pakęsti
Transportavimo iš tos karalystės: ir iš šių šviesų
Tokia buvo daina. Kas negena savo sparno
Kad skristų aukštyn ten, tegul jis žiūri iš ten
Žinių iš nebylio. Kai, dainuodamos taip,
Tos degančios saulės kurios suko ratus aplink mus tris kartus,
Kaip artimiausios žvaigždės aplink fiksuotą ašigalį,
Tada atrodė jos panašios į damas, iš šokio
Nesiliaujančias, bet sulaikytas, tylioje pauzėje,
Besiklausančias, kol jos pagaus giesmę iš naujo:
Pakibusios taip jos stovėjo: ir, iš vidaus,
Taip girdėjau aš vieną, kuris kalbėjo: „Kadangi su savo spinduliu
Malonė, iš kur tikra meilė įžiebia pirmą savo liepsną,
Kuri po to didėja mylint, šviečia
Taip padauginta tavyje, ji veda tave aukštyn
Išilgai šių kopėčių, žemyn kurių šventais laiptais
Niekas niekada nenusileidžia, ir nelipa jais vėl,
Kas iš savo buteliuko atsisakytų tau vyno
Numalšinti tavo troškulį, ne mažiau suvaržytas būtų,
Nei vanduo netekantis į jūrą.
Tu mielai norėtum išgirsti, kokie augalai yra šie, kurie žydi
Ryškioje girliandoje, kuri, besigrožinti, juosia
Šią gražią damą aplink, kuri stiprina tave dangui.
Aš tada buvau iš ériukų, kuriuos Dominykas
Veda, savo šventai bandai, išilgai kelio,
Kur gerai jie klesti, ne prisiekę tuštybei.
Jis, artimiausias mano dešinėje rankoje, brolis buvo,
Ir mokytojas man: Albertas iš Kelno

Yra šis: ir iš Akvino, Tomas aš.
Jei tu dėl visų kitų norėtum būti užtikrintas,
Tegul tavo akis, laukdama žodžių kuriuos aš kalbu,
Ratu keliauja aplink palaimintą vainiką.
Tas sekantis spindesys išeina iš šypsenos
Graciano, kuris abiem forumams paskolino
Tokią pagalbą, kokia malonę laimi Rojuje.
Kitas, artimiausias, kuris puošia mūsų chorą,
Buvo Petras, tas kuris su našle atidavė
Šventai bažnyčiai savo turtą. Penktoji šviesa,
Geriausia iš visų, yra tokios meilės įkvėpta,
Kad visas jūsų pasaulis trokšta žinių apie jos lemtį:
Viduje, yra aukšta šviesa, apdovanota
Su išmintimi tokia gilia, jei tiesa yra tiesa,
Kad su žvilgsniu tokios plačios apimties
Joks antras nėra pakilęs. Toliau žiūrėk
Tos žvakės spindesį, kurios vaizdui buvo parodyta,
Aiškiausiai, prigimtis ir tarnystė
Angeliška, kol dar kūne ji gyveno.
Kitoje mažoje šviesoje ramiai šypsosi
Tas gynėjas krikščionių šventyklų, jis
Kuris aprūpino Augustiną savo mokslu.
Dabar, jei tavo proto akis eina nuo šviesos prie šviesos,
Mano pagyrimais sekdamas, aštuntojo
Tavo troškulys yra sekantis. Šventa siela, kuri rodo
Pasaulio apgaulingumą, visiems kas girdi jį,
Yra, su vaizdu viso gėrio, koks yra,
Palaiminta ten. Galūnės, iš kur ji buvo išvaryta, guli
Žemai Čieldaure, ir iš kankinystės
Ir tremties atėjo ji čia. Štai! Toliau,
Kur liepsnoja sunki Dvasia Izidoriaus,
Bedos, ir Ričardo, daugiau nei žmogaus, anksčiau,
Giliame įžvalgume. Galiausiai šis, nuo kurio
Tavo žvilgsnis į mane grįžta, buvo spindulys
Vieno, kurio dvasia, į aukštus mąstymus palinkusi,
Barė lūkuriuojantį vėlavimą mirties.
Tai yra amžina šviesa Sigeberto,
Kuris neišvengė pavydo, kai apie tiesą jis ginčijosi,
Skaitydamas šiaudais klotoje gatvėje.“ Tuojau,
Kaip laikrodis, kuris šaukia sutuoktinę Dievo
Laimėti jos jaunikio meilę aušros valandą,
Kiekviena dalis kitos tinkamai traukiama ir skatinama,
Siunčia lauk skambantį garsą, gaidos tokios saldžios,
Prieraišumas kylo gerai nusiteikusioje krūtinėje;
Taip mačiau aš judant šlovingą ratą, taip girdėjau

Balsą atsakant balsui, tokį muzikalų ir švelnų,
Tai gali būti žinoma tik ten kur diena be pabaigos šviečia.

XI GIESMĖ

O tuščias rūpestis mirtingų žmonių!
Kokie tušti ir neįtikinami argumentai
Yra tie, kurie verčia tave plakti savo sparnais apačioje
Dėl statutų vienas, ir vienas dėl aforizmų
Medžiojo; šis kunigyste sekė, tas
Jėga ar sofistika troško valdyti;
Apirplėšti kitą, ir dar kitas ieškojo
Pilietiniu verslu turto; vienas triūsdamas gulėjo
Susipainiojęs tinkle jausminio malonumo,
Ir vienas bukame tingume pasidavė;
Tuo laiku nuo visų šių tuščių dalykų pabėgęs,
Su Beatriče, aš taip šlovingai
Buvau iškeltas aukštai, ir padarytas svečiu dangaus.

Tie iš rato į tą tašką, kiekvienas vienas.
Kur anksčiau jis buvo, buvo pasisukęs; ir stabiliai švytėjo,
Kaip žvakė savo laikiklyje. Tada viduje
Spindesio, kuris anksčiau kalbėjo su manimi, šypsantis
Su dar grynesniu džiaugsmu, išgirdau aš taip pradėdant:

„Lygiai kaip jo spindulys apšviečia mane, taip aš žiūriu
Į amžinąją šviesą, ir aiškiai žymiu
Tavo mintis, iš kur jos kyla. Tu abejoji,
Ir norėtum, kad aš išsijočiau savo žodžius iš naujo
Tokia paprasta atvira fraze, kokia gali būti lygi
Tavo suvokimui, kur aš sakiau tau vėliau
Kad ‘gerai jie klesti;’ ir kad ‘joks antras toks
Nėra pakilęs,’ kas ne mažo atskyrimo reikalauja.

„Apvaizda, kuri valdo pasaulį,
Gilumoje plano sukurto žvilgsnio
Neišmatuojama, su tikslu kad ji,
Kuri su garsiais šauksmais buvo sutuokta brangiame kraujyje,
Galėtų išlaikyti savo stovėseną link savo gerai mylimo,
Saugi savyje ir ištikima jam,
Du paskyrė, kurie turėtų abiejose pusėse
Vyriausieji lydėti ją: vienas serafiškas visame kame
Uolume; dėl išminties žemėje,
Kitas spindesys cherubų šviesos.
Aš tik apie vieną kalbėsiu: jis pasakoja apie abu,
Kas vieną giria kurį iš jų bebūtų
Paimtas: nes jų darbai buvo vienam tikslui.

„Tarp Tupino, ir srovės, kuri krenta
Nuo palaiminto Ubaldo pasirinktos kalvos, ten kaba
Turtingas šlaitas kalno aukšto, iš kur karštis ir šaltis
Yra nešami per Perudžos rytinius vartus:
Ir Norčera su Gvaldu, jos užnugaryje
Gedi dėl jų sunkaus jungo. Toje pusėje,
Kur jis laužia savo statumą labiausiai, pakilo
Saulė virš pasaulio, kaip tinkamai ši
Nuo Gango daro: todėl tegul niekas, kas kalba
Apie tą vietą, nesako Ašesis (Asyžius); nes jos vardas
Būtų menkai taip perduotas; bet Rytai,
Kad vadintume dalykus teisingai, tebūnie ji nuo šiol vadinama.
Jis buvo ne dar daug nutolęs nuo savo kilimo,
Kai jo gera įtaka pradėjo laiminti žemę.
Dama kuriai niekas neatveria malonumo vartų
Daugiau nei mirčiai, buvo, prieš jo tėvo valią,
Jo jaunuolio pasirinkimas: ir jis padarė ją savo,
Prieš Dvasinį teismą, per santuokinius ryšius,
Ir savo tėvo akyse: nuo dienos į dieną,
Tada mylėjo ją labiau pamaldžiai. Ji, netekusi
Savo pirmo vyro, paniekinta ir tamsi,
Tūkstantį ir šimtą metų ir daugiau, liko
Be vieno piršlio, kol jis atėjo.
Nei kas padėjo, kad, su Amiklu, ji
Buvo rasta nepajudinta ties gandu jo balso,
Kuris sukrėtė pasaulį: nei kas jos pastovi drąsa
Kuria su Kristumi ji lipo ant kryžiaus,
Kai Marija liko apačioje. Bet kad nekalbėčiau
Taip glaudžiai su tavimi ilgiau, imk plačiai
Įsimylėjėlių titulus – Skurdas ir Pranciškus.
Jų santarvė ir džiugūs žvilgsniai, nuostaba ir meilė,
Ir saldus žvilgsnis pagimdė šventas mintis,
Tiek daug, kad garbingas Bernardas pirmas
Nusiavė savo pėdas, ir, siekdamas taikos
Tokios dangiškos, bėgo, visgi laikė savo ėjimą lėtu.
O paslėpti turtai! O vislus gėri!
Egidijus apnuogina save sekantis, ir sekantis Silvestras,
Ir seka abu jaunikį; taip nuotaka
Gali patikti jiems. Nuo tada eina jis savo keliu,
Tėvas ir mokytojas, su savo sutuoktine,
Ir su ta šeima, kurią dabar virvė
Juosė nuolankiai: nei menkumas širdies
Nusvėrė žemyn jo vokus, dėl to kad jis buvo sūnus
Pietro Bernardonės, ir žmonių
Nuostabiu būdu niekinamas. Bet karališkai
Savo sunkų ketinimą jis Inocentui

Išdėstė, ir iš jo pirmas gavo antspaudą
Savo religijai. Tada, kai gausiai būriavosi
Gentis nuolankių, kuri sekė JO pėdomis,
Kurio nuostabus gyvenimas pelnytai buvo apdainuotas
Aukštybėse empyreuso, per Honorijaus ranką
Antra karūna, papuošti jų Globėjo dorybes,
Buvo amžinosios Dvasios įpinta: ir kai
Jis buvo, per troškuli kankinystės, atsistojęs
Išdidaus Sultono akivaizdoje, ir ten pamokslavo
Kristų ir jo pasekėjus; bet rado rasę
Nesunokusią atsivertimui: atgal dar kartą
Jis skubėjo (ne kad pertrauktų savo triūsą),
Ir plovė Ausonijos (Italijos) žemes. Ant kietos uolos,
Tarp Arno ir Tiberio, jis iš Kristaus
Paėmė paskutinį Antspaudą (stigmas), kurį jo galūnės dvejus metus
Nešiojo. Tada sezonui atėjus, kad tas,
Kuris tokiam gėriui buvo skyręs jį, buvo patenkintas
Pakelti jį prie atlygio, kurį jis buvo uždirbęs
Savo nusižeminimu, savo brolijai,
Kaip jų teisingą paveldą, jis davė globoti
Savo brangiausią damą, ir įsakė jų meilę
Ir ištikimybę jai: ir, iš jos krūtinės, norėjo
Jo gera dvasia turėtų išeiti lauk, grįždama
Į savo paskirtą karalystę, nei būtų norėjęs
Savo kūno paguldyto ant kito neštuvų.

„Pagalvok dabar apie vieną, kuris buvo tinkamas kolega,
Laikyti laivą Petro gilioje jūroje
Vairuojamą teisingu kursu; ir toks mūsų Patriarchas buvo.
Todėl kas seka jį, kaip jis įsako,
Tu gali būti tikras, priima gerą krovinį.
Bet alkis naujų valgių gundo jo bandą,
Taip kad jie būtinai į keistas ganyklas plačias
Turi pasklisti: ir kuo labiau nutolę nuo jo
Atsiskyrėliai klaidžioja, tiek labiau jie grįžta
Namo į avių gardą, netekę pieno.
Yra iš jų, tiesą sakant, kurie bijo savo žalos,
Ir prie ganytojo glaudžiasi; bet šių tiek mažai,
Mažai medžiagos gali užtekti jų apsiaustams.

„Dabar, jei mano žodžiai būtų aiškūs, jei tu būtum ėmęs
Gerą dėmesį, jei tai, ką aš papasakojau, atšauktų
Į protą, tavo noras gali būti dalinai išpildytas:
Nes tu pamatysi tašką nuo kurio jie skyla,
Nei praleisi papeikimo, kurį tas reiškia,
'Kad gerai jie klesti ne prisiekę tuštybei.'“

XII GIESMĖ

Vos tik savo galutinį žodį palaiminta liepsna
Buvo pakėlusį ištarimui, tiesiai šventas malūnas
Pradėjo suktis, nei dar buvo kartą apsisukęs,
Ar prieš kitam, sukantis, apjuosiant jį,
Judesys prie judesio, daina prie dainos, susijungiant,
Daina, kuri tiek pat mūsų mūzas pranoksta,
Mūsų Sirenas su jų dainingais vamzdeliais, kiek spindulys
Pirminio spindesio pranoksta jo silpną atspindį.

Kaip kai, jei Junona liepia savo tarnaiti pirmyn,
Dvi arkos lygiagrečios, ir išpuoštos lygiai,
Apžergia ploną debesį, išorinė imanti gimimą
Iš tos viduje (būdu to balso
Kurį meilė ištirpdė, kaip saulė miglą),
Ir tie kurie žiūri, nujaučiantys pasišaukia į atmintį
Sutartį, padarytą su Nojumi, pasaulio
Nebe daugiau būti užtvindytam; aplink mus taip
Iš amžinų rožių, linkstančios, pynėsi
Tos girliandos dvi, ir į vidinę
Lygiai taip išorinė atsakė. Kai žingsniavimas,
Ir kita didi šventė, dainos,
Ir spindesio, šviesa su šviesa deranti, kiekviena
Džiugi ir linksma, buvo savo malonumu nutilusios
(Lygiai kaip akys greita valia judinamos,
Yra užmerkiamos ir pakeliamos kartu), iš širdies
Vieno tarp naujų šviesų pajudėjo balsas,
Kuris padarė mane atrodantį kaip adata žvaigždei,
Sukantis į jos buvimo vietą, ir taip
Pradėjo: „Meilė, kuri daro mane gražų,
Skatina mane pasakoti apie kitą vadovą, dėl kurio
Toks gėris apie manąjį yra kalbamas. Kur vienas yra,
Kitas vertai turėtų taip pat būti;
Kadangi jų karas buvo panašus, panaši
Turėtų būti jų šlovė. Lėta, ir pilna abejonės,
Ir su retomis gretomis, paskui savo vėliavą judėjo
Armija Kristaus (kurią taip brangiai kainavo
Perskirti iš naujo), kai jos imperinė Galva,
Kuris karaliauja visada, nusilpusiai kariaunai
Padarė aprūpinimą, per malonę vieną,
Ir ne per jos nusipelnymą. Kaip tu girdėjai,
Du čempionus į pagalbą savo sutuoktinei
Jis pasiuntė, kurie savo darbais ir žodžiais galėtų sujungti
Vėl jo išbarstytus žmones. Tame klimate,
Kur kyla malonus vakarų vėjas išskleisti
Šviežius lapus, kuriais Europa mato save

Naujai apsirengusią; nei nuo tų bangų toli,
Už kurių barimo, po varginančio kurso,
Saulė kartais slepia save, saugi būna
Laiminga Kalaroga, po apsauga
Didžiojo skydo, kuriame liūtas guli
Pavaldus ir aukščiausias. Ir ten buvo gimęs
Mylintis meilužis krikščionių tikėjimo,
Šventas imtynininkas, švelnus saviems,
Ir savo priešams baisus. Taip pripildyta
Jo siela su gyva dorybe, kad kai pirma
Sukurta, net motinos iščiose,
Ji pranašavo. Kai, prie švento krikšto,
Sutuoktuvės buvo baigtos tarp tikėjimo ir jo,
Kur užstatas abipusio saugumo buvo pasikeistas,
Dama, kuri buvo jo laiduotoja, savo miege
Išvydo nuostabų vaisių, kuris turėjo iš jo
Ir iš jo įpėdinių kilti. Ir kad toks
Jis galėtų būti suprastas, koks iš tiesų jis buvo,
Ji buvo įkvėpta pavadinti jį jo savininko,
Kurio jis buvo visiškai, ir taip pavadino jį Dominyku.
Ir aš kalbu apie jį, kaip apie darbininką,
Kurį Kristus savo paties sode pasirinko būti
Savo pagalbininku. Pasiuntinys jis atrodė, ir draugas
Tvirtai pririštas prie Kristaus; ir pirma meilė kurią jis parodė,
Buvo po pirmo patarimo kurį Kristus davė.
Daug kartų jo auklė, įeidama rado
Kad jis buvo pakilęs tyloje, ir buvo kniūbsčias,
Kaip kas sakytų, „Mano pavedimas buvo dėl šito.“
O laimingas tėve! Feliksai (Laimingasis) teisingai pavadintas!
O apdovanota motina! Teisingai pavadinta Džiovana!
Jei tai reiškia, kaip vyrai interpretuoja tai.
Ne dėl pasaulio, dėl ko dabar jie vargsta
Virš Ostiensės ir Tadėjo puslapio,
Bet dėl tikrosios manos, greitai jis augo
Galingas moksle, ir nustatė save
Eiti aplink vynuogyną, kuris greitai virsta
Į blyškų ir suvytusį, jei nėra prižiūrimas gerai:
Ir iš sosto (kurio dosnumas teisingam
Ir vargstančiam yra praėjęs, ne per jo kalnę,
Bet jo kuris užpildo jį žemai, jis meldė,
Jokio atleidimo už pakeistą skriaudą,
Nei pirmo laisvo turto, nei dešimtinės),
Kuri Dievo vargšams teisingai priklauso,
Bet, prieš klystantį ir išsigimstantį pasaulį,
Leidimo kovoti, naudai tos sėklos,
Iš kurios dukart dvylika atžalų juosia tave aplink.

Tada, su išmintinga doktrina ir gera valia padėti,
Pirmyn į savo didžią apaštalybę jis išvyko,
Kaip srautas besiveržiantis iš aukštos venos;
Ir, dauždamasis į kelmus erezijos,
Smogė aršiausiai, kur pasipriešinimas buvo tvirčiausias.
Iš ten daug upelių nuo tada buvo nukreipta,
Virš sodo katalikiško vesti
Jų gyvus vandenį, ir maitino jo augalus.

„Jei toks vienas ratas to dviejų kinkytų vežimo,
Kuriame šventa bažnyčia gynė save,
Ir jojo triumfuojanti per pilietinį kivirčą.
Tu negali abejoti jo porininko puikumu,
Kuris Tomas, prieš mano atėjimą, yra paskelbęs
Taip mandagiai tau. Bet vėžės,
Kurias jo lygūs ratlankiai padarė, yra dabar apleistos:
Ta supelijusi motina yra kur vėliau buvo nuosėdos.
Jo šeima, kuri buvo pratusi sekti jo taku,
Sukasi atgal, ir apverčia savo žingsnius; netrukus
Gailėsis rinkimo savo blogo derliaus,
Kai atmestos raugės veltui prašys
Priėmimo į kluoną. Aš abejoju ne
Bet jis, kuris ieškojo mūsų tome, lapas po lapo,
Galėtų vis dar rasti puslapį su šiuo įrašu ant jo,
'Aš esu koks aš buvau pratusi.' Visgi tokie nebuvo
Iš Akvaspartos nei Kazalės, iš kur
Iš tų, kurie ateina kištis į tekstą,
Vienas tempia ir kitas spaudžia jo taisyklę.
Bonaventūros gyvenimą manyje stebėk,
Iš Banjoredžijo, vieno, kuris vykdyme
Savo didžiųjų pareigų vis dar dėjo į šalį
Visus nedorus tikslus. Iliuminatas čia,
Ir Agostinas jungiasi prie manęs: du jie buvo,
Tarp pirmųjų iš tų basakojų nuolankiųjų,
Kurie ieškojo Dievo draugystės virvėje: su jais
Hugas iš Švento Viktoro, Pjetras Mandžiadorė,
Ir jis iš Ispanijos savo dvylikoje tomų šviečiantis,
[Natanas pranašas](#), [Metropolitai](#)
Chrizostomas, ir Anselmas, ir, kas teikėsi
Pridėti savo ranką prie pirmojo meno, Donatas.
Rabanas yra čia: ir prie mano šono ten šviečia
Kalabrijos abatas, Joachimimas, apdovanotas
Su siela pranašiška. Ryškus mandagumas
Brolio Tomo, ir jo geras mokslas,
Pajudino mane į pagyrimą bendraamžio
Tokio verto, ir su manimi pajudino šią minią.“

XIII GIESMĖ

Tegul jis, kuris norėtų suvokti ką dabar aš mačiau,
Įsivaizduoja (ir išlaiko vaizdinį tvirtą,
Kaip kalno uolą, kol jis girdi mane kalbant),
Žvaigždžių penkiolika, iš vidurio eterinės kariaunos
Atrinktų, kurios, su gyvu spinduliu giedru,
Įveikia masyviausią orą: prie to įsivaizduoja
Vežimą (Didžiuosius Grįžulo Ratus), kuris, krūtinėje mūsų dangaus,
Sukasi visada ant savo ašies naktį ir dieną,
Su ryškia viršūne to rago kuris kyla
Tiesiai nuo ašigalio, aplink kurį pirmas ratas rieda,
Rikiavusius save mada dviejų ženklų
Danguje, tokių kaip Ariadne padarė,
Kai mirties šaltis pagavo ją; ir kad vienas iš jų
Apgaubė kito spindulį; ir abu
Toku būdu sukosi aplink, kad kiekvienas turėtų linkti
Su priešingu judesiu ir, suvokdamas taip,
Tą tikrą žvaigždyną, ir šokį
Dvigubą, kuris supo mane, jis pasieks
Tarytum šešėlių; nes dalykai ten tiek daug
Pranoksta mūsų naudojimą, kiek greičiausias dangus
Yra greitesnis už Kianą. Ten buvo dainuojama
Ne Bakchas, ir ne Io Paean, bet
Trys Asmenys Dievybėje, ir vienoje
Substancijoje ta prigimtis ir žmogaus sujungta.

Daina išpildė savo saiką; ir mums
Tos šventos šviesos tarnavo, laimingesnės padarytos
Ties kiekvienu nauju patarnavimu. Tada tyla nutrūko,
Tarp sutariančių sūnų Dievybės,
Tame šviesulyje, kuriame nuostabus gyvenimas
Nuolankaus žmogaus Dievo buvo papasakotas man;
Ir taip jis kalbėjo: „Viena varpa derliaus iškulta,
Ir jos grūdas saugiai padėtas, saldi labdara
Kviečia mane su kita prie panašaus vargo.

„Tu žinai, kad krūtinėje, iš kur šonkaulis
Buvo paimtas suformuoti tą gražų skruostą, kurio skonis
Visas pasaulis moka, ir tame, kuris pervertas
Aštrios ieties, tiek po ir prieš
Tokį pasitenkinimą pasiūlė, koks nusveria
Kiekvieną blogį svarstyklėse, kas tik šviesos
Žmogaus prigimčiai yra leista, turi viskas
Būti jo dorybe įlieta, kuris suformavo
Tiek vieną tiek kitą: ir tu iš čia stebiesi
Tame ką aš sakiau tau, iš palaimintųjų

Antro, nėra jokio, jo uždaryto
Penktame spindesyje. Atverk dabar savo akis
Tam ką aš atsakau tau; ir tu pamatysi
Tavo manymą ir mano sakymą susitinkant tiesoje,
Kaip centrą rate. Tai kas nemiršta,
Ir tai kas gali mirti, yra tik kiekvienas spindulys
Tos idėjos, kurią mūsų Valdantis Tėvas
Gimdo mylėdamas; nes ta gyva šviesa,
Kuri praeina nuo jo ryškumo; neatskirta
Nuo jo, nei nuo jo meilės trejybėje su jais,
Daro, per savo dosnumą, surenka save,
Atspindėta, tarytum naujose egzistencijose,
Pati nepakeičiama ir visada viena.

„Besileidžianti iš čia į žemiausias galias,
Jos energija taip skęsta, galiausiai ji daro
Tik trumpus atsitiktinumus: nes taip aš vadinu
Dalykus sukurtus, kuriuos dangiškos orbitos
Judėdamos, su sėkla ar be sėklos, gamina.
Jų vaškas, ir tas kas formuoja jį, skiriasi daug:
Ir iš čia su spindesiu, daugiau ar mažiau, tai rodo
Idealų antspaudo įspaustą: taip kad vienas medis
Pagal savo rūšį, turi geresnį vaisių,
Ir blogesnį: ir, jūsų gimime, jūs, mirtingi žmonės,
Esate savo talentuose įvairūs. Jei vaškas būtų
Suformuotas su gražiu tikslumu, ir dangus
Savo išdėstančioje įtakoje aukščiausias,
Spindesys antspaudo turėtų būti pilnas:
Bet gamta pateikia jį netobulą visada,
Primindama taip menininką savo darbe,
Kurio drebanči ranka yra neištikima jo įgūdžiui.
Visgi, jei meilė pati išdėsto, ir žymi
Pirminę dorybę, uždegdama ryškiu vaizdu,
Ten visas tobulumas yra suteiktas; ir toks
Molis buvo padarytas, išbaigtas su kiekviena dovana,
Kuria gyvenimas gali knibždėti; tokia našta užpildė
Mergelės krūtinę: taip kad aš girusi
Tavo sprendimą, kad žmogiška prigimtis niekada
Nebuvo ar gali būti, tokia kokia juose ji buvo.

„Jei aš neičiau toliau nei šis taškas,
‘Kaip tada turėjo jis jokio lygaus?’ tu galėtum atsakyti.
Bet, kad tai kas dabar nepasirodo, galėtų pasirodyti
Teisingai aiškiai, apsvarstyti, kas jis buvo, ir kas
(Kai jam buvo liepta ‘Prašyk’), motyvas valdė
Jo prašymą. Aš kalbėjau taip,
Kad tu galėtum pamatyti, jis buvo karalius, kuris prašė

Išminties, tikslu kad jis galėtų būti karalius
Pakankamas: ne skaičių ieškoti
Dangiškų judintojų; ar žinoti,
Jei būtinas su atsitiktiniu kada
Padarė būtinybę; ar ar tas
Yra suteikta, kad pirmas judėjimas yra; ar jei
Vidurio rate gali, menu, būti padarytas
Trikampis su kiekvienu kampu, buku ar aštriu.

„Iš kur, žymėdamas tai, ką aš pasakiau, ir tai,
Tu karališką apdairumą ir tą žvilgsnį gali išmokti,
Į kurį strėlė mano intencijos taikosi.
Ir, žymėdamas aiškiai, kad aš sakiau tau, ‘Pakilęs,’
Tu atskirsi tai tik turi ryšį
Su karaliais, kurių yra daug, ir gerų
Yra reta. Su šiuo atskyrimu priimk mano žodžius;
Ir jie gali gerai sutikti su tuo ką tu
Apie pirmąjį žmogaus tėvą tiki,
Ir apie mūsų gerai mylimą. Ir tegul tai
Nuo šiol būna švinas prie tavo pėdų, kad padarytų
Tave lėtą judėjime, kaip pavargusį žmogų,
Tiek prie ‘taip’ ir prie ‘ne’ ko tu nematai.
Nes jis tarp kvailių yra žemai visai žemai,
Kurio teigimas, ar neigimas, yra
Be atskyrimo, kiekvienu atveju lygiai
Kadangi tai atsitinka, kad daugumoje atvejų
Dabartinė nuomonė veda į klaidingą: ir tada
Prieraišumas lenkia sprendimą į savo pusę.

„Daug daugiau nei veltui atsiriša nuo kranto,
Nes jis negrįžta toks koks jis išvyko,
Kas žvejoja tiesos ir trūksta įgūdžių.
Ir atviri įrodymai šito pasauliui
Buvo suteikti Parmenide,
Melise, Brisone, ir minioje šalia,
Kurie keliavo tolyn, ir nežinojo kur: taip darė
Sabelijus, Arius, ir kiti kvailiai,
Kurie, panašūs į kreivus kardus, atspindėjo atgal
Rašto vaizdą, per iškraipymą sugadintą.

„Tegul žmonės nebūna per greitai spęsti,
Kaip vienas kuris skaičiuoja javus lauke,
Dar prieš derliui esant prinokusiam. Nes aš mačiau
Erškėtį besiraukantį grubiai visą žiemą ilgai
Ir po to nešantį rožę ant savo viršūnės;
Ir laivą, kuris visą kelią skersai jūros
Bėgo tiesiai ir greitai, pražūstantį galiausiai,

Net uosto žiotyse matant vieną vagiantį,
Kitą aukojantį, jo auką kunigui,
Tegul Dama Berta ir Ponas Martinas iš to
Į dangaus planus nemano kad jie gali kištis:
Nes vienas iš šių gali pakilti, kitas kristi.“

XIV GIESMĖ

Nuo centro į ratą, ir taip atgal
Nuo rato į centrą, vanduo juda
Apvalioje taurėje, lygiai kaip smūgis
Varo jį, iš vidaus, ar iš išorės.
Toks buvo vaizdas šmėstelėjęs mano mintyse,
Kai didi dvasia Akviniečio nustojo;
Ir Beatričė po jo savo žodžius
Tešė pakaitomis: „Poreikis yra (nors dar
Jis nesako to jums nei žodžiais, nei net
Mintyse) kad jis turėtų ištirti iki jos gelmės
Kitą paslaptį. Pasakykite jam, ar šviesa,
Kuria jūsų substancija žydi, pasiliks su jumis
Amžinai, kaip dabar: ir, jei ji pasiliks,
Kaip, kai jūs atgausite savo matomas formas,
Regėjimas galės be žalos išverti pokytį,
Tai taip pat pasakykite.“ Kaip tie, kurie rate
Mina lengvą žingsnį, savo kaprizingoje linksmybėje
Kelia garsiai balsą, ir šoka su džiugesniu šuoliu;
Taip, girdint tą pamaldų prašymą,
Šventi ratai savo sukimesi
Ir nuostabioje natoje liudijo naują džiaugsmą.

Kas gailisi, kad mes turime nusirengti šį apdarą
Trapios mirtingybės, nuo tada gyventi
Nemirtingai viršuje, jis nėra matęs
Saldaus atgaivinimo, to dangiško lietaus.

Jį, kuris gyvena amžinai, ir amžinai karaliauja
Mistinėje sąjungoje Trijų Viename,
Beribis, ribojantis viską, kiekviena dvasia tris kartus
Dainavo, su tokia melodija, kaip vien išgirsti
Už aukščiausią nuopelną būtų gausus atlygis.
Ir iš mažesnės orbitos geriausia šviesa,
Su švelniu balsu ir maloniu, tokiu koks galbūt
Angelo kartą Marijai, taip atsakė:
„Ilgai kaip džiaugsmas Rojaus truks,
Mūsų meilė švies aplink tą apdarą, ryški,
Kaip aistringa; astringa, kaip vizijoje palaiminta;
Ir ta tiek toli palaimoje viršijanti,
Kiek ji turi malonės virš savo dorybės didelės.

Mūsų forma, perrengta šlovingais rūbais
Švento kūno, privalo, būdama taip pilna,
Pasirodyti dar malonesnė. Todėl padidės,
Ką tik šviesos, nemokamai, suteikia
Aukščiausiasis Gėris; šviesa, tarnaujanti pagalba,
Geriau atskleisti jo šlovę: iš kur
Vizija reikalauja didėjimo, daug didėjimo
Užsidegimas, kurį ji uždega; ir tas taip pat
Spindulys, kuris ateina iš jos. Bet kaip žarija
Kuri duoda liepsną, visgi ji savo baltumu šviečia
Labiau gyvai nei ta, ir taip išsaugo
Savo tikrą pavidalą; taip ši besisukanti sfera
Spindesio, atrodys vaizdui mažiau spindinti,
Nei atrodys mūsų kūniškas rūbas, kurį ten žemė
Dabar dengia. Nei toks perteklius šviesos
Neįveiks mūsų, kūniškuose organuose padarytuose
Tvirtuose, ir jautriuose visam malonumui.“

Taip paruoštas ir toks nuoširdus „Amen,“
Sekė iš abiejų chorų, kaip aiškiai kalbėjo
Troškimą jų mirusių kūnų; visgi galbūt
Ne dėl savęs, bet dėl jų giminių brangių,
Motinų ir tėvų, ir tų kuriuos geriausiai jie mylėjo,
Prieš jiems tampant negęstančia liepsna.

Ir štai! Tuoju ten pakilo aplink
Spindesys virš to jau esančio ten,
Lygio skaidrumo, kaip šviesėjimas
Horizonto. Kaip vakaro valandą
Prieblandos, nauji pasirodymai danguje
Žvelgia su silpnu mirgėjimu, abejotinai įžiūrimi;
Taip ten naujos substancijos, man pasirodė pradėjo
Kilti vaizde; ir aplink kitas dvi
Sukdamosi, brėžti savo platesnį ratą platų.

O švelnus blizgesy amžino spindulio!
Su koku tokiu baltumu jis tekėjo,
Įveikdamas regėjimą manyje! Bet tokia graži,
Tokia nepaprastai miela, Beatričė pasirodė,
Protas negali sekti to, nei žodžiai išreikšti
Jos begalinio saldumo. Iš ten mano akys atgavo
Galią žiūrėti aukštyn, ir aš pamačiau save,
Vieną su savo dama, į labiau aukštą palaimą
Perkeltą: nes žvaigždė, su šiltesne šypsena
Purpurinė, gerai žymėjo mūsų pakilimą.

Su visa širdimi, ir su tuo liežuvio kuris kalba
Tą patį visuose, auką aš padariau

Dievu, tinkančią naujai malonei suteiktai.
Ir nuo mano krūtinės nebuvo dar pakilęs
Rūkimas tų smilkalų, kai aš žinojau
Ritualą priimtą. Su tokiu galingu spindesiu
Ir gaubiančiu raudoniui, dviejuose išvardintuose spinduliuose
Spindesiai šovė prieš mane, kad aš sušukau,
„Dievų Sabaotai! Kuris puoši juos taip!“

Kaip veda galaktika nuo ašigalio iki ašigalio,
Atskiriama į didesnes šviesas ir mažesnes,
Savo keliu, kurį išmintingiausiems nepavyksta perskaityti;
Taip tankiai nusėta, gelmėje Marso,
Tie spinduliai apibrėžė garbingą ženklą,
Kuris kvadratus rate jungdamasis formuoja.
Čia atmintis tyčiojasi iš vargo genijaus. Kristus
Spindėjo ant to kryžiaus; ir pavyzdžio trūksta man dabar.
Bet kas ima savo kryžių, ir seka Kristumi
Atleis man už tai ką aš palieku nepasakęs,
Kai mirgančioje aušroje jis pamatys
Blizgesį Kristaus. Nuo rago iki rago,
Ir tarp viršūnės ir pagrindo judėjo
Šviesos, žėrinčios, kai jos susitiko ir praėjo.
Taip dažnai yra matomos, su vis kintančiu žvilgsniu,
Tiesiai ar įstrižai, dabar greitai ir dabar lėtai,
Dalelės kūnų (dulkės), ilgos ar trumpos,
Judančios išilgai saulės spindulio, kurio įstriža linija
Margina šešėlių, įterptą menu
Prieš vidurdienio karštį. Ir kaip skambesys
Minstreliaus muzikos, cimbolų, ir arfos
Su daugeliu stygų, malonų skambesį daro
Jam, kuris girdi ne atskirą natą;
Taip iš šviesų, kurios ten pasirodė man,
Susirinko išilgai kryžiaus melodija,
Kuri, neaiškiai girdima, su susižavėjimu
Užvaldė mane. Visgi aš pažymėjau tai buvo himnas
Aukštų pagyrimų; nes ten atėjo man
„Kelkis ir nugalėk,“ kaip tam kuris girdi
Ir nesupranta. Mane tokia [ekstazė](#)
Įveikė, kad niekada iki tos valandos nebuvo dalyko
Kuris laikytų mane tokiame saldžiame įkalinime.

Galbūt mano sakymas per drąsus atrodo,
Vertinant mažiau malonumą tų akių,
Į kurias žiūrėti išpildo visą troškimą.
Bet jis, kuris suvokia tie gyvi antspaudai
Kiekvieno grožio veikia su greitesne jėga,
Kuo aukščiau jie yra pakilę; ir kad ten

Aš nebuvau pasisukęs į juos; jis gali gerai
Atleisti man tai, dėl ko savo pasiteisinime
Aš kaltinu save, ir gali pripažinti mano tiesą;
Kad šventas malonumas čia dar neatskleistas,
Kuris auga transe mums kylant aukštyn.

XV GIESMĖ

Tikra meilė, kuri visada rodo save taip aiškiai
Gerume, kaip laisvas apetitas blogyje,
Nutildė tą lyrą harmoningą, ir nuramino
Šventas stygas, kurios yra dangaus dešinės rankos
Atvyniotos ir įtemptos, teka į teisingas maldas
Ar jie neturėtų klausyti, kurie, duoti man valią
Maldoms, sutikime taip buvo nebylūs?
Jis turi iš tiesų gerą priežastį begaliniam sielvartui,
Kuris, dėl meilės daikto kuris netrunka,
Apiplėšia save amžinai nuo tos meilės.

Kaip dažnai išilgai ramaus ir tyro dangaus,
Temstant, slysta staigus pėdsakas ugnies,
Pritraukdamas su nevalingu dėmesiu
Akį sekti jį, anksčiau ilsėjusiąsi,
Ir atrodo kokia žvaigždė kuri pakeitė vietą danguje,
Tik kad, iš kur ji užsidega, niekas nėra prarasta,
Ir ji greitai užgęsta; taip nuo rago,
Kuris dešinėje kryžiaus tęsiasi,
Žemyn iki jo pėdos, vienas šviesulys bėgo
Iš vidurio spiečiaus švietusio ten; visgi joks brangakmenis
Nekrito iš savo folijos; ir per spindintį sąrašą
Kaip liepsna alebastre, švytėjo jo kursas.

Taip pirmyn išsitiesė jis (jei pasitikėjimo bent kiek
Mūsų didesnė mūza gali reikalauti) pamaldi dvasia
Senojo Anchizo, Eliziejaus pavėsinėje,
Kai jis pastebėjo savo sūnų. „O tu, mano kraujau!
O labiausiai viršijanti malone dieviška! Kuriam,
Kaip dabar tau, buvo dukart dangiški vartai
Kada nors atverti?“ taip kalbėjo šviesa; iš kur aš
Pasisukau link jo; tada į savo damą
Savo regėjimą nukreipiau, ir abiejose pusėse
Nuostaba laukė manęs; nes jos akyse
Buvo įžiebta tokia šypsena, aš maniau kad mano
Buvo nėrusios į dugną mano malonės
Ir mano palaimos Rojuje. Tuoju
Klausai ir regėjimui dėkingas lygiai,
Dvasia prie savo išangos pridėjo dalykų
Aš nesupratau, taip giliai jis kalbėjo;

Visgi ne iš pasirinkimo bet per būtinybę
Paslaptinę; nes jo aukštas suvokimas kilo
Už žymės mirtingųjų. Kai skrydis
Švento transo buvo taip išnaudojęs savo įniršį,
Kad arčiau lygio mūsų minties
Kalba nusileido, pirmieji garsai kuriuos aš išgirdau
Buvo, „Palaiminta būk tu, Trejybine Dievybe!
Kuri turi tokią malonę mano sėkloje suteikusi!“
Tada sekė: „Joks nemalonus troškulys, nors ilgas,
Kuris laikė mane skaitantį šventoje knygoje,
Kurios lapai ar balti ar tamsūs niekada nesikeičia,
Tu numalšinai, mano sūnau, šioje šviesoje,
Iš kur mano balsą tu girdi; daugiau padėkų jai.
Kuri tokiam aukštam kilimui turi plunksnomis
Sujuosus tave. Tu manai tavo mintys man
Iš jo perduotos, kuris yra pirmas visų,
Lygiai kaip visi skaičiai spinduliuoja iš vieneto;
Ir todėl neklausi manęs kas aš esu,
Ar kodėl tau labiau džiugus aš atrodau,
Nei bet kas kitas šioje džiugioje minioje.
Tiesa yra kaip tu manai; nes šiame atspalvyje
Tiek mažesnis tiek didesnis į tą veidrodį žiūri,
Kuriam tavo mintys, dar prieš tau pagalvojant, yra parodytos.
Bet, kad meilė, kuri laiko mane budrų visada,
Spausdama su šventu troškuliu saldaus noro,
Galėtų būti patenkinta pilnai, tegul tavo balsas,
Bebaimis, ir atviras ir linksmas, taria lauk
Tavo valią aiškiai, taria lauk norą,
Kuriam mano paruoštas atsakymas stovi nulemtas.“

Aš pasisukau į Beatričę; ir ji išgirdo
Prieš man kalbant, besišypsanti, pritarimą,
Kuris mano valiai davė sparnus; ir aš pradėjau
„Kiekvienam tarp jūsų genties, koku laiku jūs pažinote
Prigimtį, kurioje niekas nelygus negyvena,
Išmintis ir meilė buvo vienu saiku padalintos;
Už tai kad jos yra tokios lygios saulėje,
Iš kur jūs traukėte savo spindesį ir savo karštį,
Kaip daro visą panašumą menką. Bet valia ir priemonės,
Mirtingiesiems, dėl priežasties kurią jūs gerai atskiriate,
Su nelygiais sparnais yra apsiplunksnavusios. Mirtingas aš
Patiriu nelygybę kaip ši,
Ir todėl duodu jokių padėkų, tik širdyje,
Už tavo tėvišką pasveikinimą. To visgi
Aš meldžiu tave, gyvasis topaze! Kuris puoši brangakmeniu
Šį brangų papuošalą, leisk man išgirsti tavo vardą.“

„Aš esu tavo šaknis, O lape! Kurio laukti
Netgi, džiugino mane:“ taip greitas atsakymas
Pradedant, toliau jis pridėjo: „jis, iš kurio
Tavo giminės pavadinimas ateina, ir kuris,
Šiuos šimtą metų ir daugiau, ant jo pirmo skardžio
Buvo apėjęs ratu kalną, buvo mano sūnus
Ir tavo didysis senelis. Gerai tinka, jo ilga
Ištvermė turėtų būti sutrumpinta tavo darbais.

„Florencija, savo senovinėje riboje-ženkle,
Kuri šaukia jai vis dar rytinėms maldoms ir vidurdieniui,
Buvo skaisti ir blaivi, ir gyveno taikoje.
Ji neturėjo jokių apyrankių ir jokių galvos apdarų tada,
Jokių išsipusčiusių damų, jokios juostos, kuri trauktų akį
Daugiau nei asmuo darė. Laikas buvo dar ne,
Kai gimus dukrai tėvas bąla.
Iš baimės amžius ir kraitis viršys
Kiekvienoje pusėje teisingą proporciją. Namų nebuvo
Tuščių be savo šeimos; nei dar buvo atėjęs
Sardanapalas, rodyti žygių
Kambario narsos. Montemalas dar
Virš mūsų priemiesčio bokštelių kilo; tiek pat
Būti pranoktam kritime, kiek savo kilime.
Aš mačiau Belinčionę Bertį vaikstantį plačiai
Odiniame dirže ir sagtimi iš kaulo;
Ir, be jokio meniško dažymo ant savo skruostų,
Jo damą paliekančią veidrodį. Sūnus aš mačiau
Nerlio ir Vekijo gerai patenkintus
Su neapvilktu švarku; ir jų geras damas tvarkančias
Verpstę ir linus; O laimingi jie!
Kiekvienas tikras dėl palaidojimo savo gimtojoje žemėje,
Ir niekas nepaliktas apleistas lovoje dėl Prancūzijos!
Viena budėjo prižiūrėti lopšio, tildydama jį
Su garsais kurie ramino tėvų kūdikystę:
Kita, su savo tarnaitėmis, traukdama
Kasas nuo verpstės, dėstė joms
Senas pasakas apie Troją ir Fiesolę ir Romą.
Salterelas ir Čiangela mes
Būtume laikę keistu stebuklu, kaip jūs darytumėte
Cincinatas ar Kornelija dabar.

„Tokioje sudėtoje ir padorioje bendrystėje,
Tokioje ištikimoje ir tokioje gražioje lygybėje,
Tokiam saldžiame namų ūkyje, Marija mano gimime
Suteikė mane, pašaukta garsiais šauksmais; ir ten
Jūsų sename krikštyne, aš buvau padarytas

Krikščionimi iškart ir Kačiagvida; kaip buvo
Mano broliai, [Eliziejus](#) ir Morontas.

„Iš Valdipado atėjo pas mane mano sutuoktinė,
Ir iš čia tavo pavardė augo. Aš sekiau tada
Imperatorių Konradą; ir jo riterystę jis
Apjuosė man; tokia gera dalimi jis priėmė
Mano narsią tarnybą. Paskui jį ašėjau
Liudyti prieš tą blogą įstatymą,
Kurio žmonės, per ganytojo kalbę, valdo
Jūsų teisę, uzurpuodami. Ten, tos bjaurios įgulos
Buvau aš išlaisvintas iš apgaulingo pasaulio,
Kurio žema aistra daugelį dvasios sutepa,
Ir iš kankinystės atėjau į šią taiką.“

XVI GIESMĖ

O menka pagarba žmogaus kilmingumui!
Aš niekada nelaikysiu to nuostabiu,
Kad mūsų silpna aistra čia apačioje
Tu judi į gyrimąsi, kai aš negalėjau pasirinkti,
Net tame regione neiškreipto troškimo,
Danguje pačiame, tik padaryti savo pasigyrimą tavimi!
Visgi apsiaustas tu esi greitai sutrumpinamas, nes tas laikas,
Nebent tu būtum pridurtas diena iš dienos,
Eina aplink tave su savo žirkklėmis. Tęsdamas tada
Su pasveikinimu tokiu, kokį Roma, buvo pirma nešti,
Bet nuo tada atprato aš pradėjau;
Ir Beatričė, kuri mažą tarpą
Buvo atsiskyrusi, nusišypsojo primindama man ją,
Kurios kosulys padaršino (kaip istorija teigia)
Pirmam nusižengimui abejojančią Gvineverę.

„Jūs esate mano tėvas,“ tariau aš, „jūs duodate man širdį
Laisvai kalbėti mano mintį: virš savęs
Jūs keliate mane. Per tiek daug srovių su džiaugsmu
Mano siela yra pripildyta, kad džiaugsmas trykšta iš jos;
Taip kad ji neša galingą potvynį, ir nesprogsta
Sakykite tada, mano gerbiamas kamiene! Kokie protėviai
Buvo tie iš kurių jūs kilote, ir kokie metai buvo pažymėti
Jūsų pirmoje vaikystėje? Pasakykite man apie gardą,
Kuris turi Šventą Joną globėju, kokia buvo tada
Jo būseną, ir kas jame buvo aukščiausiai pasodinti?“

Kaip žarijos, pučiant vėjui,
Jų liepsna pagyvėja, taip tą šviesą aš mačiau
Šviečiant ties mano meilikavimais; ir, kaip ji augo
Gražesnė žiūrėti, taip su balsu saldesniu,

Visgi ne šioje mūsų modernioje frazėje, tuojau
Ji atsakė: „Nuo dienos, kai buvo pasakyta
'Sveika Mergele!' iki skausmų, kuriais mano motina,
Kuri dabar yra šventoji, palengvino save nuo manęs
Kuo ji buvo sunki, ši ugnis buvo atėjusi,
Penkis šimtus penkiasdešimt kartų ir tris, savo spindulius
Iš naujo įžiebtį po pėda
Savo paties liūto (Marso). Jie, iš kurių aš kilau,
Ir aš, turėjome ten savo gimimo vietą, kur paskutinis
Padalijimas mūsų miesto pirmiausia yra pasiekiamas
Jo, kuris bėga jo metinį žaidimą. Tiek daug
Tepakanka apie mano protėvius: kas jie buvo,
Ir iš kur jie čia atėjo, labiau garbinga
Yra praeiti tyloje nei pasakoti.
Visi tie, kurie tuo laiku buvo ten nuo Marso
Iki Krikštytojo, tinkami nešti ginklus,
Buvo tik penktadalis jų šią dieną gyvų.
Bet tada piliečio kraujas, kuris dabar yra sumišęs
Iš Kampio ir Čertaldo ir Figinės,
Tekėjo grynai per paskutinio mechaniko venas.
O kiek daug geriau būtų buvę, kad šie žmonės
Būtų kaimynai jums, ir kad ties Galucu
Ir ties Trespianu, jūs turėtumėte savo ribą,
Nei turėti juos viduje, ir nešti smarvę
Aguljonės valstiečio, ir Sinjos, to,
Kuris turi savo akį jau aštrią mainikavimui!
Jei nebūtų žmonės, kurie iš viso pasaulio
Išsigimsta labiausiai, buvę pamotė Cezariui,
Bet, kaip motina, maloni savo sūnui;
Toks vienas, koks yra tapęs florentiečiu,
Ir prekiauja ir mainikauja, būtų buvęs pasuktas dreifuoti
Į Simifontę, kur jo senelis vertėsi
Elgetos amatu. Konti buvo valdytojais
Montemurlo vis dar: Čerki vis dar
Buvo Akonės parapijoje; nei galbūt
Iš Valdigrivės perėjo Buondelmontė.
Miesto liga turi visada šaltinį
Sumaištyje jo asmenų, kaip
Kūno, įvairovėje maisto:
Ir aklas bulius krenta su statesniu griuvimu,
Nei aklas èriukas; ir dažnai vienas kalavijas
Daro daugiau ir geresnį vykdymą,
Nei penki. Žymėk Lunį, Urbizaliją žymėk,
Kaip jie yra dingę, ir po jų kaip eina
Kjuzis ir Sinigaglia; ir atrodys
Nebe nauja ar keista tau girdėti,

Kad šeimos žlunga, kai miestai turi savo pabaigą.
Visi dalykai, kurie priklauso jums, kaip jūs patys,
Yra mirtingi: bet mirtingumo kai kuriuose
Jūs nežymite, jie ištvėria taip ilgai, ir jūs
Praeinate pro šalį taip staiga. Ir kaip mėnulis
Daro, sukdamasis savo dangiškos sferos,
Slepia ir atskleidžia krantą nesiliaujamai;
Taip laimė elgiasi su Florencija. Todėl nesistebėk
Tuo ką apie juos aš sakau tau, kurių šlovę
Laikas dengia, pirmuosius florentiečius. Aš mačiau
Ugius, Katilinius ir Filipius,
Alberikus, Grekius ir Ormanius,
Dabar savo nykime, iliustrius piliečius:
Ir didį kaip senovinį, Sanelos jį,
Su juo Arkos mačiau, ir Soldanieriį
Ir Ardingį, ir Bostikį. Prie laivagalio,
Kuris dabar yra pakrautas nauja nusikaltimu,
Tokiu sunkiu jis gali greitai nuskandinti laivą,
Ravinjaniai sėdėjo, iš kurių yra kilęs
Grafas Gvidas, ir kas tik turi nuo tada
Savo titulą iš garsaus Belinčionės paėmęs.
Geras valdymas buvo dar menas gerai vertinamas
Jo iš Presos: Galigajas rodė
Auksuotą rankeną ir buoželę, savo namuose.
Kolona, aprengta su kailiu (Pigli), vis dar buvo matoma
Nesudrebinta: Sakečiai vis dar buvo didūs,
Džouchiai, Sifančiai, Galiai ir Baručiai,
Su tais kurie raudonuoja girdėdami saiką (bushel) minima.
Kalfučių vis dar šakotas kamienas
Buvo savo jėgoje: ir į kurulines kėdes
Sicijai ir Arigučiai dar buvo traukiami.
Kokius galingus juos aš mačiau, kuriuos nuo tada jų puikybė
Pražudė! Ir visuose jos geruose darbuose
Florencija buvo kulų ryškaus aukso
Sužydėjusi. Tokie tėvai tų, kurie dabar,
Taip užtikrintai kaip jūsų bažnyčia yra tuščia, plūsta
Į jos tarybą, ir laisvalaikiu
Ten įsitaiso ir tunka. Išpuikusi veda,
Kuri vaidina drakoną paskui tą kuris bėga,
Bet tiems, kurie pasisuka ir parodo dantis,
Taip arba pinigine, yra švelni kaip ėriukas,
Buvo savo kilime, bet visgi taip menkai vertinama,
Kad Ubertinas iš Donačių gailėjosi
Jo uošvis turėjo įjungti jį į jos gentį.
Jau Kaponsakas buvo nusileidęs
Į turgų iš Fiesolės: ir Džiuda

Ir Infangatas buvo geri piliečiai.
Dalyką neįtikėtiną aš sakau, nors tiesa:
Vartai, pavadinti nuo tų Peros, vedė
Į siaurą ratą jūsų sienų.
Kiekvienas, kas neša gražius ketvirčiavimus
Didžiojo Barono (Hugo), (jo kurio vardą ir vertę
Festivalis Tomo vis dar atgaivina)
Jo riterystę ir jo privilegiją išlaikė;
Nors vienas, kuris riboja juos Su auksu,
Šią dieną yra sumišęs su bendra banda.
Borgo dar Gvalteročiai gyveno,
Ir Importuniai: gerai jos ramybei
Jei jai vis dar būtų trūkę naujesnės kaimynystės.
Namai, iš kur jūsų ašaros turėjo savo šaltinį,
Per teisingą pyktį kuris nužudė jus
Ir padėjo tašką jūsų džiugioms dienoms,
Buvo gerbiami, jie, ir tie susiję su jais.
O Buondelmonte! Koks blogas patarimas
Nugalėjo tave sulaužyti sužadėtą ryšį
Daugelis, kurie dabar verkia, džiaugtųsi,
Jei Dievas Emai būtų atidavęs tave, pirmą kartą
Tu netoli mūsų miesto atvykai. Bet taip buvo lemta:
Ant to suluošinto akmens pastatyto saugoti tiltą,
Ties tavo paskutine taika, auka, Florencija! Krito.
Su šiais ir kitais panašiais į juos, aš mačiau
Florenciją tokioje užtikrintoje ramybėje,
Ji neturėjo priežasties dėl ko liūdėti: su šiais
Mačiau ją tokią šlovingą ir tokią teisingą, kad niekada
Lelija nuo ieties nebuvo kabojusi apversta,
Ar per padalijimą buvusi raudoniū nudažyta.“

XVII GIESMĖ

Toks kaip jaunuolis (Faetonas), kuris atėjo pas Klimenę
Kad įsitikintų pats dėl to priekaišto,
Kuris buvo pritvirtintas jam, (jis kurio pabaiga
Vis dar daro tėvus atsargius su savo sūnumis),
Lygiai toks buvau aš; nei nepastebėtas buvo toks
Beatričės, ir tos šventos lempos,
Kuri anksčiau dėl manęs savo stotį pajudino;
Kai taip dama: „Duok savo norui laisvą išėjimą,
Kad jis galėtų išeiti, nešdamas tikrą ataskaitą
Proto įspaudo; ne kad kas nors tavo žodžiai
Gali prie mūsų žinojimo pridėti, bet tuo tikslu,
Kad tu galėtum naudoti save pripažinti savo troškulį
Ir žmonės galėtų maišyti tau kai jie girdi.“

„O augale! Iš kur aš kylu! Gerbiamas ir mylimas!
Kuris kyli tokį aukštą žingsnį, tu matai taip aiškiai,
Kaip žemiška mintis nustato du bukus
Viename trikampyje netelpančius, taip aiškiai
Matai atsitiktinumus, prieš jiems savyje
Egzistuojant, žiūrėdamas į tašką kur
Visi laikai yra dabartis, aš, tuo tarpu kai aš lipau
Su Vergilijumi sielą gryninančiu kalnu,
Ir lankiau žemutinį pasaulį vargo,
Liečiančius mano ateities likimą girdėjau
Žodžius sunkius, nors aš jaučiuosi iš visų pusių
Gerai suręstas prieš laimės smūgius. Todėl mano valia
Būtų patenkinta žinoti lemtį laukiančią manęs,
Strėlė, matoma iš anksto, lėtina savo skrydį.“

Taip sakiau aš ryškumui, kuris anksčiau
Man buvo kalbėjęs, ir mano valią pareiškiau,
Kaip Beatričė norėjo, aiškiai.
Nei su orakuliniu atsakymu neaiškiu,
Tokiu, kaip ar prieš Avinėliui Dievo esant nužudytam,
Klaidino patiklias tautas; bet, terminais
Tikslios ir nedviprasmiškos išminties, atsakė
Dvasia tėviškos meilės, įdėta,
Visgi savo šypsenoje akivaizdi; ir taip tarė:
„Atsitiktinumas, neatskleistas vaizdui
Ant lentelės jūsų mirtingo molio,
Yra visas pavaizduotas amžiname regėjime;
Bet iš čia nekyla būtinybė,
Daugiau nei aukštas laivas, skubinamas žemyn srovės,
Daro iš vizijos, kuri atspindi sceną.
Iš ten, kaip į ausį saldi harmonija
Iš vargonų ateina, taip ateina prieš mano akį
Laikas paruoštas tau. Toks kaip išvytas
Iš Atėnų, per savo žiaurios pamotės klastas,
Hipolitas išvyko, toks privalai tu
Išvykti iš Florencijos. To jie nori, ir tai
Rezga, ir greitai įvykdys, ten,
Kur pelninga prekė yra daroma iš Kristaus,
Per visą ilgą dieną. Bendras šauksmas,
Bus, kaip visada yra pratęs, priskirti kalnę
Šaliai nuskriaustai: bet tiesa
Turės, keršte kurį ji dalija, rasti
Ištikimą liudininką. Tu paliksi kiekvieną dalyką
Mylimą labiausiai brangiai: tai yra pirma strėlė
Šauta iš lanko tremties. Tu įrodysi
Koks sūrus skonis yra kito duonos,

Koks sunkus perėjimas nusileisti ir lipti
Kito laiptais, Bet kas galuos tave labiausiai
Bus neverta ir bjauri kompanija,
Su kuria tu turi būti įmestas į šiuos siaurumus.
Nes visa nedėkinga, bedievė visa ir pamišusi,
Pasisuks prieš tave: bet po mažo laiko
Jų ir ne tavo bus raudonuojanti kakta
Jų kursas taip parodys jų žvėriškumą
Būti paėmusiam savo stotį atskirai tiks tau gerai.

„Pirmą prieglobstį tu turi rasti, pirmą vietą poilsio,
Didžiojo Lombardo mandagume, kuris neša
Ant kopėčių patupdytą šventą paukštį.
Jis žiūrės į tave su tokiu maloniu žvilgsniu,
Kad tarp jūsų dviejų, priešingai tam
Kas krenta tarp kitų žmonių, davimas bus
Prieš prašymą. Su juo tu pamatysi
Tą mirtingąjį, kuris buvo savo gimime įspaustas
Taip stipriai šios žvaigždės, kad apie jo darbus
Tautos užsirašys. Jo nesubrendęs amžius
Dar laiko jį nuo stebėjimo; nes šie ratai
Tik devynerius metus sukosi aplink.
Bet, prieš Gaskonui (Popiežiui) apgaunant didįjį Henriką,
Kibirkštys dorybės šaus pirmyn jame,
Vienodoje paniekoje vargų ir aukso.
Jo dosnumas bus paskleistas plačiai taip plačiai,
Kad neleis liežuviams net jo priešų
Būti dykiems jo gyriuje. Žiūrėk tu į jį
Ir jo geradarystę: nes jis sukels
Apvertimą jų dalios daugeliui žmonių,
Turtingiems žmonėms ir elgetoms keičiantis laimėmis.
Ir tu neši tai parašyta savo sieloje
Apie jį, bet nesakyk to;“ ir dalykus jis pasakė
Neįtikėtinus tiems kurie liudija juos;
Tada pridūrė: „Taip interpretuok tu, mano sūnau,
Kas buvo pasakyta tau. – Štai! Pasala
Kurią keli besisukantys sezonai slepia tau!
Visgi nepavydėk savo kaimynams: laikas pratęsia
Tavo trukmę už jų išdavystės nubaudimo.“

Greitai, kai šventa dvasia, savo tylą,
Buvo parodžiusi tinklą, kurį aš buvau ištempęs jam
Ant metmenų, buvo austas, aš pradėjau,
Kaip vienas, kuris sumišime trokšta
Patarimo kito, išmintingo, malonaus ir draugiško:
„Mano tėve! Gerai aš žymiu kaip laikas ragina
Link manęs, pasiruošęs suduoti smūgį,

Kuris krenta sunkiausiai ant to, kuris labiausiai
Apleido save. Todėl yra gera
Aš numatyčiau, kad išvytas iš vietos
Labiausiai brangios man, aš neprarasčiau savęs
Visų kitų per savo dainą. Žemyn per pasaulį
Begalinio gedulo, ir išilgai kalno
Nuo kurio gražios aukštumos mano damos akys kėlė mane,
Ir po to per šį dangų nuo šviesos prie šviesos,
Esu aš išmokęs to, kas jei aš pasakosiu vėl,
Tai gali daugeliui skaudžiai nepatikti;
Ir, jei aš esu bailus draugas tiesai,
Aš bijau mano gyvenimas gali pražūti tarp tų,
Kuriems šios dienos bus senovinės datos.“

Ryškus, kur uždarytas lobiš šypsojosi,
Kurį aš buvau radęs ten, pirmas švietė tviskančiai,
Panašus į auksinį veidrodį saulėje;
Toliau atsakė: „Sąžinė, aptemdyta ar savo pačios
Ar kito gėdos, jaus tavo sakymą aštrų.
Tu, nepaisant to, visą apgaulę pašalinęs,
Žiūrėk visa vizija būtų padaryta akivaizdi.
Ir tegul krūpčioja tie kieno gūbriai spausti.
Kas nors, kai ragaujama pirmiausia, tavo balsas pasirodys
Nemalonus, virškinant jis virs
Į gyvybinį maitinimą. Šauksmas kurį tu keli,
Turi, kaip vėjas daro, smūgiuoti išdidžiausias viršūnes;
Kas yra garbei ne lengvas argumentas,
Dėl to ten tik buvo parodyta tau,
Per šias orbitas, kalną, ir gelmę,
Dvasios, apie kurias šlovė turi žinią. Nes protas
Jo, kuris girdi, yra linkęs nesutikti
Ir fiksuoti savo tikėjimo, nebent pavyzdys atneštas
Būtų apčiuopiamas, ir įrodymas akivaizdus spaustų.“

XVIII GIESMĖ

Dabar savo žodyje, viena, mąstydamą, džiaugėsi
Ta palaiminta dvasia; ir aš maitinausi savuoju,
Gundydamas saldų su karčiu: ji tuo tarpu,
Kuri vedė mane pas Dievą, įspėjo: „Mąstyk
Apie kitas mintis: pagalvok, kad arti Jo
Aš gyvenu, kuris atlygina kiekvieną skriaudą.“

Ties saldžiais garsais paguodos tiesiai aš pasisukau;
Ir, šventose akyse kokia meilė buvo matyti,
Aš palieku tyloje čia: nei per nepasitikėjimą
Mano žodžiais vien, bet kad į tokią palaimą
Protas nepakyla be pagalbos. Tiek daug

Visgi aš galiu kalbėti; kad, kai aš žiūrėjau į ją,
Prieraišumas rado jokios vietos kitam norui.
Kol amžinas malonumas, kuris pilnai
Ant Beatricės švietė, su antru vaizdu
Nuo jos gražaus veido mano pradžiuginta siela
Patenkino; nugalėdama mane su spinduliu
Savo švelnios šypsenos, ji tarė: „Pasisuk, ir klausykis.
Šios akys nėra tavo vienintelis Rojus.“

Kaip čia mes kartais žvilgsniuose galime matyti
Aistrą pažymėtą, kai ji savo valdymą yra paėmusi
Dvasios visiškai; taip šventa šviesa,
Į kurią aš pasisukau, blyksėdama, išdavė savo valią
Kalbėti dar toliau su manimi, ir pradėjo:
„Šiame penktame būste medžio, kurio gyvybė
Yra iš jo viršūnės, kurio vaisius yra visada gražus
Ir lapas nevystantis, palaimintos dvasios gyvena,
Kurios buvo apačioje, prieš joms atvykstant į dangų,
Tokios galingos šlovėje, kaip kiekviena mūza
Galėtų papuošti savo triumfą jomis. Ant ragų
Žiūrėk todėl kryžiaus: jis, kurį aš įvardinu,
Ten suvaidins, kaip daro vasaros debesyje
Jo vikri ugnis.“ Išilgai kryžiaus aš mačiau,
Ties pakartotu vardu Jozuės,
Spindesį slystantį; nei, žodis buvo pasakytas,
Prieš tai buvo padaryta: tada, ties įvardijimu mačiau
Didžiojo Makabiečio, kitą judant
Su besisukančiu greičiu; ir džiaugsmas buvo rykštė (vilksnis)
Tam viršui. Kitas Karoliui Didžiajam
Ir perui Orlandui, du mano žvilgsnis
Sekė, įdėmiai, kaip akis seka
Sakalą skrendantį. Paskutinis, išilgai kryžiaus,
Viljamas, ir Renardas, ir Hercogas Godfridas patraukė
Mano žvilgsnį, ir Robertas Giskardas. Ir siela,
Kuri kalbėjo su manimi tarp kitų šviesų
Pajudėjo tolyn, ir susimaišė; ir su choru
Dangiškų dainininkų įrodė savo dainingą įgūdį.

Į Beatricę savo dešinėje aš palinkau,
Ieškodamas užuominos ar žodžiu
Ar veiksmu, kas toliau priderėjo: ir žiūrėjau
Tokį gryną spindesį jos akyse, tokį džiaugsmą,
Jis pranoko visą buvusį įprotį. Ir, kaip per jausmą
Naujo malonumo, žmogus, kuris ištveria
Geruose darbuose suvokia nuo dienos į dieną
Savo dorybę augant; aš lygiai taip suvokiau
Savo kilimo, kartu su dangumi

Ratą praplatėjusį, žymėdamas padidėjimą
Grožio tame stebukle. Kaip pokytis
Trumpą akimirką ant kokios mergelės skruosto,
Kuris nuo savo šviesumo išmeta svorį
Kuklumo, kuris sutepė jį; toks joje,
Ir mano akims toks staigus buvo pokytis,
Per sidabrinį baltumą tos nuosaikios žvaigždės,
Kurios šešta orbita dabar gaubė mus. Aš mačiau,
Viduje to Joviško žibinto, aiškias kibirkštis
Meilės, kuri karaliavo ten, formuojant mano vaizdai
Mūsų kalbą. Ir kaip paukščiai, nuo upės krantų
Pakilę, dabar rate, dabar pailgame būryje,
Rikiuoja save savo skrydyje, sveikindami, kaip atrodo,
Savo naujai rastas ganyklas; taip, viduje šviesų,
Šventos būtybės skrisdamos, dainavo, ir darė
Dabar D. dabar I. dabar L. figūruojamus ore.

Pirma, dainuodamos, pagal savo natas jos judėjo, tada viena
Tapdama iš šių ženklų, trumpą laiką
Ilsėjosi, ir buvo nebylios. O nimfa dieviška
Pegaso rasės! Kurios sielas, kurias tu
Įkvepi, darai šlovingas ir ilgaamžes, kaip jos
Miestus ir karalystes per tave! Tu su savimi
Informuok mane; kad aš galėčiau išskelti formas,
Kaip fantazija pristato jas. Tebūnie tavo galia
Parodyta šioje trumpoje dainoje. Simboliai,
Balsiai ir priebalsiai, buvo penkiskart septyni.
Tvarka kiekvieną, kaip jie pasirodė, aš žymėjau.
Diligite Justitiam, pirmas,
Tiek veiksmožodis tiek daiktavardis visi pavaizduoti; ir kraštutinis
Qui judicatis terram. M.
Penktojo žodžio jos laikė savo stotį,
Darydamos žvaigždę atrodyti sidabru dryžuotu auksu.
Ir ant viršūnės M. aš mačiau
Nusileidžiant kitas šviesas, kurios ilsėjosi ten,
Dainuodamos, manau, savo palaimą ir pirminį gėrį.
Tada, kaip kratant degančią pliauską,
Kibirkštys nesuskaičiuojamos į visas puses
Kyla išbarstytos, šaltinis pranašystės neišmintingiems;
Taip daugiau nei tūkstantis mirgančių spindesių iš čia
Atrodė kylančių vėl, ir į aukštesnę tašką
Kai kurie lipantys, ir kai kurie mažiau; lygiai kaip saulė,
Kuri įžiebia juos, nulėmė. Ir kai kiekvienas
Buvo nusistovėjęs savo vietoje, galvą ir kaklą
Tada mačiau aš erelio, gyvai
Išraižytą toje dryžuotoje ugnyje. Kas tapo ten,

Neturi nieko vesti jį; iš savęs jis veda;
Ir kiekviena linija ir tekstūra lizdo
Pripažįsta iš jo dorybę, formuoja ją.
Kita ryški palaima, kuri atrodė
Anksčiau, su lelijų karūnavimu, gerai patenkinta
Uždengti M. pajudėjo pirmyn,
Sekdama švelniai įspaudą paukščio.

Saldi žvaigžde! Kokie šlovingi ir tankiai nusėti brangakmeniai
Paskelbė man mūsų teisingumą žemėje
Esant išsiliejimą to dangaus, kurį tu,
Pati brangus papuošalas, inkrustuoji!
Todėl aš meldžiu Valdančio Proto, iš kurio
Tavo judėjimas ir tavo dorybė yra pradėti,
Kad jis pažiūrėtų iš kur rūkas kyla,
Gadinti tavo spindulį: taip kad dar kartą
Jis galėtų ištiesti savo ranką prieš tokius, kurie varo
Savo prekybą toje šventovėje, kurios sienos
Su stebuklais ir kankinystėmis buvo pastatytos.

Jūs kariauna dangaus! Kurios šlovę aš apžvelgiu
O melskite jūs malonės tiems, kurie yra žemėje
Visi paskui blogą pavyzdį nuklydę.
Karas kartą turėjo savo instrumentu kalaviją:
Bet dabar jis yra daromas, atimant duoną
Kurią gerasis Tėvas užrakina nuo nieko. – Ir tu,
Kuris rašai tik kad atšauktum, galvok, kad jie,
Kurie dėl vynuogyno, kurį tu eikvoji, mirė,
Petras ir Paulius gyvena vis dar, ir žymi tavo veiksmus.
Tu turi gerą priežastį šaukti, „Mano širdis taip glaudžiasi
Prie to, kuris gyveno vienumoje tolumoje,
Ir iš laukymių buvo nutemptas į kankinystę,
Aš nežinau apie žveją nei Paulių.“

XIX GIESMĖ

Prieš mano akis pasirodė, su išskleistais sparnais,
Gražusis atvaizdas (erelis), saldžiame išsipildyme
Džiugindamas susibūrusias dvasias. Kiekviena atrodė
Mažas rubinas, ant kurio toks intensyvus
Saulės spindulys švytėjo, kad į mano akis jis atėjo
Aiškiai lūždamas. Ir tas, kas toliau
Tenka man pavaizduoti, balsas nėra taręs,
Nei rašalas parašęs, nei fantazijoje
Buvo kada sumanyta. Nes aš mačiau ir girdėjau
Snapą kalbant; ir, kokią intenciją suformavo
Daugelis, atskirai kaip vieno išreikštą,
Pradedant: „Už tai kad aš buvau teisingas ir gailestingas,

Aš esu iškeltas į šį aukštį šlovės,
Kurio joks noras neviršija: ir ten žemėje
Turiu aš savo atminimą palikęs, net blogųjų
Giriamą, kol jie palieka jo kursą nemintą.“

Taip vienas karštis nuo daugelio žarijų juntamas,
Kaip tame atvaizde daugelis buvo meilės,
Ir vienas balsas, kuris sklido iš jų visų.
Iš kur aš kreipiuosi į jas: „O amžinos gėlės
Džiaugsmo amžino! Kurios iškvepiate
Viename kvėpavime savo kvapus daugybinius!
Kvėpuokite dabar; ir leiskite alkiui būti numalšintam,
Kuris su dideliu troškimu ilgai laikė mano sielą,
Randant jokie maisto žemėje. Tai gerai aš žinau,
Kad jei yra danguje karalystė, kuri rodo
Ištikimame veidrodyje dangiškąjį Teisingumą,
Jūsiškė be šydo atspindi jį. Jūs atskiriate
Dėmesį, su kuriuo aš ruošiuosi
Klausytis; jūs abejonę kuri spaudžia mane
Su tokiu įsisenėjusiu troškimu.“ Tiesiai aš pamačiau,
Panašų į sakalą išeinantį iš gobtuvo,
Kuris kelia savo galvą, ir ploja sau sparnais,
Savo grožį ir nekantrumą išduodamas.
Taip mačiau aš judant tą didingą ženklą, su pagyrimu
Malonės dieviškos įpintu ir aukšta daina
Neišreiškiamo džiaugsmo. „Jis,“ tai prasidėjo,
„Kuris pasuko savo skriestuvą ant pasaulio krašto,
Ir toje erdvėje taip įvairiai dirbo,
Tiek atvirai, ir slapta, tokiu būdu
Negalėjo per visą visatą parodyti
Įspaudo savo šlovės, kad Žodis
Jo visažinystės neturėtų vis dar likti
Begaliniame pertekliuje. Įrodymas to,
Jis pirmas per puikybę suklupo, kuris buvo suma
Kiekvieno sukurto padaro, nelaukė
Šviesos dangiškos, ir neišnešiotas krito.
Iš kur reikia kiekviena mažesnė prigimtis yra tik menkas
Indas tam Gėriui, kuris nežino
Jokios ribos, matuojamas savimi vienu.
Todėl jūsų regėjimas, visur esančio Proto
Vienas spindulys, savo kilmę turi pripažinti
Pranokstančią toli jo galutinę galią.
Žvilgsnis, kuriuo jūsų pasaulis yra apdovanotas, leidžiasi
Į amžinąjį Teisingumą taip žemai,
Kaip akis daro jūroje; kuri nors ji žymi
Dugną nuo kranto, plačiame vandenyne

Atskiria to ne; ir nepaisant to jis yra,
Bet paslėptas per savo gylį. Šviesos nėra jokios,
Išskyrus tą kuri ateina iš tyro giedrumo
Niekada nesudrumsto eterio: likusioji dalis,
Yra tamsa visa, arba šešėlis kūno,
Arba jo nuodai. Čia pripažink atskleistą
Tą priedangą, kuri slėpė nuo tavo paieškos
Gyvąjį teisingumą, apie kurį tu darei
Tokį dažną klausimą; nes tu sakei – ‘Žmogus
Gimsta Indo krantuose, ir nieko nėra ten
Kas kalba apie Kristų, nei kas skaito nei rašo,
Ir visi jo polinkiai ir jo veiksmai,
Toli kiek žmogaus protas mato, yra geri,
Ir jis nenusideda nei žodžiu nei darbu.
Bet nekrikštytas jis miršta, ir tuščias tikėjimo.
Kur yra teisingumas, kuris smerkia jį? Kur
Jo kaltė, jei jis netiki?’ – Kas tada,
Ir kas esi tu, kad ant kėdės sėstum
Teisti atstumu tūkstančio mylių
Su trumparegiu vaizdu sprindžio?
Jam, kuris subtilizuoja taip su manimi,
Būtų užtikrintai vietos abejonei
Net iki nuostabos, jei saugus žodis
Rašto nelaikytų aukščiausio autoriteto.

„O gyvūnai iš molio! O dvasios grubios l
Pirminė valia, kuri savyje yra gera,
Nuo savęs pačios, vyriausiojo Gėrio, niekada nebuvo pajudinta.
Teisingumas susideda iš sutapimo su ja,
Išvedamas jokio sukurto gėrio,
Kurio pati priežastis priklauso nuo jos spindulio.“

Kaip savo lizde gandra, kuris sukasi
Į savo jaunikius, kuriuos neseniai ji maitino,
Kol jie su pakeltomis akimis žiūri į ją;
Taip kėliau aš savo žvilgsnį; ir lenkdamasis taip
Visada palaimintas atvaizdas mojavu savo sparnais,
Dirbdamas su tokiu giliu patarimu. Sukdamasis ratu
Jis čiulbėjo, ir sakė: „Kokios yra mano natos
Tau, kuris nesupranti jų, toks yra
Amžinasis teisingumas mirtingam žvilgsniui.“

Tada vis dar pasilikdamas tame ženkle išrikiuotame,
Su kuriuo romėnai pagarbią baimę kėlė pasauliui,
Tie degantys spindesiai Šventosios Dvasios
Perėmė giesmę; ir taip jis kalbėjo vėl:
„Niekas niekada nepakilo į šią karalystę,

Kas nebuvo tikintysis Kristumi,
Arba prieš arba po palaimintų galūnių
Buvus prikaltų ant medžio. Bet štai! Iš tų
Kurie šaukia 'Kristau, Kristau,' bus daug rasta,
Teisme, toliau nuo jo kur kas,
Nei tokių, kuriems jo vardas buvo niekada žinomas.
Krikščionis tokius kaip šie etiopas pasmerks:
Kai tie du susibūrimai išsiskirs;
Vienas turtingas amžinai, kitas vargšas.

„Ką galės persai sakyti jūsų karaliams,
Kai jie pamatys tą tomą, kuriame
Visas jų papeikimas yra parašytas, išskleistą vaizdui?
Ten tarp Alberto darbų bus tas perskaitytas,
Kuris duos greitą judesį plunksnai,
Kai Praha gedės savo nusiaubtos karalystės.
Ten bus perskaitytas vargas, kurį jis daro
Su savo suklastotais pinigais ant Senos,
Kuris nuo ilties žus: ten bus perskaityta
Trokštanti puikybė, kuri daro kvailiu lygiai
Anglą ir škotą, nekantrius savo ribos.
Ten bus pamatytas ispano palaidumas,
Lepus gyvenimas ten bohemiečio,
Kuris vis dar vertei buvo norintis svetimšalis.
Apynasris Jeruzalės pamatys
Vienetą už jo dorybę, už jo ydas
Ne mažesnę ženklą nei milijoną. Jis, kuris saugo
Salą ugnies senojo Anchizo pagerbtą
Ras savo godumą ten ir bailumą;
Ir geriau pažymėti jo menkumą,
Rašymas turi būti raidėmis suluošintomis, kurios kalba
Daug siauroje erdvėje. Visi ten žinos
Jo dėdės ir jo brolio bjaurius darbus,
Kurie tokią garsią tautą ir dvi karūnas
Padarė netikromis. Ir jie, Portugalijos
Ir Norvegijos, ten bus atidengti su juo
Iš Rašos, kuris suklastojo blogai
Monetą Venecijos. O palaiminta Vengrija!
Jei tu nebeilgiau kantriai kenti
Savo blogą elgesį! Ir, O palaiminta Navara!
Jei su savo kalnuota juosta tu apginkluotum save
Rimtai dėl tos dienos, jau dabar yra girdimi
Raudojimai ir dejonės Famagostos gatvėse
Ir Nikosijos, pagiežingų savo žvėriui,
Kuris laiko lygų žingsnį su likusiais.“

XX GIESMĖ

Kai, dingdamas, iš mūsų pusrutulio,
Pasaulio šviesintojas išnyksta, ir diena
Visose pusėse gęsta, staiga dangus,
Neseniai apšviestas tik jo spindulio,
Yra vėl išskleistas, iškeliant
Nesuskaičiuojamas šviesas kuriose viena (saulė) šviečia.
Apie tokią kaitą danguje aš pagalvojau,
Kai didysis ženklas, kuris rikiuoja pasaulį
Ir pasaulio lyderius, palaimintame snape
Buvo tylus; dėl to kad visos tos gyvos šviesos,
Augdamos spindesyje, pratrūko į dainas,
Tokias kurios iš atminties slysta ir nukrenta.

Saldi meile! Kuri rengi save šypsenomis,
Koks spindintis buvo tavo pavidalas tose kibirkštyse,
Kurios vien yra iš šventų minčių įkvėptos!

Po brangių ir ryškiai spindinčių akmenų,
Kurie puošė brangakmeniais šeštąją šviesą, nutilus skambėjimui
Jų angeliškų varpų; man pasirodė aš girdėjau
Murmesį upės, kuri krenta
Nuo uolos ant uolos skaidrios, pranešdama
Turtingumą savo ištakų: ir kaip garsas
Cisternos, ties grifu, arba vamzdžio,
Yra, ties oro anga, moduluojamas ir suderintas;
Taip aukštyn kaklu, lyg jis būtų tuščiaaviduris, kilo
Tas murmesys erelio, ir tuojuo
Balsą ten prisiėmė, ir iš ten išilgai snapo
Išėjo forma žodžių, tokių kokių mano širdis
Laukė, ant kurios lentelių aš įrašiau juos.

„Dalis manyje, kuri mato, ir neša saulę,,
Mirtinguose ereliuose,“ jis pradėjo, „turi dabar
Būti pažymėta tvirtai: nes iš ugnių,
Kurios vaizduoja mane, tos, žėrinčios mano akyje,
Yra vyriausios iš visų didžiausių. Ši, kuri šviečia
Viduryje kaip vyzdys, buvo tas pats, kuris dainavo
Šventosios Dvasios dainą, ir nešiojo aplink
Skrynią iš miesto į miestą; dabar žino jis
Nuopelną savo sielos aistringų giesmių
Pagal jų gerai pritaikytą atlygį. Iš penkių,
Kurios sudaro ratą vizijos, jis
Kuris prie snapo yra arčiausiai, guodė
Našlę dėl jos sūnaus: dabar žino jis
Kaip brangiai jam kainuoja ne sekti Kristumi,
Tiek iš patirties šio malonaus gyvenimo,
Ir jo priešingybės. Jis sekantis, kuris seka

Apskritime, viršutiniame lanke,
Per tikrą atgailą sulėtino žingsnį mirties:
Dabar žino jis, kad laipsniai dangaus
Nesikeičia, kai per pamaldžią maldą apačioje
Šiandienos yra padaroma rytojaus lemtis.
Kitas sekantis, su įstatymais ir manimi,
Kad duotų ganytojui vietos, perėjo į Graikiją,
Iš gero ketinimo gamindamas blogą vaisių:
Dabar žino jis, kaip visas blogis, kilęs
Iš jo gero darymo, nekenkia jam niekuo,
Nors tai atnešė sunaikinimą pasauliui.
Tas, kurį tu matai apatiniame lanke,
Buvo Viljamas, kurį ta žemė aprauda, kuri verkia
Dėl Karolio ir Frederiko gyvų: dabar jis žino
Kaip gerai yra mylimas danguje teisingas karalius,
Ką jis žymi savo spindinčia išvaizda.
Kas klystančiame pasaulyje apačioje manytų,
Kad Trojos Rifėjas šiame rate buvo pastatytas
Penktas iš šventų spindesių? Dabar jis žino
Pakankamai to, ko pasaulis negali matyti,
Malonę dievišką, nors net jo regėjimas
Nesiekia jos galutinės gelmės.“ Panašus į vieversį,
Kuris čiulbėdamas ore plečiasi ilgai,
Tada, triliudamas savo paskutinę saldžią melodiją,
Krenta pasotintas saldumo; toks atrodė
Tas atvaizdas įspaustas amžinojo malonumo,
Kuris formuoja panašius į save visus gražius dalykus.

Aš, nors mano abejojimas buvo toks akivaizdus,
Kaip yra per stiklą atspalvis kuris dengia jį,
Tyloje nelaukiau: nes į mano lūpas
„Kokie dalykai yra šie?“ nevalingai veržėsi,
Ir privertė kelią lauk: dėl ko aš pažymėjau
Staigų švytėjimą ir naują linksmybę.
Akis užsidegė: ir palaimintas ženklas
Nebe daugiau kad laikytų mane besistebintį ir laukime,
Atsakė: „Aš matau kad tu tiki šiais dalykais,
Nes aš sakau juos, bet nesupranti kaip;
Taip kad tavo žinojimas nelaukia tavo tikėjimo:
Kaip vienas kuris žino vardą daikto mintinai,
Bet yra svetimas jo savybėms,
Kol kito liežuvis atskleidžia jas. Karšta meilė
Ir gyva viltis su smurtu puola
Karalystę dangaus, ir nugali
Valią Aukščiausiojo; ne tokiu būdu
Kaip žmogus nugali žmogų; bet nugali ją,

Nes ji nori būti nugalėta, vis dar,
Nors nugalėta, savo gailestingumu nugalinti.

„Tos, akyje kurios gyvena pirma ir penkta,
Verčia tave stebėtis, tame kad tu matai
Regioną angelų papuoštą jomis.
Jos nepaliko savo kūnų, kaip tu manai,
Pagonimis bet Krikščionimis, tvirtai išsaknijusiame tikėjime,
Šis pėdų ateityje būti pervertų,
Tas pėdų prikaltų jau prie kryžiaus.
Vienas iš barjero tamsios bedugnės,
Kur niekada niekas su gera valia negrižta,
Sugrižo į savo kaulus. Gyvos vilties
Toks buvo atlygis; gyvos vilties, kuri sparnavo
Maldas siųstas aukštyn Dievui dėl jo išlaisvinimo,
Ir įdėjo galią į jas palenkti jo valią.
Šlovinga Dvasia, apie kurią aš kalbu tau,
Trumpą laiką grįžusi į kūną,
Tikėjo juo, kuris turėjo priemones padėti,
Ir, tikėdama, maitino tokią liepsną
Šventos meilės, kad ties antra mirtimi
Jis buvo padarytas dalininku mūsų žaismingos linksmybės.
Kitas, per turtus tos malonės,
Kuri iš tokio gilaus fontano distilijuojasi,
Kaip niekada akis sukurta nematė jos kilimo,
Padėjo visą savo meilę apačioje ant teisingo ir dešinio:
Dėl ko iš malonės Dievas atvėrė jame akį
Į atpirkimą žmonijos kuris ateis;
Kuriuo tikėdamas, jis ištvėrė nebe daugiau
Purvo pagonybės, ir už jų kelius
Barė užsispyrusias tautas. Trys nimfos,
Kurias prie dešinio rato tu matei žengiančias,
Buvo krikštamotės jam daugiau nei tūkstantį metų
Prieš krikštą. O kaip toli nutolusi,
[Predestinacija!](#) Yra tavo šaknis nuo tokių
Kurie nemato Pirmosios priežasties visos: ir jūs,
O mirtingi žmonės! Būkite atsargūs kaip jūs sprendžiate:
Nes mes, kurie matome savo Kūrėją, nežinome dar
Skaičiaus išrinktųjų: ir vertiname
Tokį trūkumą žinojimo savo džiaugsmu:
Nes visas mūsų gėris yra tame pirminiame gėryje
Sukauptas, ir Dievo valia ir mūsų yra viena.“

Taip, tos formos dieviškos, buvo duota man
Saldus vaistas išvalyti ir sustiprinti regėjimą,
Ir, kaip vienas valdantis sumaniai arfą,
Lydintis kokio įgudusio dainininko balsą

Liepia stygoms vibruoti, ir tame daina
Įgyja daugiau malonumo; taip, kol ji kalbėjo,
Tai prisimena man, kad aš mačiau
Porą palaimintų šviesulių judant.
Kaip sutinkantis mirksėjimas dviejų akių,
Jų spindintys ratai, šokantys pagal garsus.

XXI GIESMĖ

Vėl mano akys buvo fiksuotos į Beatričę,
Ir su mano akimis mano siela, kuri jos žvilgsniuose
Rado visą pasitenkinimą. Visgi jokios šypsenos ji nedėvėjo
Ir, „Ar aš šypsausi,“ tarė ji, „tu būtum tiesiai
Kaip Semelė kai į pelenus paversta:
Nes, lipant šiais amžiniais rūmų laiptais,
Mano grožis, kuris kuo aukščiau kyla,
Kaip tu pažymėjai, vis užsidega labiau,
Taip šviečia, kad, jei nebūtų saiko įsiterpusio,
Tavo mirtinga galia nuo jo spindulių
Susitrauktų, kaip lapas daro nuo žaibo.
Į septintąjį spindesį mes esame nunešti,
Kuris po degančio liūto krūtine
Spindi, šią valandą, sumišęs su jo galia,
Tavo protas tebūnie su tavo akimis: ir juose atspindėtas
Pavidalas, kuris šiame veidrodyje bus parodytas.“
Kas tik gali manyti, kaip meiliai aš maitinau
Savo regėjimą jos palaimingu veidu,
Gali žinoti, kai į naujas mintis aš pasikeičiau, koks džiaugsmas
Daryti paliepiamą mano dangiškos vadovės:
Lygiame balanse sveriantis abi svoris.

Viduje krištolo, kuris įrašo vardą,
(Kaip jo tolesnis ratas juosia pasaulį)
To mylimo monarcho (Saturno), kurio laimingame valdyme
Joks blogis neturėjo galios pakenkti, aš mačiau iškilusias,
Spalva panašia į saulės apšviestą auksą.

Kopėčias, kurias mano žvilgsnis sekė veltui,
Tokia aukšta buvo viršūnė; žemyn kurių laiptais
Aš mačiau spindesius tokioje daugybėje
Besileidžiančius, kiekviena šviesa danguje, man pasirodė,
Buvo liejama iš ten. Kaip kovai, auštant dienai
Krutėdami kad išdžiovintų savo plunksnas šaltas,
Kai kurie skubina savo kelią į laukus, ir namo kai kurie,
Grįždami, kerta savo skrydį, kol kai kurie lieka
Ir sukasi aplink savo orinę ložę; taip atrodė
Tas blizgesys, nešamas ant pakaitinio sparno,
Kaip ant tam tikro laipto jis susitiko, ir susidūrė

Jo švietimas. Ir vienas lūkuriuojantis arti mūsų, augo
Toks ryškus, kad savo mintyse: sakiau: „Meilė,
Kurią tai rodo man, nepriima jokios abejonės.“

Nenoriai nuo klausimo aš susilaikau,
Į ją, kurios mano tylą ir mano kalbą
Yra valdomos, žiūrėdamas ženklą: iš kur ji,
Kuri akyse Jo, kuris mato viską,
Matė kodėl aš tylėjau, paskatino mane
Patenkinti karštą norą; ir aš pradėjau:
„Aš nesu vertas, dėl savo paties nuopelno,
Kad tu turėtum atsakyti man; bet dėl jos,
Kuri suteikė mano prašymą, dvasia palaiminta!
Kuri savo džiaugsmu esi apsisupusi! Sakyk priežastį,
Kuri atveda tave taip arti: ir kodėl, sakyk,
Saldžios simfonijos Rojaus
Laikosi tylos čia, persmelkdamos su tokiais garsais
Pagauto pamaldumo kiekvieną žemesnę sferą?“
„Mirtingas esi tu klausoje kaip regėjime;“
Buvo atsakymas: „ir kas uždraudė šypsena
Beatričės nutraukia mūsų dainą.
Tik kad suteikčiau tau džiaugsmą savo balso,
Ir šviesos kuri rengia mane, aš taip toli
Nusileidžiu šiais šventais laiptais: ne kad daugiau meilės
Kviečia mane; nes štai! Ten aukštai, tiek pat
Ar daugiau meilės yra liudijama tose liepsnose:
Bet tokia mano dalis labdaros paskirta,
Kuri daro mus pasiruošusiais tarnais, kaip tu matai,
Vykdyti planą Aukščiausiojo.
„Kad šiame teisme,“ tariau aš, „O šventa lempa!
Meilei jokios prievartos nereikia, bet seka laisva
Amžinąją Apvaizdą, aš gerai atskiriu:
Tai sunkiau randu suprasti, kodėl iš tavo lygių
Tu vienintelis šiai tarnystei buvai nulemtas.“
Aš nebuvau baigęs, kai, kaip greitas malūnas,
Ant savo centro apsisuko šviesa; ir tada
Meilė, kuri gyveno ten, atsakė:
„Spindesys amžinas, veriantis per šias klostes,
Savo dorybę su mano vizija sumezga, ir taip
Palaikomas, kelia mane taip virš savęs,
Kad į suverenią esmę, iš kurios jis trykšta,
Aš turiu galią žiūrėti: ir iš čia džiaugsmas,
Kuriuo aš kibirkščiuoju, lygindamas su savo liepsna
Aštrumą savo regėjimo. Bet ne siela,
Kuri yra danguje labiausiai švytinti, nei serafimas
Kuris turi savo akis labiausiai fiksuotas į Dievą, išspręs

Ką tu paklausei: nes bedugnėje tai guli
Amžinojo statuto nugrimzdusio taip žemai,
Kad joks sukurtas žvilgsnis negali suvokti to.
Ir, į mirtingą pasaulį kai tu sugrįši,
Tebūnie tai pranešta; kad niekas nuo šiol nedrįstų
Kreipti savo pėdsakų į tokią baisią ribą.
Protas, kuris čia yra spindintis, žemėje
Yra susuktas į miglą. Žiūrėk tada ar ji gali daryti,
Apačioje, kas pranoksta jos gebėjimą,
Kai ji yra paimta į dangų.“ Žodžiais kaip šie
Įspėtas, aš klausimo spaudžiau nebe daugiau;
Ir dvasios nuolankiai meldžiau vien
Instrukuoti mane apie jos būseną. „Tarp abiejų krantų
Italijos, nei toli nuo tavo žemės,
Akmeninis gūbrys kyla, tokiu būdu,
Griaustinis nekelia savo balso taip aukštai,
Jie vadina ją Katrija: kurio papėdėje celė
Yra šventa vienišam Atsiskyrėliui,
Garbiniui atskirta ir šventoms apeigoms.“
Trečią kartą taip ji kalbėjo; tada pridūrė: „Ten
Taip tvirtai prie Dievo tarnystės aš prisirišau,
Kad su jokiais brangesniais valgiais nei sultys
Alyvuogių, lengvai aš praleidau karščius
Vasaros ir žiemos šalčius, patenkintas
Į dangų nukreiptais mąstymais. Turtinga buvo graža
Ir visli, kurią tas vienuolynas kartą buvo pratęs
Teikti šiems dangums: dabar jis krito
Į dykynę tokią tuščią, kad netrukus
Atskleidimas turi apnuoginti jos tuštybę
Pjetro Damiano ten buvau aš vadinamas:
Pjetro nusidėjėlis, kai anksčiau aš gyvenau
Šalia Adrijos, namuose
Mūsų palaimintosios Damos. Arti prie mano pabaigos
Mirtingo gyvenimo, per didelį įkyrėjimą
Aš buvau priverstas dėvėti skrybėlę kuri vis dar
Nuo blogo į blogesnę keitėsi. – Kefas (Petras) atėjo;
Jis atėjo, kuris buvo Šventosios Dvasios indas,
Basas ir liesas, valgydamas jų duoną, kaip pasitaikė,
Prie pirmo stalo. Moderniems Ganytojams reikia
Tų kurie iš abiejų pusių galėtų paremti ir vesti juos,
Tokie stambūs yra jie užaugę: ir iš užpakalio
Kitų kelti juos. Žemyn ristūnų šonais
Driekiasi jų platūs apsiaustai, taip kad abu žvėrys
Yra uždengti viena oda. O kantrybe! Tu
Kuri žiūri į tai ir kenti taip ilgai.“
Aš ties tais akcentais mačiau spindesius žemyn

Nuo laipto ant laipto nusileidžiant, ir sukantis, ir augant,
Kiekvienam sukantis ratu, gražesniai. Aplink šį
Jie atėjo, ir sustojo; išleido tada šauksmą
Tokį garsų, jis neturi panašumo čia: nei aš
Žinojau ką jis sakė, toks kurinantis buvo griaustinis.“

XXII GIESMĖ

Apstulbęs, į globėją savo žingsnių
Aš pasisukau, kaip vaikas, kuris visada bėga
Ten pagalbos, kur jis pasitiki labiausiai,
Ir ji buvo kaip motina, kuri savo sūnų
Matydama išblyškusį ir bekvapį, su savo balsu
Ramina jį, ir jis yra pradžiugintas; nes taip ji kalbėjo,
Ramindama mane: „Ar nežinai tu, tu esi danguje?
Ir ar nežinai tu, kas bebūtų danguje,
Yra šventa, ir kad niekas ten nėra daroma
Tik yra daroma uoliai ir gerai? Mąstyk dabar,
Kokį pokytį tavyje daina, ir kokį mano šypsena
Būtų padariusi, kadangi taip šauksmas turėjo galią pajudinti tave.
Kuriame jei tu būtum galėjęs suprasti jų maldas,
Kerštas būtų jau žinomas tau,
Kurį tu turi liudyti prieš savo mirtingą valandą,
Kalavijas dangaus nėra skubantis kirsti,
Nei visgi delsia, išskyrus jo regėjimui,
Kuris troškime ar baimėje laukia jo.
Bet kitur dabar aš liepiu tau pasukti savo vaizdą;
Taip pamatysi tu daugelį žymių dvasių.“
Savo akis nukreipdamas, kaip ji norėjo, aš pamačiau
Šimtą mažų sferų, kurios gražesnės augo
Per pasikeitimą spindesio. Aš pasilikau,
Kaip vienas, kuris bijodamas per didelio drįsimo,
Mažina savyje aštrumą troškimo,
Nei drįsta klausti, kai tarp tų perlų,
Vienas didžiausias ir labiausiai švytintis pirmyn patraukė,
Kad jis galėtų suteikti pasitenkinimą mano norui;
Ir iš jo vidaus šiuos garsus aš išgirdau.

„Jei tu, kaip aš, matytum labdarą
Kuri dega tarp mūsų, ką tavo protas sumano,
Būtų išarta. Bet kad, prieš aukštą ribą
Tau pasiekiant, laukimas nenuvargintų tavęs,
Aš atsakysiu netgi į mintį,
Kurį tu turi su tokia pagarba. Senomis dienomis,
Tas kalnas, kurio šone Kasino ilsisi,
Buvo savo aukštumoje lankomas rasės
Apgautos ir blogai nusiteikusios: ir aš tai buvau,

Kuris ten nunešė pirmas vardą Jo,
Kuris atnešė sielą taurinančią tiesą žmogui.
Ir tokia greitianti malonė švietė virš manęs,
Kad nuo jų bedieviško garbinimo aš atgavau
Gyventojus aplinkui, kurie su pasauliu
Buvo iliuzijoje pasiklydę. Šios kitos liepsnos,
Dvasios vyrų kontempliatyvių, buvo visos
Pagyvintos tos šilumos, kurios maloni jėga
Duoda gimimą gėlėms ir vaisiams šventumo.
Čia yra Makarijus; Romoaldas čia:
Ir čia mano broliai, kurie savo žingsnius sulaikė
Viduje vienuolynų, ir laikė tvirtą savo širdį.“

Aš atsakydamas, taip; „Tavo švelnūs žodžiai ir malonūs,
Ir šis džiugus vaizdas, aš stebiu
Ne nepastebėdamas, spinduliuojantis jumyse visuose,
Pakėlė užtikrintumą manyje, žadindami jį
Pilnai pražydušį mano krūtinėje, kaip rožė
Prieš saulę, kai tobulas žiedas
Yra išsiskleidęs iki didžiausios apimties. Tavęs
Todėl meldžiu aš, tėve! Paskelbti
Ar aš galiu gauti tokią malonę, kad žiūrėčiau
Į tavo atvaizdą, jokio apdangalo neuždengtą.“

„Broli!“ jis taip atsakė, „paskutinėje sferoje
Tikėkis užbaigimo savo aukšto tikslo,
Nes ten kiekvieno troškimo užbaigimas laukia,
Ir ten manoji: kur kiekvienas tikslas yra rastas
Tobulas, visas, ir išsipildymui subrendęs.
Ten visi dalykai yra kaip jie visada buvo:
Nes erdvės nėra jokios apriboti, nei ašigalis dalija,
Mūsų kopėčios siekia net iki to klimato,
Ir taip svaiginančiame atstume tyčiojasi iš tavo vaizdo.
Ten Patriarchas Jokūbas matė jas tįstant
Savo aukščiausią pakopą, kai jos pasirodė jam
Su angelais apkrautos. Bet lipti jomis dabar
Niekas nekelia savo pėdos nuo žemės: ir iš čia mano taisyklė
Yra palikta nenaudinga dėme ant lapų;
Sienos, vienuolynui iškeltos, paverstos į irštvas,
Gobtuvo į maišus užkimštus supelijusiais miltais.
Bjaurus lupikavimas ne labiau kelia save
Prieš Dievo malonumą, nei tas vaisius kuris daro
Širdis vienuolių tokias palaidas: nes kas tik
Yra bažnyčios globoje, viskas priklauso.
Tokiems, kurie prašo dėl dangaus saldumo, ir ne
Tiems kurie dėl giminystės reikalauja,
Ar dėl labiau bjauraus leidimo. Mirtingas kūnas

Yra tapęs toks išlepeš, geros pradžios netrunka
Nuo ąžuolo gimimo, iki gilės užsimezgimo.
Savo konventą Petras įkūrė be aukso
Ar sidabro; aš su maldomis ir pasninku savąjį;
Ir Pranciškus savo romiame nuolankume.
Ir jei tu pažymėtum tašką, iš kur kiekvienas prasideda,
Tada žiūrėk kur jis nuklydo, tu rasi
Baltą tapusį tamsų. Jordanas buvo pasuktas atgal;
Ir mažesnis stebuklas, nei atslūgstanti jūra,
Gali Dievo malonumu veikti pataisymą čia.“

Taip sakydamas, į savo susirinkimą atgal jis pasitraukė:
Ir jie kartu susibūrė į vieną,
Tada visi riedėjo aukštyn kaip sūkurinis vėjas.

Saldi dama pamojo man sekti juos:
Ir, ta įtaka vienintele, taip nugalėjo
Mano prigimtį, kad joks natūralus judėjimas,
Kylantis ar besileidžiantis čia apačioje,
Būtų, man lipant, su mano sparnu lyginęsis.

Taip, skaitytojai, kaip mano viltis yra sugrįžti
Į šventą triumfą, dėl kurio
Aš dažnai raudu savo nuodėmes, ir daužau savo krūtinę,
Tu būtum buvęs ilgiau traukdamas lauk ir kišdamas
Savo pirštą į ugnį, nei aš buvau, prieš
Ženklą, kuris seka Taurą, aš pamačiau,
Ir įžengiau į jo ribas. O šlovingos žvaigždės!
O šviesa prisigėrusi viršijančios dorybės!
Kurioms kas tik genijaus kelia mane
Virš vulgaraus, dėkingas aš priskiriu;
Su jumis tėvas viso mirtingo gyvenimo
Pakilo ir nusileido, kai aš pirmąkart įkvėpiau
Toskanos oro; ir po to, kai malonė
Suteikė man įėjimą į aukštą ratą
Kuris savo orbitoje varo jus, lemtis nulėmė
Mano perėjimą ties jūsų klimatu. Jums mano siela
Pamaldžiai dūsauja, dėl dorybės netgi dabar
Kad sutiktų sunkų žygį kuris traukia mane tolyn.

„Tu esi taip arti sumos palaimos,“
Tarė Beatričė, „kad pridera tavo žvilgsniui
Būti budriam ir aiškiam. Ir, tuo tikslu,
Ar dar tu žengi toliau, iš čia
Žiūrėk žemyn, ir kontempliuok, koks pasaulis
Jau ištemptas po mūsų pėdomis ten guli:
Taip kad tavo širdis galėtų, savo linksmiausioje nuotaikoje,

Pristatyti save triumfuojančiai miniai,
Kuri per eterinį skliautą ateina džiūgaudama.“

Aš tiesiai paklusau; ir su savo akimi grįžau
Per visas septynias sferas, ir mačiau šį gaublį
Tokio apgailėtino vaizdo, kad per prievartą
Tai pajudino mano šypsenas: ir jį tiesoje aš laikau
Išmintingiausiu, kas vertina jį mažiausiai: kieno mintys
Kitur yra fiksuotos, jį verčiausiu vadink ir geriausiu.
Aš mačiau dukterį Latonos (Mėnulį) šviečiant
Be šešėlio, apie kurį vėliau aš maniau
Kad tankus ir retas buvo priežastis. Čia aš ištvėriau
Veidą, Hiperionai! tavo saulės;
Ir pažymėjau, kaip arti jo su savo ratu, aplink
Juda Maja ir Dionė; čia atskyriau
Jupiterio švelninimą tarp jo tėvo ir sūnaus; ir iš čia
Jų pokyčiai ir jų įvairūs aspektai
Aiškiai išnagrinėti. Nei galėjau aš neįžiūrėti
Visų septynių, koks stambus kiekvienas, koks greitas;
Nei apie jų atskirus atstumus nesužinoti.
Šis smulkus plotas (virš kurio mes žengiame
Taip nuožmiai), kaip išilgai amžinų dvynių
Aš sukau savo kelią, pasirodė prieš mane visas,
Nuo uostų ištemptas iki kalvų.
Tada į gražias akis mano akys sugrįžo.

XXIII GIESMĖ

Lygiai kaip paukštis, kuris tarp lapuotos pavėsinės
Yra, savo lizde, sėdėjęs tamsoje per naktį,
Su savo miela vada, nekantrus įžiūrėti
Jų trokštamus žvilgsnius, ir parnešti namo jų maistą,
Mieloje paieškoje nesąmoningas savo vargo:
Ji, laiką pralenkianti, ant šakelės,
Kuri kaba virš jų guolio, su budriu žvilgsniu
Laukia saulės; nei niekada, iki aušros,
Neatitraukia nuo rytų savo godaus žvilgsnio;
Taip stovėjo dama stačia, ir lenkė savo žvilgsnį
Ilgesingai į tą regioną, kur saulė
Mažina labiausiai savo greitį; kad, matydamas ją
Laukime ir klaidžiojime, aš tapau kaip vienas,
Kuriam troškimas yra pažadintas, ir viltis
Ko nors naujo ateiti pripildo malonumo.

Trumpas tarpas sekė; aš nebuvo laikomas, aš sakau,
Ilgai laukime, kai aš pamačiau dangų
Augant vis labiau ir labiau spindinčiu; ir, „Štai,“
Sušuko Beatričė, „triumfuojančios kariaunos

Kristaus, ir visas derlius surinktas galiausiai
Tavo kilimo aukštyn šiomis sferomis.“ Man pasirodė,
Kad, kol ji kalbėjo jos atvaizdas visas degė,
Ir jos akyse tokia pilnatvė buvo džiaugsmo,
Ir aš esu linkęs praeiti nepaaiškinęs toliau.

Kaip ramiame pilname mėnulyje, kai Trivija (Diana) šypsosi,
Neprilygstamame grožyje, tarp amžinų nimfų,
Kurios dažo per visas jo įlankas mėlyną gelmę
Ryškiam pranašume taip mačiau aš ten,
Virš milijono lempų saulę, iš kurios visos traukė
Savo spindesį kaip iš mūsų žvaigždėta vilkstinė:
Ir per gyvą šviesą taip švytinčiai degė
Substancija, kad mano žvilgsnis neištvėrė to.

O Beatriče! Saldi ir brangi vadove!
Kuri džiuginai mane savo paguodžiančiais žodžiais!
„Prieš dorybę, kuri įveikia tave,
Nepadeda priešintis. Čia yra galybė,
Ir čia išmintis, kuri atvėrė
Kelią, kurio buvo ilgimasi taip ilgai,
Tarp dangaus ir žemės.“ Panašiai į ugnį,
Kuri, debesyje įkalinta prasiveržia lauk
Besiplečianti, taip kad iš savo iščių padidėjusi,
Ji krenta prieš prigimtį ant žemės;
Taip toje dangiškoje puotoje mano siela
Išaugo save; ir, transe pasiklydusi.
Laiko dabar atminimą jokį to kas ji buvo.

„Atmerk tu savo akis, ir stebėk mane: tu matei
Dalykus, kurie įgalina tave išverti mano šypseną.“

Aš buvau kaip vienas, kai užmirštas sapnas
Ateina skersai jam, ir jis stengiasi veltui
Suformuoti jį savo fantazijoje vėl,
Kai ta maloninga dovana buvo pasiūlyta man,
Kuri niekada negali būti atšaukta iš knygos,
Kurioje praeitis yra parašyta. Dabar būtų visi
Tie liežuviai skambėję, kurie saldžiausiu pienu
Polihimnijos ir jos seserų maitinosi
Ir storėjo, ne su visa jų pagalba priedo,
Iki tūkstantosios dalies tiesos,
Mano daina galėtų šešėliuoti tą šventą šypseną,
Kaip vien jos šventuose žvilgsniuose ji veikė.
Ir su tokiu vaizdavimu Rojaus
Šventa giesmė turi šokti, kaip vienas, kuris sutinka
Staigų pertraukimą savo kelyje.
Bet jis, kuris galvoja kokia sunki tema,

Ir kad ji guli ant mirtingo peties,
Gali atleisti, jei jis dreba su našta.
Takas, mūsų drąsus kilis turi vagoti, pakenčia
Jokios bešonės valties, jokio save tausojančio piloto.

„Kodėl mano veidas,“ tarė Beatričė, „taip
Žavi tave, kad tu neatsisuki
Į gražų sodą, žydintį
Po spinduliais Kristaus? Čia yra rožė,
Kurioje žodis dieviškas buvo padarytas kūnu;
Ir čia lelijos, pagal kurių kvapą žinomą
Keliu gyvenimo buvo sekama.“ Greitai aš išgirdau
Jos paliepiamą, ir susidūriau dar kartą
Kovoje skaudančio regėjimo. Kaip anksčiau,
Per blyksnį saulės šviesos, sruvenusios per suplyšusį debesį,
Mano akys gėlėmis apibarstytą pievą matė,
Nors uždengtos pačios šešėlyje; taip mačiau aš ten
Legionus spindesių, ant kurių degančius spindulius
Liejo žaibai iš viršaus, visgi mačiau aš ne
Šaltinio iš kur jie tekėjo. O maloninga dorybe!
Tu, kurios platus antspaudas yra ant jų, aukščiau
Tu iškėlei savo šlovę kad duotum vietos
Mano pervargusiam regėjimui: kai ties vardu
Tos gražios gėlės, kurios deramai aš šaukiuosi
Tiek rytą tiek vakarą, mano siela, su visa savo galia
Surinkta, į geriausią liepsną fiksavosi.
Ir, kaip ryškios dimensijos žvaigždės
Danguje pranokstančios, kaip kartą čia žemėje
Buvo, mano akiduobėse gyvai pavaizduotos,
Štai! Iš vidaus dangaus žibintas nukrito,
Sukdamasis mada diademos,
Ir apjuosė žvaigždę, ir kybodamas aplink ją sukosi.

Kokia tik melodija skamba saldžiausiai čia,
Ir traukia dvasią labiausiai į save,
Galėtų atrodyti suplyšęs debesis kai jis griaudžia griaustinį,
Palyginus su skambėjimu tos lyros,
Kuria geriausias safyras, kuris inkrustuoja
Grindis dangaus, buvo karūnuotas. „Angeliška Meilė,
Aš esu, kuri taip su kybančiu skrydžiu apjuosiu
Aukštą pagavimą iš tų įsčių įkvėptą,
Kur mūsų troškimas gyveno: ir aplink tave taip,
Dama Dangaus! sklandysiu; ilgai kaip tu
Savo Sūnų seksi, ir dieviškesnis džiaugsmas
Nuo tavo buvimo auksuos aukščiausią sferą.“

Tokia pabaiga buvo besisukančios melodijos:
Ir, kai ji baigėsi, visos kitos šviesos
Perėmė giesmę, ir atkartoję Marijos vardą.

Apdaras, kuris su savo karališkoms klostėmis gaubia
Pasaulį, ir su artimesniu kvėpavimu Dievo
Dega ir virpa, laikė taip toli atitrauktą
Savo vidinį kraštą ir sijoną virš mūsų,
Kad dar joks mirgėjimas jo didybės
Nebuvo sruvenęs į mane: todėl buvo mano akys
Nelygios sekti karūnuotą liepsną,
Kuri kilo ir ieškojo savo gimtosios sėklos ugnies;
Ir panašus į kūdikį, kuris tiesia pirmyn savo rankas
Dėl paties godumo link krūtinės,
Po to kai pienas yra paimtas; taip ištiesė
Savo banguotas viršūnes visa aistringa grupė,
Per uolią meilę Marijai: tada vaizde
Ten sustojo, ir „Regina Coeli“ dainavo
Taip saldžiai, malonumas nepaliko manęs niekada.

O kokia perteklinė gausa yra sukrauta
Tose gausiai pakrautose skryniose, kurios apačioje
Sėjo gerą sėklą, kurių derlių dabar jos laiko.

Čia yra turtai ragaujami, kurie su ašaromis
Buvo Babilonijos tremtyje laimėti,
Kai auksas nuvylė juos. Čia sinode aukštame
Senovinės tarybos su nauja sušaukta,
Po Sūnumi Marijos ir Dievo,
Pergalingas jis savo galingą triumfą laiko,
Kuriam raktai šlovės buvo paskirti.

XXIV GIESMĖ

„O jūs! Išrinktoje bendrystėje pakelti
Į didžiąją vakarienę palaiminto Avinėlio,
Kurioje kas maitinasi turi kiekvieną norą išpildytą!
Jei šiam žmogui per Dievo malonę būtų suteikta
Priešskonis to, kas nuo jūsų stalo krenta,
Dar prieš mirčiai jo nulemtą terminą nustatant;
Nebūkite neatidūs jo skubiam norui;
Bet tegul kokia įtaka jūsų šventos rasos
Apšlaksto jį. Iš šaltinio jūs visada geriate,
Iš kur teka tai ko labiausiai jis trokšta.“ Beatričė kalbėjo,
Ir džiūgaujančios dvasios, panašios į sferas
Ant tvirtai nustatytų ašių besisukančias, vilko liepsną
Kometos spindesio; ir kaip ratai, kurie suka
Savo ratus laikrodyje, taip dirba

Nustatytus ratus, kad stebinčiai akiai
Pirmas atrodo nejudantis, ir, kaip jis skrido, paskutinis;
Lygiai taip jų giesmes audžiančios įvairiai,
Jos pagal saiką žingsniavo, ar greitai, ar lėtai,
Vertė mane vertinti turtus jų džiaugsmo.

Iš tos, kurią aš pažymėjau grožiu labiausiai
Pranokstančią, mačiau aš išeinant lauk liepsną
Tokią ryškia, kaip jokia nebuvo palikta geresnė ten.
Aplink Beatričę tris kartus ji apsisuko,
Su tokia dieviška daina, kad fantazijos ausis
Neįrašo jos; ir plunksna praeina tolyn
Ir palieka tuščią vietą: nes tam mūsų mirtinga kalba,
Nei net vidinis formavimas smegenų,
Turi spalvas pakankamai smulkias atsekti tokias klostes.

„O šventa sesuo mano! Tavo malda pamaldi
Yra su tokiu aistringumu prierašumu skatinama,
Tu atiši mane nuo tos gražios sferos.“

Tokie buvo akcentai link mano damos kvėpti
Iš to palaiminto karščio, vos tik jis buvo sustojęs:
Kuriam ji taip: „O amžina šviesa
Jo, kurio galingame gniaužte mūsų Viešpats
Paliko raktus, kuriuos šios nuostabios palaimos
Jis nešė apačioje! Išbandyk šį žmogų, kaip tu nori,
Su lengvesniu zonu ar giliu, liečiant tikėjimą,
Pagal kurį tu ant bangų vaikščiojai.
Jei jis meilėje, viltyje, ir tikėjime,
Yra tvirtas, nėra paslėpta nuo tavęs: nes tu
Turi ten savo žvilgsnį, kur visi dalykai yra stebimi
Gyviausiame portretavime. Bet kadangi tikras tikėjimas
Apgyvendino šią gražią karalystę piliečiais,
Tinka, kad iškelti jos šlovę labiau,
Tu jo klausyme turėtum apie tai diskutuoti.“

Panašus į bakalaurą, kuris apginkluoja save,
Ir nekalba, kol mokytojas būna pasiūlęs
Klausimą, kad patvirtintų, ir ne kad užbaigtų jį;
Taip aš, tyloje, apginklavau save, kol ji kalbėjo,
Sušaukdamas kiekvieną argumentą padėti;
Kaip buvo reikalinga tokiam klausėjui,
Ir tokiai profesijai: „Kaip geras Krikščionis privalo,
Paskelbk, Kas yra tikėjimas?“ Dėl ko aš pakėliau
Savo kaktą į šviesą, iš kur tai buvo iškvėpta,
Tada pasisukau į Beatričę, ir jos žvilgsniuose
Pritarimą sutikau, kad iš jų vidinio šaltinio
Aš turėčiau atrakinti vandenį. „Tegul malonė,

Kuri duoda man kapitoną bažnyčios
Išpažinėju,“ tariau aš, „suteikia man
Tinkamą ištarimą mano mintims!“ tada pridėjau: „Tėve!
Lygiai kaip užrašyta neklystančiu stiliumi
Tavo brangaus brolio, kuris su tavimi susimokė
Atvesti Romą į kelią gyvenimo,
Tikėjimas dalykų tikimų yra substancija, ir įrodymas
Dalykų nematytų; ir čia susideda
Manau jo esmė,“ – „Teisingai tu manei,“
Buvo atsakyta: „jei tu gerai atskiri, kodėl pirma
Jis apibrėžė tai, substancija, ir tada įrodymas.“

„Gilūs dalykai,“ aš atsakiau, „kurie čia aš žymiu
Aiškiai, yra apačioje nuo mirtingos akies
Taip paslėpti, jie turi tikėjime vien
Savo būtį, ant kurio tikėjimo viltis didinga
Yra pastatyta; ir todėl substanciją tai reiškia.
Ir kadangi mes būtinai turime daryti išvadą
Iš tokio tikėjimo mūsų protavimą, visa pagarba
Kitam vaizdui atmesta, iš čia įrodymo
Intencija yra kildinama.“ Tuoju aš išgirdau:
„Jei taip, kas tik per mokymąsi žmonių pasiekama,
Būtų suprasta, sofistai stokitų vietos
Naudoti savo protą.“ Taip kvėpavo liepsna
Meilės: tada pridūrė: „Einama yra moneta
Kurią tu turi, tiek svoriu tiek lydiniu.
Bet pasakyk man, ar tu turi ją savo piniginėje.“

„Netgi taip blizgančią ir taip apvalią,“ tariau aš,
„Aš nei kiek neabejoju jos praba.“

Toliau išėjo iš gilaus užantspauduoto spindesio:
„Sakyk, iš kur brangus brangakmenis, ant kurio
Yra įkurta kiekviena dorybė, atėjo pas tave.“
„Tvanas,“ aš atsakiau, „iš Dvasios Dievo
Lijęs žemyn ant senovinio ryšio ir naujo, –
Čia yra protavimas, kuris įtikina mane
Taip jausmingai, kiekvienas argumentas šalia
Atrodo bukas ir bejėgis palyginus.“
Tada išgirdau aš: „Kodėl laikai tu kad kiekviena,
Senesnė propozicija ir nauja,
Kurios taip įtikina tave, yra balsas dangaus?“

„Darbai, kurie sekė, liudija jų tiesą;“
Aš atsakiau: „Gamta nepadarė šiems
Geležies karštos, ar ant savo priekalo formavo juos.“
„Kas laiduoja tau apie darbus pačius,“

Buvo atsakymas, „kad jie iš tikrųjų veiksme
Yra tai ką jie teigia? Niekas nepriesiekė taip tau.“

„Kad visas pasaulis,“ tariau aš, „turėjo būti atverstas
Į Krikščionybę, ir joks stebuklas nepadarytas,
Būtų savaimė toks stebuklas,
Likusieji nebuvo šimtoji dalis tokie dideli.
Net tu išėjai skurde ir alkyje
Sodinti gero augalo, kuris iš vynmedžio,
Kuris kartą buvo, dabar yra užaugęs negražiu erškėčiu.“
Tam pasibaigus, per aukštą dangišką dvarą
Suskambo visos sferos. „Garbinkime vieną Dievą!“
Dainoje labiausiai nežemiškos melodijos.
Ir kai tas Vertasis taip, nuo šakos prie šakos,
Egzaminuodamas, vedė mane, kad mes dabar
Priartėjome prie aukščiausios šakos, jis tiesiai tęsė;
„Malonė, kuri laiko saldų žaismą su tavo siela,
Taip toli diskretiškai tavo lūpas atvėrė
Kad, kas tik praėjo jas, aš giriu.
Pridera tau išreikšti, ką tu tiki,
Toliau, ir ant ko tavo tikėjimas išaugo.“

„O šventas tėve ir dvasia!“ aš pradėjau,
„Kuris matai tą, ką tu taip tikėjai,
Kad aplenkei pėdas jaunesnes nei tavo paties,
Link kapo? Tavo valia yra čia,
Kad aš turinį savo tikėjimo atskleisčiau;
Ir tu priežasties to taip pat paklausei.
Ir aš atsakau: Aš vienu Dievu tikiu,
Viena vienintele amžina Dievybe, kurios meilės
Visas dangus yra judinamas, pats nepajudintas tuo tarpu.
Nei demonstracija fizinė viena,
Ar labiau intelektualai ir sudėtinga,
Įtikina mane šiam tikėjimui; bet iš tos tiesos
Tai ateina pas mane verčiau, kuri yra išlieta
Per Mozę, pagautus Pranašus, ir Psalmes.
Evangeliją, ir ką jūs patys parašėte,
Kai jūs buvote apdovanoti Šventosios Dvasios.
Trimis amžiniais Asmenimis aš tikiu,
Esmę trejopą ir vieną, paslaptinę lygą
Sąjungos absoliučios, kurią, daug kartų,
Žodis evangelijos mokslo mano prote
Įspaudžia: ir iš šio daigo, šios pirmosios kibirkšties,
Gyva liepsna plečiasi, ir kaip dangaus žvaigždė
Žėri manyje.“ Kaip mokytojas girdi,
Gerai patenkintas, ir tada apkabina savo rankose
Tarną, kuris džiugias žinias atnešė,

Ir pasakęs pavedimą laiko savo ramybę;
Taip palaiminimą tardamas su daina
Vos tik aš savo ramybę išlaikiau, apjuosė mane tris kartus
Apaštališkas spindesys, kurio paliepimas
Buvo atvėręs lūpas; taip gerai jų atsakymas patiko.

XXV GIESMĖ

Jei kada šventa poema kuri padarė
Tiek dangų tiek žemę bendrininkais savo varge,
Ir su liesa abstinencija, per daugelį metų,
Blukino mano kaktą, bus lemta nugalėti
Prieš žiaurumą, kuris užtveria mane lauk
Nuo gražaus avių gardo, kur miegantį ėriuką
Vilkai užpuolė ir mielai būtų sudraskę mane,
Su kitu balsu ir vilna kito grūdo
Aš turėsiu tuojau sugrįžti, ir, stovėdamas
Prie savo krikšto fontano, turėsiu reikalauti vainiko
Skirto poeto smilkiniams: nes aš ten
Pirmiausia įžengiau į tikėjimą kuris daro sielas
Priimtinas Dievui: ir, dėl jo,
Petras buvo tada apjuosęs mano kaktą taip.

Toliau iš eskadrono, iš kur buvo išėjęs
Pirmas vaisius Kristaus vikarų žemėje,
Link mūsų judėjo šviesa, ties kurios vaizdu
Mano Dama, pilna džiaugsmo, tarė man:
„Štai! Štai! Žiūrėk perą didelės galios,
Kuris daro Galisiją užplūstą lankytojų!“

Kaip kai žieduotas balandis prie savo draugės nutupia,
Ratais kiekvienas aplink kitą sukasi,
Ir murmeldamas burkuoja savo meilumą; taip mačiau aš
Vieną, kito didį ir šlovingą prinčą,
Su malonių sveikinimu pasveikintą, aukštinantį abu
Jų dangišką puotavimą; bet kai pabaiga
Buvo jų sveikinimui, tylūs, kiekvienas,
Prieš mane atsisėdo jie, taip degančiai ryškūs,
Aš negalėjau žiūrėti į juos. Šypsodamasi tada,
Beatričė tarė: „O gyvenime šlovėje įamžintas!“
Kuris dosnumą mūsų karališko dvaro
Užrašė su ištikima plunksna! Tegul dabar tavo balsas
Vilties pagyrimus šiame aukštyje aidi.
Nes tu, kuris vaizduoji juos formose, tokiose aiškiose,
Kaip Jėzus stovėjo prieš tave, gerai gali kalbėti juos.“

„Pakelk savo galvą, ir būk tvirtas pasitikėjime:
Nes tai, kas čia iš mirtingo pasaulio
Atvyksta, turi būti sunokinta mūsų spindulyje.“

Tokie drąsinantys akcentai iš antrosios liepsnos
Užtikrino mane; ir mano akis aš pakėliau
Į kalnus kurie buvo nulenkę jas neseniai
Su per sunkia našta. „Kadangi mūsų Valdovas
Nori iš savo malonės kad tu, ar prieš tavo mirtį,
Pačioje slapčiausioje taryboje, su jo lordais
Turėtum būti suvestas, taip kad pamatęs
Šloves mūsų dvaro, tu galėtum tuo
Save, ir visus kurie girdi, pastiprinti
Su viltimi, kuri veda į palaimingą pabaigą; paskelbk,
Kas yra ta viltis, kaip ji klesti tavyje,
Ir iš kur tu turėjai ją?“ Taip tęsdama vis dar,
Antroji šviesa: ir ji, kurios švelni meilė
Mano kylančias plunksnas tame aukštame skrydyje
Lydėjo, taip užbėgdama man už akių, atsakė:
Tarp savo sūnų, nei vieno labiau pilno vilties,
Turi bažnyčia karingoji: taip yra apie jį
Įrašyta saulėje, kurios laisva orbita
Apšviečia visą mūsų gentį: ir prieš jo terminą
Karybos, iš čia leistas jis yra atėjęs,
Iš Egipto į Jeruzalę, pamatyti.
Kitus punktus, kurių abiejų tu paklausei,
Ne dėl daugiau žinojimo, bet kad jis galėtų pasakyti
Kaip brangiai tu laikai dorybę, šiuos jam
Palieku aš; nes jis gali atsakyti tau su lengvumu,
Ir be gyrimosi, taip tegul [Dievas duoda](#) jam malonę.“
Panašus į mokinį, įgudusį savo užduotyje,
Kuris, norėdamas duoti įrodymą uolumo,
Antrina savo mokytojui džiugiai, „Viltis,“ tariau aš,
„Yra džiaugsmo ateisiančio užtikrintas laukimas,
Efektas malonės dieviškos ir nuopelno einančio pirma.
Ši šviesa iš daugelio žvaigždžių lanko mano širdį,
Bet tekėjo man pirma iš jo, kuris dainavo
Dainas Aukščiausiojo, pats aukščiausias
Tarp savo dainingų brolių. ‘Tegul visi viliasi
Tavyje,’ taip kalba jo himnas, ‘kurie žinojo
Tavo vardą;’ ir su mano tikėjimu kas nežino to?
Iš tavęs, sekančio, distilijuojančio iš jo šaltinio,
Tavo laiške, krito ant manęs lašai
Taip gausiai, kad aš ant kitų lyju
Įtaką jų ramos.“ Kol aš kalbėjau,
Blykstelėjimas, kaip greito ir pliūpsninio žaibo,

Viduje krūtinės to galingo spindesio,
Žaidė virpėdamas; tada pirmyn šie akcentai kvėpėjo:
„Meilė dorybei kuri lydėjo mane
Net iki palmės, ir išeidama iš lauko,
Spindi galinga vis dar manyje, ir įkvepia
Klausti tavęs, kuri taip pat ji džiugina;
Kokį pažadą tu iš vilties daugiausiai laimi.“

„Abu raštai, naujas ir senovinis,“ aš atsakiau;
„Siūlo ženklą (kuri netgi dabar aš matau)
Sieloms mylimoms Dievo. Izaijas sako,

‘Kad, savo pačių žemėje, kiekvienas turi būti aprengtas
Dvigubu apdaru; ir jų tinkamos žemės šis skanus gyvenimas.’
Terminais pilnesniais,
Ir aiškesniais toli, tavo brolis yra išdėstęs
Šį apreiškimą mums, kur jis pasakoja
Apie baltą apdarą skirtą šventiesiems.“
Ir, kai žodžiai baigėsi, iš viršaus,
„Jie viliasi tavyje,“ pirmiausia išgirdome mes sušunkant: kuriam
Atsakė giesmės visos. Tarp jų toliau,
Šviesa tokio aiškaus platumo iškilo,
Kad žiemos mėnuo būtų buvęs tik viena diena,
Jei toks kristalas būtų Vėžio ženkle.

Lygiai kaip mergelė pakyla, ir eina,
Ir įeina į labirintus šokio,
Nors linksma, visgi nekalta dėl blogesnio ketinimo,
Nei daryti tinkamą pagarbą nuotakai;
Taip aš pamačiau naują spindesį ateinant
Pas kitus du, kurie rate
Sukosi, kaip tiko jų susižavėjimui. Šokyje
Ir dainoje jis susimaišė. Ir dama
Laikė į juos fiksuotus savo žvilgsnius: lygiai kaip sutuoktinė
Tyli ir nejudanti. „Tai yra jis, kuris gulėjo
Ant krūtinės mūsų pelikano:
Tai jis, į kurio globą nuo kryžiaus
Galingas krūvis buvo duotas.“ Taip ji kalbėjo,
Visgi todėl niekuo daugiau nepatraukė savo Regėjimo
Nuo žymėjimo jų, nei prieš jos žodžiams prasidedant,
Nei kai jie baigėsi. Kaip jis, kuris žiūri įdėmiai,
Ir stengiasi su ieškančiu žvilgsniu, kaip jis gali pamatyti
Saulę jos užtemime, ir, per troškimą
Matyti, praranda galią regėjimo: taip aš
Spoksojau į tą paskutinį spindesį, kol aš išgirdau:
„Kodėl akini tu savo akis ieškodamas to,
Kas čia nebūna? Žemė mano kūnas yra,

Žemėje: ir bus, su likusiais, taip ilgai,
Kaip kol mūsų skaičius prilygs sprendimui
Aukščiausiojo. Du kurie pakilo,
Šiame mūsų palaimintame vienuolyne, šviečia vieni
Su dviem apdarais. Taip pranešk apačioje.“

Kaip kai, dėl lengvumo darbo, ar kad išvengtų
Įtariamo pavojaus ties švilpuko kvėpimu,
Irklai, anksčiau daužęsi dažnai bangoje,
Visi ilsisi; liepsnojantis ratas ties tuo balsu
Taip ilsėjosi, ir maišantis garsas buvo tylus,
Kuris iš trigubo būrio švelniai kvėpuodamas kilo.
Aš pasisukau, bet ak! Kaip drebėjo mano mintyje,
Kai, žiūrėdamas į savo šoną vėl pamatyti
Beatričę, aš nepastebėjau jos, nors
Netoli, ant laimingo kranto ji stovėjo.

XXVI GIESMĖ

Su apakintomis akimis, kol stebėdamasis aš likau,
Iš spindinčios liepsnos kuri apakino mane,
Išėjo kvėpavimas, kuris dėmesyje nebyliame
Sulaikė mane; ir šiuos žodžius jis tarė: „Būtų gerai,
Kad, ilgai kaip kol tavo regėjimas, ant mano formos
Pervargęs, atgaus savo dorybę, su pokalbiu
Tu kompensuotum trumpą uždelsimą. Sakyk tada,
Pradėdamas, į kokį tašką tavo siela trokšta:“

„Ir tuo tarpu būk užtikrintas, kad regėjimas tavyje
Yra tik įveiktas trumpam, ne visiškai užgesintas:
Kadangi tavo graži vadovė ir miela, savo žvilgsnyje
Turi galią, panašią į tą kuri gyveno
Ananijo rankoje.“ Aš atsakydamas taip:
„Tebūnie mano akims vaistas ar vėlai
Ar anksti, pagal jos malonumą; nes jos buvo
Vartai, pro kuriuos ji įėjo, ir įžiebė
Savo niekada nemiršančią ugnį. Mano norai čia
Yra sutelkti; šiuose rūmuose yra gerovė,
Ta Alfa ir Omega, yra visiems
Pamokoms kurias meilė gali skaityti man.“ Vėl
Balsas kuris buvo išsklaidęs mano baimę, kai apakintas
Tuo pertekliumi, į pokalbį skatino, ir tarė:
„Pridera tau sijoti labiau siaurai savo terminus,
Ir sakyti, kas nukreipė į šį tikslą tavo lanką.“

„Filosofija,“ tariau aš, „turi argumentus,
Ir ši vieta turi autoritetą pakankamą
Įspausti manyje tokią meilę: nes, iš prievartos,

Gėris, tiek kiek mes suvokiame gėrį,
Uždega mūsų meilę, ir laipsniu tuo didesniu,
Kuo jis apima daugiau gerumo savyje.
Esmė tada, kur toks pranašumas yra,
Kad kiekvienas gėris, rastas be jo, yra niekas kitas
Tik jo šviesos spindulys, privalo traukti
Sielą kiekvieno vieno, mylinčio, kas tiesą
Atskiria, ant kurios šis įrodymas yra pastatytas. Tokią tiesą
Mokausi aš iš to, kuris rodo man pirmąją meilę
Visų intelektualių substancijų
Amžiną: iš jo balse aš mokausi, kurio žodis
Yra tiesa, kad apie save patį Mozei sako,
'Aš priversiu visą savo gėrį prieš tave praeiti.'
Galiausiai iš tavęs aš mokausi, kuris vyriausias skelbi,
Net pradžioje savo skelbimo,
Mirtingoms ausims paslaptį dangaus.“

„Per žmogišką išmintį, ir autoritetą
Su tuo sutinkantį,“ išgirdau aš atsakant, „laikyk
Rinktiniausiai savo meilę Dievui. Bet sakyk,
Jei tu dar kitas virves savyje jauti
Kurios traukia tave link jo; taip kad tu praneštum
Kiek yra ilčių, su kuriomis ši meilė
Yra įsikibusi į tavo sielą.“ Aš nepraleidau,
Kokiu tikslu erelis mūsų Viešpaties
Buvo nukreipęs savo reikalavimą; taip pažymėjau gerai
Pripažinimą, prie kurio jis vedė; ir tęsiau:
„Visi griebiantys ryšiai, kurie mezga širdį prie Dievo,
Sąjungoje kad padarytų tvirtą mūsų aiškumą.
Būtis pasaulio, ir mano paties būtis,
Mirtis kurią jis ištvėrė kad aš gyvenčiau,
Ir tai, ko visi ištikimieji tikisi, kaip aš darau,
Prie anksčiau paminėto gyvo žinojimo prijungta,
Išgelbėjo nuo jūros blogos meilės mano laivą,
Ir ant kranto užtikrino jį teisingojo.
Dėl lapų, kurie sode žydi,
Mano meilė jiems yra didelė, koks yra gėris
Dalijamas amžinos rankos, kuri prižiūri juos visus.“

Aš baigiau, ir su tuo daina pati saldžiausia
Suskambo per sferas; ir „Šventas, šventas, šventas,“
Sutinkanti su likusiais mano dama dainavo.
Ir kaip miegas yra nutrauktas ir išsklaidytas
Per aštrų susidūrimą vikrios šviesos,
Su akies dvasia bėgančia pirmyn sutikti
Spindulį, nuo membranos ant membranos genamą;
Ir pašokęs žmogus bjaurisi tuo ką jis mato;

Taip, ties savo staigiu pabudimu, jis klaidingai sprendžia
Apie viską aplink jį, kol užtikrintumas laukia
Ant geresnio sprendimo: taip šventoji atėjusi
Nuvarė iš priešais mano akis dėmes šalin,
Su spindesiu savo pačios, kuris metė
Savo ryškumą žemyn, tūkstantį mylių apačioje.
Iš kur aš savo regėjimą, aiškesnį nei anksčiau,
Atgavau; ir, beveik apstulbęs, paklausiau
Apie ketvirtą šviesą, kurią dabar su mumis aš mačiau.

Ir Beatričė: „Pirma nerianti siela,
Kurią kada pirmoji dorybė suformavo, žavisi
Viduje šių spindulių savo Kūrėju.“ Kaip lapas,
Kuris lenkia savo lankščią viršūnę kol gūsis yra pūstas;
Savo paties dorybės pakeltas tada stovi atokiau;
Taip aš, tuo tarpu ji sakė, baimės ištiktas lenkiausi.
Tada nekantrumas kalbėti padaršino mane;
Ir aš pradėjau: „O vaisiau! Kuris buvai vienas
Subrendęs, kai pirmąkart pradėtas! Senovinis tėve!
Kuris dvigubai matai kiekvienoje sutuoktoje nuotakoje
Savo dukterį per giminybę ir kraują!
Pamaldžiai kaip aš galiu, aš meldžiu tave palaikyk
Pokalbį su manimi: mano valią tu matai; ir aš,
Kad greičiau išgirsčiau tave, nesakau jos.“

Pasitaiko dažnai koks gyvūnas išduoda,
Per glotnų apdangalą savo kailinio palto.
Meilumą, kuris juda jame ir suderina
Jo išorinę išvaizdą su nuotaika viduje:
Ir panašiu būdu buvo Adomo dvasia pajudinta
Į džiugią nuotaiką, kuri per apdangalą švietė,
Permatoma, kai džiuginti mane ji kalbėjo:
„Nereikia tavo valiai būti pasakytai, kurią aš nepasakyta
Geriau atskiriu, nei tu bet kokį daiktą
Tu laikai labiausiai tikru: nes tą valią aš matau
Jame, kuris yra tiesos veidrodis, ir Pats
Saulė visiems daiktams, ir niekas kitas
Jam. Tai norėtum tu girdėti; kaip ilgai nuo tada kai Dievas
Patalpino mane aukštame sode, iš kurio ribų
Ji vedė mane aukštyn šiomis kopėčiomis, stačiomis ir ilgomis;
Kokį tarpą truko mano sezonas malonumo;
Iš kur tikrai kilo rūstybė kuri ištrėmė mane;
Ir kokia kalba, kurią aš kalbėjau ir suformavau
Ne kad aš ragavau medžio, mano sūnau,
Buvo savaime priežastis to tremties,
Bet tik mano peržengimas žymės
Paskirtos man. Ten, iš kur ties tavo damos paliepimu

Mantuojietis pajudino jį, vis dar buvau aš uždraustas
Šios tarybos, kol saulė buvo padariusi pilnus,
Keturis tūkstančius ir tris šimtus ratų ir dukart,
Savo metinę kelionę; ir, per kiekvieną šviesą
Savo plačiame take, mačiau aš jį sugrižtant,
Tūkstantį be septyniasdešimties kartų, tuo tarpu aš gyvenau
Ant žemės. Kalba kurią aš naudoju
Buvo nusidėvėjusi, dar prieš Nimrodo rasei
Savo neįvykdomą darbą pradėdant.
Nes niekas, į ką žmogus linksta, niekada nebuvo ilgalaikis,
Paliktas jo laisvo proto, ir kintamas,
Kaip yra dangus kuris valdo jį. Kad jis kalba,
Yra gamtos skatinimas: ar taip ar anaip,
Ji palieka jums, kaip jūs labiausiai veikiate tai.
Prieš man nusileidžiant į pragaro bedugnę,
El buvo vardas žemėje Vyriausiojo Gėrio,
Kurio džiaugsmas gaubia mane: Eli tada tai buvo vadinama
Ir taip pridera: nes, mirtingiesiems, naudojimas
Yra kaip lapas ant šakos; kuris nueina,
Ir kitas ateina vietoj. Ant kalno
Aukščiausio virš vandenių, visas mano gyvenimas,
Tiek nekaltas tiek kaltas, tik siekė
Nuo pirmos valandos, iki tos kuri ateina sekanti
(Kaip saulė keičia ketvirtį), iki šeštos.“

XXVII GIESMĖ

Tada „Garbė Tėvui, Sūnui,
Ir Šventajai Dvasiai,“ skambėjo garsiai
Per visą Rojų, kad su daina
Mano dvasia svaigo, tokia nepaprastai saldi melodija:
Ir ką aš mačiau buvo lygu ekstazei;
Viena visuotinė šypsena tai atrodė visų dalykų,
Džiaugsmas anapus palyginimo, linksmybė neišreiškiamą,
Negendantis gyvenimas taikos ir meilės,
Neišsemiami turtai ir neišmatuojama palaima.
Prieš mano akis stovėjo keturi deglai uždegti;
Ir tas, kuris pirmas buvo atėjęs, pradėjo augti
Ryšiumu, ir išvaizdoje toks tapo,
Koks Jupiteris galėtų būti, jei jis ir Marsas būtų paukščiai,
Ir pasikeistų savo plunksnomis. Tyla sekė,
Per palaimintą chorą, Jo, kuris čia paskiria
Kaitą tarnystės, įsakyta;
Kai taip aš išgirdau: „Nesistebėk, jei mano atspalvis
Yra pasikeitęs; nes, kol aš kalbu, šiuos pamatysi tu
Visus panašiu būdu keičiantis su manimi. Mano vietą

Jis kuris uzurpuoja žemėje (mano vietą, taip, mano,
Kuri akivaizdoje Sūnaus Dievo
Yra tuščia), tas pats pavertė mano kapines
Bendra kloaka purvo ir kraujo:
Tuo labiau žemiau jo triumfas, kuris iš čia
Piktavališkas krito.“ Tokia spalva, kaip saulė,
Vakare ar ryte, dažo priešingą debesį,
Tada mačiau aš apšlakstytą per visą dangų.
Ir kaip nesutepta dama, kuri savyje
Saugi nuo papeikimo, visgi ties pliku pranešimu
Kito nesėkmės, traukiasi su mergėliška baime;
Taip Beatričė savo išvaizdoje pasikeitė:
Ir toks užtemimas danguje manau buvo matytas,
Kai Švenčiausiasis kentėjo. Tada žodžiai
Tęsėsi, su balsu, pasikeitusiu nuo savęs
Taip švariai, išvaizda nepasikeitė labiau.
„Ne šiam tikslui buvo Kristaus sutuoktinė mano krauju,
Su tuo Lino, ir Kleto maitinama:
Kad ji galėtų tarnauti pirkimui žemo aukso:
Bet dėl pirkimo šio laimingo gyvenimo
Sekstas, Pijus, ir Kalikstas kraujavo,
Ir Urbanas, tie, kurių lemtis buvo ne be
Daug verkimo užantspauduota. Joks tikslas nebuvo mūsų
Kad dešinėje rankoje mūsų įpėdinių
Dalis krikščionių žmonių turėtų būti pastatyta,
Ir dalis kairėje; nei kad raktai,
Kurie buvo suteikti man, turėtų vėliavai tarnauti
Vėliavoms, kurios kelia karą
Prieš krikštytuosius: nei aš, antspaudui-ženklui
Uždėtam ant parduotų ir melagingų privilegijų;
Kas verčia mane dažnai ginčytis ir raudonuoti.
Piemens drabužiuose godūs vilkai apačioje
Klaidžioja plačiai per visas ganyklas. Ranka Dievo!
Kodėl ilgiau miegi tu? Kahorsinai ir Gaskonai
Ruošiasi lakti mūsų kraują. O gera pradžia
Į kokią bjaurią pabaigą turi tu nusilenkti!
Bet aukšta apvaizda, kuri apgynė
Per Scipioną pasaulio šlovę Romai,
Neatidės savo pagalbos: ir tu, sūnau,
Kuris per savo mirtingą svorį dar kartą
Grįši žemyn, atverk savo lūpas, nei slėpk
Kas yra manęs nepaslėpta.“ Kaip Gaubtas
Sušalusiu garų sruvena žemyn oru,
Tuo metu kai ožka su savo dangišku ragu
Paliečia saulę; taip mačiau aš ten sruvenant plačiai
Garus, kurie su mumis lūkuriavo vėlai

Ir su džiugiu triumfu puošė eterinį skliautą.
Toliau mano regėjimas jų panašumus sekė;
Taip toli sekė, kol tarpas tarp
Nuo jo pasiekiamumo atskyrė juos: dėl ko vadovas
Dangiškas, žymėdamas mane nebe susitelkusį
Į aukštyn žiūrėjimą, tarė, „Pažiūrėk žemyn ir pamatyk
Kokį ratą tu apėjai.“ Nuo valandos
Kai aš anksčiau buvau metęs savo vaizdą žemyn,
Visą pirmąjį regioną praeita aš mačiau,
Kuris nuo vidurio iki ribos vingiuoja;
Kad toliau nuo ten nuo Gado aš išvydau
Neišmintingą perėjimą Laerto sūnaus (Odisėjo),
Ir šiapus krantą, kur tu, Europa!
Padarei save džiugia našta: ir dar daugiau
Šios blausios dėmės (Žemės) būčiau matęs, bet kad saulė,
Žvaigždynu toliau ir daugiau, buvo paėmusi
Savo progresą zodiake apačioje.

Tada dvasios, kuri niekada nepalieka
Savo meilau žaidimo su mano damos žvilgsniais,
Atgal su padvigubintu užsidegimu buvo mano akys
Nukreiptos į ją: ir nuo jos spindinčių šypsenu,
Kai aš pasisukau, malonumas toks dieviškas
Švietė į mane, kad koks tik masalas
Ar menas ar gamta žmogaus kūne,
Ar jos nupieštame panašume, gali sujungti
Per godžias akis paimiti sielą kartu,
Buvo jos grožiui niekas. Jo maloni įtaka
Iš gražaus lizdo Ledos pagriebė mane lauk,
Ir nunešė tolyn į greičiausią dangų (Primum Mobile).

Kokią vietą įėjimui Beatričė pasirinko,
Aš negaliu pasakyti, toks vienodas buvo viskas,
Gyviausias ir aukščiausias. Ji mano slaptą norą
Nuspėjo; ir su tokiu džiaugsmu, kad Dievo meilė
Atrodė iš jos veido šviečianti, taip pradėjo:
„Čia yra tikslas, iš kur judėjimas savo lenktynėse
Startuoja; nejudantis centras, ir likusieji
Visi juda aplink. Išskyrus sielą dievišką,
Vietos šiame danguje nėra jokios, siela dieviška,
Kurioje meilė, kuri valdo virš jos orbitos,
Yra įžiebta, ir dorybė kurią ji lieja;
Vienas ratas, šviesa ir meilė, apglėbiantis ją,
Kaip šis apglėbia kitus; ir Jam,
Kuris brėžia ribą, jo riba vieninteliui žinoma.
Matuojamas pats niekieno, jis dalija
Judėjimą visiems, suskaičiuotą jiems tolyn,

Kaip per penktadalį ar pusę jūs skaičiuojate toliau dešimt.
Vazą, kurioje laiko šaknys yra panardintos, tu matai,
Žiūrėk kitur lapų. O mirtingas geisme!
Kuris negali pakelti savo galvos virš bangų
Kurios užlieja ir skandina tave žemyn! Valia žmoguje
Neša gerus žiedus; bet jos rausvas pažadas
Yra, per lašėjimą amžino lietaus,
Padarytas tik abortu: tikėjimas ir nekaltybė
Yra sutinkami tik kūdikiuose, kiekvienam atsisveikinant
Prieš skruostams pūkais esant pabarstytiems; jis, kuris pasninkauja,
Kol dar mikčius, su savo liežuviu paleistu laisvai
Ryja kiekvieną maistą lygiai kiekvieną mėnulį.
Vienas dar tauškalius, myli ir klauso
Savo motinos; bet vos turi laisvą naudojimą
Kalbos, nei jis trokšta jos kape.
Taip staiga gražus vaikas jo,
Kurio pasveikinimas yra rytas ir vakaras jo išsiskyrimas,
Į negro juodumą keičia savo mergelišką baltumą.

„Tu, kad sumažintum savo nuostabą, žymėk kad niekas
Neneša valdžios žemėje, ir jos trapi šeima
Yra todėl klajūnai. Visgi prieš datą,
Kai per šimtąją savo skaičiavime lašų
Blyškus sausis turi būti pastumtas į šalį
Iš žiemos kalendoriaus, šios dangiškos sferos
Riaumos taip garsiai, kad laimė bus linkusi
Pasukti laivagalį, kur ji turi dabar pirmagalį;
Taip kad laivynas bėgtų pirmyn; ir tikras vaisius,
Lauktas ilgai, karūnuos galiausiai žydėjimą!“

XXVIII GIESMĖ

Taip ji kuri įrojuje mano sielą,
Buvo nutraukusi šydą nuo mūsų malonaus gyvenimo,
Ir apnuoginusi tiesą vargšės mirtingybės;
Kai štai! Kaip vienas kuris, veidrodyje, pamato
Švietimą deglo sau už nugaros,
Uždegto staiga prieš jam manant apie jo artėjimą,
Ir pasisuka kad įsitikintų, ar stiklas
Pasakė jam tiesą, ir mato įrašą ištikimą
Kaip nata yra savo metrui; lygiai taip,
Aš gerai prisimenu, atsitiko man,
Žiūrint į gražias akis, iš kur meilė
Buvo padariusi pavadį paimti mane. Kaip aš pasisukau;
Ir tas, ko, jų ratuose, niekas kas žiūri,
Negali praleisti, savyje akivaizdus, trenkė
Į manąsias; tašką aš mačiau, kuris laidė šviesą

Tokią aštrią, joks vokas, atsimerkiantis, negali išverti
Prieš jos aštrumą. Mažiausia žvaigždė kurią mes matome
Iš čia, būtų atrodžiusi mėnuliu, pastatytu šalia jos,
Kaip žvaigždė šalia žvaigždės. Ir taip toli,
Galbūt, kaip yra aureolė nuo šviesos
Kuri dažo ją, kai tankiausiai garas pasklinda,
Ten sukosi aplink tašką ratas ugnies,
Greitesnis nei judėjimas, kuris pirmas juosia
Pasaulį. Tada, ratas po rato, aplink
Žiedavo vienas kitą; kol septintas pasiekė
Apimtį tokią plačią, kad jo lankas,
Viduje sprindžio Junonos pasiuntinės (Irisės),
Būtų buvęs vos išlaikytas visas. Už septinto,
Sekė dar kiti du. Ir kiekvienas,
Kuo labiau skaičiumi nutolęs nuo pirmojo,
Buvo lėtesnis judėjime; ir tas švytėjo
Su liepsna tyriausia, tas kuris prie kibirkšties tiesos
Buvo arčiausiai, kaip dalinantis labiausiai, manau,
Jos realybe. Vadovė mylima
Matė mane neramioje mintyje pakibusį, ir tarė:
„Dangus, ir visa gamta, kaba ant to taško.
Ratą prie to labiausiai prijungtą stebėk;
Ir žinok, kad per intensyvesnę meilę jo kursas
Yra šiam greičiui sparnuotas.“ Kuriam aš taip:
„Būtų pakakę; nei aš būčiau toliau ieškojęs,
Jei aš būčiau liudijęs tvarką, pasaulyje
Paskirtą, tokią kokia šiuose ratuose yra matoma.
Bet juntamame pasaulyje toks skirtumas yra,
Kad kiekvienas ratas rodo daugiau dieviškumo,
Kuo kiekvienas yra platesnis nuo centro. Iš čia,
Jei šioje nuostabioje ir angeliškoje šventykloje,
Kuri turi savo riba tik šviesą ir meilę,
Mano noras gali turėti užbaigimą aš privalau žinoti,
Kodėl toks nesutarimas yra tarp
Pavyzdžio ir jo kopijos: nes man pačiam,
Kontempliuojant, nepavyksta perverti priešasties.“
„Nenuostabu, jei tavo pirštai suklaidinti
Palieka mazgą neatrįštą: toks kietas jis tapęs
Dėl trūkumo bandymo.“ Taip ji sakė: „Bet imk,“
Ji pridūrė, „jei tu nori savo pagydymo, mano žodžius,
Ir priimk juos subtiliai. Kiekviena orbita
Kūniška, proporcinguoja savo apimtį
Dorybei per jos dalis paskleistai.
Didesnė palaima išsaugo daugiau.
Didesnis yra kūnas (jei visos dalys

Dalijasi lygiai) tuo daugiau yra ką išsaugoti.
Todėl ratas, kurio greitas kursas apsuka
Visuotinę rėmą atsako tam,
Kas yra aukščiausia žinojime ir meilėje
Taip pagal dorybę, ne atrodymą, plotį
Substancijos, matuojant, tu pamatysi dangus,
Kiekvieną intelektui kuris valdo jį,
Didesnį didesniui, ir mažesnį mažesniui,
Tinkančius griežtoje ir nuostabioje harmonijoje.“

Kaip kai tvirtas šiaurys pučia nuo savo skruosto
Gūsį, kuris šveičia dangų, tuojau mūsų oras,
Išvalytas nuo debesų, kurie kaboją ant jo anksčiau,
Spindi; ir, Su savo grožybėmis visomis atidengtomis,
Skliautas žiūri lauk giedras, ir šypsosi;
Tokia buvo mano nuotaika, kai Beatričė nuvarė
Su aiškiu atsakymu šešėlius atgal, ir tiesa
Buvo apreikšta, kaip žvaigždė danguje.
Ir kai žodžiai buvo baigti, ne nepanašiai
Į geležį krosnyje, kiekvienas ratas
Verdantis šovė lauk kibirkščiuojančias ugnis:
Ir kiekviena kibirkštis skiltanti į naują liepsną,
Skaičiumi viršijo milijoną sąskaitos
Padaugintos ant languotos lentos (šachmatų).
Tada girdėjau aš aidint tolyn nuo choro chorui,
„Osana,“ fiksuotam taškui, kuris laiko,
Ir laikys amžinai juos jų vietoje,
Nuo amžinybės, nepajudinami.

Mąstydamas kuri laiką aš stovėjau: ir ji, kuri matė
Pagal vidines meditacijas, taip pradėjo:
„Pirmose ratuose, jie, kuriuos tu matei,
Yra serafimai ir cherubimai. Taip greitai
Seka jų lankai, panašume į tašką,
Arti kaip jie gali, artėdami; ir jie gali
Tuo labiau, kuo aukštesnė jų vizija. Tie,
Kurie aplink juos skrieja, žiūrėdami į Dievybę toliau,
Yra sostai; kuriuose pirma trejybė baigiasi. Ir visi
Yra palaiminti, lygiai kaip jų regėjimas leidžiasi
Giliau į tiesą, kurioje poilsis yra
Kiekvienam protui. Taip laimė turi šaknį
Matyme, ne mylėjime, kas iš matymo
Yra pasekmė. Ir matymo toks
Atlygis, kaip kiekvienam deramu laipsniu
Malonė ir gera valia jų saiką paskyrė.
Kita trejybė, kuri su vis dar atsiveriančiais pumpurais
Šiame amžiname pavasaryje žydi gražiai,

Bebaimė sutrynimo nuo naktinio avino,
Kvėpuoja aukštyn čiulbamose melodijose trigubai
Osanas besimaišančias visada, nuo trijų
Perduotas. Hierarchija dievų, amžinai
Džiūgaujančių, viešpatijos pirma, toliau tada
Dorybės, ir galios trečia. Sekantys kuriuos
Yra kunigaikštystės ir arkangelai, su džiugiu ratu
Minti savo šventinį žiedą; ir paskutinė grupė
Angeliška, žaidžianti savo sferoje.
Visi, kaip jie sukasi savo tvarkose, žiūri
Aukštyn, ir žemyn su tokia valdžia veikia,
Kad visi su abipusiu impulsu linksta į Dievą.
Šiuos kartą mirtingas vaizdas stebėjo. Troškimas
Dionize taip įdėmiai veikė,
Kad jis, kaip aš padariau išrikiavo juos; ir pavadino
Jų tvarkas, surikiuotas jo mintyse. Nuo jo
Nesutinkantis, vienas atsisakė jo švento skaitymo.
Bet vos tik šiame danguje jo abejojančios akys
Buvo atvertos, Gregorijus savo klaidai nusišypsojo
Nesistebėk, kad gyventojas žemės
Turėtų tirti tokią slaptą tiesą; nes jis buvo išmokęs
Tiek tai tiek daug šalia apie šias mūsų orbitas,
Nuo liudininko dangaus paslapčių.“

XXIX GIESMĖ

Ne ilgiau nei kokį laiką Latonos dvyniai
Dengiami Svarstyklių ir garbanotos žvaigždės (Avino),
Kartu abu, juosdami horizontą kaba,
Lygioje pusiausvyroje nuo zenito pakabinti,
Kol nuo to krašto, kiekvienas, keisdamas pusrutulį,
Perskiria gražų lygį; netgi tokį trumpą tarpą
Beatričės tyla truko. Šypsena
Sėdėjo nupiešta ant jos skruosto; ir jos fiksuotas žvilgsnis
Palenktas į tašką, kuriame mano vizija sušlubavo:
Kai taip savo žodžius tęsdama ji pradėjo:
„Aš kalbu, nei ko tu norėtum klausti reikalauju;
Nes aš pažymėjau tai, kur visas laikas ir vieta
Yra dabartis. Ne dėl padidinimo sau pačiam
Gėrio, kuris negali būti padidintas, bet pirmyn
Kad manifestuotų jo šlovę savo spinduliais,
Gyvendamas savo paties amžinybėje,
Anapus laiko ribos ar kokios ribos bebūtų
Kad apribotų jo būtį, kaip jis norėjo,
Į naujas prigimtis, panašias į save,
Amžina Meilė išsiskleidė. Nei anksčiau,
Lyg bukame neveiklume tingi gulėjo.

Nes ne procese prieš tai ar po to
Virš šių vandenų judėjo Dvasia Dievo.
Paprasta ir sumaišyta, tiek forma tiek substancija, pirmyn
Į tobulą būtį pašoko, kaip trys strėlės
Šautos iš lanko tristyge. Ir kaip spindulys
Krištole, stikle, ir gintare, šviečia visas,
Netgi momentu savo išėjimo; taip
Iš amžinojo Valdovo, švietė visa
Jo triguba operacija, viename veiksmė
Sukurta bendraamžė. Visgi tvarkoje kiekvienas
Sukurtas savo deramą stotį žinojo: tie aukščiausi,
Kurie tyru intelektu buvo padaryti: gryna galia
Žemiausi: viduryje, surišti su griežta lyga,
Intelektas ir galia, neperskiriamas ryšys.
Ilgas traktas amžių angelų praleistas,
Prieš sukūrimą kito pasaulio,
Aprašytas Jeronimo puslapiuose tu matei.
Bet kad tai ką aš atskleidžiu tau yra tiesa,
Tie raštininkai, kuriuos Šventoji Dvasia vedė
Daugelyje ištraukų savo [šventos knygos](#)
Liudija; kaip tu per kruopščią paiešką rasi
Ir protas koku būdu atskiria tą patį,
Kuris sunkiai pripažintų dangiškus tarnus
Jų tobulumo tuščius, tokį ilgą tarpą.
Taip kada ir kur šios meilės dvasios buvo sukurtos,
Tu žinai, ir kaip: ir žinodamas numalšinai
Savo troškulį, kuris iš trigubo klausimo kilo.
Prieš vienam suskaičiavus dvidešimt, netgi taip greitai
Dalis angelų krito: ir jų kritime
Sumaištis jūsų elementams sekė.
Kiti laikė savo stotį: ir ši užduotis,
Į kurią tu žiūri, prasidėjo su tokiu džiaugsmu,
Kad jie nenustoja niekada, dieną nei naktį,
Savo sukimosi. To lemtingo nuosmukio priežastis
Buvo prakeikta puikybė jo, kurį tu matei
Uždarytą su pasaulio našta. Tie, kuriuos čia
Tu matai, buvo nuolankūs išpažinti save
Jo laisvo dosnumo, kuris padarė juos tinkamus
Tarnystėms tokioms aukštoms: todėl jų vaizdai
Buvo per apšviečiančią malonę ir jų pačių nuopelną
Iškelti; taip kad savo valioje patvirtinti
Jie stovi, nei jaučia kristi. Nes neabejok,
Bet priimti malonę, kurią dangus teikia,
Yra vertinga, lygiai kaip siela
Su greitu prisirišimu pasveikina svečią.
Dabar, be tolesnės pagalbos, jei su geru dėmesiu

Mano žodžius tavo protas išsaugojo, tu nuo šiol
Šią tarybą aplinkui gali tyrinėti,
Ir žiūrėti kiek nori. Bet kadangi tu žemėje
Girdėjai tuščius ginčytojus, protaujančius mokyklose,
Svarstančius angelišką prigimtį, ir ginčijančius
Jos galias suvokimo, atminties, pasirinkimo;
Todėl, yra gerai tu paimtum iš manęs tiesą,
Tyrą ir be klastotės, kurią jie apačioje,
Dviprasmiškai kalbėdami, temdo ir painioja.

„Žinok tu, kad, nuo pradžios, šios substancijos,
Džiūgaudamos veide Dievo,
Laikė nesiliaujamai savo vaizdą, sutelktą
Į šlovingą viziją, nuo kurios
Nieko nėra nesama nei paslėpta: kur tada joks pokytis
Naujumo su seka nepertraukia,
Atminties ten nereikia jokios surinkti
Padalytą mintį ir vaizdinius tolimus

„Taip kad žmonės, taip nesutardami su tiesa
Sapnuoja, nors jų akys atviros; neatsargūs vieni
Klaidos; kiti gerai žinantys jie klysta,
Kuriems daugiau kaltės ir gėdos teisingai priklauso.
Kiekvienas žinomą taką išmintingos filosofijos
Apleidžia, ir turi aplinkkelį savo paties:
Tiek daug neramus troškimas spindėti
Ir meilė išskirtinumo vyrauja.
Visgi tai, įžeidžiantu koks yra, provokuoja
Dangaus pyktį mažiau, nei kai knyga Dievo
Yra verčiama nusileisti žmogaus autoritetui,
Ar nuo savo tiesumo iškreipta: jokio skaičiavimo nepadaryta
Kiek kraujo sėjimas jos pasaulyje
Kainavo; kokią malonę sau jis laimi,
Kuris nuolankiai glaudžiasi prie jos. Tikslas visų
Yra kaip spindėti: net jie, kurių pareiga yra
Skelbti Evangeliją, leidžia evangelijai miegoti,
Ir platina savo pačių išradimus vietoj jos.
Vienas pasakoja, kaip ties [Kristaus kančia](#) blyškus mėnulis
Pasuko atgal savo žingsnius, ir užtemdė virš saulės
Su įsiterpusiu disku, kai ji pasitraukė:
Kitas, kaip šviesa gaubė save
Viduje savo palapinės, ir paliko tamsoje
Ispaną ir indą, su žydu.
Tokias pasakas Florencija savo sakykloje girdi,
Mėtomas aplink dažniau, nei vardai
Bindžio ir Lapio jos gatvėse.
Avys, tuo tarpu, vargšės bukosios, grįžta

Iš ganyklos, maitintos vėju: ir ką padeda
Jų pasiteisinimui, jos nemato savo žalos?
Kristus nesakė savo pirmajam konventui,
'Eikite ir skelbkite apgavystes pasauliui,'
Bet davė jiems tiesą ant ko statyti; ir garsas
Buvo galingas ant jų lūpų; nei reikėjo jiems,
Be evangelijos, kitos ieties ar skydo,
Padėti jiems jų kare už tikėjimą.
Pamokslininkas dabar aprūpina save atsargomis
Juokelių ir patyčių; ir, kad nebūtų trūkumo
Juoko, kol jis lieja juos, jo didelis gobtuvas
Išsipučia, ir jis laimėjo atlygį kurio siekė:
Galėtų tik vulgarus pagauti žvilgsnį tuo tarpu
To tamsaus paukščio kuris tūno jo kapišone,
Jie vargiai lauktų išgirsti palaiminimą sakomą.
Kurį dabar kvailiai laiko tokioje pagarboje,
Kad kiekvienas klastotojas, kuris skleidžia plačiai
Rankas švento pažado, randa minią
Patiklių kvailių apačioje. Šventasis Antanas
Peni tuo savo kiaules, ir kitus blogesnius
Nei kiaulės, kurie maitinasi prie jo tingaus stalo,
Mokėdami neantspauduotu metalu už savo maistą.

„Bet (nes mes toli nuklydome) ieškokime
Tiesaus kelio vėl; taip kad kelias
Būtų sutrumpintas su laiku. Joks mirtingas liežuvis
Nei mintis žmogaus niekada nepasiekė taip toli,
Kad šių prigimčių jis galėtų suskaičiuoti gentis.
Ką Danielius apie jų tūkstančius atskleidė
Su baigtiniu skaičiumi begalinį slepia.
Fontanas kurio šaltinyje šie geria savo spindulius,
Su šviesa aprūpina juos tiek daug būdų,
Kiek yra spindesių, ant kurių ji šviečia: kiekvienas
Pagal dorybę kurią ji priima,
Skiriasi meilėje ir saldžiame prierašume.
Žiūrėk tada kokia aukšta ir kokia didžiulė plotyje
Amžina galybė, kuri, sulaužyta ir išbarstyta
Virš tokių nesuskaičiuojamų veidrodžių, visgi lieka
Visa savyje ir viena, kaip pradžioje.“

XXX GIESMĖ

Vidurdienio karšta valanda galbūt šeši tūkstančiai mylių
Nuo čia yra tolima; ir šešėlinis kūgis
Beveik iki lygio mūsų žemėje leidžiasi;
Kai nuo vidurio šios mėlynos bedugnės
Paeiliui kokia žvaigždė yra mūsų regėjimui prarandama.

Ir tiesiai kaip tarnaitė saulės (Aušra)
Iškisą savo spindinčią kaktą, visi, šviesa po šviesos,
Išblunka, ir žvaigždėtas skliautas užsidaro,
Net iki gražiausios iš tviskančios minios.
Taip išnyko palaipsniui iš mano vaizdo
Triumfas, kuris žaidžia visada aplink tašką,
Kuris įveikė mane, atrodantis (nes taip darė)
Apjuostas to ką jis juosia. Dėl ko meilė,
Su pradimu kito objekto, privertė mane lenkti
Mano akis į Beatričę dar kartą.

Jei viskas, kas iki šiol yra pasakyta apie ją,
Būtų viename pagyrimė užbaigta, tai būtų per silpna
Aprūpinti šį posūkį. Mano akys žiūrėjo
Į grožį, tokį, kokį aš tikiu tiesoje,
Ne tik pranokstantį mūsų žmogišką, bet,
Kad išskyrus jo Kūrėją, niekas negali iki pilnumo
Mėgautis juo. Šiame taške įveiktas aš krentu,
Nelygus savo temai, kaip niekada poetas
Tragedijos ar komedijos nėra suklupęs anksčiau.
Nes, kaip saulė daro silpniausiam regėjimui,
Lygiai taip prisiminimas tos kerinčios šypsenos
Yra atėmęs iš mano dvasios ją pačią.
Ne nuo tos dienos, kai šioje žemėje aš pirmąkart
Išvydau jos kerus, iki to vaizdo jų,
Aš su daina plojančia niekada nenustojau
Sėti, bet ne sėti jų nebe daugiau;
Mano kursas čia apribotas, kaip kiekvieno menininko yra,
Kai jis paliečia ribą savo įgūdžio.

Ji (tokią kokią aš palieku ją garsui
Garsesnio trimito nei mano, kuris skuba tolyn,
Spausdamas savo sunkią materiją į pabaigą),
Savo žodžius tęsė, gestu ir balsu
Primenanti vieną pripratusį valdyti:
„Lauk iš paskutinio kūniško esame mes atėję
Į dangų, kuris yra bekūnė šviesa,
Šviesa intelektualai kupina meilės,
Meilė tikros laimės kupina džiaugsmo,
Džiaugsmo, kuris pranoksta visą saldumą malonumo.
Čia pamatysi tu abi galingas kariaunas
Rojaus; ir vieną toje rikiuotėje,
Kurią galutiniame teisme tu pamatysi.“

Kaip kai žaibas, staigiam įniršyje
Išsiskleidęs, bloškia nuo apakintų akių
Regimąsias dvasias apakintas ir aptemdytas;

Taip, aplink mane, griaudžiantys srautai
Gyvo spindesio žaidė, ir paliko mane suvystytą
Ir uždengtą tankiame nepralaidžiam švytėjime.
Tokia gerovė yra meilėje, kuri ramina šį dangų;
Savo paties liepsnai deglas šis tinkamas visada!

Ne anksčiau mano klausančią ausį buvo pasiekęs
Trumpas užtikrinimas, nei aš supratau
Naują dorybę į mane įlietą, ir regėjimą
Uždegtą iš naujo, su jėga ištvirti
Perteklių šviesos, kad ir kokia tyra. Aš žiūrėjau;
Ir pavidale upės mačiau
Šviesą tekančią, iš kurios gintarą primenančių bangų
Blyksėjo spindesys, kaip jos slydo tolyn
Tarp krantų, abiejose pusėse, nudažytų pavasariu,
Neįtikėtina kaip gražiai; ir, iš potvynio,
Ten vis ir netrukus, iššokančios, skrido
Kibirkštys kupinos gyvybės; ir gėlėse
Tupdė jas, kaip rubinus inkrustuotus aukse;
Tada, lyg girtos nuo kvapų, nėrė vėl
Į nuostabų srautą; iš kurio, kaip viena
Įėjo vėl, vis kita kilo. „Troškulys
Žinojimo aukšto, kuriuo tu esi uždegtas,
Ištirti prasmę to ką čia tu matai,
Kuo labiau jis šildo tave, džiugina mane tuo labiau.
Bet pirma pridera tau šio vandens gerti,
Ar prieš tam ilgėjimuisi esant numalšintam.“ Taip kalbėjo
Dienos žvaigždė mano akių; tada taip pridūrė:
„Ši srovė, ir šie, lauk išeinantys iš jos įlankos,
Ir neriantys atgal, gyvas topazas kiekvienas,
Su visu šiuo juoku ant jos žydinčių krantų,
Yra tik įžanga, šešėlinė tiesos
Kurią jie simbolizuoja: ne kad, savyje, dalykai
Yra žali; bet tavo pusėje yra trūkumas,
Dėl to kad tavo vaizdai dar nesiekia taip aukštai.“
Niekada nebuvo kūdikio, kuris buvo išmiegojęs savo įprotį,
Puolantis, su tokiu godžiu tempimu, prie pieno,
Kaip aš link vandens, lenkdamasis,
Kad padaryčiau geresnius veidrodžius iš savo akių
Gryninančioje bangoje; ir, kaip kraštai
Mano vokų gėrė iš jos, tuojau
Pasirodė ji man pasisukusi iš ilgio į apvalumą,
Tada kaip būrys kaukėtų, kai jie nusiima
Savo antveidžius, atrodo kitokie nei anksčiau,
Suklastota išvaizda mesta į šalį;
Taip į didesnį jubiliejų buvo pakeistos

Tos gėlės ir kibirkštys, ir aiškiai aš mačiau
Prieš save abu dvarus dangaus atskleistus.

O pirminis švietėjau! Tu kuris prašei man jėgos
Į aukštą triumfą tavo karalystės žiūrėti!
Suteik dorybę dabar ištarti ką aš mačiau,
Yra danguje šviesa, kurios geras spindesys
Daro Kūrėją matomą visiems
Sukurtiems, kurie matydami jį vienintelį
Turi ramybę; ir rate plečiasi taip toli,
Kad apskritimas būtų per laisva juosta
Apjuosti saulę. Viskas yra vienas spindulys,
Atspindėtas nuo viršūnės pirmojo,
Kuris juda, kuri būtų iš čia ir jėgą ima,
Ir kaip koks skardis, kuris nuo dugno žiūri
Savo atvaizdą atspindėtą krikščioniame sraute,
Lyg žavėtūsi savo drąsiu apsirengimu
Žalumos ir gėlių: taip, aplinkui,
Žiūrėdami į šviesą, ant daugiau nei milijono sostų,
Stovėjo, iškilūs, kas tik iš mūsų žemės
Į dangų sugrižo. Kaip plačiai lapai
Tiesėsi iki savo kraštutinumo šios rožės,
Kurios žemiausias laiptas glaudžia tokią erdvę
Pataus spindesio! Visgi, nei plotis
Nei aukštis netrukdė, bet mano vaizdas su lengvumu
Apėmė pilnas dimensijas to džiaugsmo.
Arti ar toli, kas ten padeda, kur Dievas
Tiesiogiai valdo, ir Gamta, pagarbi, sustabdo
Savo valdžią? Į geltoną rožės
Amžinos, kuri ryškiam plėtime,
Tiesia lauk savo laipsnišką žydėjimą, kvepantią
Pagyrimais niekada nežiemojančiai saulei,
Kaip vieną, kuris norėtų kalbėti visgi laiko savo ramybę,
Beatričė vedė mane; ir, „Žiūrėk,“ ji sakė,
„Ši gražų susibūrimą! Stulos sniego baltumo
Kokios nesuskaičiuojamos! Miestas, kuriame mes gyvename,
Žiūrėk koks didžiulis! Ir šie mūsų sostai taip perpildyti
Nedaug dabar trūksta čia! Tame išdidžiame garde,
Ant kurio, karūna, jau virš jo būklės
Pakabinta, laiko tavo akis – ar prieš tau pačiam
Galint vestuvėse vakarientauti, – ilsėsis siela
Didžiojo Henrio, jo kuris, pasaulio
Augustu sveikinamas, į Italiją turi ateiti,
Prieš jos dienas esant prinokusiai. Bet jūs esate sergantys,
Ir savo irzliame palaidume tokie akli,
Kaip yra lepūnėlis, kuris iš alkio miršta,

Ir varo šalin auklę. Nei gali tai būti,
Kad jis, kuris šventame forume valdo,
Atvirai ar slapta, turėtų su juo
Sutariantis eiti: Kurio Dievas neištvers
Šventoje tarnyboje ilgai; bet stums jį žemyn
Pas Simoną Magą, kur Anjanio kunigas (Bonifacas VIII)
Nugrims po juo: toks bus jo atlygis.“

XXXI GIESMĖ

Formoje, kaip sniego baltumo rožė, gulėjo tada
Prieš mano vaizdą šventa daugybė,
Kurią savo paties krauju Kristus vedė. Tuo tarpu
Ta kita kariauna, kuri sklendžia aukštai stebėti
Ir švęsti jo šlovę, kuri jie myli,
Kybojo aplink; ir, kaip būrys bičių,
Tarp pavasarinių saldumynų tupi dabar,
Dabar, spiečiasi, kur jų kvapnus darbas švyti,
Skrido žemyn į galingą gėlę, ar kilo
Nuo gausių žiedlapių, sruvendamos atgal
Į tvirtą buveinę savo džiaugsmo.
Veidus turėjo jos iš liepsnos, ir sparnus iš aukso;
Likusioji dalis buvo baltesnė nei pustytas sniegas.
Ir kaip jos plazdeno žemyn į gėlę,
Nuo eilės prie eilės, vėduodamos savo plunksnuotas strėnas,
Šnabždėjo ramybę ir aistrą, kurią jos laimėjo
Nuo to švelnaus vėdavimo. Šešėlio jokio, platus
Įsiterpimas tokio gausaus skrydžio
Nemetė, iš viršaus, ant gėlės, ar vaizdo
Netrukde niekuo. Nes, per visatą,
Kur tik nusipelnęta, dangiška šviesa
Slysta laisvai, ir jokia kliūtis netrukdo.

Visi ten, kurie karaliauja saugume ir palaimoje,
Amžiai seni praeityje ar nauji, į vieną vienintelį taikinį
Savo meilę ir viziją fiksavo. O trigubas spindulys
Individualios žvaigždės, kuri žavi juos taip,
Suteik vieną žvilgsnį paauksuoti mūsų audrą apačioje!

Jei niūri giminė, nuo Arkties krantų kuri klajojo,
(Kur Helikė, amžinai, kaip ji sukasi,
Spindi motinos švelnumu savo sūnui)
Stovėjo nebylioje nuostaboje tarp darbų Romos,
Kai jų vaizdui Lateranas iškilo
Dydyje daugiau nei žemiškame; aš, kuris tada
Nuo žmogiško į dievišką buvau perėjęs, nuo laiko
Į amžinybę, ir iš Florencijos
Į teisingumą ir į tiesą, kaip galėjau aš pasirinkti

Tik stebėtis taip pat? Tarp džiaugsmo ir nuostabos,
Tiesą sakant jokios valios neturėjau aš tarti ką nors,
Ar girdėti. Ir, kaip piligrimas, kai jis ilsisi
Viduje šventyklos savo įžado, žiūri aplink
Užgniaužtoje baimėje, ir tikisi kada nors papasakoti
Apie visą jos puikią būseną: lygiai taip mano akys
Bėgo aukštyn ir žemyn išilgai gyvos šviesos,
Dabar žemai, ir dabar aukštai, ir dabar aplink,
Lankydamos kiekvieną laiptą. Žvilgsnius aš mačiau,
Kur labdara švelniame įtikinime sėdėjo,
Šypsenas iš vidaus ir spindesį iš viršaus,
Ir kiekviename geste graciją ir garbę aukštą.

Taip klajojo mano žvilgsnis, ir jo bendrą formą
Visas Rojus apžvelgė: kai aplink aš pasisukau
Su tikslu savo damos paklausti
Dar kartą apie dalykus, kurie laikė mano mintį sustabdytą,
Bet atsakymą radau iš kito nei aš tikėjausi;
Nes, Beatričę, kai aš maniau pamatyti,
Aš pamačiau vietoj jos senolį, prie savo šono,
Apsirengusį, kaip likusieji, šlovėje. Džiaugsmas malonus
Švytėjo jo akyje, ir ant jo skruosto pasklido,
Su gestais tokiais kokie kalbėjo tėvo meilę.
Ir, „Kur ji dingo?“ tiesiai aš paklausiau.

„Beatričės pašauktas,“ jis atsakė,
„Aš ateinu padėti tavo norui. Žiūrėk aukštyn
Į trečią ratą nuo aukščiausio, ten
Pamatyk ją soste, kuriame jos nuopelnas
Yra pastatęs ją.“ Neatsakydamas, savo akis aš pakėliau,
Ir pamačiau ją, kur atokiai ji sėdėjo, jos kakta
Vainiką atspindinti amžinų spindulių.
Ne nuo centro jūros taip toli
Iki regiono aukščiausio griaustinio,
Kaip buvo mano žvilgsnis nuo jos; ir visgi forma
Atėjo per tą terpę žemyn, nesumaišyta ir tyra,

„O Dama! Tu kurioje mano viltys turi poilsį!
Kuri, dėl mano saugumo, nepaniekinai, pragare
Palikti pėdsakų tavo žingsnių pažymėtų!
Už viską ką mano akys matė, aš, tavo galiai
Ir gerumui, dorybę esu skolingas ir malonę. Iš vergo,
Tu į laisvę atvedei mane; ir jokių priemonių,
Mano išlaisvinimui tinkamų, nepalikai neišbandytų.
Savo dosnų dosnumą vis dar man laikyk.
Kad, kai mano dvasia, kurią tu padarei visą,
Bus atlaisvinta nuo šio kūno, ji galėtų rasti

Palankumą pas tave.“ Taip aš savo prašymą pateikiau:
Ir ji, taip toli, kaip atrodė, pažiūrėjo žemyn,
Ir nusišypsojo; tada link amžinojo fontano pasisuko.

Ir taip senolis, šventas ir gerbiamas:
„Kad tu galiausiai galėtum laimingai užbaigti
Savo kelionę (kuriam tikslui aš buvau pasiūstas,
Maldavimo pajudintas ir šventos meilės)
Tegul tavo aukštyn sklendžianti vizija klaidžioja, plačiai,
Šį sodą skersai: nes taip, spindulio dieviško
Uždegta, tavo žvilgsnis aukštesnį skrydį kils;
Ir nuo dangaus karalienės, kurią aistringai aš garbinu,
Visa maloninga pagalba padės mums; už tai kad aš
Esu jos pačios ištikimas Bernardas.“ Kaip žmogus,
Kuris galbūt iš Kroatijos keliauja pamatyti
Mūsų Veronikos (drobulės), ir tuo tarpu ji rodoma,
Kabo virš jos su niekada nepasotinamu žvilgsniu,
Ir, viską ką jis yra girdėjęs sukdamas galvoje, sako
Sau pačiam mintyse: „Ir ar tu atrodei
Netgi taip, O Jėzau, mano tikras Viešpatie ir Dieve?
Ir buvo šis panašumas tavo?“ Taip žiūrėjau aš tada
Garbindamas; nes labdara jo,
Kuris mąstydamas, pasaulyje ta taika mėgavosi,
Stovėjo gyva prieš mane. „Vaikas malonės!“
Taip jis pradėjo: „tu negausi žinojimo
Apie šią džiugią būtį, jei tavo akys yra laikomos
Vis dar šioje gelmėje apačioje. Bet ieškok aplink
Ratus, iki tolimiausio, kol tu pamatysi
Sėdinčią soste, karalienę, kuri šios karalystės
Yra valdovė.“ Tiesiai savo akis aš pakėliau; ir ryškus,
Kaip, ties gimimu ryto, rytinis klimatas
Virš horizonto, kur saulė leidžiasi;
Mano akims, kad aukštyn, kaip nuo slėnio
Į kalną skubėjo, ties kraštutine riba, dalis
Pranoko spindesiu visą frontą priešingą.
Ir kaip švytėjimas dega raudoniausiai virš bangos,
Kuri laukia nuožulnaus spindulio, kuri Faetonas
Blogai mokėjo vesti, ir kiekvienoje dalyje šviesa
Sumažėjusi blunka, intensyviausia viduryje;
Taip degė taiki oriflama, ir nusilpo
Kiekvienoje pusėje gyva liepsna nyko.
Ir tame viduryje jų žaismingos vėliavos mojavo
Tūkstančiai angelų; spindesyje kiekvienas
Atskiras, ir įmantrus papuošimas. Ties jų džiaugsmu
Ir giesme, šypsojosi Gražioji dangaus,
Tas džiaugsmas buvo akyse visų palaimintųjų.

Jei aš turėčiau liežuvį iškalboje tokį turtingą,
Koks yra spalvinimas fantazijos staklėse,
Būtų viskas per skurdu ištarti mažiausią dalį
To kerėjimo. Kai jis pamatė mano akis
Sutelktas į ją, kuri žavėjo jį, Bernardas žiūrėjo
Su tokiu viršijančiu meilumu, kaip įliejo
Užsidegimą į mano krūtinę, nejaustą anksčiau.

XXXII GIESMĖ

Laisvai išminčius, nors paskendęs mąstymuose aukštuose,
Prisiėmė mokytojo vaidmenį, ir švelniai pradėjo:
„Žaizdą, kurią Marija uždarė, ji atvėrė pirma,
Kuri sėdi tokia graži prie Marijos kojų.
Trečia tvarka, po ja, štai!
Rachelė su Beatrice. Sara sekanti,
Judita, Rebeka, ir rinkėja mergelė (Rūta),
Kukli protėvė jo, kuris dainavo dainas
Skaudžios atgailos savo sielvartingoje nuotaikoje.
Visos, kaip aš vadinu jas, žemyn nuo lapo prie lapo,
Yra laipsniškai pasodintos ant rožės.
Ir nuo septinto laipto, paeiliui,
Žemyn kvėpuojančiomis kasomis gėlės
Vis dar eilė hebrajų damų tęsiasi.
Nes šios yra skiriamoji siena, kuria
Šventi laiptai yra atskirti, kaip tikėjimas
Kristumi dalija juos. Šioje dalyje, kur žydi
Kiekvienas lapas pilnoje brandoje, yra pastatyti
Tokie kaip Kristumi, dar prieš jam ateinant, tikėjo.
Kitoje, kur perkirsta erdvė
Dar rodo pusrutulį tuščią, gyvena
Visi tie, kurie žiūrėjo į Kristų jau atėjusį.
Ir kaip mūsų Ponia ant savo šlovingos kėdės,
Ir jos kurios ant savo kėdžių po ja sėdi,
Šį kelią atskyrimą daro: lygiai taip ant jo,
Galingas Krikštytojas tuo keliu žymi liniją
(Jis kuris ištvėrė dykumą ir skausmus
Kankinystės, ir du metus pragaro,
Visgi vis dar išliko šventas), ir apačioje,
Augustinas, Pranciškus, Benediktas, ir likusieji,
Taip toli nuo rato prie rato. Taip dangaus dekretas
Numato, šį sodą lygiai užpildyti.
Su tikėjimu abiejuose vaizduose, praeities ar ateities,
Sužinok taip pat, kad žemyn nuo laipto, kuris skelia
Pusiaukelėje du skyrius, nieko nėra
Kurie vietą gauna už nuopelnus savo pačių,
Bet buvo per kitą nuopelną paaukštinti,

Su nustatytomis sąlygomis: dvasios visos išlaisvintos,
Prieš joms pačioms turint galią pasirinkti.
Ir, jei tu žymi ir klausaisi jų gerai,
Jų vaikiški žvilgsniai ir balsas skelbia tiek.“

„Čia, tylus koks tu esi, aš žinau tavo abejonę;
Ir džiugiai aš atrišiu mazgą, kuriame
Tavo subtilios mintys surišo tave. Iš šios karalystės
Pašalintas, atsitiktinumas jokio įėjimo čia negali rasti,
Ne daugiau nei alkis, troškulys, ar sielvartas gali.
Įstatymas nekintamas nustatė viską;
Nei yra kas nors ką tu matai, kas netinka,
Tiksliai, kaip pirštas žiedui.
Tai nėra todėl be priežasties, kad šie,
Per greitai atvykėliai į nemirtingą gyvenimą,
Yra skirtingi savo dalyse tobulumo.
Mūsų Valdantis Viešpats – kuris nustato šią būseną
Meilėje ir malonume tokiame absoliučiam,
Kad noras negali drįsti toliau – kiekvieną sielą,
Sukurta jo džiaugsmingame vaizde gyventi,
Su malone savo malonumu įvairiai apdovanoja.
Ir įrodymui efektas gali gerai pakakti.
Ir tai yra be to labiausiai aiškiai pažymėta
Šventame rašte, kur dvyniai yra sakomi
Kovoje iščiose. Todėl, kaip malonė
Įaudžia vainiką, taip kiekviena kakta
Dėvi savo tinkamą atspalvį rytinės šviesos.
Ir tiesiog atsižvelgiant į jo pirminę dovaną,
Ne atlygyje už vertingą darbą,
Yra kiekvienam jo atskiras laipsnis priskirtas.
Ankstyvais laikais su jų pačių nekaltybe
Daugiau nebuvo trūkstama, nei tėvų tikėjimo,
Išgelbėti juos: tiems pirmiems amžiams praėjus, reikėjo
Kad [apipjaustymas](#) vyriškos lyties turėtų sustiprinti
Skrydį nekaltų sparnų: bet nuo tada kai diena
Malonės atėjo, be krikšto apeigų
Kristuje atliktų, nekaltybė pati
Turi lūkuriuoti dar apačioje. Dabar kelk savo vaizdą
Į veidą labiausiai panašų į Kristų:
Nes, jo spindesyje tikrai, tu laimėsi
Galią žiūrėti į jį.“ Tuojau aš pamačiau
Tokius potvynius džiaugsmo ant jos veido lyjančius,
Nuo šventų dvasių, sparnuojančių tą gelmę;
Kad, ką tik aš buvau dar matęs,
Nebuvo tiek sustabdę manęs su nuostaba,
Ar parodę man tokį panašumą Dievo.

Ir jis, kuris buvo pas ją nusileidęs, kartą,
Žemėje, dabar sveikino danguje; ir ant pakelto sparno.
„Ave, Maria, Gratia Plena,“ dainavo:
Kurio saldžiam himnui visas palaimintas dvaras,
Iš visų pusių atsakantis, skambėjo: tas šventesnis džiaugsmas
Perėjo gilią ramybę. „Tėve gerbiamas:
Kuris teikiesi, dėl manęs, palikti malonią vietą,
Kurioje tu sėdi, pagal amžiną dalią!
Sakyk, kas tas angelas yra, kuris su tokiu džiaugsmu
Žiūri į mūsų karalienę, ir taip įsimylėjęs švyti
Jos aukšto grožio, kad visa ugnis jis atrodo.“
Taip aš vėl kreipiausi į mokslą
Mano išmintingo mokytojo, jo, kurį Marijos kerai
Puošė, kaip saulė rytinę žvaigždę;
Kuris taip atsakydamas kalbėjo: „Jame yra susumuota,
Kas tik gyvumo ir laisvo malonumo
Gali būti Dvasioje, ar angele, sutikta:
Ir taip pridera: nes tai jis nešė palmę
Žemyn pas Mariją, kai Sūnus Dievo
Teikėsi apsirengti žemiškais rūbais.
Dabar leisk savo akims laukti atidžiai mano žodžių,
Ir žymėk tu šioje teisingoje ir pamaldžioje karalystėje
Vyriausius kilminguosius. Tie, aukščiausi palaimoje,
Du, kiekvienoje rankoje šalia mūsų imperatorės pasodinti,
Yra tarytum dvi šaknys šios rožės.
Jis kairėje, tėvas, kurio skubotas ragavimas
Įrodo kartumą jo sėklai; ir, dešinėje,
Tas senovinis tėvas šventos bažnyčios,
Į kurio globą Kristus davė raktus
Šios saldžios gėlės: netoli kurio stebėk regėtoją,
Kuris, prieš jam mirštant, matė visus sunkius laikus
Gražios nuotakos, kuri su ietimi ir vinimis
Buvo laimėta. Ir, netoli kito, ilsisi
Lyderis, po kuriuo mana maitinosi
Nedėkinga tauta, nepastovi ir iškrypusi.
Kitoje dalyje, priešais Petrą, štai!
Kur Ana sėdi, taip gerai patenkinta žiūrėti
Į savo mylimą dukterį, kad su nejudančia akimi
Ji gieda garsiąją osaną: kol, priešais
Pirmąjį tėvą jūsų mirtingos giminės,
Yra Liucija, kurios paliepimu tavo dama skubėjo,
Kai ant krašto pražūtis užsimerkė tavo akis.
„Bet (nes vizija skuba taip į pabaigą)
Čia nutraukime mes, kaip geras darbininkas daro,
Kuris formuoja apsiaustą pagal audinį:

Ir į pirminę meilę mūsų žvilgsnis kils;
Kad tu galėtum prasiskverbti į ryškumą, toli
Kiek regėjimas gali nešti tave. Visgi, deja! Iš tiesų
Plakdamas savo sparnus, galvodamas judėti pirmyn,
Tu atgal krenti. Malonė tada turi būti pirma gauta;
Jos malonė, kurios galia gali padėti tau. Tu maldoje
Ieškok jos: ir, su prieraišumu, kol aš meldžiu,
Dalyvauk, ir atiduok man visą savo širdį.“ Jis pasakė,
Ir taip šventą maldą pradėjo.

XXXIII GIESMĖ

„O mergele motina, dukterie tavo Sūnaus,
Sukurtas būtybes visas nuolankume
Pranokstanti, kaip aukštyje, virš jų visų,
Termine amžino patarimo iš anksto nulemtas,
Taurintoja tavo prigimties, taip iškelta
Tavyje, kad jos didis Kūrėjas nepaniekino,
Pats, savo paties darbe uždarytas gyventi!
Nes tavo įsčiose iš naujo užsidegusi švietė meilė
Atskleista, kurios maloni įtaka daro dabar
Šią gėlę dygti amžinoje taikoje!
Čia tu mums, labdaros ir meilės,
Esi, kaip vidurdienio deglas: ir esi, apačioje,
Mirtingiems žmonėms, vilties gyvas šaltinis.
Tokia galinga esi tu, dama! Ir tokia didi,
Kad kas malonės trokšta, ir ateina ne
Pas tave pagalbos, norėtų turėti troškimą
Skristi be sparnų. Nei tik tam kuris prašo,
Tavo dosnumas padeda, bet laisvai dažnai
Užbėga už akių prašymui. Kas tik gali būti
Puikumo kūrinyje, gailestis švelnus,
Atlaidus gailestingumas, didelis dosnumas,
Yra visi sujungti tavyje. Čia klūpo vienas,
Kuris iš visų dvasių peržiūrėjo būseną,
Nuo pasaulio žemiausio tarpo iki šio aukščio.
Maldautojas tau jis klūpo, melddamas malonės
Dorybei, dar aukščiau kelti savo žvilgsnį
Link palaimos aukščiausios. Ir aš, kuris niekada
Netroškau regėjimo, labiau aistringai, sau pačiam,
Nei dabar jam, savo maldas tau teikiu,
(Ir meldžiu jos nebūtų menkos) kad tu nuvytum
Kiekvieną debesį jo mirtingumo šalin;
Kad į valdantį malonumą jis galėtų žiūrėti.
Šito taip pat aš meldžiu tavęs, O karaliene!
Kuri gali daryti ką tu nori! Kad jame tu
Po visko ką jis matė, išsaugotum

Prieraišumą sveiką, ir žmogiškas aistras numalšintum.
Štai! Kur, su Beatriče, daugelis šventųjų
Tiesia savo sunertas rankas, parėmimui mano prašymo!“

Akys, kurias dangus su meile ir pagarba stebi,
Fiksuotos į prašytoją, liudijo, kaip maloniai
Ji žiūri į pamaldžias maldas: tada prisitvirtino jos
Prie amžinosios šviesos, kurioje jokia akis
Kūrinio, kaip gali gerai būti manoma, taip toli
Negali keliauti į vidų. Aš, tuo tarpu, kuris artėjau
Arti prie ribos, kur visi norai baigiasi,
Įkarštį savo noro (nes taip priderėjo),
Užbaigiau savyje. Modamas šypsojosi išminčius,
Kad aš turėčiau žiūrėti aukštyn: bet, prieš jam liepiant,
Jau aš pats aukštyn aš žiūrėjau;
Nes vizualinė jėga, besigryninti vis labiau ir labiau,
Nešė mane į spindulį autentišką
Valdančios šviesos. Nuo tada, ką aš mačiau,
Buvo ne žodžiams kalbėti, nei atminčiai pačiai
Stovėti prieš tokį įžeidimą jos įgūdžiui.
Kaip vienas, kuris iš sapno pabudęs, tiesiai,
Viską ką jis matė pamiršta; visgi išlaiko
Įspūdį jausmo savo sapne;
Lygiai toks esu aš: nes visa vizija miršta,
Tarytum, šalin; ir visgi jausmas saldumo,
Kuris kilo iš jos, vis dar laša mano širdyje.
Taip saulės atlydyje sniegas atspaudžiamas;
Taip vėjuose ant plazdančių lapų buvo prarastas
[Sibilės](#) sakinyš. O amžinas spindulys!
(Kurio aukštį koks pasiekiamumas mirtingos minties gali pasiekti?)
Suteik man vėl kokią mažą dalelytę
To kuo tu tada pasirodei, duok mano liežuviui
Galią, tik palikti vieną kibirkštį tavo šlovės,
Rasei kuri ateis, kad neprarastų
Tavo triumfo visiškai, jei tu pažadinsi ką nors
Atminties manyje, ir ištersi girdėti
Įrašą skambant šioje nelygioje giesmėje.

Tokį aštrumą iš gyvo spindulio aš sutikau,
Kad, jei mano akys būtų nususios, manau,
Aš būčiau buvęs pražuvęs; bet, taip padrąsintas, tolyn
Aš praėjau, kaip aš atsimentu, kol mano vaizdas
Pakibo ties kraštu baisyos begalybės.

O malone! Nepavydinti savo dovanos! Kuri davei
Drąsą fiksuoti taip rimtai mano žvilgsnį
Į amžinąjį spindesį, kad aš žiūrėjau,

Kol regėjimas buvo nesunaudotas, ir, tame gilyje,
Mačiau viename tome susegtą meilės, viską ką
Visata atskleidžia; visas savybes
Substancijos ir atsitiktinumų, matytas,
Sudėtas, visgi viena individuali šviesa
Visuma. Ir tokio ryšio manau aš mačiau
Visuotinę formą: dėl to kad kada tik
Aš tik kalbu apie tai, mano siela plečiasi
Už savo tinkamos savasties; ir, kol aš kalbu,
Viena akimirka atrodo ilgesnė letargija,
Nei penki ir dvidešimt amžių buvo pasirodę
Tam žygiui, kuris pirmas vertė Neptūną stebėtis
Argo šešėliu tamsinančiu jo potvynį.

Su fiksuotu dėmesiu, sulaikytas ir nejudantis,
Stebėdamasis aš žiūrėjau; ir susižavėjimas vis dar
Buvo kurstomas, kai aš žiūrėjau. Tai negali būti,
Kad vienas, kuris žiūri į tą šviesą, gali pasukti
Į kitą objektą, noriai, savo vaizdą.
Nes visas gėris, kurio valia gali trokšti, ten
Yra susumuotas; ir viskas, kitur defektyvu rasta,
Pilna. Mano liežuvis ištars dabar, ne daugiau
Net ką atmintis laiko, nei galėtų kūdikio
Kuris vis dar drėkinamas prie savo motinos krūtinės.
Ne kad išvaizda gyvos šviesos
Buvo pasikeitusi (ta visada kaip iš pradžių liko)
Bet kad mano vizijai greitėjant, tame vieninteliame
Pasirodyme, vis naujus stebuklus aš įžiūrėjau,
Ir vargino mane su pokyčiu. Tame bedugnėje
Spindesio, aiškaus ir aukšto, atrodė man pasirodė,
Trys orbitos trigubo atspalvio susegtos vienoje riboje:
Ir, nuo kitos, viena atspindėta atrodė,
Kaip vaivorykštė yra nuo vaivorykštės: ir trečia
Atrodė ugnis, kvėpuojama lygiai iš abiejų. O kalba
Kokia silpna ir kokia neryški esi tu, kad duotum
Konceptijai gimimą! Visgi tai tam ką aš mačiau
Yra mažiau nei maža. O amžina šviesa!
Vienintelė savyje kuri gyveni; ir savęs pačios
Vienintelė suprantama, praeities, dabarties, ar ateities!
Tu šypsojaisi; tame sukimesi, kuris tavyje
Atrodė kaip atspindėtas spindesys, kol aš mažčiau;
Nes aš ten, man pasirodė, jo paties atspalvyje
Išvydau mūsų atvaizdą nupieštą: tvirtai
Aš todėl palinkau virš vaizdo. Kaip vienas
Kuris įgudęs geometrijos moksle, norėtų
Išmatuoti ratą; ir, nors mažstantis ilgai

Ir giliai, tos pradžios, kurios jam reikia,
Neranda; lygiai toks buvau aš, susitelkęs iširti
Naują stebuklą, ir atsekti formą,
Kaip prie rato ji tiko, ir jame
Kaip patalpinta: bet skrydis buvo ne mano sparnui;
Jei ne blyksnis būtų smigęs skersai mano proto,
Ir savo spindesyje atskleidęs ko jis ieškojo.

Čia jėga apleido kylančią fantaziją:
Bet visgi valia riedėjo tolyn, kaip ratas
Lygiame judėjime, Meilės varoma,
Kuri judina saulę danguje ir visas žvaigždes.

“L’amor che move il sole e l’altre stelle.” – Tai paskutinis Dantės žodis visame kūrinyje.